Giả Cổ Long

Uy Phong Cổ Tự

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Giả Cổ Long

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 1

Dụng văn hay dụng võ?

Không như những vương tôn công tử khác, đoàn nhân mã của Hứa thiếu gia chỉ vỏn vẹn có bốn người.

Tuy nhân số ít nhưng với tài kỵ mã và xạ tiễn bấy lâu nay đã vang danh khắp vùng, khi cùng mọi người bàn định phân chia phương hướng cho ngày săn cuối cùng hôm nay, đơn phương Hứa gia đã tự mình đảm nhận cánh phía bắc, giao ba phía còn lại cho sáu công tử thiếu gia, cũng là những nhân vật thuộc dạng vọng tộc thế gia.

Hứa thiếu gia tuy có niên kỷ chỉ độ đôi chín nhưng cung tiễn lúc nào cũng lăm lăm trên tay, vóc hình gọn ghẽ trên lưng tuấn mã, thần sắc và nghi biểu của Hứa thiếu gia rõ ràng là có khí độ bất phàm, thật khác xa vớt bậc thiếu gia văn nhân nho nhã mà thường nhật ai ai cũng đều nhìn thấy.

Nhìn khí phách và nghi biểu uy lẫm đó của Hứa thiếu gia, một trong ba gia nhân được tháp tùng cùng Hứa thiếu gia trong dịp săn bắn cuối mùa này chợt chép miệng lên tiếng :

– Nếu lão gia nhìn thấy thiếu gia lúc này có lẽ sẽ không hài lòng, lão gia nào muốn thiếu gia xao nhãng việc văn, mãi mê với những thú vui thô thiển của hạng võ biền.

Gương mặt của Hứa thiếu gia đang tươi vui hớn hở vụt trầm hẳn lại :

– Mọi người đang lúc hưng phấn thế này. Tạ thúc thúc nỡ nào nhắc đến chuyện văn từ thi học khiến cho bao cao hứng tan biến đi!

Vị Tạ thúc thúc mỉm cười :

– Tạ mỗ chỉ sợ thiếu gia càng lúc càng vui dễ dàng quên đi những lời lão gia đang kỳ vọng vào thiếu gia. Đến lúc đó, kẻ sẽ bị lão gia mắng vẫn lại là Tạ Phương Điền này. Thiếu gia đừng quên một năm được làm khách ở Hứa gia trang cũng là một năm Tạ mỗ đã gây không biết bao nhiêu phiền nhiễu cho Hứa lão gia. Và lần nào cũng vậy, mỗi khi có chuyện đề cập đến chuyện thiếu gia sắp phải vào Kinh ứng thí, để bắt đầu bước đoạn đường lộ rộng thênh thang của thiếu gia, thì không cách này cũng cách khác Hứa lão gia lại mắng khéo Tạ mỗ, cho Tạ mỗ đã vô tình làm hư hỏng thiếu gia. Nỗi lo của Tạ mỗ lẽ nào thiếu gia không hiểu.

Hứa thiếu gia vụt chau mày :

– Tiểu điệt thừa nhận gia phụ có phần nào đổ trách nhiệm cho Tạ thúc thúc.

Nhưng đáng lý ra gia phụ phải hiểu thật thấu đáo, rằng gia phụ đã quá lo xa và đó lại là nỗi lo quá đáng. Vì có bao giờ tiểu điệt xao nhãng việc văn chương thơ phú, có bao giờ mỗi khi gia phụ bàn luận việc văn, tiểu điệt lại tỏ ra kém cỏi không đủ lý lẽ để cùng gia phụ tranh luận? Hay nói đúng hơn, suốt một năm qua, từ khi Tạ thúc thúc nể mặt, chịu ở lại tệ gia, chịu truyền thụ kiến văn và võ học cho tiểu điệt, nói thật đó cũng là một năm mà lúc nào tiểu điệt cũng sẵn sàng cho việc ứng thí. Thế mới hiểu, văn và võ tuy là hai thái cực trái ngược nhưng lại có thể bổ sung lẫn nhau, một thể lực sung mãn mới có một trí tuệ minh mẫn.

Tạ Phương Điền cười gật :

– Nếu sự thật thiếu gia đã thấu triệt như vậy, chính Tạ mỗ cũng mãn nguyện. Vì ít nào Tạ mỗ cũng có công, không phải có tội khi giúp

thiếu gia hoàn thành kỳ vọng của lão gia. Nhân đây, Tạ mỗ cũng có một lời nói thật lòng, nếu ngay những ngày đầu chỉ điểm chút căn cơ võ học cho thiếu gia, giả như thiếu gia quá kém cỏi, không thể lĩnh hội những gì được chỉ điểm, ắt hẳn Tạ mỗ đã nói lời từ biệt từ lâu, đâu phải nấn ná duy trì suốt một năm như lời thiếu gia đã nài nỉ? Vả lại cũng phải nói thêm, thiếu gia như là người bẩm sinh vốn được trời phú cho thiên tài võ học. Nay văn võ kiêm toàn, sau này thiếu gia được bảng hổ đề danh, nếu Tạ mỗ được tin này sau khi thiếu gia được triều đình bổ làm một vị đại quan, có lẽ Tạ mỗ sẽ không lấy đó làm lạ.

Hứa thiếu gia vụt tròn mắt, nhìn sững vào Tạ Phương Điền :

– Lời của thúc thúc như muốn ám chỉ đã đến lúc phải ra đi?

Tạ Phương Điền gật đầu :

– Thời gian thấm thoát trôi nhanh thật. Mới đó mà đã tròn một năm kể từ khi Tạ mỗ lâm nạn và vô tình được thiếu gia không nề hà bao công khó và tổn phí để cứa mạng Tạ mỗ. Ta...

Hứa thiếu gia vừa nhăn mặt vừa xua tay :

– Lại như thế nữa! Chính Tạ thúc thúc từng khuyên dạy và đúng như lời cổ nhân răn bảo: quân tử thi ân bất cầu báo. Việc cứu nguy cho Tạ thúc thúc độ nào chỉ là việc tiểu điệt không thể không làm. Huống chi một người có thể chất khoẻ mạnh như Tạ thúc thúc giả như lần đó không có sự giúp đỡ của tiểu điệt, thiết nghĩ, người như Tạ thúc thúc cũng không dễ dàng mất mạng, ân đó có xá gì mà Tạ thúc thúc cứ mãi để tâm?

Tạ Phương Điền nhìn Hứa thiếu gia bằng ánh mắt thần phục :

– Nếu không phải Tạ mỗ đã là khách của Hứa gia trang trong suốt một năm qua, nếu chưa biết thiếu gia xuất thân là người thuộc chốn

thế gia quan lại thì những lời lẽ vừa rồi của thiếu gia chính là lời của bậc nam tử hán đại trượng phu thuộc giới võ lâm chuyên hành hiệp trượng nghĩa.

Hứa thiếu gia kinh ngạc :

– Giới võ lâm? Thế nào gọi là giới võ lâm?

Tạ Phương Điền chợt tỏ ra bối rối :

– Tạ mỗ vừa nói đến giới võ lâm à? Nếu là vậy, hừ, có lẽ Tạ mỗ đã dùng không đúng ngôn từ và diễn đạt không đúng ý của Tạ mỗ. Thiếu gia hãy còn hiểu như thế này. Tạ mỗ chỉ muốn ám chỉ giới chuyên học võ, cũng như giới chuyên học văn như giới của thiếu gia, thường được gọi là văn nhân chứ thật ra làm gì có giới võ lâm như Tạ mỗ vừa buột miệng nói bừa?

Hứa thiếu gia đủ thông tuệ để hiểu những gì Tạ Phương Điền vừa chống chế chỉ là những lời giải thích quá ư khiên cưỡng.

Đang định hỏi lại và hỏi cho thật rõ, bất chợt Hứa thiếu gia nghe hai lão gia nhân còn lại hô hoán ầm lên :

– Có một lão hổ kìa!

– Không sai! Dường như lão hổ đã bị trúng tiễn và đang chạy về phía chúng ta.

Hứa thiếu gia lập tức đưa mắt nhìn. Từ phía đông đang ào ào đến quả nhiên là một mãnh hổ, và mãnh hổ này vì vẫn còn lủng lẳng trên đầu vai một mũi tiễn, nơi bị mũi tiễn cắm vào không phải là chỗ nhược, nên mãnh hổ còn trong đang tâm trạng bị khích nộ đến cực độ.

Đưa hai chân thúc nhẹ vào hai bên sườn tuấn mã, Hứa thiếu gia vừa giương cao trường tiễn vừa định giục tuấn mã chạy đến đón đầu mãnh thú.

Chợt Tạ Phương Điền tri hô :
– Thiếu gia không được khinh suất! Chính đây là lúc mãnh hổ đang hồi thịnh nộ, đối đầu với nó là tự chuốc họa vào thân.
Hứa thiếu gia cười vang :
– Tiểu điệt tự biết rõ điều này. Tạ thúc thúc đừng quá lo, mãnh hổ dù hung dữ nhưng nếu bị trúng một mũi thêm một mũi tiễn nữa vào ngay tam tinh mãnh hổ còn làm gì được tiểu điệt? A Phúc, A Bảo, hai người cũng nên thúc ngựa, dồn cho mãnh hô chạy thẳng vế phía ta. Nhanh lên!
Hai gia nhân có tên gọi A Phúc và A Bảo vì có lệnh chủ nhân đành ra roi giục tuấn mã chạy tản về hai phía.
Tuy nhiên, khi nhìn thấy mãnh hổ càng lao đến càng để lộ dã tánh cuồng nộ với hàng tràng những tiếng gầm gừ ghê rợn, hai gã đồng loạt kêu lên :
– Không được đâu, thiếu gia? Nhân lực như chúng ta không đủ đương đầu với mãnh hổ.
– Sao thiếu gia không rúc còi, gọi mọi người cùng đến tiếp sức? Một mình thiếu gia không làm nổi đâu?
Hứa thiếu gia sắc mặt cũng tỏ ra phấn khích lạ kỳ :
– Ai bảo là không kham nổi? Hai ngươi không nhớ ta có tài xạ tiễn bách phát bách trúng thư thế nào sao? Chớ nhiều lời, hai ngươi cứ từ từ ép vào hai bên và nên tự lo cho bản thân hai ngươi thì hơn. Phần ta, ta biết tự lo liệu. Nào!
Hứa thiếu gia càng thúc tuấn mã càng nhanh hơn và lao thẳng về phía con mãnh hổ đang hung hãn lao cuộn đến như một cơn lốc.
Mãnh hổ như nhận ra ý định của hứa thiếu gia, chợt hả to miệng gầm lên :

À... ươm...

À... ươm...

Tiếng gầm của mãnh hổ vì vang đến theo phía trực diện nên con tuấn mã Hứa thiếu gia gia đang cưới bỗng loạn động tứ phía.

Tuấn mã lồng lên và khiếp hãi tung cao bốn vó.

Hí...í...í...

Dùng một tay ghì chặt dây cương, Hứa thiếu gia vừa lấy hai chân siết chặt mình ngựa, miệng lẩm bẩm gọi tuấn mã :

– Chớ hoảng sợ, tiểu hắc. Ta không để mãnh hổ hại ngươi đâu. Im nào! Ngươi lồng lên như vậy làm sao ta có thể giương cung xạ tiễn? Im nào, im nào...

Được trấn an, được vỗ về, con tuấn mã Hứa thiếu gia đang cưỡi có phần nào lướt khẩn trương bớt hoảng sợ.

Buông dây cương ra, Hứa thiếu gia dùng cả hai tay để giương thẳng cung tiễn.

Đúng lúc Hứa thiếu gia định xạ tiễn, từ mãi phía sau, nơi mãnh hổ đang lao đến chợt có nhiều người quát tháo :

– Hứa Phong, không được xạ tiễn! Mãnh hổ là do bọn ta dồn đuổi nãy giờ, ngươi không được phỗng tay trên, không được cướp công của bọn ta.

– Phải đấy, Hứa Phong! Ngươi chớ tư thị tài xạ tiễn định làm bẽ mặt bọn ta. Từ sáng cho đến giờ, đây là mãnh thú đầu tiên bọn ta săn được, Hứa Phong ngươi chớ...

Hứa thiếu gia nghe thấy thế, tuy chưa xạ tiễn nhưng vẫn chưa vì thế mà hạ cung tên xuống!

Đúng lúc đấy có tiếng Tạ Phương Điền từ phía xa vang đến :

– Đúng đấy, Hứa thiếu gia! Hãy nhường mãnh hổ cho bọn họ kẻo lại

gây thêm hiềm khích. Huống chi họ đang đuổi ngay sau mãnh hổ, chỉ cần thiếu gia xạ tiễn sai, phương vị chắc chắn sẽ gây họa cho ai đó trong bọn họ. Hãy lùi lại đi thiếu gia!

Lời của Tạ Phương Điền tuy là lời lo lắng hộ cho Hứa thiếu gia, vì nếu mũi tiễn của Hứa thiếu gia không bắn đúng vào mãnh hổ thì mũi tiễn theo đà tiếp tục lao đi ắt sẽ vô tình cắm nhằm vào kẻ nào đó trong tốp đông người đang đuổi theo mãnh hổ, nhưng không ngờ lại có tác dụng hoàn toàn trái ngược.

Hứa thiếu gia vụt cười lớn :

– Thứ nhất, vì mãnh hổ đã chạy sang phần đất được phân sẵn của chúng ta. Thứ hai, có lẽ nào chính Tạ thúc thúc cũng không tin vào tài xạ tiễn của tiểu điệt? Nếu là vậy, mọi người hãy xem đây!

Hứa thiếu gia lập tức buông dây cương.

Véo...

Mũi trường tiễn cử thế xé gió lao đi, gây kinh hoàng cho Tạ Phương Điền và gây phẫn nộ cho tốp người vừa nhao nhao phản kháng.

Mãnh hổ cũng tiếp tục lao ào đến ngược chiều với mũi trường tiễn đang lao đi.

Và...

Phập!

Đúng vào lúc mũi trường kiếm cắm vào mãnh hổ, đà lao đến của mãnh hổ vì quá mạnh nên cứ xồng xộc lao xô tuấn mã Hứa thiếu gia đang cưỡi.

Tuấn mã kinh hãi vừa lồng lên vừa tìm cách quay ngang để bỏ chạy.

Hí...í...í...

Động tác của tuấn mã làm cho Hứa thiếu gia mất thăng bằng phải rơi xuống!

Phịch!

Mãnh hổ lao đến và cứ thế ngã ập lên người Hứa thiếu gia.

Bung!

Bị mãnh hổ đè, Hứa thiếu gia chưa kịp kêu thì đã nghe Tạ Phương Điền gầm to :

– Thiếu gia hãy thoát ra mau! Chớ để...

Đúng lúc này, tốp người kia cũng kịp chạy đến, họ hô hoán loạn xạ!

– Hay lắm! Vậy là Hứa Phong ngươi dù có muốn cũng không còn kịp nữa.

– Bất tất phải phí lời! Mặc kệ Hứa Phong chết hoặc sống, mãnh hổ là của chúng ta, tất cả hãy xông lên diệt mãnh hổ.

Họ xông cả vào tiếp!

Kẻ gươm, người giáo, kẻ gậy gộc người giương tiễn, tất cả đều nhào nhào vây kín mãnh hổ lẫn Hứa thiếu gia vẫn đang bị mãnh hổ đè.

Gươm giáo gậy gộc và nhiều mũi tiễn cứ thế lao đến cắm loạn vào mãnh hổ.

Tạ Phương Điền chạy đến với sắc mặt nghiêm trọng, vừa gào lên vừa dùng tay vẹt mọi người ra!

– Chư vị thiếu gia xin dừng tay! Chớ làm phương hại đến tệ thiếu gia.

Bọn họ vẫn tiếp tục vây kín mãnh hổ, còn có kẻ lớn tiếng bảo :

– Hứa Phong, Hứa thiếu gia của người một khi đã bị mãnh hổ vồ thì là gì còn sinh mạng để sợ bị bọn ta gây phương hại?

– Ai bảo thiếu gia ngươi cao ngạo, bấy lâu nay cứ xem thường bọn ta, bảo bọn ta chỉ là hạng văn nhân bạc nhược vô dụng.

– Đúng đấy! Hứa Phong có bị thế này cũng là đáng cho y. Chẳng phải ngay từ đầu bọn ta đã bảo y đừng xen vào rồi sao. Ai bảo?

Thật lạ, tự dưới thân mình đẫm máu của mãnh hổ, bỗng có tiếng

Hứa thiếu gia cười vang :

– Ai bảo Hứa Phong ta đã chết? Hãy vào đây nào, Tạ thúc thúc, hãy giúp tiểu điệt hất thi thể quá nặng nề của mãnh hổ ra nào?

Nghe vậy, tốp người nọ có phần kinh ngạc và có sửng sốt.

Lẽ nào Hứa Phong dù bị mãnh hổ vồ vẫn an tường lên tiếng?

Không bỏ lỡ cơ hội, thừa lúc tốp người nọ còn kinh ngạc, Tạ Phương Điền vội lách người tiến vào giữa.

A Phúc, A Bảo cũng chen vào.

Cả hai định phụ Tạ Phương Điền nhấc xác mãnh hổ lên thì nghe Tạ Phương Điền nạt lớn :

– Mọi người lùi lại mau, kẻo bị thi thể nặng ba trăm cân của mãnh hổ đè phải!

Nào!

Cùng với tiếng nạt sau cùng, khi thấy A Phúc, A Bảo và tốp đông người vẫn chưa chịu lùi, Tạ Phương Điền dùng một tay chộp vào một chân mãnh hổ và hất thật mạnh lên cao.

Vù...

Mãnh hổ bị tung bắn lên cao đến một trượng, sau đó là đà bay ra ngoài vòng người để cuối cùng nặng nề gieo xuống nền đất tạo thành một tiếng động kinh nhân.

Binh!

Trước thần lực không thể nào ngờ đến của Tạ Phương Điền, A Phúc và cả A Bảo và tốp người nọ đều thất kinh.

Tuy nhiên, họ càng thất kinh hơn từ nơi mãnh hổ đang nằm, Hứa Phong đang từ từ đứng lên...

– Ôi chao! Thật nhẹ biết chừng nào! Không ngờ dù đã chết mãnh hổ vẫn có cách suýt giết chết Hứa Phong ta. Mà mãnh hổ có thân hình

to nặng khiếp thật.

Nghe vậy, dù biết Hứa Phong vẫn còn sống nhưng khi thấy A Phúc, A Bảo sau khi lau qua toàn bộ dấu huyết tích có trên người Hứa Phong, cho thấy Hứa Phong không bị bất kỳ thương tích nào, chỉ là huyết tích của mãnh hổ thấm vào mà thôi, tốp đông người nọ lại có dịp kêu lên ầm ĩ :

– Thế này là thế nào? Không lẽ Hứa Phong không hề bị mãnh hổ vồ?

– Quái lạ, nếu là vậy, không lẽ mãnh hổ đã chết trước khi bị chúng ta loạn đả sát thương?

Hứa Phong bấy giờ mới hoàn toàn tươi tỉnh, vội bước đến nhìn vào thi thể mãnh hổ.

Và Hứa Phong mỉm cười chỉ vào hai mũi tên vẫn còn cắm trên thân mãnh hổ :

– Mũi thứ nhất ở đầu vai chỉ càng khiến mãnh hổ thêm cuồng nộ. Còn mũi thứ hai cắm đúng vào tam tinh nên dù bị mãnh hổ ngã đè nhưng công hạ mãnh hổ cũng là công của Hứa Phong ta.

Đưa mắt nhìn tốp đông người, nhát là nhìn sáu nhân vật vận y phục cao sang Hứa Phong hỏi :

– Chư nhân huynh nghĩ sao nếu tiểu đệ chiếu theo quy định: thú do ai săn, người đó chiếm giữ, để bảo A Phúc, A Bảo đưa mãnh hổ hồi trang?

Tốp đông người lại nhao nhao và sáu nhân vật nọ lập tức có phản ứng :

– Nhưng mãnh hổ là do bọn ta phát hiện...

– Không sai! Chính bọn ta sáu người đã cho gia nhân hiệp lực dồn đuổi mãnh hổ.

– Chưa hết! Khắp người mãnh hổ đều có nhiều thương tích, đâu thể

nào mãnh hổ chết là do mũi trường tiễn của Hứa Phong ngươi?
– Cho dù có đúng như thế đi nữa, công là công của mọi người, Hứa Phong ngươi đâu thể một mình chiếm giữ?
– Mũi tiễn đầu tiên là mũi tiễn của Liễu Thi Nhân ta, đâu phải một mình Hứa Phong ngươi có tài xạ tiễn điêu luyện.
Hứa Phong mỉm cười :
– Chư huynh nhân đã từng đi săn, ắt sẽ biết mũi tiễn cắm vào đâu sẽ làm thú to thú nhỏ chết. Sự thật ai là người có công hạ mãnh hổ, tự thâm tâm Chư nhân huynh đã biết rồi, tiểu đệ hà tất phải phí lời biện giải.
A Phúc, A Bảo cùng kêu lên :
– Không sai! Rõ ràng mãnh hổ là do Hứa thiếu gia đắc thủ.
Tốp người đông càng huyên náo hơn :
– Lần đi săn nào cũng vậy, bao nhiêu công trạng đều do một mình Hứa Phong độc chiếm. Lần này bọn ta không dễ dàng nhân nhượng nữa đâu.
– Không sai! Ai ai cũng có công sát hại mãnh hổ. Nếu Hứa Phong ngươi đòi chiếm giữ một mình chớ trách bọn ta trở mặt, không xem ngươi là bằng hữu nữa!
Hứa Phong sa sầm nét mặt :
– Càng xem nặng tình bằng hữu bao nhiêu Chư huynh càng nên tôn trọng sự thật bấy nhiêu. Mãnh hổ sự thật đã chết ngay từ lúc trúng mũi tiễn của tiểu đệ. Nếu Chư huynh định trở mặt thế nào xin cứ tùy tiện.
Bọn người kia ào ào vung loạn khí giới lên :
– Hứa Phong ngươi dám thách thức bọn ta thật sao? Vậy y đừng trách bọn ta phải dùng biện pháp này để trừng trị ngươi.

– Đánh! Cứ đánh y một mẻ, cho y chừa thói cao ngạo, xem người bằng vung.
– Đánh! Đánh!
Thấy trận ẩu đả sắp diễn ra mà nhân số đôi bên quá chênh lệch, A Phúc, A Bảo hoảng sợ kêu lên :
– Thôi nào! Hãy nhượng họ đi thiếu gia! Họ làm hỗn thế này chúng ta đánh không lại đâu!
Nhưng Hứa Phong bỗng bật cười khoái trá :
– Ai bảo chúng ta đánh không lại! Cần phải để cho họ biết Hứa Phong ta ngoài việc giỏi văn có võ lợi hại thế nào. Xem đây!
Dứt lời, Hứa Phong tay quyền chân cước, ngang nhiên tả xung hữu đột giữa trùng vây, gạt ngọn chưởng này, hất bay thanh kiếm kia, còn thừa cơ hội nên cho sáu vị công tử thế gia kia mỗi tên một quyền vào mặt mũi.
Binh... binh...
Bị trúng quyền, sáu vị công tử thêm phẫn nộ :
– A... Ngươi giỏi thật đấy, Hứa Phong! Bọn ta... ôi chao.
Binh... binh...
Nhìn vào trận loạn đả, Tạ Phương Điền thoáng cau mặt.
Chợt nảy ra một ý, Tạ Phương Điền vội dùng tay nhấc bổng thi thể mãnh hổ lên, miệng gào to :
– Dừng tay đi thiếu gia! Chớ gây thêm hiềm khích với họ, kẻo lão gia hay được lại mắng thiếu gia. Hãy giao mãnh hổ này cho họ.
Đưa mắt nhìn ra, Hứa Phong vụt hiểu Tạ Phương Điền định làm gì.
Hứa Phong lại bật cười và tìm cách nhảy lùi lại thật xa :
– Được! Nể lời Tạ thúc thúc, tiểu điệt tán thành việc giao mãnh hổ cho bọn họ một lần này!

Bọn kia nghe thế lấy làm đắc ý, vì ngỡ Hứa Phong sợ nên phải bỏ cuộc.

Bất ngờ, bọn họ lại nghe Tạ Phương Điền hô :

– Phần của chư vị đây! Hãy gắng đỡ lấy!

Và Tạ Phương Điền hất thi thể mãnh hổ về phía họ.

Vù...

Thấy một mình Tạ Phương Điền nhấc nổi mãnh hổ, huống chi họ có đông người. Bọn họ xúm lại, định đỡ lấy mãnh hổ sắp sửa rơi xuống. Nào ngờ, đến lúc tối hậu, thấy vật to rơi xuống là một con mãnh hổ có vóc dáng to mộng, không khác nào một quả núi, bọn họ có phần chợn chợn.

Vì thế tất cả đều không dám dùng đủ lực để đón đỡ.

Và...

Bung!

Mãnh hổ rơi vào, đè bọn họ ngã lăn và máu huyết từ mãnh hổ được dịp vấy bẩn khắp người họ.

Đắc ý Hứa Phong cười giòn giã :

– Chư nhân huynh lúc nào cũng đứng về một phe, đến ngã cũng ngã một lượt. Thật đúng là đông tay vỗ nên kêu!

Cứ để bọn họ vất vả với thân hình mãnh hổ mấy trăm cân của mãnh hổ đè, Hứa Phong ra hiệu cho Tạ Phương Điền, A Phúc, A Bảo cùng đi.

Khi đi ngang một dòng suối, Tạ Phương Điền bỗng gọi :

– Thiếu gia không nên để lão gia nhìn thấy nhân dạng của thiếu gia lúc này. Không khéo đây lại là cớ để lão gia mắng thiếu gia vì học đòi võ công của hạng võ biền nên cứ chuốc lấy phiền nhiễu.

Hứa Phong gật đầu :

– Tiểu điệt cũng có ý muốn này. Được rồi, để tiểu điệt xuống suối kia, gột rửa sạch y phục để gia phụ khỏi sinh nghi.

Để một mình Hứa Phong đi dài theo triền núi, xuống đến chỗ có dòng suối, Tạ Phương Điền bỗng nghe âm thanh của Hứa Phong từ dưới vọng lên :

– Tạ thúc thúc mau xuống đây. Có người bị nạn, chúng ta không thể không cứu?

Cạnh dòng suối, lẩn khuất sau một rặng liễu xanh um, cả ba đều nhìn thấy Hứa Phong đang nâng đỡ một thân hình bất động trên tay.

Tạ Phương Điền lo ngại :

– Vị đại sư này...

Hứa Phong ngắt lời :

– Có lẽ vị hòa thượng đang trên đường khất thực đã sa vào tay lũ cường sơn thảo khấu. Khắp người hòa thượng đều vấy máu. Thật chẳng khác nào cảnh ngộ của Tạ thúc thúc độ nào.

Hứa Phong sau đó hối hả bảo A Phúc, A Bảo :

– Hai ngươi mau đưa tuấn mã đến đây. Với bao nhiêu thương tích như thế này, ta phải nhanh nhanh đưa hòa thượng về trang chữa trị.

Thần thái của Tạ Phương Điền từ lúc đó trở đi càng trở nên kỳ lạ, không nói một lời, cũng không hề động đậy tay chân, Tạ Phương Điền cứ để ba người Hứa Phong xoay sở, đặt vị hòa thượng vẫn hôn mê bất động trên lưng con tuấn mã.

Tuy có lấy làm lạ về thần thái kỳ quái của Tạ Phương Điền, nhưng Hứa Phong vẫn thản nhiên.

Không những thế Hứa Phong còn tươi cười, tìm cách lôi Tạ Phương Điền thoát khỏi bao ký ức vì Hứa Phong nghĩ Tạ Phương Điền do nhìn thấy tình cảnh của vị hòa thượng nên ray rứt nhớ lại cảnh đã

xảy ra cho chính Tạ Phương Điền một năm về trước.

Hứa Phong bảo :

– Tạ thúc thúc bảo sao nào? Vậy là tiểu điệt khỏi phải phí công gột rửa y phục. Chỉ cần gia phụ nhìn thấy điều gì đã xảy ra cho vị hòa thượng này, ắt người phải nghĩ đó là do máu huyết của hòa thượng vây bẩn sang y phục của tiểu điệt. Hà... hà... Như gia phụ thường dạy, cứu một mạng người còn hơn xây bảy cấp phù đồ. Chắc hẳn gia phụ phải khen tiểu điệt, không còn bảo tiểu điệt vì học võ nên hư hỏng.

Tạ Phương Điền nhờ thế quả nhiên qua khỏi tâm trạng lặng lẽ. Y chợt bảo :

– Nhìn hành vi luôn luôn trượng nghĩa, cứu giúp bất kỳ ai có lâm nạn của thiếu gia. Tạ mỗ chợt có cảm nghĩ thiếu gia dường như là thái cực đối nghịch với lão gia, chỉ là người luôn chí thú với việc văn chương và việc quan.

Hứa Phong mỉm cười :

– Thì gia phụ đang là quan nha của triều đình, đương nhiên gia phụ phải chí thú với việc quan, nào dám tắc trách với bổn phận.

Tạ Phương Điền lắc đầu :

– Thiếu gia không rõ ý của Tạ mỗ rồi! Tạ mỗ muốn nói, người có tính khí như thiếu gia phải có xuất thân khác với xuất thân hiện nay. Thiếu gia dường như được sinh ra chỉ để hành hiệp trượng nghĩa, thế thiên hành đạo, diệt gian trừ tà, duy trì chính đạo.

Hứa Phong cười xòa :

– Tạ thúc thúc dã quá lời rồi. Vả lại những lời vừa rồi, Tạ thúc thúc chớ để lộ cho gia phụ biết. Bằng không, phần tiểu điệt sẽ bị mắng là con nhà văn lại không chuyên chú việc văn, phần thúc thúc sẽ bị quy

kết là đã mê hoặc, khuyến dụ tiểu điệt bỏ văn theo võ. Đã đến nhà rồi, mọi chuyện nên chấm dứt ở đây thì hơn.

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 2
Kinh Phật hay bí cấp?

Những vật dụng trong thư phòng nếu chưa đủ nói lên vẻ tôn nghiêm cần phải có đối với vị chủ nhân của thư phòng thì chính Hứa Phong cũng phải bối rối khiếp hãi phần nào trước dáng vẻ uy lẫm của vị chủ nhân đó.
Hứa Phong rụt rè lên tiếng :
– Phụ thân nói gì đi! Thà phụ thân cứ mắng hài nhi như lâu nay phụ thân từng mắng còn hơn là phù thân cứ mãi lặng thinh thế này!
Được gọi là phụ thân, đương nhiên vị chủ nhân của căn thư phòng phải có đầy đủ sự uy nghiêm của nhân vật đã đến tuổi trung niên. Chính ánh mắt nghiêm khắc của phụ thân dang nhìn Hứa Phong đủ để giải thích thêm những lời có phần đắn đo mà phụ thân Hứa Phong đang nói :
– Dường như Phong nhi không hài lòng khi cho rằng phụ thân luôn mắng Phong nhi?
Hứa Phong cười gượng :
– Hài nhi nào dám! Huống chi, vì hài nhi có lỗi, có bị phụ thân mắng cũng đáng.
– Có nghĩa là Phong nhi thật sự không hài lòng, không thích bị phụ thân mắng và càng không nghe những gì phụ thân luôn dạy bảo giáo huấn?
Hứa Phong chầm chậm thở ra :
– Phụ thân muốn nghe những lời thật tâm của hài nhi?
Hứa Phong thấy phụ thân đang từ từ gật đầu :
– Đương nhiên! Vì xét theo niên kỷ, Phong nhi kể đã được là thành nhân. Những suy nghĩ của Phong nhi, phụ thân càng muốn biết và biết thật tường tận. Nào, nói đi!
Hứa Phong cảm thấy nôn nao và bắt đầu cân nhắc từng lời nói :
– Sự thật thì hài nhi vẫn luôn ngưỡng mộ phụ thân như thuở nào. Tuy nhiên, phụ thân ơi, tại sao hài nhi được sinh ra trong dòng dõi

quan nha nhưng dường như từ trong huyết quản của hài nhi lại không chuộng cuộc sống êm đềm thư thái của vị công tử quan gia thế tộc? Hài nhi ưa việc nghĩa, thích làm một việc gì đó thật sự hữu ích cho những kẻ yếu thế hơn. Đó là lý do khiến hài nhi không thể khoanh tay làm ngơ, phải tìm mọi cách để cứu nguy cho Tạ thúc thúc độ nào. Hài nhi những mong phụ thân đừng bao giờ nghĩ những ý tưởng đó đến với hài nhi là do Tạ thúc thúc mê hoặc và nói mãi bên tai. Tạ thúc thúc không hề có lỗi trong cách nghĩ của hài nhi.
Nói đến đây, hứa Phong chợt nghe tiếng phụ thân thở dài :
– Nói tóm lại, Phong nhi như đã quyết phải đến tận Tung Sơn một chuyến?
Hứa Phong gật đầu :
– Hòa thượng Chí Nhân vì còn phải lưu lại đây khá lâu để trị thương, hài nhi đã hứa lời là sẽ giúp Chí Nhân hòa thượng đưa một quyển Phạn kinh đến tận Thiếu Lâm thiền viện. Phụ thân...
Hứa Phong chợt dừng lời vì thấy phụ thân dù là mơ hồ nhưng như đang đưa tay xua, có ý ngăn không cho Hứa Phong nói tiếp.
Quả thật, lời của phụ thân liền vang ra :
– Phong nhi định nói gì, phụ thân hiểu rồi. Có lẽ lại là câu: nhất ngôn cửu đỉnh, câu nói thường xuất hiện luôn luôn ở cửa miệng Tạ Phương Điền?
Hứa Phong bối rối :
– Tuy Tạ thúc thúc là hạng võ biên nhưng đâu phải vì thế câu nói nào của Tạ thúc thúc đều không đáng trân trọng? Phụ thân, lời của hài nhi một khi đã hứa với Chí Nhân hòa thượng, là người suốt một đời chỉ biết tụng kinh thờ Phật, không quen nghe những lời ngoa ngôn ngụy ngữ, thiết tưởng hài nhi không thể sai lời. Mong phụ thân thành toàn cho.
Suốt từ đầu câu chuyện cho đến giờ, lần đầu tiên Hứa Phong thấy phụ thân mỉm cười :
– Ngoài việc đến Tung Sơn vì để giữ lời hứa, không còn nguyên nhân nào khác nữa chứ?
Hứa Phong đáp và hứa thật quả quyết :
– Không còn nguyên nhân nào khác đâu. Và hài nhi hứa, chỉ một lần này nữa thôi, một lần cho thỏa chí tang bồng, sau đó hài nhi sẽ toàn tâm toàn ý hoàn thành kỳ vọng của phụ thân.
– Kể cả lời nói mơ hồ của Chí Nhân hòa thượng, bảo Phong nhi có một diện mạo rất giống với vị Minh chủ nào đó?
Hứa Phong đỏ mặt :
– Phụ thân đừng trêu cợt hài nhi. Lúc nói những lời này, thần trí Chí

Nhân hòa thượng nào có được tỉnh táo, hài nhi tuyệt đối không hề tin. Vả lại, hài nhi ở họ Hứa, là cốt nhục của phụ thân, là dòng dõi của Hứa gia, đâu có chuyện hài nhi hoàn toàn giống diện mạo của ai khác ngoài phụ thân?
Phụ thân của Hứa Phong bỗng nghiêm giọng :
– Như lần tháp tùng này của Tạ Phương Điền, cùng Phong nhi đi đến Tung Sơn là lần cuối cùng?
Hiểu rõ nỗi lo lắng của phụ thân, Hứa Phong mỉm cười :
– Đúng vậy! Nhưng do nhắc đến chuyện này, hài nhi cảm thấy Tạ thúc thúc có thái độ lo lắng một cách quá đáng. Chí Nhân hòa thượng kể là bậc chân tu đắc đạo, quyển Phạn kinh mà hòa thượng nhờ hài nhi đưa đến tận tay vị trụ trì Thiếu Lâm thiền viện dù sao cũng là quyển kinh Phật, vậy mà Tạ thúc thúc cứ lo, cứ khăng khăng phải tháp tùng để gọi là bảo vệ an toàn cho hài nhi. Dường như Tạ thúc thúc đã nghĩ hài nhi vẫn chỉ là một đứa bé...
Sau khi Hứa Phong mới thật sự hiểu cảm nghĩ của phụ thân về Tạ Phương Điền là thế nào, phụ thân nói :
– Đừng nói gì họ Tạ, đến phụ thân cũng phải lo lắng vì vẫn luôn nghĩ Phong nhi chỉ là một đứa bé. Qua đó cho thấy, Tạ Phương Điền đúng là hạng người có thủy có chung đã chịu ân ắt phải báo ân. Được họ Tạ cùng đi với Phong nhi, phụ thân dù sao vẫn yên tâm hơn.
Hứa Phong kinh ngạc :
– Hóa ra phụ thân cũng thừa nhận Tạ thúc thúc là người tốt?
– Đương nhiên! Nếu không phải thế, Phong nhi tưởng phụ thân có thể yên lòng khi chấp nhận cho họ Tạ lưu lại đây những một năm dài như thế sao? Còn về việc phụ thân thường trách mắng y lẫn Phong nhi, đó là phụ thân sợ những câu chuyện do y thuật lại sẽ mê hoặc Phong nhi, sẽ khiến Phong nhi vì quá mê mẩn đâm ra xao nhãng bao chuyện thiết yếu khác.
Nhận biết nỗi tâm sự cùng bao ưu tư của phụ thân, Hứa Phong xúc động :
– Hóa ra bấy lâu nay hài nhi đã phần nào nghĩ sai cho phụ thân. Kỳ thực, tất cả chỉ vì tình phụ tử, vì phụ thân quá lo cho hài nhi.
Phụ thân của Hứa Phong bật cười :
– Nói thật ra chính phụ thân còn phải cảm kích họ Tạ. Vì nhờ có y nhờ những chỉ bảo của y, Phong nhi ngày nay thật khác xa một Phong nhi yếu ớt độ nào. Nay y đến lúc phải đi, phụ thân phần nào cũng thấy luyến tiếc.
Hứa Phong chợt nảy ra một ý và bật luôn ra ngoài miệng :

– Nếu cảm thấy mến tiếc, sao phụ thân không lên tiếng giữ Tạ thúc thúc lại?
Có người biết rõ như Tạ thúc thúc ở bên cạnh, phụ thân đỡ phải lo lắng vì sợ bọn cường sơn thảo khấu bất ngờ tìm đến.
Nhưng Hứa Phong phải thất vọng khi nghe phụ thân đáp :
– Việc đó đâu cần Phong nhi nhắc, phụ thân đã tự thân hỏi y rồi. Và y bảo, vì muốn đáp tạ ân tình cứu mạng thuở nào của Phong nhi, vì muốn giúp Phong nhi thay đổi thể chất, y đã lưu lại những một năm là miễn cưỡng lắm rồi. Cuộc sống của quan gia đâu đủ sức trói buộc đôi chân phong trần hồ hải của hạng người như họ Tạ?
Hứa Phong thở dài :
– Tạ thúc thúc nói như thế thật sao?
Hứa Phong vừa dứt lời, cánh cửa dẫn vào thư phòng chợt mở ra và Tạ Phương Điền ung dung bước vào.
Sau khi nhìn phụ thân của Hứa Phong với vẻ mặt biết lỗi, Tạ Phương Điền lên tiếng với Hứa Phong :
– Thiếu gia sao lại nghi ngờ lệnh tôn? Quả thật, Tạ mỗ và lệnh tôn vẫn thường hay đàm đạo và Tạ mỗ nào dám trái ý lệnh tôn, hướng dẫn thiếu gia đi vào con đường sai lạc? Không sai, chính lệnh tôn đã có lời mời Tạ mỗ tiếp tục lưu lại, tiếp tục sống bên cạnh thiếu gia. Thế nhưng, hạng người như Tạ mỗ đã quen cuộc sống phong trần, phiêu bạt tứ phương, chịu lưu lại đây những một năm dài đằng đẵng quả là quá sức chịu đựng, chỉ cần nghĩ đến chuyện mai ngày sẽ lại tha hồ vùng vẫy, Tạ mỗ đã cảm thấy náo nức lạ.
Sau đó, để tránh cho Hứa Phong phải chịu mãi cảm giác hụt hẫng, Tạ Phương Điền bỗng trao cho Hứa Phong một túi gấm :
– Đã đến lúc chúng ta phải lên đường. Thiếu gia nói không sai , đây chỉ là quyển kinh Phật bình thường với một nửa bằng tiếng Phạn và một nửa bằng tiếng Trung Nguyên chúng ta. Thiếu gia hãy cất giữ vật này, vì chỉ có thiếu gia đích thân trao cho Chí Thiện trụ trì Thiếu Lâm thiền viện là tiện hơn hết.
Thở ra một hơi dài như để giũ bỏ mọi phiền não, Hứa Phong nhìn phụ thân :
– Hài nhi sẽ mau chóng, quay lại. Mong phụ thân bảo trọng và chăm sóc Chí Nhân hòa thượng thay cho hài nhi.
Phút chốc đã đến lúc chia tay, lời của phụ thân đối với Hứa Phong chừng như có phần nghẹn ngào :
– Người cần phải bảo trọng chính là Phong nhi. Khi không có phụ thân ngay bên cạnh để bảo ban, nhất nhất mỗi hành động của Phong nhi đều phải nghe theo Tạ thúc thúc, nhớ chưa Hứa Phong càng

nghe càng vỡ lẽ. Vậy là Tạ thúc thúc luôn được sự tín cẩn của phụ thân thế mà bấy lâu nay Hứa Phong chỉ lo lắng điều ngược lại.
Sau cái chào từ biệt, Hứa Phong cùng Tạ Phương Điền nhẹ nhàng lui ra ngoài, để lại một thư phòng yên tĩnh và vắng lặng vì chỉ con mỗi mình phụ thân.
* * * * *
Ngồi bên trong cỗ xa mã, Hứa Phong chốc chốc lại đưa đầu nhìn ra ngoài.
A Phúc, A Bảo, mỗi người cưỡi một ngựa đi hai bên cỗ xa mã. Còn vị xa phu với diện mạo thật xa lạ chính là do Tạ thúc thúc cải dạng mà ra.
Hứa Phong thở dài :
– Người giang hồ như Tạ thúc thúc thật không ngờ có lắm trò lạ. Nếu không cận mục sở thị, tiểu điệt thật chẳng dám tin vị xa phu hiện giờ là do Tạ thúc thúc cải dạng. Như thúc thúc bảo đó là thuật dị dung!
Trong diện mạo đã cải dạng, Tạ Phương Điền cười móm mém, hoàn toàn phù hợp với vẻ mặt ngoại lục tuần mà họ Tạ cố tình biến đổi thành :
– Nói về những tiểu xảo kỳ lạ của người giang hồ, ngoài thuật dị dung có thể gọi là thuật đổi diện, chẳng phải tất cả đãđược Tạ mỗ chỉ điểm tận tường cho thiếu gia rồi sao? Hay ý thiếu gia lại muốn am hiểu thêm thuật này?
Hứa Phong phì cười :
– Đương nhiên rồi! Vả lại, tiểu điệt còn muốn am hiểu thêm một thuật nữa mà bấy lâu nay dường như Tạ thúc thúc cố tình không để lộ.
– Là thuật gì vậy?
Hứa Phong bảo :
– Đó là thuật khiến Tạ thúc thúc có sức lực như thần. Bằng không, một mình Tạ thúc thúc sao nâng nổi con mãnh hổ nặng ước được ba trăm cân?
Tạ Phương Điền thu nụ cười về :
– Thuật đó ư? Nếu thiếu gia muốn học, Tạ mỗ xin nói thật, thiếu gia cần phải có thời gian ít lắm là mười năm!
– Mười năm? Lâu thế ư? Làm gì có thuật nào cần phải luyện lâu đến vậy?
– Có đấy! Như giới văn nhân của thiếu gia chẳng hạn, muốn làu thông kinh sử đâu phải chỉ trong thời gian ngắn là mong thành đạt? Tương tự, giới võ biền thô lỗ như Tạ mỗ nếu muốn có nội công tương xứng với ngoại công cũng phải hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết.

– Nội công? Hóa ra những gì Tạ thúc thúc đã chỉ điểm cho tiểu điệt chỉ mới là phần bên ngoài, gọi là ngoại công thôi sao?
Tạ Phương Điền trầm giọng :
– Thiết nghĩ, Tạ mỗ nói như thế là đủ rồi, vì càng nói e thiếu gia càng khó hiểu. Và sau đó, vì không thể hiểu, thiếu gia lại đâm ra bực tức, khiến thần trí không đủ minh mẫn trau dồi kinh thư như lời thiếu gia đã hứa với lệnh tôn.
Hứa Phong thở dài và thừa nhận :
– Nếu việc luyện nội công phải hao phí nhiều thời gian như Tạ thúc thúc vừa nói, có lẽ tiểu điệt không nên hỏi đến thì hơn. Kẻo lại bị phụ thân mắng vì mãi sa vào thứ công phu thô thiển của hạng võ biền.
Tạ Phương Điền cả cười :
– Tạ mỗ không hề dối gạt thiếu gia. Tuy vậy, để thiếu gia vơi đi phần nào nỗi thất vọng, được, Tạ mỗ nguyện dốc túi truyền thụ thuật dị dung cho thiếu gia. Với thuật này và với người có tư chất thông tuệ như thiếu gia, có lẽ chỉ cần nửa ngày là quá đủ cho thiếu gia thấu triệt.
Cho cỗ xa mã dừng lại, vừa để mọi người có dịp nghỉ ngơi sau nhiều ngày đường vất cả, Tạ Phương Điền vừa có cơ hội truyền thụ thuật dị dung cho Hứa Phong.
Sau khi truyền thụ xong, Tạ Phương Điền bật cười :
– Thiếu gia quả thông tuệ, còn hơn là mỗ nghĩ, chưa đến nửa ngày đã thấu triệt hết những gì Tạ mỗ phải mất gần hai mươi năm dài mày mò tự tìm hiểu. Như vậy cũng hay, còn những hai canh giờ nữa màn đêm mới thật sự buông xuống và cũng khoảng mười dặm nữa là chúng ta đến được phạm vi chân núi Tung Sơn. Thiết nghĩ, chúng ta chớ bỏ phí thời gian, càng sớm đến Tung Sơn chừng nào, thiếu gia càng mau chóng quay lại chừng đó, đỡ cho lệnh tôn thêm ngày ngày ngóng trông. Thiếu gia nghĩ sao?
Đang phấn khích tình cờ vừa am hiểu thêm một thuật nữa của giới võ biền, Hứa Phong nhanh nhẹn đáp ứng :
– Thúc thúc nói rất phải. Từ khi biết thuật dị dung, tiểu điệt những ước mong sớm quay về và sẽ gây kinh ngạc cho gia phụ bằng cách cải dạng thành một người hoàn toàn xa lạ.
A Phúc, A Bảo cùng cười lên :
– Chỉ cần nghĩ đến lúc lão gia phải ngỡ ngàng vì không nhận ra thiếu gia trong lối cải dạng, tiểu nhân đã không nhịn được cười rồi. Ha... ha...
Tạ Phương Điền bỗng nghiêm giọng :
– Thuật dị dung chỉ tỏ ra đắc dụng nếu được dùng đúng chỗ đúng

lúc. Càng ít người biết đó là do thiếu gia cải dạng, sự đắc dụng càng tăng thêm lợi hại ở yếu tố bất ngờ. Thiếu gia hãy luôn ghi nhớ điều đó và chớ đem chuyện đó ra làm trò đùa.
Hứa Phong cau mặt :
– Nói vậy, lần này Tạ thúc thúc phải cải dạng ắt là có nguyên do?
Tạ Phương Điền giải thích :
– Đương nhiên! Tạ mỗ cũng có kẻ thù và chính kẻ đó một năm trước đã hạ thủ Tạ mỗ. Thiết tưởng, cứ để kẻ thù nghĩ Tạ mỗ đã chết, còn hơn là chường mặt thật ra khiến kẻ thù khi hay tin sẽ thêm phòng bị. Đó là dụng ý của Tạ mỗ, buộc lòng phải cải dạng khi cùng thiếu gia đi đến tận Tung Sơn xa xôi.
Chợt hiểu, Hứa Phong tỏ ra cảm kích :
– Vậy là chỉ vì lo cho tiểu điệt, Tạ thúc thúc phải nhẫn nại, phải cùng tiểu điệt đi một chặng đường xa như thế này?
Tạ Phương Điền cười xòa :
– Chỉ một ngày nữa thôi. Lúc thiếu gia đã hoàn thành lời ủy thác của Chí Nhân hòa thượng, Tạ mỗ đâu còn ràng buộc gì nữa! Đi nào!
Cỗ xa mã lại tiến lên, càng lúc càng đến gần Tung Sơn.
Màn đêm dần buông, cũng là lúc Hứa Phong có thể tự tay chạm vào chân núi Tung Sơn.
Mọi người nghỉ đêm và háo hức chờ ngày mai rồi sẽ đến.
Tạ Phương Điền háo hức vì sắp đến lúc tha hồ vùng vẫy sau một năm gò bó chốn quan nha để báo đáp ân tình.
Hứa Phong báo hứa vì chỉ còn một ngày nữa là được tận mắt chiêm ngưỡng một chốn kỳ vỹ, nơi xuất phát Phật pháp gần cả ngàn năm qua.
Còn A Phúc, A Bảo có lẽ chỉ háo hức trông đợi ngày trở về...
* * * * *
Những tiếng huyên náo mơ hồ vọng đến, Hứa Phong choàng tỉnh. Sau một lúc lắng nghe, biết đó là những thanh âm thật sự vẫn đang vọng đến, Hứa Phong ngồi bật dậy và khẽ gọi :
– Tạ thúc thúc!
Hồi lâu vẫn không nghe tiếng Tạ Phương Điền hồi đáp, Hứa Phong vén rèm xe đưa đầu nhìn ra ngoài.
A Phú, A Bảo vẫn đang đắm chìm vào giấc ngủ, cạnh đốm lửa củi chỉ còn những ánh sáng leo lét.
Không thấy Tạ Phương Điền đâu, Hứa Phong lo ngại, vội bước xuống cỗ xe.
Lay gọi A Phúc, A Bảo, Hứa Phong hỏi :
– Hai ngươi có nhìn thấy Tạ thúc thúc...

Chưa hỏi dứt lời, Hứa Phong chợt nghe ở phía cỗ xa mã có tiếng Tạ Phương Điền vang lên :
– Tạ mỗ vẫn ở đây, sao thiếu gia chưa ngủ.
Hứa Phong kinh ngạc, vì rõ ràng lúc ấy dù đã tìm nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Tạ Phương Điền.
Nhưng khi lên tiếng đáp, Hứa Phong chỉ nói :
– Tạ thúc thúc nghe thử xem, dường như lừ đâu đó trên núi có...
Tạ Phương Điền ngắt lời :
– Thiếu gia muốn ám chỉ tiếng nhiều người hô hoán sát phạt? Tạ mỗ cũng đã nghe và nghĩ phái Thiếu Lâm xảy ra chuyện.
Hứa Phong ngơ ngác :
– Tiếng sát phạt ư? Phái Thiếu Lâm nào? Hay đó là cách gọi khác của Thiếu Lâm thiền viện?
Tạ Phương Điền chép miệng :
– Thiếu gia đã nghe rõ rồi đó. Không sai, ở Thiếu Lâm tự không chỉ có những tăng nhân chuyên lo chuyện tụng kinh niệm Phật. Bọn họ còn luyện võ và tạo thành một võ phái riêng biệt, gọi là Thiếu Lâm phái. Do đó...
Hứa Phong kêu lên :
– Nếu vậy, việc sát phạt như Tạ thúc thúc vừa nói chính là chuyện xảy ra ngay tại Thiếu Lâm thiền viện này?
Tạ Phương Điền thoáng ưu tư :
– Có lẽ thiếu gia đoán đúng. Và như vậy lần đến Thiếu Lâm này của thiếu gia không đúng lúc.
Hứa Phong thêm kinh ngạc :
– Không đúng lúc vì Thiếu Lâm đang gặp sự biến, khiến tiểu điệt không thể gặp hòa thượng trụ trì Chí Thiện.
Tạ Phương Điền cười qua ánh mắt :
– Chuyện về giới võ lâm thật khó giải thích cho thiếu gia hiểu. Đại để là thế này, hòa thượng trụ trì Thiếu Lâm thiền viện còn là Phương trượng, là Chưởng môn nhân của phái Thiếu Lâm. Vì Thiếu Lâm đang có sự biến, để tự bảo vệ, từ lúc này trở đi việc xuất nhập Thiếu Lâm phái kể như bị phong tỏa. Và thiếu gia càng khó khăn hơn trong việc bái phỏng Chí Thiện phương trượng, bởi đích thân Phương trượng sẽ là người điều động việc phong tỏa mọi lối xuất nhập.
Hứa Phong cau mày :
– Nếu đúng như Tạ thúc thúc nói, quả tình hình tiểu điệt là người chưa có chút am hiểu nào về giới võ lâm. Nhưng, cũng như bao bá tánh thập phương bình thường, tiểu điệt nghĩ Thiếu Lâm thiền viện lúc nào cũng phải mở rộng để đón người đến vãn cảnh và cúng

đường. Với tư cách đó, lẽ nào tiểu điệt không thể đến Thiếu Lâm, hoàn thành ủy thác của Chí Nhân hòa thượng.
Tạ Phương Điền nghiêm ngay nét mặt, và ánh mắt ánh lên vẻ thán phục :
– Thiếu gia nói rất đúng. Không sai, thiếu gia vẫn có thể đến bằng tư cách đó. Tạ mỗ không kịp nghĩ ra là do Tạ mỗ chỉ suy xét theo lối thông thường, là lối nghĩ giữa những người thuộc giới võ lâm với nhau.
Thấy Tạ Phương Điền đã có ý tán đồng, Hứa Phong liền hỏi :
– Tạ thúc thúc! Đây là lần thứ hai Tạ thúc thúc đề cập đến giới võ lâm và lần này chính thúc thúc cũng tự nhận mình là người thuộc giới đó. Tiểu điệt muốn hiểu rõ hơn, giới võ lâm và hạng võ biền thô lỗ như thúc thúc từng nói thật sự có khác biệt như thế nào.
Tạ Phương Điền chợt thở ra :
– Đương nhiên có khác biệt. Nhưng thiếu gia cần biết, cần tách bạch như thế để làm gì? Thiếu gia chỉ cần hiểu như thế này là đủ, cũng như ở chốn quan trường, tiểu quan đương nhiên phải tôn kính, phải vâng phục những bậc quan to hơn, nhất là những vị quan thuộc hàng cực phẩm. Trong giới võ lâm cũng vậy, cũng có những luật bất thành văn và luật này chủ yếu dựa vào mức độ nông sâu về bản lãnh võ học của mỗi người. Như ở phái Thiếu Lâm chẳng hạn, đại cao thủ là những vị đại sư ở hàng chữ Chí mà đứng đầu chính là Chí Thiện đại sư...
Hứa Phong vụt kêu :
– Nếu vậy, Chí Nhân hòa thượng cũng là người giới võ lâm? Và vì Chí Nhân hòa thượng là nhân vật ở hàng chữ Chí nên chính là đại cao thủ?
Tạ Phương Điền cười lạt :
– Đối với thiếu gia và đối với mọi người ở Hứa gia trang, Chí Nhân đại sư chỉ là một hòa thượng bình thường đang trên đường khất thực thì gặp lũ thảo khấu tấn công. Nhưng dưới mắt của Tạ mỗ, vì cũng là người thuộc giới giang hồ nên Tạ mỗ thừa biết Chí Nhân đã bất ngờ chạm địch. Tuy nguyên ủy sự việc là thế nào Tạ mỗ không hiểu nhưng nhất định phải có liên quan đến quyển Phạn kinh mà Chí Nhân đã nhờ thiếu gia đưa đến đây.
Hứa Phong giật mình :
– Ý thúc thúc muốn nói quyển Phạn kinh chính là nguyên nhân dẫn đến chuyện Chí Nhân đại sư bị thương tích nặng nề? Đó chỉ là quyển kinh Phật bình thường thôi mà.
Tà Phương Điền cau mặt :

– Tạ mỗ đã xem qua và cũng phải thừa nhận đó chỉ là quyển kinh Phật bình thường. Dù vậy, có điều này Tạ mỗ nghĩ thiếu gia cần phải thông tỏ, đó là đối với người võ lâm, bất kỳ vật gì là nguyên nhân cho những cuộc tranh chấp, nhất là những tranh chấp đã dẫn đến lưu huyết nhất định đó phải là báu vật.
Hứa Phong phì cười :
– Một quyển kinh Phật bình thường và là quyển mà bất kỳ ai cũng dễ dàng tìm thay ở bất cứ chùa chiền miếu mạo nào, đâu thể xem đó là báu vật?
Tạ Phương Điền càng thêm nghiêm giọng :
– Không thể hiểu báu vật theo cách nghĩ của thiếu gia. Giới võ lâm sẵn sàng xem vật gì đó là báu vật miễn vật đó có ẩn tàng một chút nào đó liên quan đến võ học, đến võ công, đến nội công thượng thừa.
– Lại là nội công hay ngoại công gì gì đó? Dường như giới võ lâm chỉ xem trọng những việc này?
Tạ Phương Điền thố lộ :
– Thiếu gia vẫn cứ nói chưa đúng với sự thật. Kỳ thực, đã là người thuộc giới võ lâm, ai ai cũng xem trọng võ công ngang bằng với tính mạng. Hoặc giả, có người sẵn sàng dùng cái chết để chiếm đoạt võ công của người khác, sẵn sàng liều chết để bảo vệ sở học của riêng họ. Tương tự, ở các võ phái còn có môn quy nghiêm ngặt, là bất truyền võ học cho ngoại nhân. Kẻ nào làm trái tất sẽ bị kết tội phản sư bội tổ và đương nhiên sẽ bị xử trị theo nghiêm luật.
Hứa Phong bất chợt áp chặt tay vào chiếc túi gấm vẫn đeo bên mình :
– Nghiêm trọng đến thế ư? Nếu vậy, giả như trong quyển kinh Phật này.
Tạ Phương Điền phì cười khi thấy Hứa Phong tỏ ra quá sợ hãi như vậy :
– Vẫn có câu: Tiểu nhân tuy vô tội nhưng vì giữ báu vật nên kể như là có tội. Thiếu gia yên tâm đi, trong trường hợp này cho dù Tạ mỗ chưa hiểu dụng ý của Chí Nhân đại sư là gì nhưng vẫn có thể quyết chắc, vì đó chỉ là quyển kinh Phật bình thường nên quyển kinh đó sẽ không gây bất kỳ phương hại gì cho thiếu gia.
Có chăng...
Tuy có phần nào nhẹ nhõm nhưng thái độ ngập ngừng của Tạ Phương Điền lại làm cho Hứa Phong lo lắng :
– Còn việc gì nữa, Tạ thúc thúc?
Tạ Phương Điền thở dài :

– Vì Thiếu Lâm đang xảy ra sự biến và là xảy ra trong đêm, tốt hơn hết thiếu gia nên cẩn trọng, chớ để lộ ra việc Chí Nhân đã nhờ, kẻo kẻ khác biết được, vì không nghĩ đó là kinh Phật bình thường họ sẽ tranh dành, vô tình đưa họa đến cho thiếu gia.
Cả sợ, Hứa Phong lấy chiếc túi gấm ra và cứ loay hoay cầm mãi trên tay.
Tạ Phương Điền quắc mắt :
– Thiếu gia định làm gì?
Hứa Phong bối rối giải thích :
– Tiểu điệt muốn tìm chỗ giấu, nhưng chưa biết phải giấu ở đâu?
Tạ Phương Điền bật cười :
– Bao nhiêu kinh lịch cần cho việc bôn tẩu giang hồ chẳng phải Tạ mỗ đã nói cả cho thiếu gia nghe rồi sao? Cần gì thiếu gia phải giấu? Thứ nhất, thiếu gia cứ giả mắt điếc tai ngơ đừng xem quyển kinh đó là báu vật. Thứ hai, thiếu gia dù sao chỉ là một vị công tử bình thường, một chút võ công cũng không biết, hãy bình thản và hãy tỏ ra bản thân chỉ là người cần đến vãn cảnh chùa. Đó là cách hay nhất để thiếu gia không bị ai khác sinh nghi.
Hứa Phong thật sự thông tuệ, hiểu ngay những gì Tạ Phương Điền vừa nêu.
Tuy vậy, vì có chủ ý khác hay hơn nên Hứa Phong bảo :
– Nếu là vậy, mặc kệ Thiếu Lâm có sự biến hay không có sự biến, tiểu điệt chỉ là người bình thường nên đành phải tiếp tục quay lại xe để nghỉ ngơi. Và mai này, Tạ thúc thúc vẫn chỉ là lão xa phu bình thường, tiếp tục cùng tiểu diệt đến gặp Chí Thiện phương trượng?
Tạ Phương Điền gật đầu hài lòng :
– Thiếu gia là người nghe một hiểu mười. Thật đáng tiếc, phải chi thiếu gia không phải có xuất thân từ quan gia, nếu được một đệ tử có tư chất thông tuệ như thiếu gia, Tạ mỗ còn mong gì hơn.
Hứa Phong cười buồn :
– Mỗi người đều có vận số, số của tiểu điệt là vậy, đâu có cách nào biến cải, bỏ con đường hoạn lộ đã được gia phụ kỳ vọng?
Với tâm trạng như vậy, Hứa Phong quay trở lại cỗ xa mã.
Đứng ở ngoài, thấy từ cỗ xa mã có ánh lửa mập mờ phát lộ, Tạ Phương Điền chợt hơi vọng vào :
– Thiếu gia sao chưa ngủ? Còn đốt nến làm gì?
Hứa Phong đáp lại :
– Để hoàn thành lời ủy thác của Chí Nhân hòa thượng, tiểu điệt nghĩ, vẫn cần phải tìm chỗ giấu kín quyển kinh Phật. Thúc thúc cứ yên tâm, tiểu điệt tự biết lo liệu.

Tạ Phương Điền cười một mình vì cho Hứa Phong chỉ khéo lo xa. Do đó, Tạ Phương Điền cũng không hề nghi ngờ cho dù phải nửa canh giờ sau đó ánh nến từ cỗ xa mã mới được Hứa Phong thổi tắt Mọi người lại chìm vào giấc ngủ, xem như Thiếu Lâm phái không hề xảy ra sự biến nào cả. Cho đến lúc có tiếng quát nạt vang lên thật gần...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 3
Giang hồ Thất sát

Tiếng quát nạt to như tiếng sấm động khiến Hứa Phong ngay khi choàng tỉnh phải vội chui ra ngoài xe.
Trong khung cảnh mờ sáng của buổi bình minh vừa ló dạng, Hứa Phong thấy vẻ mặt khiếp sợ của A Phúc, A Bảo và động thái run lẩy bẩy tay chân của Tạ Phương Điền y như thật.
Và đến lượt Hứa Phong cũng phải lo sợ ra mặt khi phát hiện bao quanh cỗ xa mã lúc này có đến mười mấy gương mặt đằng đằng sát khí.
Hứa Phong kinh hoảng lên tiếng :
– Chư vị, chư vị sao lại... sao lại...
Trong mười may gương mặt nọ có một gương mặt tuy cũng đằng đằng sát khí nhưng nhờ có mũ đạo quan đội trên đầu, cộng với đạo bào màu trắng như tuyết tạo nên dáng cách uy nghi khiến vẻ mặt sát khí như biến thành vẻ nghiêm nghị đáng ngưỡng mộ.
Nhân vật này trầm giọng khi lên tiếng :
– Thiếu hiệp bất kinh hãi. Cho hỏi, thiếu hiệp là người hà phương hà xứ, đến Thiếu Lâm để làm gì?
Chưa từng được ai gọi là thiếu hiệp, Hứa Phong đương nhiên phải hoang mang :
– Đạo nhân hỏi vãn sinh ư?
Câu hỏi ngớ ngẩn của Hứa Phong làm một nhân vật khác có ánh mắt hung ác phải đùng đùng nổi giận :
– Bọn ta không hỏi ngươi thì hỏi ai? Hay ngươi chê là đã sống quá lâu trên cõi đời này?
Hứa Phong khiếp đảm :
– Vãn sinh... vãn sinh...

Tạ Phương Điền trong lốt lão xa phu chợt lập bập kêu :
– Chư vị đại gia xin thương tình. Thiếu gia của tiểu nhân... là người từ phương xa đến đây, cốt ý đến thắp hương Phật... cầu xin... cầu xin...
Ánh mắt hung ác kia càng phát lộ hung quang nhiều hơn :
– Câm! Bọn ta chưa hỏi đến lão thất phu ngươi. Ngươi còn mở miệng nói thêm lời nào nữa, chớ trách ta...
Đạo nhân nọ vụt xua tay ngăn lại.
– Lão tứ chớ quá nóng nảy. Đừng quên nơi này gần Thiếu Lâm, gây kinh động sẽ không có lợi.
Đoạn đạo nhân đưa mắt nhìn lão xa phu tội nghiệp vẫn đang run rẩy :
– Lão gọi ai là thiếu gia? Thiếu gia nào?
Hứa Phong không hiểu Tạ Phương Điền sợ thật hay chỉ giả vờ, chỉ thấy Tạ Phương Điền vừa tiếp tục run bắn vừa lắp bắp giải thích :
– Thiếu gia của lão nô nguyên là độc tử của Hứa lão gia, quan Tri phủ ở... ở...
Có lẽ Tạ Phương Điền sợ thật, Hứa Phong nghĩ như thế. Do vậy, Hứa Phong vội tiếp lời và Hứa Phong vẫn luôn giữ đúng lễ độ khi lên tiếng :
– Bẩm đạo nhân! Gia phụ là Tri phủ ở phủ Hà Châu. Vãn sinh vì sắp đến kỳ lên kinh ứng thí nên muốn thắp hương lễ Phật cầu cho đỗ đạt.
Đưa tay chỉ Tạ Phương Điền, Hứa Phong bảo :
– Tạ lão là lão bộc trung thành, xin đạo nhân và chư vị đạo gia đừng làm lão Tạ sợ đến chết khiếp. Còn kia là A Phúc, A Bảo, cũng là gia nhân tệ trang.
Nhân vật có đôi mắt hung ác chợt hừ mũi :
– Lời của ngươi làm sao bọn ta tin được?
Và nhân vật nọ đưa mắt nhìn vị đạo nhân :
– Không phải Quan chủ đã nói, mười mấy ngày qua vẫn chưa phát hiện tung tích của lão trọc Chí Nhân? Có khi nào Chí Nhân vì không thể lộ diện đã tìm cách sai bọn này đưa vật kia về cho lão Chí Thiện?
Hứa Phong giật mình. Hóa ra những gì đêm qua Tạ Phương Điền đã nói về Chí Nhân, và về quyển Phạn kinh đều đúng với sự thật Bởi giật mình, suýt nữa Hứa Phong đã cho tay vào bọc áo để giữ lấy chiếc túi gấm nọ. Nhưng kịp nhớ lại kế sách đã được Tạ Phương Điền chỉ điểm, Hứa Phong trầm tĩnh và chưa có cử chỉ nào thất thố xảy ra.
Hứa Phong nghe vị đạo nhân kia lên tiếng :
– Dù sao đó cũng là cách có thể Chí Nhân trong lúc túng ngặt phải

dùng đến. Tuy nhiên, theo bần đạo nghĩ, đó là vật có liên quan đến pho võ học thượng thừa của Huyền môn, Chí Nhân đâu thể khinh suất giao cho bọn người vô dụng? Trừ phi...
Dừng lời ở đây, ánh mắt của vị đạo nhân bỗng bắn xạ hai tia tinh quang khiếp người. Và ánh mắt đó được đạo nhân tuần tự hướng về Hứa Phong, Tạ Phương Điền và hai gã gia nhân A Bảo, A Phúc.
Và Hứa Phong phải kinh tâm động phách khi nghe vị đạo nhân thản nhiên bảo :
– Trừ phi tiểu tử kia chỉ là vị thiếu gia giả hiệu, kỳ thật là võ lâm hảo thủ cố tình qua mắt bổn Quan chủ Cổ Thạch quan. Cổ Tuyết! Ngươi thử xem hư thực thế nào?
Chưa hiểu ý của vị đạo nhân là thế nào, mắt Hứa Phong chợt hoa lên và khi định thần đã thấy một nữ đạo nhân không hiểu bằng cách thế thần diệu nào bỗng xuất hiện ngay trước mặt. Là nữ lang nhưng lại vận đạo bào, Cổ Tuyết càng tỏ ra thêm cổ quái khi nàng bất ngờ vươn ngọc thủ chộp vào Hứa Phong :
– Bần đạo xin thất lễ. Mong thiếu hiệp tấn tình chỉ giáo cho.
Vù...
Hứa Phong hiểu ngay đây, không phải hành vi thiện ý. Nhưng Hứa Phong nào biết làm gì hơn khi cái chộp của Cổ Tuyết quá nhanh, quá thần tốc.
Bất quá, theo bản năng, Hứa Phong đành phải cho tay vào bọc áo, khư khư giữ lấy chiếc túi gấm đã được Chí Nhân hòa thượng giao cho độ nào.
Binh!
Cái chộp của Cổ Tuyết, tuy là nữ nhân là hạng chân yếu tay mềm nhưng lại làm cho Hứa Phong phải ngã ngửa.
Không những thế, phát hiện cách Hứa Phong cho tay vào bọc áo là quá khả nghi, Cổ Tuyết vừa xấu hổ vừa xấn tới vừa cười lạnh :
– Thiếu hiệp không chịu hạ cố chỉ giáo ư? Nếu vậy, bần đạo lại phải thất lễ thêm lần nữa! Xem đây.
Vù...
Ngọc thủ của Cổ Tuyết chợt khua khoắng biến ảo và chỉ chớp mắt cổ tay của Hứa Phong đã bị Cổ Tuyết bóp mạnh, đến nỗi Hứa Phong phải buông vội túi gấm và giận dữ nhìn chiếc túi gấm vậy là đã bị Cổ Tuyết chiếm đoạt.
Đúng lúc đó, Hứa Phong mới nghe tiếng Tạ Phương Điền hô hoán :
– Có cướp! Bọn ngươi sao lại xem thường vương pháp đến vậy ban ngày, ban mặt lại dám cướp tài vật của người!
Nhân vật có đôi mắt hung ác chợt bật tung người lao thật nhanh về

phía Tạ Phương Điền.
Vút Cùng lúc đó, ngay khi đoạt chiếc túi gấm, chỉ cần để tay chạm vào, Cổ Tuyết liền vỡ lẽ kêu lên :
– Sư phụ! Trong túi chứa toàn ngân lượng, không phải vật chúng ta cần tìm.
Vị đạo nhân ứng xử thật linh hoạt :
– Nói vậy, chung ta đã nhận định lầm! Đã như thế, lão tứ, sát nhân diệt khẩu mau.
Đang lao về phía Tạ Phương Điền, nhân vật nọ chợt cười sặc sụa :
– Lão nhị yên tâm! Tứ Sát này đâu ngại gì việc tay nhuộm máu người, dù là người vô tội! Ha... ha...
Hứa Phong, thật sự kinh hoàng...
Bỗng từ phía xa chợt có một thanh âm trầm hùng vang đến mỗi lúc mỗi gần :
– A Di Đà Phật! Đây nào phải nơi cho những kẻ như Giang hồ Thất sát lộng hành! Mau dừng tay!
Thanh âm vang đến đã nhanh, chủ nhân của thanh âm đó đến còn nhanh hơn.
Vút!
Mắt Hứa Phong vừa thấy áo tăng bào phất phới thì từ phía Tạ Phương Điền đã vang lên tiếng chấn động lạ tai.
Ầm!
Sau đó, nếu trước mặt Tạ Phương Điền đã có sự xuất hiện của một vị hòa thượng Phương trượng uy lẫm thì nhân vật hung ác nọ đã tự xưng là Tứ Sát, đang nặng nề thối lui từng bước một.
Và Hứa Phong nghe vị đạo nhân tự nhận là Quan chủ Cổ Thạch quan chợt gầm lên :
– Chí Thiện! Ngươi tưởng phái Thiếu Lâm có thể đối đầu cùng Thất sát bọn ta sao? Xuất thủ!
Quan chủ Cổ Thạch quan lập tức đưa tay lên ngang ngực đẩy ra một đạo cuồng phong cực kỳ quái dị.
Vù...
Hứa Phong trợn to mắt, không hiểu sao một người bình thường như vị đạo nhân kia có thể tự tạo ra cuồng phong, cứ như những nhân vật huyền thoại trong truyền thuyết có tài hô phong hoán vũ.
Và thật lạ cuồng phong nọ vừa xuất hiện chợt tan biến đi ngay khi Hứa Phong nghe hòa thượng kia cười giòn dã :
– A Di Đà Phật! Dám hay không dám sao Nhị Sát Quan chủ không thử nhìn lại xung quanh, xem đệ tử bổn tự đang lập thành trận gì?
Hứa Phong vội đưa mắt nhìn quanh, cứ như lời của vị hòa thượng

kia là dành cho Hứa Phong vậy.
Và khi Hứa Phong nhìn thấy mười mấy nhân vật hung ác kia đang bị vây kín bằng mấy mươi vị hòa thượng không hiểu đã xuất hiện từ lúc nào, cũng là lúc Hứa Phong nghe Quan chủ Cổ Thạch quan có phần lo lắng khi hô hoán :
– La Hán trận? Chí Thiện ngươi đã cho đệ tử phục sẵn từ trước rồi ư?
Nhân vật Tứ Sát chợt gầm lên một tiếng kinh thiên động địa :
– La Hán trận nào có gì lợi hại chứ? Lão nhị chờ gì nữa không lập trận đáp lễ?
Quan chủ Cổ Thạch quan vụt cười to :
– Đương nhiên rồi! Đây đâu phải lần đầu tiên Thất Sát trận và La Hán đối đầu? Phân khai tả hữu! Đánh!
Tuy tai nghe toàn những danh xưng lạ lẫm, nào là La Hán trận, rồi bây giờ là Thất Sát trận nhưng chỉ cần nhìn qua cách bày bố của mười mấy nhân vật hung ác, Hứa Phong cũng mơ hồ hiểu phần nào.
Bọn hung ác gồm đủ mười bốn người, sau lệnh phân khai của Quan chủ Cổ Thạch quan, mười bốn người này liền chia thành hai nhóm.
Nhóm bảy người chiếm cánh hữu là do Tứ Sát chủ đạo, họ liên tục phát động cuồng phong hưởng vào tốp tăng nhân hòa thượng đứng gần họ.
Nhóm thứ hai do Quan chủ Cổ Thạch quan làm chủ trận, gồm toàn những kẻ vận đạo bào, cả nam lẫn nữ, và bảy nhân vật này hiện đang dùng kiếm để tạo thành trùng trùng điệp điệp những tia kiếm quang lấp loáng tử khí.
Đối lại với hai trận Thất Sát (thất là bảy, mỗi trận có đúng bảy người). Vòng vây của ba mươi sáu vị hòa thượng cứ liên kết với nhau thành một trận La Hán duy nhất và vững như núi thái khó bề lay chuyển.
La Hán trận càng tăng thêm uy lực mỗi khi ba mươi sáu vị hòa thượng cùng rập ràng hô to câu Phật hiệu :
– A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!
Đang giương mắt nhìn cảnh tượng kỳ quái, Hứa Phong chợt thấy A Phúc, A Bảo lấm lét tiến lại gần.
A Phúc lào thào hoảng loạn :
– Tạ thúc thúc nói chẳng sai. Cách bọn người võ lâm giao đấu quả là hung hiểm hơn cách bọn ta thượng cẳng chân hạ cẳng tay nhiều. Thiếu gia phải mau mau hồi trang thôi.
A Bảo cũng nói :
– Khi hồi trang cũng nên nói với vị hòa thượng giả hiệu Chí Nhân kia một tiếng, xin lão hãy buông tha cho Hứa gia trang.Kẻo vì lão, Hứa

gia trang khó tránh đại họa.
Ta Phương Điền cũng đến gần từ lúc nào không hay. Họ Tạ đang hạ thấp giọng căn dặn :
– Mọi người đừng xầm xì nữa. Nên biết rằng, phàm là người luyện võ đã đạt mức cao thủ, thính lực của họ không thể xem thường. Việc nhắc đến hai chữ Chí Nhân chính là hành vi khiến chúng ta bị chuốc họa đấy.
Hứa Phong động tâm :
– Họ có thính lực tinh tường như vậy thật ư? Có phải Tạ thúc thúc cũng như họ?
Tạ Phương Điền nheo mắt, cười bí ẩn :
– Đương nhiên Tạ mỗ đã phát hiện có người của Chí Thiện đại sư xuất hiện. Lúc nãy Tạ mỗ cố ý hô hoán là tạo cớ cho Thiếu Lâm phái xuất hiện nhanh hơn.
Hứa Phong ngẩn người nhìn Tạ Phương Điền :
– Tạ thúc thúc càng lúc càng tỏ ra kỳ bí! Và dường như bản lãnh võ học của Tạ thúc thúc không thể kém hơn vị đạo nhân kia!
Tạ Phương Điền chầm chậm lắc đầu :
– Cũng như việc văn không hề có giới hạn nào cho võ học. Văn phải ôn thi võ cũng phải luyện. Hôm nay ta hơn người, nhưng nếu vì thế mà chểnh mảng thì hôm sau người lại hơn ta. Tạ mỗ đâu dám tự phụ sở học cao minh hơn ai. Huống chi, nếu võ lâm có Thất đại phái thì Giang hồ Thất sát một khi hợp lại cũng có thể làm điêu đứng bất kỳ môn phái nào, kể cả phái Thiếu Lâm.
– Thất đại phái nào? Và Thất sát gồm những ai? Tựu trung trong giới võ lâm có bao nhiêu bang phái?
Tạ Phương Điền thầm thì :
– Vì thiếu gia quan tâm, được Tạ mỗ cũng vui lòng nói cho thiếu gia biết thêm chút liến văn về giới võ lâm. Hai mươi năm trước kia, giới võ lâm có một câu này, bao gồm đủ các nhân vật và các đại bang phái hữu danh.
Hứa Phong háo hức :
– Là câu gì?
Tạ Phương Điền bảo :
– “Nhất Quân Nhất Kiếm Tứ Tuyệt Chướng. Thất phái Thất sát Nhị đại bang.”\.
Hứa Phong hít hà :
– Họ gồm những ai? Sao Thất sát...
Tạ Phương Điền sa sầm nét mặt :
– Thiếu gia biết như thế là đủ rồi. Thiếu gia càng hỏi nhiều càng

khiến Tạ mỗ thấy có lỗi với lệnh tôn.
Biết Tạ Phương điền không dám nói thêm vì đã có lời hứa với phụ thân, Hứa Phong đành hỏi qua câu khác :
– Đó là câu đã có từ hai mươi năm trước. Phải chăng hiện giờ đã có câu khác phù hợp hơn?
Tạ Phương Điền miễn cưỡng gật đầu :
– Có một chút thay đổi. Đó là...
Tạ Phương Điền chưa kịp giải thích đó là những thay đổi gì, Hứa Phong bỗng nghe Quan chủ Cổ Thạch quan cười vang dội :
– Đủ lắm rồi. Rồi sẽ có dịp Giang hồ Thất sát lãnh giáo thêm tuyệt học phái Thiếu Lâm. Hãy lui lại nào.
Hứa Phong vội đưa mắt nhìn và thật ngạc nhiên khi thấy phía các hòa thượng tuy đông nhân số hơn nhưng xem ra vẫn không thể đưa cục diện đến chỗ thắng thế.
Cùng với tiếng quát sau cùng của Quan chủ Cổ Thạch quan, Hứa Phong thấy hai trận Thất Sát bỗng hợp lại làm một và bất ngờ xuất lực đẩy lui mười mấy tăng nhân phía trước mặt.
Cuồng phong loạn vũ.
Ào... Ào...
Kiếm quang chớp ngời.
Véo... Véo...
Sấm động nổ vang.
Ầm! Ầm!
Và La Hán trận vì thế mất đi sự liên kết, tạo lối thoát cho mười bốn nhân vật hung ác lũ lượt bay đi như họ là những cánh chim điểu.
Vút! Vút!
Họ bay nhanh như chim, và biến mất như bị gió cuốn đi.
Hiện cảnh này khiến Hứa Phong thất thần kinh ngạc...
Chợt có tiếng Tạ Phương Điền kêu bên tai :
– Kìa, thiếu gia! Sao không mau đến bái phỏng vị hòa thượng trụ trì Thiếu Lâm thiền viện?
Hứa Phong sực tỉnh.
Và may thay, vị hòa thượng uy nghi nọ vì nghe tiếng kêu, dù là thật nhỏ của Tạ Phương Điền nên đang lướt mắt nhìn bốn người Hứa Phong.
Càng thêm thán phục sự cải dạng quá tinh vi của Tạ Phương Điền, từ lời nói cử chỉ đều y như người không biết võ, Hứa Phong tuy biết rõ vị hòa thượng nọ là người mình cần tìm nhưng vẫn phải giả vờ không biết.
Hứa Phong kêu :

– Xin chư vị hòa thượng cho hỏi, ở đây có vị nào là trụ trì của Thiếu Lâm thiền viện?
Chí Thiện đại sư tiến lại gần :
– Chính là lão nạp. A Di Đà Phật! Chư vị thí chủ từ đâu đến đây, dường như muốn tìm lão nạp?
Tạ Phương Điền mừng rỡ ra mặt, và Hứa Phong hiểu đó là Tạ Phương Điền dang giả vờ :
Tạ Phương Điền kêu luôn miệng :
– Tạ ơn trời Phật. Hoàng thiên thật hữu nhân đã khiến chủ nô lão hủ được đích thân vị hòa thượng trụ trì cứu nguy, cũng là giúp thiếu gia của lão nô hoàn thành lời ủy thác của Chí Nhân hòa thượng.
Nghe thế, Chí Thiện đại sư giật mình :
– Chí Nhân ư? Ủy thác gì? Sao chư vị thí chủ được sư đệ Chí Nhân ủy thác?
Tạ Phương Điền liến thoắng, khiến Hứa Phong thêm mở rộng tầm mắt, hiếu thuật dị dung sẽ thêm lợi hại như thế nào nếu người dùng thuật dị dung biết ứng đối trôi chảy, phù hợp với lốt đang cải dạng :
– Chuyện là thế này, bẩm trụ trì bổn trang ở mãi phủ Hà Châu, cách đây khoảng mười hai ngày tệ thiếu gia có tình cờ cứu mạng cho một vị hòa thượng lên là Chí Nhân. Sau đó...
Tạ Phương Điền càng nói, càng thuật lại những gì đã xảy ra, như Hứa Phong thấy, sắc mặt của Chí Thiện đại sư càng tỏ ra nghiêm trọng.
Do đó, sau khi Tạ Phương điền dứt lời, Chí Thiện bắt đầu nhìn thật kỹ ân nhân đã cứu mạng Chí Nhân, là Hứa Phong.
Chí Thiện đại sư nói lời cảm kích :
– A Di Đà Phật! Một người xuất thân từ dòng dõi quan nhân thư lại như tiểu thí chủ lại có lòng nghĩa hiệp cứu giúp người trong lúc lâm nguy, quả là phúc đức thay. Nói vậy tiểu thí chủ là người họ Hứa và cố quán là ở Hà Châu?
Vẫn nhanh mồm nhanh miệng, Tạ Phương Điền cười móm mém đáp thay lời Hứa Phong :
– Đã sắp đến ngày thiếu gia của lão nô phải lên kinh ứng thí, ngoài việc hoàn thành lời ủy thác của hòa thượng Chí Nhân, chủ bộc lão nô nào nệ hà đường sá xa xôi từ Hà Châu đến đây, cũng muốn thắp hương lễ Phật mong có ngày bái tổ vinh quy. Mà phải nói rằng thành tâm của chủ bộc lão nô quả đã được Phật tổ minh giám ứng nghiệm. Chỉ suýt nữa quyển kinh Phật kia đã bị lũ hung nhân chiếm đoạt, may sao Phật tổ đã kịp đưa trụ trì đến giải nguy, Phật tổ quả từ bi, cứu khổ cứu nạn cho những ai thành tâm.

Hoặc giả ở Hứa Phong có điểm gì đó đặc biệt, hoặc những lời huyên thuyên của Tạ Phương Điền chỉ là một lão gia nô không hơn không kém chỉ làm người nghe mau nhàm chán, Chí Thiện đại sư vẫn chú ý mục nhìn Hứa Phong.
Và nhân câu chuyện đang đề cập đến quyển kinh Phật, Chí Thiện đại sư nhẹ nhàng hỏi :
– A Di Đà Phật! Vậy quyển kinh Phật đó tiểu thí chủ định lúc nào giao cho lão nạp?
Hứa Phong mỉm cười, thầm thán phục Chí Thiện đại sư quả xứng đáng là trụ trì của Thiếu Lâm thiền viện bởi đức độ hơn người, cũng xứng đáng là Chưởng môn Phương trượng Thiếu Lâm phái bởi tài nghệ võ học thật cao minh. Hứa Phong chợt khom người, vén gấu áo nho sinh qua một bên, để lộ một quyển kinh Phật mỏng được Hứa Phong nhét vào xà cạp.
Hứa Phong nâng quyển kinh Phật bằng hai tay, hướng về Chí Thiện đại sư :
– Mong Phật tổ và trụ trì minh xét, văn sinh nào dám khinh thường hoặc mạo phạm đến kinh văn được đức Phật truyền dạy. Bởi sợ vật này rơi vào tay nhơ nhuốc của bọn ác nhân, vãn sinh đành tùy cơ ứng biến, cất giữ quyển kinh Phật ở một nơi có thể nói là bất xứng. Một lần nữa mong trụ trì thấu hiểu và lượng thứ.
Đưa tay nhận lấy quyển kinh, sau đó thản nhiên giao cho vị hòa thượng đứng gần cất giữ, xem đó chỉ là một quyển kinh Phật bình thường, vì quả thật đó chính là quyển kinh Phật bình thường, không hề là báu vật hãn thế có lẽ sẽ bị nhiều người manh tâm chiếm đoạt.
Đến khi lên tiếng, Chí Thiện đại sư cũng có những lời hàm ý tương tự :
– A Di Đà Phật! Thu hồi quyển kinh này, công đức của Chí Nhân quả không phải nhỏ. Vì từ lâu lắm rồi kể từ khi ngôi cổ tự ở Tế Nam vô tình bị lửa thiêu rụi bạn lão nạp vẫn ngỡ quyển cổ kinh này chẳng còn. Đúng như lời tiểu thí chủ nói, thành tâm của tiểu thí chủ quả đã làm đức Phật động lòng. Hy vọng tâm nguyện có ngày vinh quy bái tổ của tiểu thí chủ sẽ được đức Phật thành toàn. A Di Đà Phật!
Và với thái độ hoàn toàn thản nhiên cũng rất là tự nhiên, Chí Thiện đại sư làm như người chỉ thuận miệng hỏi :
– Không biết tiểu thí chủ có dịp xem qua những lời Phật dạy trong quyển kinh Phật đó chưa?
Thoáng đỏ mặt, Hứa Phong trước khi đáp đã vô tình đưa mắt liếc nhìn Tạ Phương Điền, và ánh mắt của Hứa Phong làm cho Tạ Phương Điền phần nào bối rối, phải giả vờ nhìn nơi khác.

Hứa Phong thú nhận :
– Vãn sinh đã từng được gia phụ giáo huấn, vật của người nếu chưa được người thuận ý thì không được tùy tiện xem. Tuy nhiên, do đêm qua nghe tiếng sát phạt, vì cần thiết phải bảo toàn cho quyển kinh, quả thật vãn sinh có xem thoáng qua.
Nói đến đây Hứa Phong chợt thở ra nhè nhẹ :
– Ví có xem qua nên vãn sinh mới biết rằng, lời lẽ Phật dạy quả uyên thâm, thật khó mong lĩnh hội nổi trong một sớm một chiều.
Chí Thiện đại sư vụt cười :
– Lão nạp hỏi không phải để trách cứ. Trái lại lão nạp còn mừng hơn khi biết đây là cơ hội cho Phật học được quảng bá sâu rộng. Còn việc muốn lĩnh hội phần nào ẩn ngữ từ lời Phật dạy, chẳng hay tiểu thí chủ có thể cùng lão nạp đàm đạo riêng một lúc được chăng?
Hứa Phong cả mừng :
– Đó là điều vãn sinh vẫn ước ao, nhất là được đích thân trụ trì đưa đi vãn cảnh.
Chí Thiện chợt lắc đầu :
– Lão nạp chỉ có thể cùng tiểu thí chủ đàm đạo. Còn việc viếng thăm tệ tự xin hẹn đến dịp khác.
Hứa Phong chợt hiểu. Quả nhiên đúng như Tạ Phương Điền đã nói đêm qua, do sự biến phát sinh, việc xuất nhập Thiếu Lâm thiền viện không phải dễ dàng như Hứa Phong nghĩ.
Hứa Phong nhìn quanh :
– Vậy trụ trì muốn cùng vãn sinh đàm đạo ở đâu?
Cười nhẹ, Chí Thiện bảo :
– Tuy không thể viếng thăm tệ tự nhưng ở khắp Tung Sơn này đâu phải không có những cảnh quan kỳ thú cho tiểu thí chủ thưởng ngoạn. Hãy đi theo lão nạp. Chúng ta vừa tản bộ vừa đàm đạo đó cũng là một thú tao nhã của văn nhân.
Mỉm cười, Hứa Phong vui vẻ cùng Chí Thiện đếm bước...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 4
Thân thế kỳ bí

Thần sắc ngưng đọng, Tạ Phương Điền chợt đặt nhiều nghi vấn khiến Hứa Phong dù là người vô tâm cũng phải động tâm.

Đầu tiên Tạ Phương Điền hỏi :
– Theo lời Chí Thiện đề quyết, thiếu gia có diện mạo giống như...
Hứa Phong ngắt lời :
– Chỉ là sự liên tưởng mà thôi. Vì hòa thượng Chí Nhân rốt cuộc cũng phải tin tiểu điệt là người họ Hứa, là hậu nhân của Hứa gia. Chuyện người giống người vẫn thường có kia mà?
Tạ Phương Điền càng thêm trầm ngâm :
– Nhưng việc diện mạo của thiếu gia giống nhân vật đã từng gây chấn động võ lâm, một Minh chủ Bất Quá Tam Nhật, lúc ở gia trang chính Chí Nhân cũng một lần đề cập đến, điều đó không làm thiếu gia kinh ngạc sao?
Hứa Phong quả quyết lắc đầu :
– Dù sao đây vẫn là chuyện người giống người, một chuyện hoàn toàn ngẫu nhiên. Huống chi, giữa một nhân vật võ học uyên thâm, từng là Minh chủ võ lâm, và gia phụ, một người suốt một đời chỉ am tường chí thú theo văn nghiệp, đâu thể có mối tương quan giữa hai thái cực hầu như trái ngược này?
Tạ Phương Điền vụt trầm giọng :
– Ngoài chuyện đó ra, Chí Thiện không lần nào đề cập đến quyển kinh Phật?
Hứa Phong mỉm cười :
– Tiểu điệt nghĩ, có lẽ đó chỉ là một quyển kinh Phật bình thường, như bao quyển kinh Phật khác. Và đó là lý do khiến hòa thượng trụ trì không việc gì phai đề cập đến.
Tạ Phương Điền cạu mặt :
– Vậy thì lạ thật! Non một canh giờ thiếu gia cùng lão Chí Thiện đàm đạo, không lẽ quanh đi quẩn lại Chí Thiện chỉ hỏi về lai lịch của thiếu gia?
Hứa Phong sinh nghi :
– Đúng là có câu chuyện như thế! Tạ thúc thúc nghĩ sao? Hay là lai lịch của tiểu điệt...
Tạ Phương Điền xua tay :
– Đây là việc riêng của thiếu gia, Tạ mỗ dù muốn cũng không thể lạm bàn. Chỉ chăng, Tạ mỗ nghĩ, thiếu gia thử lựa lời dò hỏi lệnh tôn xem sao? Còn bây giờ...
Thần sắc của họ Tạ hoàn toàn trở lại bình thường, như suốt một năm qua lão vẫn vậy.
Lão bật cười :
– Đã trọn một năm sống cạnh thiếu gia, đã giúp thiếu gia đến Thiếu Lâm tự an toàn, bây giờ đã đến lúc Tạ mỗ phải đi. Thay cho lời cáo

biệt, Tạ mỗ cầu chúc thiếu gia sớm danh đề bảng hổ, làm quang tông diệu tổ cho Hứa gia, đáp ứng kỳ vọng của lệnh tôn. Ha... ha...
Như được ngọn gió lạ hốt đi, tiếng cười của họ Tạ tuy vẫn còn vang dội nhưng bóng dáng của lão chỉ chớp mắt đã mất tăm.
Thấy vậy, A Phúc và A Bảo trợn mắt :
– Quả là chuyện thần kỳ không thể tin. Tạ thúc thúc này tuy cũng là người phàm như chúng ta nhưng kỳ thực lại chính là thần tiên giáng thế? Vì chỉ có bậc thần tiên mới có phép thăng thiên như vậy thôi.
Phần Hứa Phong, lần đầu tiên mục kích Tạ Phương Điền phổ diễn võ công thượng thặng, không như bao thứ võ học bình thường, gần như là quá thô thiển cũng do họ Tạ chỉ điểm suốt một năm qua, tâm trạng của Hứa Phong chợt nôn nao. Và tuy đây là nỗi nôn nao khó thể giải thích nhưng đối với Hứa Phong, đây là tâm trạng khiến lòng người ngất ngây, như Hứa Phong đã từng ngất ngây mỗi khi có dịp nhấp đôi ba chung mỹ tửu.
Cũng với tâm trạng này, Hứa Phong chợt phấn khích thúc hối hai gã gia nhân :
– Không cần dùng xa mã nữa. Chúng ta mỗi người một ngựa, càng chóng hồi trang chừng nào càng tốt chừng đó. Nhanh lên!
A Phúc, A Bảo lập tức thực hiện theo, bỏ cỗ xe lại và họ mỗi người một ngựa, đồng thời vẫn còn thừa một thớt tuấn mã để đổi thay lúc cần thiết.
Họ cho ngựa phi nhanh, dong ruổi đường trường...
* * * * *
Vẫn ở gian thư phòng mà cách đây gần một tuần trăng, khi Hứa Phong hỏi ý phụ thân về việc đi đến Tung Sơn, khung cảnh này đã từng làm Hứa Phong kiêng dè và tôn kính phụ thân.
Lần này, tuy khung cảnh không thay đổi nhưng không khí giữa Hứa Phong và thân phụ chừng như ngưng đọng.
Hứa Phong thấy phụ thân sau một lúc lâu ngồi thừ người, chợt lên tiếng :
– Phần hài tử, Phong nhi hài tử nghĩ sao, khi đã có đến hai người lần lượt bảo hài tử có diện mạo giống một người không phải họ Hứa, mà là người từng là Minh chủ võ Lâm?
Hứa Phong chỉ chờ đợi phụ thân hỏi câu này mà thôi :
– Phụ thân! Hài nhi vẫn không nghi ngờ gì phụ thân, cũng không mất đi lòng ngưỡng mộ đối với phụ thân. Nhưng vì đây là lời nói của hai vị chân tu, nhất định không thể là lời ngoa ngôn xảo trá mà họ ngoa ngôn để làm gì một khi việc đó không hề đem đến điều lợi cho họ. Hài nhi xin mạo muội nói thẳng, diện mạo của hài nhi như chẳng có

phần nào giống diện mạo phụ thân. Sự thật như thế nào, phụ thân? Hài nhi thật sự ở họ Hứa, hay phải ở họ Cầm, như Chí Nhân, Chí Thiện nhị hòa thượng ngay lần đầu gặp mặt đã hên tưởng?
Hỏi xong, Hứa Phong chợt ân hận khi thấy sắc mặt của phụ thân đầy vẻ đau khổ :
– Không sai! Đây là chuyện phụ thân định tâm sẽ mãi mãi giấu kín trong lòng. Nhưng vì chuyện đã xảy ra, vì đây là thiên ý mà nhận định khó có thể thắng thiên, phụ thân cho rằng thà để hài tử biết sự thật còn hơn cứ mãi để hài tử sống trong mơ hồ day dứt. Đúng vậy, hài tử không phải ở họ Hứa. Theo huyết tích do chính song thân phụ mẫu hài tử lưu lại, tính danh thật của hài tử là Cầm Phong. Riêng việc phụ thân của hài tử liệu có phải là Minh chủ hay không, phụ thân thật sự không biết.
Hứa Phong bàng hoàng :
– Huyết tích lưu lại? Ý của phụ thân là...
Trở lại dáng vẻ uy nghi thuở nào của bậc quan chi phụ mẫu, Hứa Phong thấy phụ thân vừa đi đi lại lại vừa giải thích :
– Mười tám năm trước, sau một lần đi thăm thú dân tình, lúc quay về phụ thân tình cờ phát hiện thi thể của một nam một nữ. Theo dáng nằm của họ lúc chết tay nắm chặt tay, phụ thân biết họ nguyên là đôi phu thê. Định tìm cách an táng cho họ, không thể để cho họ bộc lộ mãi thi thể như thế, vì dường như họ đã chết lâu hơn một ngày, bất chợt phụ thân nghe ở bụi rậm cạnh đó có tiếng trẻ sơ sinh bật khóc.
Hứa Phong buột miệng kêu :
– Trẻ sơ sinh đó là hài nhi?
– Đúng vậy. Hài tử khi đó khóc vì khát sữa. Phần khác, dù hài tử được vài lớp lụa bọc kín nhưng đó là lúc trời đông tháng giá, cái lạnh đã làm toàn thân hài tử tím tái. Vừa nhìn thấy hài tử, cách đó không xa là thi thể đôi phu thê, phụ thân không cần ngẫm nghĩ gì nhiều cũng biết họ là phụ mẫu của hài tử. Đồng thời phụ thân cũng biết toàn gia của hài tử vậy là đã bị thù nhân sát hại. Thương cảm cho hài tử, lo lắng cho sự an toàn của hài tử sau này, phụ thân vội đưa hài tử về nuôi nấng dưỡng dục.
Sau tiếng thở dài, phụ thân của Hứa Phong nói tiếp :
– Và phụ thân đã không nhận định lầm, giữa những lớp lục bọc kín hài tử, phụ thân phát hiện một dòng chữ được lưu bằng huyết, ghi rõ tính danh của hài tử là Cầm Phong. Cạnh đó cũng giữa những lớp lụa, là một vòng đeo tay bằng ngọc thạch. Vật đó...
Hứa Phong chợt chớp mắt vài lượt, như cố đè nén những hạt lệ chực tuôn trào :

– Phụ thân! Những di vật này, a... hài nhi muốn tận mắt nhìn qua. Không hiểu.
Hứa Phong càng thêm xúc động khi nghe phụ thân nhẹ nhàng bảo :
– Tuy không lường trước câu chuyện như xảy ra hôm nay nhưng những vật đó phụ thân vẫn còn lưu giữ. Hai năm trước, nhân đại lễ Kỳ Yên, phụ thân có đưa hài tử đến một nơi để thắp hương. Nơi đó chính là...
Hứa Phong vụt đứng dậy, mắt nhìn đăm đăm vào phụ thân :
– Ngay lúc này hài nhi thật sự không biết phải nói như thế nào, hoặc nói những gì. Mong phụ thân lượng thứ. Chờ sau khi hài nhi tận mắt nhìn thấy những di vật nọ, lúc đã bình tâm, hài nhi lại đến gặp phụ thân.
Hứa Phong thêm cảm kích khi nghe phụ thân khuyên dạy :
– Làm người, điều trọng yếu là không nên quên cội quên nguồn. Phụ thân không hề trách hài tử. Chỉ mong sao sau chuyện này hài tử chóng bình tâm, vì không bao lâu nữa nhất định hài tử phải lên kinh ứng thí, không thể bỏ qua cơ hội.
Sự quan tâm của phụ thân làm cho Hứa Phong càng nghĩ càng thán phục.
Vì thế, cho dù đang nôn nóng muốn biết rõ lai lịch, nhưng trong thâm tâm Hứa Phong vẫn cảm thấy càng không thể để phụ thân thất vọng.
Hứa Phong vội rời khỏi gian thư phòng và cho dù có nghe từ gian thư phòng bỗng vang lên tiếng động lạ nhưng theo cảm quan của Hứa Phong, đó là tiếng động do phụ thân gây ra vì dù sao câu chuyện xảy ra cũng gây cho phụ thân một cảm kích sâu sắc Đến một gian tịnh phòng, Hứa Phong đột ngột dừng lại. Hứa Phong gọi vào trong :
– Hòa thượng! Văn sinh đã quay về, muốn vào thăm hòa thượng nên chăng?
Cửa tịnh phòng chỉ khép hờ và âm thanh của Chí Nhân hòa thượng vang ra :
– Là thiếu gia đó ư? A Di Đà Phật! Thiếu gia mau vào đây, chớ khách khí như thế.
Hứa Phong bước vào, tiện tay khép cửa lại :
– Hòa thượng đã bình phục nhiều! Giọng nói của hòa thượng không còn yếu như trước.
Với sắc mặt đã hồng nhuận, Chí Nhân mỉm cười từ hòa với Hứa Phong :
– Thiếu gia đã về, chứng tỏ chuyện bần tăng nhờ thiếu gia đã thực hiện xong. Phiền thiếu gia phải nhọc công, bần tăng thật áy náy.

Hứa Phong ngồi xuống đối diện với Chí Nhân, nghiêm giọng hỏi :
– Vãn sinh có điều nay mong được hòa thượng tận tình chỉ giáo. Đó là việc có liên quan đến Minh chủ võ lâm Cầm Hải.
Chí Nhân biểu lộ vẻ kinh ngạc :
– Sao thiếu gia hỏi chuyện này? Phải chăng đã có thêm người nào khác, bảo thiếu gia có diện mạo giống với Minh chủ Tam Nhật, Tuyệt Chỉ Nhất Quân Cầm Hải?
Hứa Phong khẽ khàng :
– Chính là hòa thượng trụ trì, cũng là Chưởng môn Phương trượng quý phái Thiếu Lâm. Sao lại gọi là Minh chủ Tam Nhật? Thế nào là Tuyệt Chỉ Nhất Quân?
Bằng vẻ mặt nghi ngờ, hòa thượng Chí Nhân tuần tự giải thích :
– Thiếu gia không phải người của giới võ lâm nên không thể nào biết đến câu Nhất Quân Nhất Kiếm.
Hứa Phong cướp lời :
– Về câu này, mới đây vãn sinh có nghe Tạ thúc thúc đề cập đến. Đó là: “Nhất Quân, Nhất Kiếm, Tứ Tuyệt Chưởng”. Về sau là “Thất phái Thất sát Nhị đại bang”.
Chí Nhân cau mày :
– Nếu Tạ chí chủ biết câu này ắt phải là nhân vật võ lâm? Thiếu gia biết chuyện này chưa?
Hứa Phong thay vì đáp, vội đem mọi chuyện đã xảy ra trong lần đến Tung Sơn nói cho Chí Nhân nghe.
Nghe xong, Chí Nhân cười nhẹ :
– Vậy là thiếu gia cũng đã biết bần tăng chính là người thuộc giới võ lâm?
Hứa Phong gật đầu :
– Không sai! Và đó là nguyên nhân buộc vãn sinh không thể hỏi ai khác ngoài hòa thượng về chuyện của vị Minh chủ Tam Nhật.
– Sao thiếu gia không hỏi họ Tạ?
Hứa Phong giải thích :
– Ngay khi rời Tung Sơn, vì đã hết hạn kỳ, Tạ thúc thúc đã sớm ly khai.
– Ly khai? Họ Tạ không nói gì về chuyện thiếu gia có thể là hậu nhân của Tuyệt Chỉ Nhất Quân Cầm Hải?
Hứa Phong cười gượng :
– Tạ thúc thúc đâu thể nói gì một khi chính vãn sinh đã tự miệng phủ nhận điều đó! Do vậy lần này đành phải làm phiền đến hòa thượng thôi!
Chí Nhân thở dài :

– Hai câu ca trên ngụ ý ám chỉ sáu nhân vật tuyệt đỉnh và chín môn bang phái bấy lâu nay vẫn vang danh trên giang hồ. Nhất Quân có tuyệt kỹ thượng thừa là Càn Khôn chỉ pháp, Nhất Kiếm thì có Cửu Ảo Kiếm Đoạt Hồn, Tứ Tuyệt Chưởng thì gồm...
Hứa Phong nhăn mặt :
– Những nhân vật khác vãn sinh chưa cần biết vội. Vãn sinh chỉ quan tâm đến vị Minh chủ có tên là Cầm Hải mà thôi.
Chí Nhân lại thở dài :
– Nói về nhân vật này chuyện tuy dài nhưng để diễn đạt chỉ cần nói ngắn gọn mấy chữ là xong.
– Mấy chữ gì?
– Đại anh hùng, đại quân tử, đại cao nhân và là vị Minh chủ duy nhất chỉ tại thế vỏn vẹn ba ngày, sau đó hoàn toàn thất tung.
– Đại anh hùng, đại quân tử, đại cao nhân? Há lẽ đây là nhân vật duy nhất được toàn thể mọi người mến mộ?
– Không sai! Quần hùng các võ phái ở khắp tam sơn ngũ nhạc đều mến mộ tài và đức của Tuyệt Chỉ Nhất Quân Cầm Hải. Và đó là nguyên do khiến mọi người không kể gì đến niên kỷ còn quá trẻ của họ Cầm, đã đồng suy cử trang anh hùng trẻ tuổi làm Minh chủ võ lâm. Thật tiếc thay chuyện đó chỉ xảy ra trong ba ngày ngắn ngủi, khiến bây giờ nhắc lại, có rất nhiều người vẫn nghĩ đó là chuyện đã xảy trong mơ, một giấc mơ bi hùng.
Hứa Phong cảm thấy cay cay ở sống mũi :
– Sau khi Cầm Hải thất tung, không ai nghi ngờ và không thử tìm hiểu sao?
Chí Nhân xua tay :
– Lúc chưa có Minh chủ, các phái thường tự mình giải quyết những chuyện có liên can. Nhưng vì đã có Minh chủ, đương nhiên trước khi hành sự, mọi việc các phái đều nhất nhất chờ đợi Minh chủ cho biết chủ trương. Mọi việc vì thế bị dồn nén sau này vì không một ai nhìn thấy Minh chủ đâu cả, nghiệm lại, họ biết Minh chủ đã bặt vô âm tín chỉ sau vỏn vẹn ba ngày tiếp nhận cương vị. Lúc đó, nghi ngờ thì có nghi ngờ, nhưng để tìm hiểu thì nào ai biết phải tìm hiểu bắt đầu từ đâu?
– Trước khi thất tung, Minh chủ đã gây thù chuốc oán với những ai?
Chí Nhân cười buồn :
– Ân và thù, hận và không hận, đã là người giang hồ làm gì có ai tránh khỏi những điều này? Tuy nhiên, bởi ở giới võ lâm luôn lấy võ học làm thước đo, kế đến là đức độ, xét theo hai phương diện này thì chỉ có Tuyệt Chỉ Nhất Quân là nhân vật ít có thù nhân nhất. Do đó

khó thể nói Cầm Hải bị kẻ thù hãm hại.
Chợt cười nhẹ, Chí Nhân bảo :
– Vả lại với võ công đã đạt mức tuyệt đỉnh như Cầm Hải, chỉ nội trong nửa năm xuất hiện đã đẩy Nhất Kiếm, Tứ Tuyệt Chưởng xuống thứ hạng dưới, độc chiếm ngôi vị độc tôn, còn có kẻ thù nào đủ bản lãnh sát hại Minh chủ? Trừ phi...
Hứa Phong nghe quặn thắt ngũ tạng :
– Trừ phi như thế nào?
Chí Nhân lắc đầu quầy quậy :
– Thuận miệng, bần tăng chỉ nói thể thôi. Chứ làm gì có chuyện quần hùng vừa mới suy cử đó, kế đến lại liên tay sát hại vị Minh chủ do chính họ suy cử?
Hứa Phong cau mày :
– Mọi người cùng liên tay thì khó có thể. Nhưng nếu là một số đông nào đó, Thất phái hay Thất sát chẳng hạn, hoặc Nhị đại bang nào đó vì bất phục nên ngấm ngầm liên thủ thì sao?
Chí Nhân đáp sau một lúc cau mày ngẫm nghĩ :
– Thất phái đều là danh môn chính phái, có thể bỏ họ qua một bên. Nhị đại bang thì gồm có Cái bang và Tỏa Long bang, nhị bang này đều luôn hành hiệp trượng nghĩa, cũng khó xảy ra chuyện họ ngấm ngầm hãm hại Minh chủ. Còn Thất sát thì...
Hứa Phong nôn nao :
– Thất sát thì sao?
Đột nhiên Chí Nhân hạ thấp giọng hỏi :
– Thiếu gia đến chỉ có một mình?
Hứa Phong kinh ngạc :
– Dương nhiên! Sao hòa thượng lại hỏi như vậy?
Chí Nhân càng hạ thấp giọng :
– Tuy bần tăng không dám quyết chắc vì võ công vẫn chưa khôi phục hoàn toàn nhưng hình như ngay bên ngoài vừa có tiếng động. Rất có thể có người vừa cố tình lẻn nghe câu chuyện thiếu gia đang hỏi.
Hứa Phong đứng lên, mở cửa và nhìn ra ngoài :
– Xung quanh vẫn vắng lặng. Liệu hòa thượng có nghe lầm chăng?
Chí Nhân vẫn kinh nghi :
– Nếu không biết ở Hứa gia trang chỉ toàn những người không biết võ công, có lẽ bần tăng không thể nghĩ bản thân đã nghĩ lầm huống chi, tiếng động đó phải được gây ra bởi một nhân vật có võ công vào hàng cao thủ.
Hứa Phong nghi ngờ :
– Có khi nào người đó là do kẻ thù của hòa thượng, vì biết hòa

thượng đã được vãn sinh cứu mạng, kẻ đó lẻn đến để dò xét?
Chí Nhân thở ra :
– Không thể hiểu về giới võ lâm như thiếu gia nghĩ. Nếu tung tích của bần tăng đã bị phát hiện, một là chúng không thể để bần tăng có cơ hội lưu lại đây gần một tuần trăng như sự thật đã xảy ra, hai là chúng sẽ lập tức xông vào động thủ, cần gì phải nấp lén lẻn nghe?
Hứa Phong chép miệng :
– Sự thật thì thế nào? Người thuộc giới võ lâm như hòa thượng phải chăng đều có thính lực tinh tường, nghe rõ kể cả những gì hạng phàm nhân như vãn sinh không thể nghe?
Tạm quên đi câu chuyện nghe tiếng động lúc nãy, Chí Nhân chợt bảo :
– Bấy lâu nay bần tăng có nghĩ nhiều về ân cứu mạng của thiếu gia...
Hứa Phong xua tay :
– Hòa thượng bất tất phải nói nữa. Như Tạ thúc vẫn dạy: Quân tử thi ân bất cầu báo. Cứu nguy cho hòa thượng chỉ là việc tình cờ vãn sinh không hành động thì vẫn có người khác được Phật tổ sai phái đến giúp hòa thượng.
Chí Nhân mỉm cười :
– Tuy thiếu gia nói vậy nhưng đối với người giang hồ, một khi đã thọ ân tất phải báo ân. Huống chi thiếu gia vẫn chưa biết bần tăng định nói thiếu gia điều gì, vội chi phải từ chối như vậy?
Hứa Phong bảo :
– Giải thích về chuyện có liên quan đến vị Minh chủ Bất Quá Tam Nhật là hòa thượng đã có hành vi báo ân rồi, đâu cần...
– Bất Quá Tam Nhật? Câu này từ đâu thiếu gia nói ra?
Hứa Phong đáp :
– Chính là quý Phương trượng đã tự miệng nói như thế.
– Sao ư?
Chí Nhân cau mày :
– Thiếu gia là dòng dõi quan gia, thiếu gia nghĩ sao về hai cách nói: một là Minh chủ Tam Nhật và một kia là Minh chủ Bất Quá Tam Nhật?
Hứa Phong trầm ngâm :
– Gọi Minh chủ Tam Nhật vì Minh chủ chỉ tại vị đúng ba ngày rồi đột nhiên thất tung.
Chí Nhân gật đầu :
– Hiểu như thế hoàn toàn đúng. Còn câu nói kia?
– Minh chủ Bất Quá Tam Nhật? Câu này xem ra... như lời đề quyết, như lời tiên đoán rằng vị Minh chủ sẽ không tại vị quá ba ngày. Vãn

sinh giải thích như thế liệu có ổn chăng?
Chí Nhân bắt đầu nhấp nhổm ngồi không yên :
– Rất ổn, quá ổn là đằng khác. Nhưng điều gì khiến cho có lời tiên đoán này? Ai có bản lãnh thông thiên triệt địa dám tiên đoán một chuyện những tưởng không thể nào có nhưng cuối cùng đó là chuyện đã xảy ra?
Hứa Phong chợt thầm thì :
– Chuyện đó sẽ có nếu đó là một âm mưu đã được định đoạt sẵn.
Chí Nhân chợt thừ người, sau đó vừa cười gượng vừa lắc đầu :
– Nhưng thiếu gia nghĩ xem phải chăng chuyện này càng nghĩ càng cảm thấy phi lý, thậm phi lý!
Vụt thở ra, Chí Nhân bảo :
– Mà thôi, đó là chuyện chỉ liên quan đến bần tăng, đến giới giang hồ. Phần thiếu gia, bần tăng sau khi nghĩ kỹ đã có cách này giúp thiếu gia đỡ phải mỏi mệt trong những lúc miệt mài kinh sử.
Hứa Phong mãi ngẫm nghĩ về điều vừa phát hiện, cho dù điều đó theo lời Chí Nhân nói chỉ là chuyện lạ có liên quan đến giới giang hồ, và Chí Nhân nào biết chính Hứa Phong lại là người trực tiếp có liên quan nên Hứa Phong qua quít đáp lời Chí Nhân :
– Nếu có cách giúp vãn sinh dễ dàng sôi kinh nấu sử thì hay quá.
Vẫn tai nghe tai không, Hứa Phong mơ hồ nghe Chí Nhân giải thích :
– Dịch Cân kinh là một thuật như thế...!... Do chính Đạt Ma sư tổ phát kiến lúc thấy đệ tử của người mỗi lúc ngồi tụng kinh hoặc chiêm nghiệm lẽ huyền diệu của kinh Phật đều tỏ ra mỏi mệt...! Thuật này, nghe nói đâu đôi ba trăm năm về trước, đệ tử bổn phái đã có nhân vật nhờ thuật này mà luyện thành công phu thượng thừa. Thế nhưng...
Tiếng phì cười của Chí Nhân làm cho Hứa Phong bừng tỉnh và Hứa Phong nghe Chí Nhân bảo :
– Hiện nay, đối với bổn phái, thuận Dịch Cân kinh chỉ là thứ vô bổ, không một ai màng đến. Dù vậy, bần tăng nghĩ, nếu thiếu gia cứ kiên trì vận dụng, bỏ ra mỗi ngày chỉ nửa canh giờ, bần tăng cả quyết thần trí của thiếu gia càng lúc càng minh mẫn và thể trạng nhờ đó cũng có ít nhiều chuyển biến. Mong thiếu gia tiếp nhận, xem đó là thành tâm của bần tăng, báo đáp phần nào ân cứu mạng của thiếu gia.
Hứa Phong mỉm cười :
– Nếu đã là thành tâm, được, vãn sinh đành miễn cưỡng tiếp nhận vậy.
Cả mừng, vì đây quả là dịp duy nhất để Chí Nhân tỏ lộ lòng cảm

kích, Chí Nhân bèn đem thuật Dịch Cân kinh gồm đúng mười hai tư thức vừa ngồi vừa thổ nạp chỉ dẫn cho Hứa Phong.
Chí Nhân sau đó còn bảo :
– Vì không là tâm pháp võ học nên Dịch Cân kinh không hề có những kinh văn, những khẩu quyết sâu nhiệm bí hiểm. Cách thổ nạp cũng không mấy khó khăn. Người có tư chất thông tuệ như thiếu gia chỉ cần đôi ba lần vận dụng là dễ dàng ghi nhớ. Đây là thức thứ nhất, gọi là Tọa Kim Liên...
Tuần tự, Chí Nhân vừa diễn luyện các tư thế ngồi và với mỗi tư thế có một cách thổ nạp không mấy khác so với cách khác ở tư thế khác. Vì muốn Chí Nhân vui lòng, cũng là để Chí Nhân đừng áy náy mãi về chuyện báo ân, Hứa Phong sau một lúc chú tâm nghe và nhìn quả nhiên đã dễ dàng nhập tâm.
Thở ra một hơi dài, Chí Nhân bỗng đứng lên :
– Nay thương thế đã bảy tám phần khôi phục, bần tăng xin mạn phép nói lời cáo biệt. Mong thiếu gia đưa bần tăng đến chỗ lệnh tôn để...
Không muốn phụ thân bị quấy rầy lúc này, Hứa Phong nhanh nhảu bảo :
– Nếu chỉ gặp để nói lời từ biệt, vãn sinh sẽ chuyển lời thay. Hòa thượng xin chớ quá khách khí. Nhân tiện, vãn sinh xin tiễn chân một đỗi đường. Mời!
Hứa Phong đi trước và vẫn có ý định là sau khi tiễn Chí Nhân đi đủ xa, Hứa Phong sẽ đến chỗ đã từng được phụ thân đưa đến thắp hương hai năm trước. Ở đó thế nào cũng sẽ có những di vật của song thân mà Hứa Phong đang muốn tận mục sở thị...
Dừng lại ở ngã ba quan đạo, từ đó dẫn về hai hướng, một theo phía tây, là hướng sẽ có lối đi đến Tung Sơn. Hứa Phong cách đây ít lâu đã đi, hướng còn lại dẫn đến một dãy núi mà nếu băng vượt qua sẽ là vùng địa giới cuối cùng của phủ Hà Châu, sau một lúc ngắm nhìn Hứa Phong, Chí Nhân đột ngột bảo :
– A Di Đà Phật! Càng nhìn thiếu gia bần tăng càng có cảm nghĩ đang lại nhìn thấy vị Tam Nhật Minh chủ thuở nào. Có lẽ thiếu gia không nên xem nhẹ chuyện này, trái lại hãy hỏi lệnh tôn cho rõ! Biết đâu...
Bỏ ngang câu nói, thay vào đó là cái chép miệng, có lẽ Chí Nhân nghĩ không nên nói nữa thì hơn.
Sau tiếng thở dài, Chí Nhân chậm rãi bỏ đi...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 5
Sự thật phơi bày

Vẫn chậm rãi leo lên triền núi, ánh mắt nhìn và tâm trạng của Hứa Phong thì luôn hướng về ngôi miếu vẫn còn nằm tít trên cao, lẫn khuất sau những gộp đá chồng chất, nơi Hứa Phong hy vọng sẽ nhìn thấy di vật của song thân, giúp Hứa Phong thêm một bằng chứng nữa minh bạch thân thế.
Vì đây là chuyện hệ trọng nên Hứa Phong dù đã mệt sau một lúc lâu leo trèo vẫn không dám ngừng chân. Không những thế trong thâm tâm Hứa Phong vẫn luôn tự trấn an, rằng chỉ cần đến được nơi cần đến, lúc đó sẽ tha hồ nghỉ.
Chợt có thanh âm quen tai từ trên cao vang vọng xuống, gây ngỡ ngàng cho Hứa Phong :
– Thiếu gia quả là người trì chí, quả cảm có thừa, bầu nhiệt huyết lúc nào cũng sôi sùng sục, thật đúng là người đang độ tuổi huyết khí phương cương. Nhìn thiếu gia, Tạ mỗ cảm thấy nuối tiếc tuổi xuân đã chóng qua.
Ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh một tảng đá khá cao, người vừa lên tiếng chính là Tạ Phương Điền, Hứa Phong lập tức có cảm nhận sự xuất hiện lần này của Tạ Phương Điền không phải do ngẫu nhiên. Cùng với cảm nhận này, nhiều sự việc tưởng như rất mơ hồ trước đây giờ bỗng xộc ùa vào nhận thức của Hứa Phong, khiến Hứa Phong hầu như không đủ tri giác để nhận định tất cả, để phân biệt xem đâu là hư đâu là thực. Nhiều ý nghĩ cùng đến, làm cho Hứa Phong hoàn toàn bối rối. Tạ Phương Điền từ trên cao nhảy xuống, động tác thật nhẹ nhàng, cho Hứa Phong biết đấy là công phu lợi hại của người đã luyện qua võ công, là người thuộc giới võ lâm.
Tạ Phương Điềncười nhẹ sau khi đã hạ thân, diện đối diện với Hứa Phong :
– Thiếu gia sao rồi? Chỉ độ mười ngày không gặp, thiếu gia dường như không còn nhận ra Tạ mỗ?
Những ý nghĩ rối rắm đã xuất hiện giờ bắt đầu tự sắp xếp lại giúp Hứa Phong lần ra manh mối.
Hứa Phong từ từ hít vào một hơi thật dài. Và thật lạ, Hứa Phong đã hoàn toàn trấn định, miệng bật ra câu hỏi :
– Có nghĩa là Tạ thúc thúc đã nói lời chia tay nhưng thật ra vẫn ngấm ngầm theo sau tiểu điệt?

Tạ Phương Điền đáp nhẹ :
– Dường như thiếu gia đã đoán ra tại sao Tạ mỗ xuất hiện ở đây? Không đúng như thiếu gia nghĩ, Tạ mỗ không hề bám theo thiếu gia. Trái lại, chỉ sau khi minh bạch phần nào về thân thế thiếu gia, Tạ mỗ phải đến đây để thừa hành mệnh lệnh!
Hứa Phong lại hít vào thêm một hơi dài nữa, và mục đích vẫn là để giữ vững sự bình tâm. Mà sự bình tâm đó suýt nữa đã biến đi khi Hứa Phong nghe Tạ Phương Điền vô tình nói đến câu thừa hành mệnh lệnh. Hứa Phong gật gù :
– Như vậy lúc Chí Nhân hòa thượng phát giác có tiếng động, đó là do thúc thúc gây ra?
Tạ Phương Điền mỉm cười :
– Lão trọc Chí Nhân quả đã khôi phục bảy tám thành. Suýt nữa lão trọc đó đã làm Tạ mỗ hỏng việc.
Hứa Phong không nén nổi, buột miệng hỏi ngay :
– Nếu là vậy, tiếng động vang ra từ thư phòng của gia phụ, lúc tiểu điệt vừa bỏ đi, cũng là do...
Tạ Phương Điền cười xòa :
– Tạ mỗ biết thế nào thiếu gia cũng đoán đến điều này. Không sai, cũng là nhờ lão gia chỉ điểm, Tạ mỗ mới có cơ hội đến đây trước thiếu gia một khoảng thời gian đủ lâu.
Hứa Phong chợt phẫn nộ :
– Thúc thúc đã làm gì gia phụ? Gia phụ đã bị sát hại rồi sao?
Tạ Phương Điền xua tay :
– Lần này thiếu gia đoán sai rồi. Hứa lão gia dù sao vẫn là đại ân nhân đã có công cứu mạng Tạ mỗ suốt một năm dài, huống chi Hứa lão gia lại là hạng văn nhân bạc nhược, bình sinh Tạ mỗ chưa bao giờ nặng tay hoặc có hành vi thô lỗ với người kém thế hơn.
Thoáng nhẹ nhõm, Hứa Phong hỏi qua chuyện khác :
– Tiểu điệt vẫn tin thúc thúc không phải hạng người vong ân bội nghĩa. Vậy thúc thúc nói đi, hoặc thúc thúc hoặc nhân vật đã sai thúc thúc đến đây, lừng là người đã ra tay hãm hại... hãm hại Cầm minh chủ?
Sắc mặt của Tạ Phương Điền chợt đanh lại :
– Chuyện đó hãy khoan đề cập đến. Lúc này Tạ mỗ chỉ muốn biết thiếu gia liệu sẽ có thái độ như thế nào một khi đã minh bạch thân thế, rằng thiếu gia chính là di tử của Tuyệt Chỉ Nhất Quân Cầm Hải?
Hứa Phong thoáng rùng mình :
– Tạ thúc thúc đã lẻn nghe gia phụ và tiểu điệt đàm đạo, thúc thúc nghĩ sao? Liệu có phải là sự thật không?

Tạ Phương Điền cười nhạt :
– Điều hệ trọng là thiếu gia tin hay không tin. Còn phần Tạ mỗ nghĩ gì đó là việc của Tạ mỗ.
Hứa Phong lại hít dài một lần nữa :
– Giả như tiểu điệt tin? Giả như tiểu điệt được nhìn thấy những di vật do... do song thân lưu lại. Phải chăng Tạ thúc thúc thật sự muốn biết thái độ của tiểu điệt sau này?
Tạ Phương Điền chợt cho tay vào bọc áo. Và khi lấy tay ra, Tạ Phương Điền cố ý cho Hứa Phong nhìn thấy một xấp lụa bạch đã ố vàng theo thời gian, kèm theo đó là một vòng đeo tay bằng ngọc thạch.
– Tạ mỗ đã thay thiếu gia, tìm được những vật này. Đây là thủ bút của Mộ Dung Uyển Uyển chính là Minh chủ phu nhân, lưu rõ tính danh của đứa bé là Cầm Phong. Còn đây là một trong Càn Khôn nhị khuyên, vật đã từng giúp Cầm Hải độc chiếm ngôi vị độc tôn. Di vật thì thiếu gia đã nhìn thấy rồi, thái độ của thiếu gia sau này sẽ như thế nào?
Toàn thân Hứa Phong rúng động :
– Như vậy tiểu điệt tiểu điệt đích thực là di tử của vị Minh chủ Bất Quá Tam Nhật? Thúc thúc có thể... có thể cho tiểu điệt tận tay cầm những di vật đó?
Tạ Phương Điền bật cười :
– Với mảnh lụa có thủ bút của Mộ Dung Uyển Uyển thì được. Thế nhưng, thủ bút dù sao cũng chỉ là thủ bút, thiếu gia nhìn gần hoặc nhìn xa, tự dạng vẫn không thay đổi. Do đó, thiếu gia cần gì phải được sờ tận tay?
– Vậy còn vật kia, chiếc khuyên kia thì sao?
– Vật này ư?
Tạ Phương Điền lại bật cười :
– Cũng do phải thừa hành thượng lệnh, Càn Khôn nhị khuyên có ấn tàng tuyệt học thành danh của Cầm minh chủ là Càn Khôn chỉ pháp. Tạ mỗ được lệnh phải thu giữ và đưa về phục mệnh. Thiếu gia bỏ lỗi cho, Tạ mỗ không thể khinh suất, giao vật này cho thiếu gia...
Hứa Phong chợt hiểu :
– Tiểu điệt nhớ rồi, thúc thúc từng nói, đối với những nhân vật võ lâm, phàm vật gì có ẩn chứa hoặc có liên quan đến võ học thượng thừa, đó chính là báu vật. Thúc thúc không dám giao ra cũng phải.
Tạ Phương Điền cười nhẹ :
– Nếu thiếu gia nói như vậy để cốt ý khích Tạ mỗ, mong thiếu gia đừng bao giờ quên, những kiến văn, những thủ đoạn của giới giang

hồ mà thiếu gia phần nào am hiểu là do Tạ mỗ chỉ điểm. Do đó, kế này của thiếu gia kể như đã hỏng. Huống chi, hừ...
– Sao thúc thúc không nói tiếp?
Tạ Phương Điền chợt lạnh giọng :
– Ý của Tạ mỗ là, người có tư chất thông tuệ và tỉnh ngộ như thiếu gia, cũng may, qua một năm lưu lại đây Tạ mỗ đã biết. Chỉ cần thiếu gia nhìn qua bất kỳ đoạn văn nào cũng vậy, không ít thì nhiều thiếu gia cũng dễ dàng ghi nhận đến nhập tâm. Tạ mỗ thật sự không dám cho thiếu gia xem qua kinh văn khẩu quyết có khắc trên vòng khuyên này dù chỉ một lần.
Hứa Phong thở dài :
– Tạ thúc thúc quá khen. Thật ra tiểu điệt chỉ muốn được một lần sờ tận tay vào di vật của chính song thân lưu lại, ít nào đó cũng là thái độ cần phải có đối với người lần đầu tiên biết rõ lai lịch bản thân là ai. Còn việc xem và ghi nhận kinh văn để sau này khổ luyện hay gì gì đó như thúc thúc nghi ngờ, tiểu điệt xin nói thật, chính tiểu điệt cũng không biết tính mạng của tiểu điệt liệu có qua nổi lần này hay không. Thúc thúc lo gì chứ?
Tạ Phương Điền cau mặt :
– Lời của thiếu gia như muốn nói, thái độ của thiếu gia sau này là sẽ tận lực báo thù cho song thân?
Hứa Phong nhún vai :
– Tiểu biệt đâu còn thái độ nào khoác? Không kể Tạ thúc thúc cũng dễ dàng bỏ qua nếu chính thân sinh phụ mẫu của thúc thúc bị thù nhân sát hại?
Tạ Phương Điền thở dài :
– Đương nhiên Tạ mỗ cũng phải có ý báo thù. Tuy vậy, trong trường hợp này, Tạ mỗ chỉ muốn khuyên thiếu gia điều ngược lại. Hãy bỏ qua, hãy tiếp tục sống như thiếu gia vẫn là Hứa thiếu gia thuở nào, hãy lai kinh ứng thí và hãy an phận như bấy lâu nay Hứa lão gia đã kỳ vọng vào thiếu gia.
Hứa Phong kinh ngạc :
– Giả như tiểu điệt chấp nhận, Tạ thúc thúc sẽ không hạ thủ tiểu điệt như thái độ của thúc thúc nãy giờ đã ám chỉ là thúc thúc sẽ phải hạ thủ.
Thật ngạc nhiên khi Hứa Phong thấy Tạ Phương Điền gật đầu :
– Không sai! Chỉ cần thiếu gia lập trọng thệ là sẽ bỏ qua Tuyệt Chỉ Nhất Quân Cầm Hải, Tạ mỗ sẽ có cách bảo toàn tánh mạng cho thiếu gia.
– Tại sao? Và khi đã buông tha, thúc thúc lấy gì để phục mệnh khi

quay lại gặp thượng cấp, nhân vật đã sai phái thúc thúc?
Tạ Phương Điền lại thở dài :
– Vì sao ư? Dễ hiểu, vì Tạ mỗ vẫn không thể quên ân cứu mạng độ nào của thiếu gia, Tạ mỗ cũng không thể quên nghĩa tình thúc điệt mà thiếu gia đã cư xử với Tạ mỗ suốt một năm qua. Còn việc phục mệnh, một khi thiếu gia hoàn toàn biệt tích, một khi Hứa gia trang đã biến thành chốn hoang tàn, còn ai nghi ngờ, dám nghi ngờ Tạ mỗ vì chút tình riêng đã cố ý làm sai mệnh lệnh?
– Tiểu điệt phải biệt tích? Hứa gia trang sẽ biến thành chốn hoang tàn? Nhân vật nào đã ra lệnh cho thúc thúc? Tại sao lại có kẻ có tâm địa độc ác đến vậy?
Tạ Phương Điền cười lạt :
– Giang hồ là chốn đầy hiểm ác và lòng dạ của nhân vật giang hồ cũng tráo trở khó lường. Không cần nói đến ai xa lạ, chính Chí Thiện lão trọc dù là Phật môn đệ tử cũng đâu phải không có thủ đoạn ác độc? Nhân tiện, có một sự thật này Tạ mỗ đành phải cho thiếu gia biết. Thiếu gia thử đoán xem ngay khi thiếu gia thuật lại sự việc, rằng trong lúc đàm đạo Chí Thiện đã mấy lần dùng tay chạm vào người thiếu gia, thiếu gia có biết lúc đó Tạ mỗ đã đoán như thế nào không?
Hứa Phong ngơ ngác :
– Những lần chạm tay đầy vẻ thân tình của hòa thượng Chí Thiện, không lẽ, theo thúc thúc ám chỉ, đó là cừ chỉ đầy tà ý của Chí Thiện?
Tạ Phương Điền lắc đầu và thở dài :
– Thật uổng cho thiếu gia đã bao lần được Tạ mỗ nói qua về thủ đoạn của người giang hồ, rốt cuộc thiếu gia vẫn cả tin, vẫn bị lão Chí Thiện hãm hại mà không hề hay biết. Vì Thiếu Lâm phái là võ phái đứng đầu trong thiên hạ, võ học của phái Thiếu Lâm gồm những bảy mươi hai tuyệt kỹ, trong đó có một tuyệt kỹ gọi là Triệt Mạch Long Trảo Thủ Chính Chí Thiện sau mấy lượt vờ chạm tay vào thiếu gia là để thi triển tuyệt kỹ này nhằm mưu hại thiếu gia.
Hứa Phong kêu lên :
– Thật như thế sao? Hòa thượng Chí Thiện cớ sao muốn sát hại tiểu điệt? Vậy là trước sau gì tiểu điệt cũng bị mất mạng?
Tạ Phương Điền giải thích :
– Thiếu gia vừa nêu ra một lúc những ba nghi vấn. Được, Tạ mỗ sẽ tuần tự giải đáp. Thứ nhất, thiếu gia an tâm đi, thủ pháp của lão trọc Chí Thiện, do ý đồ của lão, thiếu gia sẽ không bị mất mạng đâu mà lo. Thứ hai, tại sao Chí Thiện phải hãm hại thiếu gia ư? Dễ thôi, vì để sát hại phu phụ Cầm minh chủ độ nào, Tạ mỗ xin nói thật, hầu như ai ai cũng có phần, đương nhiên trong đó cũng có sự hiện diện của lão

Chí Thiện. Thứ ba...
Hứa Phong vụt kêu :
– Chậm đã! Thúc thúc muốn ám chỉ điều gì khi bảo ai ai cũng có phần trong việc sát hại song thân tiểu điệt? Không lẽ cũng có phần của thúc thúc?
Tạ Phương Điền nhìn thẳng vào mắt Hứa Phong :
– Thiếu gia vẫn muốn biết sự thật? Vậy thiếu gia còn nhớ câu: Nhất Quân Nhất Kiếm Tứ...
Hứa Phong nôn nóng ngắt lời :
– Tiểu điệt vẫn nhớ, sao?
Tạ Phương Điền cười khẩy :
– Hiện giờ câu đó được đổi lại là: “Nhất cung Nhất Kiếm Tứ Tuyệt Chưởng; Thất phái Thất sát Nhị đại bang!”\.
– Nhất cung là cung nào?
– Thần Bí cung! Vì là Thần Bí nên không một ai biết Cung chủ là ai, và cung đó tọa lạc ở đâu. Ý Tạ mỗ muốn nói, phàm những nhân vật nào được liệt kê trong câu ca đó đều có phần tham dự vào việc sát hại Cầm minh chủ.
– Kể cả thúc thúc?
– Không hề! Tạ mỗ không nhận vì không phải sợ thiếu gia báo thù. Mà kỳ thực, mãi sau này Tạ mỗ mới được thượng cấp nói cho biết. Vả lại, nếu lần đó có Tạ mỗ tham dự, có lẽ ngay khi nhìn thấy thiếu gia Tạ mỗ cũng sẽ như Chí Thiện, sẽ liên tưởng ngay đến diện mạo của Cầm minh chủ độ nào. Và không chừng, vì để tránh hậu họa sau này, Tạ mỗ cũng sẽ làm như Chí Thiện là tìm cách hủy hoại căn cơ võ học của thiếu gia.
– Hủy hoại căn cơ luyện võ?
Tạ Phương Điền nhăn mặt :
– Đó chính là dụng ý của lão Chí Thiện và để giải đáp câu nghi vấn thứ ba lúc nãy của thiếu gia, giả như sau này thiếu gia muốn khổ luyện võ học để báo thù, lúc đó thiếu gia sẽ phải thất vọng vì căn cơ luyện võ của thiếu gia đã bị thủ pháp Triệt Mạch Long Trảo Thủ của lão Chí Thiện hủy hoại. Đây là điều thiếu gia cần phải ghi nhớ: Họa hổ họa bì nan họa cốt...
Hứa Phong buột miệng tiếp lời :
– Tri nhân tri diện bất tri tâm! Một vị chân tu sắp đắc đạo như Chí Thiện lại có tâm địa độc ác đến vậy sao? Vậy thì Chí Nhân...
– Chí Nhân thì khác. Theo Tạ mỗ nghĩ, lần liên tay sát hại Cầm minh chủ chắc chắn chỉ có những nhân vật được xem là nhất môn chi chủ mới dự phần. Cũng như Tạ mỗ vậy, sau lần chia tay ở Tung Sơn, lúc

quay về phục mạng và bẩm báo sự việc, kể cả việc Chí Thiện nhận ra lai lịch của thiếu gia, Tạ mỗ mới được thượng cấp cho biết những chuyện đã xảy ra mười tám năm trước.
Hứa Phong chợt hít một hơi thật dài :
– Vậy bây giờ thúc thúc định xử trí tiểu điệt như thế nào? Giết hay tha?
– Tùy theo thái độ của thiếu gia, như lúc Tạ mỗ đã nói.
– Nếu tiểu điệt bằng lòng bỏ qua và không nhận mình là hậu nhân của Cầm gia?
– Dễ thôi! Do thiếu gia đã bị phá hủy căn cơ luyện võ, cụ thể là kinh mạch đã bị thủ pháp Triệt Mạch Long Trảo Thủ khống chế, Tạ mỗ chỉ cần thi triển thêm một loại thủ pháp nhẹ nhàng nữa là đủ cho thiếu gia hoàn toàn quên hết những gì đã xảy ra gần đây. Khi đó, phần thiếu gia thì vẫn toàn mạng, ngược lại Tạ mỗ cũng yên tâm vì vẫn có cách để bẩm báo là đã hoàn thành sứ mệnh được giao phó.
– Vậy còn phần gia phụ... Hứa lão nhân gia?
Tạ Phương Điền bảo :
– Đương nhiên Tạ mỗ sẽ có cách an trí, đưa cả hai đến một nơi xa xôi, và cả hai sẽ được sinh sống như những người bình thường.
Hứa Phong lại hỏi :
– Còn như tiểu điệt không chấp thuận, vẫn khăng khăng báo thù cho song thân?
Tạ Phương Điền cả cười :
– Điều đó thì không nên. Thứ nhất, thiếu gia đã là người vô phương luyện võ. Thứ hai Ha... Ha..., Ai vì chúa nấy, Tạ mỗ là người thừa hành mệnh lệnh đương nhiên phải hạ thủ thiếu gia cho dù thật tâm Tạ mỗ không bao giờ muốn! Ha... Ha...
Chưa lần nào nghe Phương Điền cười như thế này, một tràng cười vừa chát chúa vang dậy, nghe như tiếng sấm động, vừa biểu thị một địch ý chưa bao giờ có.
Hứa Phong kinh tâm thất đảm phải loạng choạng lảo đảo bước lui.
Trong khi đó miệng Hứa Phong lắp bắp :
– Làm người phải có... phải có nhân, có nghĩa... lão... lão thật sự muốn sát hại... sát hại ta như thế ư?
Tạ Phương Điền cười to hơn :
– Lại thêm một điều nữa thiếu gia cần phải ghi nhớ, điều mà giới võ lâm xem là hệ trọng nhất không phải Nhân hoặc Nghĩa, đó là chữ tín. Từ bội tín sẽ dẫn đến phản bội sư môn, đó là điều tối ky trong võ lâm. Tạ Phương Điền ta bình sinh chưa hề bội tín. Ha... Ha...
Tiếng cười đầy uy lực của họ Tạ khiến Hứa Phong ù tai chóng mặt

và Hứa Phong lảo đảo nhiều hơn.
Vô tình vì cước bộ lảo đảo, Hứa Phong bỗng nghiêng người, ngã vào một khe hở giữa hai khối đá.
Khi nhận ra sự thể, Hứa Phong hốt hoảng há miệng gào vang :
– A... A...! Tạ thúc thúc...! Mau cứu... A... A...
Và bóng dáng của Hứa Phong dần mất hút vào vực thẳm sâu hun hút.

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 6
Mưu đồ báo phục

Vẫn nấp kín trong tàng cây dày đặc giữa một không gian hoàn toàn mờ tối của một nơi mà bất kỳ ai cũng phải nghĩ là đáy vực, Hứa Phong hoàn toàn im lặng và chờ nghe những động tĩnh nếu có ở bên trên miệng vực.
Lâu thật lâu, khi có cảm giác đêm đã về và có lẽ Tạ Phương Điền vì nghĩ Hứa Phong đã chết nên bỏ đi, Hứa Phong nhẹ nhàng dịch chuyển thân mình.
Nương theo từng nhánh cây to bằng cổ tay, Hứa Phong chầm chậm chui vào lòng một sơn động âm u.
Cũng chầm chậm như vậy, Hứa Phong bắt đầu tự xé rách y phục ở nhiều chỗ. Sau đó, khi đã cố tình làm cho đầu tóc rũ rượi có thể che kín phần nào diện mạo, Hứa Phong còn dùng đất để bôi bẩn khắp người.
Chỉ khi kiểm lại toàn bộ những gì vừa thực hiện, xem xét toàn bộ kế sách đã nảy ra, và dần dần hình thành gần như là hoàn chỉnh, Hứa Phong tự ban cho bản thân một nụ cười hài lòng.
Chui sâu hơn vào sơn động, Hứa Phong như người đã thông thuộc đường đi lối lại, cứ thản nhiên lách dọc lách ngang, đi xuyên qua từng khe đá bất ngờ xuất hiện hoặc ở phía trước hoặc ở hai bên tả hữu. Và Hứa Phong cứ thế đi mãi, đi cho đến kỳ cùng...
Với dáng vẻ thiểu não cần phải có, như những kẻ lang thang thường lẩn quất xuất hiện quanh đây, Hứa Phong tiến dần đến Hứa gia trang.
Và dù là thật hay giả, ngay khi Hứa Phong vừa nhìn thấy cảnh hoang tàn đổ nát không thể ngờ là có ở một nơi trước kia từng là Hứa gia

trang. Hứa Phong quy người xuống ngã vật ra.
Vậy là hết, Hứa Phong thầm kêu lên phẫn nộ, Hứa gia trang đã bị phá hủy và có lẽ toàn bộ những ai từng lưu ngụ sinh sống ở Hứa gia trang cũng đã bị sát hại. Tạ Phương Điền chỉ là người tráo trở khi bảo bình sinh chưa từng hạ thủ những ai kém thế hơn.
Cũng như lúc Tạ Phương Điền bảo không nỡ sát hại Hứa lão gia vốn là văn nhân bạc nhược, Tạ Phương Điền chỉ là người nói dối, một kẻ khẩu Phật tâm xà...
Sau một lúc lâu bất động vì để toàn thân và toàn bộ nhận thức đắm chìm vào nỗi uất hận ngập tràn, Hứa Phong chệnh choạng đứng lên. Rồi cũng lảo đảo như thế, Hứa Phong cố nén những giọt lệ chực tuôn trào, tiến dần về phía đổ nát.
Hứa gia trang chỗ nào cũng có thể phóng hỏa thì giờ đây chỉ còn lại đống tro tàn, nơi nào quá kiên cố không thể phóng hỏa thì bị đập phá tan hoang, khiến cảnh tượng vụt biến thành thảm cảnh không có gì so sánh nổi.
– Ê! Đứng lại!
Hứa Phong vì nghe tiếng kêu bất thần phải giật mình quay lại.
Và thật may, ngay khi Hứa Phong há miệng định lên tiếng gọi những người vừa bất ngờ xuất hiện thì một trong những người đó đã trịnh thượng bảo :
– Thảm án đã xảy ra và xảy ra ngay nơi lưu ngụ của Hứa đại nhân. Quan quân thế nào cũng đến đây tra xét, những kẻ chuyên hôi của như ngươi khôn hồn thì hãy cút xéo đi. Trừ phi ngươi muốn bị quan quân nghi ngờ, cho người là hung thủ đã gây ra thảm án này thì mặc ngươi. Sau này đừng trách bổn thiếu gia sao không khuyên bảo trước. Hừ!
Hứa Phong ngậm miệng lại, tuy cay đắng vì bị cho là một kẻ du thủ du thực, lại bị nghi ngờ là hung thủ đã nhẫn tâm gây án, nhưng trong thâm tâm vẫn mừng.
Vì nếu bọn thiếu gia công tử kia, những kẻ cách đây không lâu đã cùng Hứa Phong săn bắn, còn không nhận ra Hứa Phong trong hình hài nhơ bẩn này thì cho dù bây giờ có chạm mặt Tạ Phương Điền Hứa Phong tin tưởng lão cũng khó nhận ra.
Vả lại Hứa Phong cười thầm, lúc Tạ Phương Điền chỉ điểm thuật dịch dung và cách cải trang, có lẽ Tạ Phương Điền cũng không thể ngờ Hứa Phong lại dùng cách của lão để đối phó với chính lão.
Hứa Phong trong bộ dạng thiểu não, vừa cúi gầm đầu vừa lủi thủi bỏ đi.
Khi đi gần bọn thiếu gia, Hứa Phong càng thích ý hơn khi nghe họ

thầm thì bàn bạc :
– Không ngờ Hứa đại nhân suốt một đời thanh liêm lại gặp phải kết cục bi thảm này. Có lẽ gã Hứa Phong cũng chung số phận!
– Y làm sao thoát? Không biết đây là hành vi của bọn thảo khấu nào? Chúng ra tay độc ác như vậy, có lẽ chó gà cũng bị giết sạch.
– Hà...! Tuy bọn ta không ưa gì gã Hứa Phong nhưng gã yếu mệnh như vậy, nghĩ cũng tiếc cho gã. Bằng không, trong lần ứng thí này, người tài hoa như gã lo gì không đỗ đạt vinh quy?
Vậy đó Hứa Phong nghĩ khác với giới giang hồ chỉ toàn những hạng khẩu Phật tâm xà, bọn văn nhân như lũ thiếu gia công tử này dù là người độc mồm độc miệng, luôn tỏ ra đố ky lẫn nhau nhưng nói cùng họ lại là hạng khẩu xà tâm Phật.
Vụt thở dài, Hứa Phong chợt nghĩ :
– “Dù biết như vậy, nhưng kể từ lúc này trở đi, chính ta, ta sẽ dấn thân vào cuộc sống giang hồ, sống chung chạ với những hạng tâm xà khẩu Phật đó. A...! Những ngày thơ thới bình yên vậy là đã qua, không biết đến lúc vào ta mới được quay lại kiếp sống yên bình này?”\.
– Này! Ngươi chậm chân rồi phải không? Lời cổ nhân nói thật chẳng sai: hễ trâu chậm uống nước đục. Lần sau người phải cố nhanh lên nữa mới có cơ hội phát tài chứ? Hì... hì...
Đang lo ngay ngáy, lại sợ phải chạm trán Tạ Phương Điền, thanh âm nọ thoạt đầu có làm Hứa Phong kinh hãi nhưng ngay sau đó, khi nhận thức được rằng đây là thứ thanh âm không thể nào do Tạ Phương Điền phát ra, Hứa Phong kịp trấn định và đưa mắt nhìn về phía có tiếng phát thoại.
Ở đó, nửa kín nửa hở sau một cội cây cổ thụ, Hứa Phong nhìn thấy nhân vật vừa phát thoại cũng có bộ dạng lấm lem bẩn thỉu như bộ dạng của Hứa Phong lúc này.
Quá kinh ngạc, Hứa Phong hoàn toàn không lưu tâm đến bữa ăn có phần nào thịnh soạn đang được nhân vật nọ dùng dang dở, trái lại Hứa Phong chợt buột miệng lẩm bẩm :
– Vẫn có nữ nhân gặp cảnh cùng quẫn phải cam chịu làm một kẻ du thủ du thực sao?
Gã bẩn thỉu nọ đang há miệng, định ngoạm một miếng rõ to vào nửa con gà đã được nấu nướng thơm ngon, lời lẩm bẩm của Hứa Phong làm động tác của gã ngay lập tức khựng lại. Gã trợn to hai mắt :
– Sao ngươi nhận biết Tiêu Du Cái ta là nữ nhân?
Vừa hỏi xong, gã chợt chớp nhẹ đôi mắt phần nào tinh quái và hất mặt ra vẻ bất cần :

– Rồi sao? Nữ nhân thì sao nào? Có nam nhân giàu có thì cũng có nữ nhân làm đại phú gia, có nam nhân lâm cảnh bẩn hàn như ngươi thì lẽ nào một nữ nhân như ta lại được cao xanh buông tha, không đẩy vào nghịch cảnh đến phải ra nông nỗi này?
Hứa Phong chợt sựng người một thoáng, sau đó lắp bắp tạ lỗi :
– Tiểu thư... tiểu thư nói thật chí lý. Một khi đã bị lâm vào nghịch cảnh, nữ hay nam, lão hay ấu, ai ai cũng phải bị, trên đời này làm gì có biệt lệ nào đó cho một ai. Vãn sinh... Vãn sinh thật có lỗi. Thật may được tiểu thư vô tình chỉ giáo cho.
Dứt lời, Hứa Phong vẫn giữ nguyên bộ dạng thiểu não và chập choạng bước đi.
– Này! Đứng lại!
Nghe gọi và tiếng gọi chất chứa tâm trạng giận dữ, Hứa Phong lo lắng, không những chỉ đứng lại theo dụng ý của tiếng quát gọi nọ, mà còn quay người lại để diện đối diện với ánh mắt giận dữ của vị tiểu thư bẩn thỉu kia. Đúng là vị tiểu thư đang lúc giận dữ thật. Vị tiểu thư hất mặt kênh kiệu :
– Ngươi thật sự là ai? Cớ sao phải giả làm kẻ du thủ du thực? Phải chăng ngươi được lệnh cải dạng như vậy để dễ bề dò xét ta?
Hứa Phong hốt hoảng :
– Dò xét tiểu thư ư! Làm gì có! Vả lại, vãn sinh...
Kêu đến đây Hứa Phong chợt dừng lời, vì nhận ra tại sao việc cải dạng của bản thân những tưởng là rất kín kẽ nhưng lại dễ dàng bị phát hiện. Hứa Phong liền đổi giọng :
– Vả lại ta thật sự là một kẻ từ cố vô thân, đương nhiên phải du thù du thực mới mong tìm miếng ăn đắp đổi qua ngày. Chuyện xảy ra đã lâu, ta cần gì phải giả dạng?
Vị tiểu thư nọ bĩu môi, bật ra tiếng cười khảy :
– Thôi nào, người cũng như ta thôi. Nếu ta có sơ hở là vô tình để lộ thanh âm của nữ nhân thì ngươi, cách xưng hô của ngươi hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ ngươi đang giả dạng. Nói đi tính danh là gì? Ngươi thuộc môn phái nào? Và ai đã sai ngươi dò xét ta?
Hứa Phong thoáng bấn loạn, hóa ra muốn giả dạng thật giống hạng người nào đó cũng không phải dễ, đòi hỏi phải hao tổn lắm công phu. Huống chi, Hứa Phong có bị bấn loạn cũng phải, vì qua những câu nghi vấn được đối phương liên tiếp dặt ra, Hứa Phong hiểu, đối phương tuy là nữ nhân nhưng là nữ hiệp hoặc nữ phi tặc thuộc giới giang hồ. Cũng có thể chính vì muốn dò xét ngược lại Hứa Phong, đối phương mới cố tình giả thành hạng du thủ du thực. Và chỉ có những kẻ cùng phe nhóm, với Tạ Phương Điền mới nảy ra ý định dò

xét này, hầu truy tìm tung tích Hứa Phong, vì cho rằng Hứa Phong không phải vô tình ngã xuống vực, trái lại, đó chỉ là kế để Hứa Phong thoát thân.
Phát hiện Hứa Phong chậm trả lời, lại còn có sắc mặt luôn thay đổi như đang toan tính điều gì đó, nữ nhân nọ vụt chuyển người.
Vút!
Bằng lối dịch chuyển cực kỳ ảo diệu, chỉ có những bóng ma hoặc những nhân vật thuộc giới giang hồ mới có lối dịch chuyển này, nữ nhân nọ đột ngột xuất hiện ngay bên cạnh Hứa Phong.
Cùng lúc đó với hiện trạng bản thân chợt nảy lên một cái, do bị đối phương chạm vào ngươi, bên tai Hứa Phong còn nghe tiếng rít qua kẽ răng được đối phương cố tình nói như rót vào tai :
– Ngươi không chịu cung khai? Có phải ngươi muốn nếm thủ pháp "Phân Cân Thác Cốt" của ta?
Bốn chữ "Phân Cân Thác Cốt" đối với Hứa Phong tuy lạ tai, vì chưa từng nghe bao giờ, nhưng khi diễn biến càng lúc càng xảy đến và làm cho toàn thân Hứa Phong chỗ nào cũng âm ỉ một nỗi đau đớn kỳ lạ, với cách hiểu thô thiển qua bốn từ đó, Hứa Phong vậy là rõ thế nào là "Phân Cân Thác Cốt". Phân là phân chia, là chia cắt. Thác là chết, là đau đớn tưởng phải chết đi và Cân Cốt chính là gân mạch xương cốt. Đó là thủ pháp sẽ làm cho người bị hành hạ phải chịu nỗi đau đớn tột cùng và là nỗi đau đớn chỉ xảy ra ở bên trong nội thể, trong khắp các gân mạch, khắp các đốt xương, khiến nỗi đau sẽ làm cho người bị hành hạ rồi đi đến chỗ chết.
Hứa Phong tuy mới đau âm ỉ, nhưng thừa biết đó chỉ là khởi đầu, càng về sau nỗi đau càng tăng. Do đó, Hứa Phong không thể không có thái độ căm phẫn.
Hai mắt long lên vì phẫn nộ, Hứa Phong cố kềm nén nỗi đau, không để thân hình vặn vẹo như nỗi đau đáng lý phải làm cho Hứa Phong nên như vậy, vừa há miệng bật lên tiếng quát thịnh nộ :
– Được rồi! Nếu số ta đã như vậy, muốn thoát nhưng không thể thoát, ngươi giết ta thì cứ giết. Còn nếu muốn dùng cực hình hành hạ ta, chờ ta phải lạy lục van xin, ta cho ngươi biết, dù có là hạng văn nhân bạc nhược nhưng ta vẫn có khí tiết của văn nhân. Sĩ khả sát bất khả nhục. Hư... Hư...
Nỗi đau quả nhiên tăng dần, khiến Hứa Phong tuy không muốn chút nào vẫn phải để bật ra tiếng kêu rên.
Thật lạ, nữ nhân nọ chợt xoay người, chọn vị trí đứng đối diện với Hứa Phong.
Vút!

Nữ nhân cau mặt hỏi :
– Ngươi tự nhận là hạng văn nhân bạc nhược? Ngươi không biết võ công? Và ngươi nói, có người định tâm giết ngươi? Vậy là thế nào?
Nỗi đau làm cho Hứa Phong phải vặn vẹo thân hình ngoài ý muốn, và Hứa Phong vừa tự giận thân, đang có những cử động sẽ làm đối phương coi khinh, vừa căm phẫn với thái độ giả vờ hoàn toàn không cần thiết của đối phương, Hứa Phong khàn khàn bật cười cuồng ngạo :
– Kẻ đang muốn lấy mạng ta chính là ngươi. Những câu hỏi đó ngươi cần gì phải hỏi, một khi ngươi đã thừa biết những câu trả lời? Hư... Hư...! Giết ta đi! Hành hạ ta như vậy ngươi được lợi gì chứ? Hư..! Hư...! Hay ngươi thích xem kẻ khác bị hành hạ? Chỉ có những hạng không còn nhân tính mới có ý thích lạ đời như ngươi? Hư... Hư... Ta... Hự!
Đang kêu rên, đang dùng lời rủa sả mạt sát để phần nào báo hận đang bị hành hạ, sau khi bị nữ nhân bất ngờ một lần nữa chạm tay vào người, Hứa Phong chợt nảy lên và kêu thành tiếng.
Liền sau tiếng kêu, Hứa Phong hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.
Lúc tỉnh lại, Hứa Phong ngơ ngác nhìn người đối diện và kêu lên :
– Tiểu thư...
Trong xiêm y tha thướt một nữ lang hết sức kiều diễm bỗng đong đưa làn thu ba nhìn Hứa Phong vừa tỉnh lại :
– Tốt rồi! Ngươi tỉnh lại được là tốt. Và lần này ngươi gọi ta bằng tiểu thư cũng tốt.
Giật mình, Hứa Phong ngồi bật dậy càng thêm chú mục nhìn vào diện mạo của nữ lang trước mặt.
Nữ lang này tuy từ xiêm y cho đến dung nhan diễm lệ hoàn toàn khác xa với nữ nhân bẩn thỉu đã từng hành hạ Hứa Phong, nhưng qua câu nàng vừa nói, qua khẩu ngữ Hứa Phong vừa nghe, qua cái bĩu môi vẫn để lộ sự cao ngạo của nàng, Hứa Phong vậy là nhận ra nàng là ai.
Hứa Phong cau mày :
– Lại là ngươi? Sao ngươi không giết ta? Hay ngươi sắp có thủ đoạn nào khác, vẫn chưa muốn hành hạ ta?
Nữ lang nọ nhăn mặt. Nhưng nàng có dung nhan vào hàng trầm ngư lạc nhạn nên dù có nhăn nhó diện mạo vẫn dễ coi, dễ ưa và dễ gây thiện cảm.
Nàng bảo :
– Thứ nhất bây giờ ta là tiểu thư là kim chi ngọc điệp của một vị võ quan ở thành Lạc Dương, ngươi nên ghi nhớ để có lối xưng hô phù

hợp. Thứ hai, ta không phải hạng người có ý thích lạ đời như ngươi nói, càng không phải là kẻ sát nhân chuyên sát hại bất kỳ kẻ nào ta gặp, việc gì ta phải giết ngươi, một kẻ vừa không hề có võ công vừa có tư thái tao nhã đúng là hạng văn nhân hay nho sinh như ngươi tự thừa nhận. Thứ ba, tuy không giết ngươi nhưng vì để bảo mật thân phận lỡ bị ngươi phát hiện, ta buộc phải đưa ngươi cùng đi chung đường. Chờ lúc ta đến một nơi nào đó thật an toàn, ta sẽ buông tha và sẽ có cách bồi tội vì phải miễn cưỡng ngươi, phải khuất tất ngươi một thời gian.

Hứa Phong đủ minh mẫn để hiểu ý tứ của nàng :

– Hóa ra tiểu thư vì muốn giữ kín thân phận nào đó, phải thêm một lần nữa cải dạng! Vậy là tiểu thư cũng sợ bị người sát hại như vãn sinh?

Nàng nhoẻn cười! Thật lạ, một khi đã là mỹ nhân, cái nhăn mặt, cái liếc mắt, từng nụ cười của mỹ nhân, gì gì cũng đẹp, cũng dễ ưa nhìn.

Hứa Phong có phần nào ngây ngất khi nghe nàng bảo :

– Quả nhiên ngươi đúng là một gã nho sinh chưa từng đụng chạm hoặc qua lại trên chốn giang hồ. Vậy tại sao một nho sinh như ngươi lại có người muốn truy tìm sát hại? Đến nỗi ngươi phải cải dạng thành một gã khất cái mà nếu không do ngươi lỡ lời trong cách xưng hô có lẽ ta không bao giờ nhận ra?

Cảm nhận trong câu nói của nàng có phần nào đó thừa nhận Hứa Phong chính là hạng nho sinh, bất chấp Hứa Phong đang có bộ dạng rách rưới nhơ bẩn, Hứa Phong nghi hoặc, nhìn lại bản thân.

Và khi nhận ra bản thân đã có sự đổi khác, cũng như nữ lang đã đổi khác Hứa Phong vụt kêu lên :

– Y phục của vãn sinh...? Tiểu thư tìm đâu ra y phục mới cho vãn sinh? Và lẽ nào... lẽ nào chính tiểu thư đã giúp vãn sinh thay đổi y phục?

Nàng bật cười, cười vui thích chứ không có chút nào ác ý hoặc tà ý :

– Ngươi không việc gì phải hoảng sợ! Không sai, để được làm bạn đồng hành với ta, để phù hợp với ta đang là một tiểu thư lá ngọc càng vàng, đương nhiên ngươi cũng phải thay đổi bộ dạng. Còn y phục mới ư? Dễ thôi, cứ bỏ ngân lượng ra thì lo gì không có? Riêng việc giúp ngươi thay đổi y phục thì... hì... hì...

Chỉ có bọn văn nhân các ngươi mới lúc nào cũng “Nam nữ thọ thọ bất thân”, giới giang hồ bọn ta có câu: “Tùy cơ ứng biến” hoặc “Ngộ biến phải tùng quyền!” Ta là nữ nhân, nếu ta không câu nệ tiểu tiết, không ngại việc đụng chạm vào người là người khác phái, cớ sao ngươi lo ngại, phải lúng ta lúng túng vì sợ phạm vào câu :

“Nam nữ hữu biệt”?
Hứa Phong sau một thoáng ngẩn người, khi cảm nhận lời nói của nàng quả chí lý, nhất là câu ngộ biến phải tùng quyền. Hứa Phong gật gù :
– Nếu vãn sinh đoán không lầm, cũng như vãn sinh, đây là một trong những lần đầu tiểu thư buộc phải cải dạng để dễ bề lẩn trốn. Dám nào tiểu thư có thể cho vãn sinh biết tiểu thư định đi đến đâu và phải lẩn trốn như thế này bao lâu?
Nàng chợt sa sầm nét mặt :
– Ngươi hỏi để làm gì? Hay kỳ thực, ngươi vẫn đang giả vờ làm một kẻ ngây ngô và mục đích tối hậu vẫn là dò xét ta?
Sợ có sự ngộ nhận, Hứa Phong vội giải thích :
– Không phải! Tuyệt đối không như tiểu thư nghĩ, vãn sinh hỏi như thế chỉ vì lo cho chính bản thân vãn sinh.
– Lo cho ngươi? Tại sao?
Hứa Phong cười gượng :
– Vãn sinh đúng là một nho sinh. Để giữ kín thân phận, vãn sinh đương nhiên không thể giữ mãi bộ dạng này. Do vậy, nếu tiểu thư không nói rõ thời gian cũng như địa điểm tiểu thư cần phải đến. Chính bộ dạng thật của vãn sinh sẽ làm liên lụy đến tiểu thư?
– Ngươi muốn nói kẻ có ý định sát hại ngươi cũng là nhân vật giang hồ?
Hứa Phong thừa nhận :
– Đúng vậy!
– Là ai?
Hứa Phong cười nhẹ :
– Tạ Phương Điền! Nhưng theo vãn sinh nghĩ, đó không phải là tính danh thật của y.
– Tạ Phương Điền? Tuy ta không đám tự phụ là biết hết tất cả những nhân vật võ lâm nhưng với tính danh này, một đúng như ngươi nói đó chỉ là giả danh, hai vì kẻ đó chỉ là hạng vô danh tiểu tốt nên ta không biết đến tính danh cũng không lấy gì làm khó hiểu.
Hứa Phong nhìn sững người đối diện :
– Tiểu thư dám quyết chắc tiểu thư chưa từng nghe đến tính danh này?
Nữ lang mỉm cười :
– Xem ra ta và ngươi đều có chung tâm trạng.Ta chưa tin ngươi thì ngươi cũng vẫn chưa tin ta... Nếu ta còn ngờ ngươi là kẻ đang giả vờ ngây ngô giả vờ dò xét ta thì từ đầu cho đến giờ ngươi vẫn nghĩ ta là người cùng phe đảng với kẻ định sát hại ngươi, đúng không?

Hứa Phong cười lạt :
– Cẩn tắc vô áy náy. Văn sinh từng nghe nói lòng người giang hồ thường tráo trở khó lường, miệng bảo thế nhưng tâm địa lại không nghĩ thế. Huống chi, tiểu thư dù sao cũng là người am hiểu võ công, một kẻ không có võ công như văn sinh có đề phòng cũng là điều dễ hiểu.
Nàng thở dài :
– Ta cũng đoán và cũng nghĩ như vậy. Bởi kẻ đang khẩn trương truy sát ta là hạng có lắm thủ đoạn, vì thế, cho dù lúc ngươi bất tỉnh, cho dù ta không thể tiếp tục hành hạ hoặc đủ nhẫn tâm để bắt ngươi cung xưng, cho dù ta nhận ra kinh mạch của ngươi đã bị một loại thủ pháp độc môn khống chế, ta vẫn chưa thật sự tin ngươi là kẻ không gây bất lợi cho ta. Thế cho nên, hà...
Hứa Phong nghiêm giọng :
– Thế cho nên, văn sinh nghĩ, để thuận lợi cho cả hai, tiểu thư và văn sinh nên chia tay nhau càng sớm càng tốt.
Nàng quắc mắt :
– Không được! Ta đã nói rồi, vì ngươi đã lỡ biết chuyện cải dạng của ta, ta đâu có thể để ngươi bỏ đi, rồi sau đó mọi tung tích của ta sẽ bị ngươi để lộ?
Hứa Phong cau mày :
– Nếu là vậy, chỉ cần sau khi chúng ta chia tay, hai người chúng ta mạnh ai nấy cải dạng theo lối khác. Lẽ nào không ổn?
– Không ổn! Một khi ngươi quyết tình hãm hại ta, có nghĩa là ngươi chỉ giả vờ ngây ngô và việc ngươi bị khống chế kinh mạch chỉ là khổ nhục kế, đương nhiên ngươi đủ am hiểu võ học để nhận ra lai lịch võ công của ta. Dù ta có cải dạng thế nào đi nữa cũng bị phát hiện. Nói tóm lại, một là ta phải giết ngươi để trừ hậu hoạn, hai là ngươi phải chịu khuất tất một thời gian như ta đã nói.
Hứa Phong thở dài :
– Vậy là chuyện giữa chúng ta càng lúc càng khó thương lượng vì không ai chịu tin vào ai. Được rồi, đã khuất tất thì khuất tất luôn thể, văn sinh xin mạo muội để xuất một ý này, mong tiểu thư minh xét.
Nàng phì cười :
– Ngôn từ của bọn nho sinh các ngươi nghe thật nực cười. Ta không phải Minh chủ võ lâm, cũng không phải sư phụ hay trưởng bối của ngươi, hai chữ minh xét của ngươi e không xứng hợp.
Hứa Phong cũng phì cười :
– Văn sinh không thể trong một lúc thay đổi những ngôn từ đã quen miệng. Mà cũng không sao, lời chỉ giáo của tiểu thư, văn sinh xin ghi

nhận. Đó cũng là cách giúp văn sinh sau này hoàn thiện hơn nếu cần phải thay hình đổi dạng.
– Nào, đừng để phí thời giờ nữa, ngươi định đề xuất ý gì?
Hứa Phong hít vào một hơi :
– Vì cần phải bỏ lốt thư sinh, vì cần phải có hình dạng khác xứng hợp với tiểu thư trong lốt ái nữ một võ quan, văn sinh nghĩ, tiểu thư cần phải có một thị tỳ hầu hạ, sẽ tốt hơn là một nho sinh đồng hành.
Nàng giật mình :
– Ngươi định giả làm một a hoàn? Được ư?
Hứa Phong cười nhẹ :
– Trừ phi tiểu thư có ý gì khác hay hơn, phần văn sinh, để toàn mạng và để lẩn tránh kẻ thù, câu nói "Ngộ biến phải tùng quyền" nghe thật hay, văn sinh câu nệ gì việc phải hạ thấp mình, cải trang thành một a hoàn?
Nàng bĩu môi :
– Ngươi đừng dùng hai chữ "hạ thấp" có vẻ ngươi vẫn quen thói xem nhẹ nữ lưu?
Hứa Phong biết lỗi :
– Mong tiểu thư chớ trách. Vì dù muốn hay không, đối với mọi người, một trang nam tử hán nếu cải dạng thành nữ nhân thì đó quả là chuyện tự hạ thấp thân phận. Kỳ thực, tuy là nam nhân, là hạng luôn tự xưng là: chân đạp đất, đầu đội trời, nhưng so ra văn sinh đâu sánh bằng tiểu thư? Văn sinh chỉ nói theo cảm nhận của mọi người mà thôi, không có ý như tiểu thư nghĩ.
Lần đầu tiên nàng nhìn sững Hứa Phong :
– Chịu khuất tất đến tột cùng như ngươi, công phu hàm dưỡng này, ta nghĩ, bất kỳ ai dang là kẻ thù của ngươi sau này sẽ hối hận là không giết ngươi bây giờ. Hừ! Ta bắt đầu thấy mến phục ngươi rồi đó. Này, ngươi tên là gì?
Hứa Phong bảo :
– Văn sinh họ Cừu tên Hận.
Nàng cười khúc khích :
– Còn ta họ Giả tên gồm hai chữ Khả Tin! Thế nào?
Hứa Phong phì cười :
– Được lắm! Đã không tin vào nhau, hà tất chúng ta phải dùng đến tính danh thật. Cứ thế đi.
Nàng tán thành :
– Được! Cứ như thế đi. Nhưng vì ngươi phải cải dạng một a hoàn, ta nghĩ ngươi nên tìm một danh xưng khác thích hợp hơn. Ngươi thấy sao nếu ta gọi ngươi là...

Hứa Phong buột miệng :
– Tiểu thư cứ gọi là Phù Dung.
Nàng giật mình :
– Ta cũng định nói như vậy. Sao lại có sự trùng hợp này?
Hứa Phong cười nhẹ :
– Hoa Phù Dung chỉ một sớm một chiều đã thay hương đổi sắc. Tiểu thư phải rất thông tuệ mới nghĩ ngay ra cách gọi này.
Nàng lầu bầu :
– Bảo ta thông tuệ ư? Kỳ thực ngươi đang tự khen ngươi. Xem ra một lần nữa ta cảm thấy vô phúc cho kẻ nào đang là kẻ thù của ngươi. Sau này y phải khốn khổ với ngươi là kẻ đáng lý bây giờ y phải giết chết! Hừ!

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 7
Uy Phong cổ tự

Sau khi đã sắm đủ nhang nến cùng các thứ lễ vật cần dùng cho việc cúng tế, vị tiểu thư nhăn nhó nhìn ả thị tỳ cho đến giờ vẫn chưa thôi ngồi theo tư thế lạ kỳ :
– Này, theo cung cách của ngươi, thiết nghĩ chính ta mới là thị tỳ của ngươi, chứ không phải ngược lại.
Ả thị tỳ mở mắt :
– Tiểu thư quay về rồi? Đã nửa canh giờ rồi sao?
Vị tiểu thư tỏ ra giận dỗi :
– Không phải ngươi mà là ta, chính ta mới là người quan tâm đến khoảng thời gian mà vì ngươi ta phải chịu bỏ qua một cách uổng phí. Đã bao lần ta nói với ngươi rồi. Muốn luyện võ công để sau này tìm kẻ thù báo phục, ngươi phải nhanh chóng nghĩ đến việc tìm người bái sư. Chứ nếu cứ mãi tập luyện thổ nạp như ngươi, ngày nào ngươi cũng bỏ ra sáng thì nửa canh giờ, tối thì nửa canh giờ, đó là hành vi vô bổ, đâu giúp ích gì cho ngươi?
Ả thị tỳ cười gượng, đứng lên, đưa tay đón nhận mọi thứ lễ vật mà vị tiểu thư vừa cất công đi mua về.
– Bái sư thì vãn sinh... A không, nô tỳ cũng rất muốn. Nhưng vì chưa có cơ hội, lại nghi cách thổ nạp này dù sao cũng giúp nô tỳ tìm được chút thư thái như đáng lý nô tỳ cho đến giờ vẫn được an hưởng, có

sá gì đâu nếu bỏ mỗi ngày hai lần nửa canh giờ?
Thấy vị tiểu thư vẫn còn sắc giận, ả thị tỳ vội liến thoắng hỏi :
– Phải vất vả bao ngày đường mới đến được Tế Nam, tiểu thư lẽ nào chưa cho nô tỳ biết tiểu thư định bái tế vong linh ai, hay định lễ Phật ở chùa nào?
Động đến chuyện này như là chuyện cấm kỵ, tiểu thư chợt gắt :
– Thôi đi giọng ồm ồm của bọn nam nhân các người dù có đến mấy vẫn không làm sao bắt chước giọng thanh tao của nữ nhân. Cứ như đã bàn định, ngươi chỉ cần lẳng lặng đi theo ta là đủ, không hỏi cũng không được khinh suất lên tiếng. Cho ngươi hay chỗ ta sắp đưa ngươi đến, nói không sót quá, chính là nơi có thể xem là trọng địa võ lâm hiện giờ. Do vậy, chỉ cần một sơ suất nhỏ, nhất định thân phận của ngươi và của ta cùng bị lộ. Ngươi không được quên đấy.
Là thị tỳ lại đang bị tiểu thư chủ nhân cáu gắt, Hứa Phong đành phải nhẫn nhịn, đáp qua nụ cười :
– Phù Dung ghi nhớ rồi. Giả tiểu thư yên tâm.
Vị Giả tiểu thư thấy vậy cũng phải phì cười :
– Ngươi vẫn nhẫn nại chịu đựng ư? Được rồi. Ta cũng chịu thôi, thật không có cách nào làm ngươi lay chuyển ý chí kiên định. Ta phải thán phục ngươi thật đấy. Và có điều này, ta nghĩ, ta phải cho ngươi biết để ngươi được yên tâm. Chờ sau chuyến lễ Phật này, chỉ còn độ hai ba ngày nữa thôi ta và ngươi sẽ chia tay, vậy là không phải khép na khép nép, giả làm ả thị tỳ như bao lâu nay nữa. Thế nào?
Hứa Phong lại cười gượng :
– Vậy là tiểu thư muốn lễ Phật? Đang trên đường trốn tránh kẻ thù, nô tỳ thật không tin tiểu thư vẫn còn lòng dạ để lễ Phật.
Giả tiểu thư chợt nghiêm mặt :
– Ngươi chỉ cần biết như vậy là đủ. Tuy rằng ngươi đoán đúng, lễ Phật chỉ là cái cớ để ta đến xem xét Uy Phong cổ tự, nhưng dẫu sao đó cũng là chuyện riêng của ta. Lúc đến đó, ta khuyên ngươi nên biết giữ mồm giữ miệng, chớ để lộ ý gì khác. Ngươi đừng quên lời ta vừa nói, Uy Phong cổ tự tuy bây giờ hoang tàn đổ nát nhưng vẫn là nơi quần long hội ý, ý ta muốn ám chỉ những nhân vật võ lâm. Ngươi càng giữ ý càng giúp ta cũng là tự giúp ngươi thoát khỏi tai mắt kẻ thù. Một khi bị phát hiện, hừ, vì tự lo thân, ngươi chớ trách ta chỉ lo một mình, không thể nào quản cố đến sinh mạng của ngươi.
Hứa Phong giật mình :
– Một cổ tự đổ nát ư? Sao lại là Uy Phong cổ tự?
Giả tiểu thư bĩu môi lườm mắt :
– Lại hỏi nữa? Đến lúc nào ngươi mới thôi hỏi ta những chuyện dù ta

biết vẫn không thể trả lời, không thể giải thích?
Hứa Phong cúi gầm mặt, cố che giấu tâm trạng nao nao chợt đến :
– Nô tỳ ghi nhớ rồi, sẽ không hỏi gì nữa, không làm tiểu thư phải cáu giận nữa.
Lần này, vì vẫn còn giận, Giả tiểu thư cộc lốc bảo :
– Đi!
Kẻ trước người sau, cả hai chậm rãi di như một vị tiểu thư trâm anh đài các đang lúc rảnh rỗi cùng một ả thị tỳ ngoan ngoãn rủ nhau đi lễ Phật.
Vẫn không quan tâm đến dáng vẻ đổ nát hoang tàn của ngôi cổ tự mà lâu rồi vẫn chưa một ai nghĩ đến chuyện trùng tu, vị tiểu thư vẫn ung dung đi qua cổng Tam quan, may vẫn còn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu.
Sau khi ra hiệu cho ả thị tỳ đặt một ít lễ vật ngay chân cổng, vị tiểu thư bắt đầu thắp hương lầm thầm khấn vái :
– A Di Đà Phật! Tiểu nữ vẫn thành tâm khấn đức Phật, mong người cứu khổ cứu nạn, độ trì tiểu nữ luôn được an hồn khỏe xác...
Cũng vờ lầm thần khấn vái như vị tiểu thư, ả thị tỳ nhân đó cứ thìn chăm chăm vào đôi câu liễn được chạm trổ trên hai thân cổng tam quan.
Đôi câu liễn tuy bị vỡ nát một phần, khiến nhiều tự dạng khó thể nhìn ra, nhưng do là những tự dạng được đắp nổi, qua thời gian chỗ đắp chữ nổi đó đã có màu sắc khác biệt với những chỗ bên cạnh luôn bị mưa nắng sói mòn, nên dù có bị mất nét vẫn dễ dàng suy đoán đó là tự dạng gì.
Ả thị tỳ lầm thầm đọc đôi câu liễn khó hiểu nọ.
“Uy phong khởi sự tấm chân tâm
Hào khí nương cao ngút thiên đình”\.
Bất chợt, như vọng gọi từ cõi u linh, ả thị tỳ vừa dứt lời liền có thanh âm trầm trầm đáp lại :
– Uy Phong khởi sự tấm chân tâm. Hào khí nương cao...
Và sau đó, cũng thanh âm trầm trầm này bình phẩm :
– Lời lẽ này thoạt nghe nào ai dám nghĩ đó không là lời lẽ ca tụng đức độ uy nghi và hùng phong cao vạn trượng của đức Phật. Nhưng kỳ thực, do đây là lời lẽ thái quá, mâu thuẫn với một đời khiêm cung hòa hoãn của chính đức Phật, ta nghĩ, đó có lẽ là lý do khiến Uy Phong cổ tự gặp cảnh đổ nát này.
Không nén nổi tò mò, ả thị tỳ định quay đầu nhìn người vừa phát thoại. Thật kịp lúc, vị tiểu thư vừa đưa mắt lườm nhẹ, khiến ả thị tỳ vì nhớ lại những gì đã được căn dặn nên phải bỏ ý định đó.

Bằng tiếng hắng giọng, vị tiểu thư khẽ gắt ả thị tỳ :
– Hãy mau cắm nhang đi Phù Dung. Chúng ta còn phải thắp ở nhiều nơi nữa rồi quay về, kẻo lão gia trông. Nhanh lên nào!
Đón lấy những nén nhang từ tay tiểu thư, ả thị tỳ vừa khom người định cắm vào bát hương ngay chân cổng, chợt nghe cũngở phía sau, một thanh âm khác vang lên :
– Lão Thất luôn làm ra vẻ điều gì cũng thấu suốt. Lão bảo Uy Phong cổ tự bị phá hủy vì có người không chịu được lời cao ngạo thái quá được khắc giang hồ ở đó ư? Vậy tại sao trước kia Uy Phong cổ tự vẫn ung dung tồn tại? Không lẽ cũng với lời cao ngạo này, mấy trăm năm qua ai ai cũng thừa nhận và chỉ cách đây độ mười năm mới có người vì không chấp nhận mới ra tay phá hủy?
Để đáp lại thanh âm có phần nào the thé vừa hỏi, giọng trầm trầm lại vang lên :
– Lục tỷ chỉ biết một mà không biết hai. Trong chúng ta ai không biết Uy Phong cổ tự ngay từ ngày đầu thành lập nếu không nhờ võ học cao minh thượng thừa của Uy Phong thượng tăng thì dễ gì thanh thế của Uy Phong tự ngày đó có thể được sánh ngay với Thiếu Lâm tự. Còn về sau, dù Uy Phong thượng tăng đã viên tịch, lại không có môn đồ kế truyền, nhưng vì đức độ của Uy Phong thượng tăng đã làm cho đương kim Hoàng thượng thời đó ngưỡng mộ, và vì ba chữ Uy Phong tự được chính Hoàng thượng sắc phong nên làm gì có người biểu lộ thái độ cho dù đôi câu liễn kia có làm cho họ chướng tai gai mắt.
Thấy ả thị tỳ có vẻ chậm chạp, chỉ có cắm vài nén hương mà cũng không chịu nhanh tay cho, vị tiểu thư lại hắng giọng và bực tức nắm tay lôi ả thị tỳ đi.
Miễn cưỡng phải bước đi, ả thị tỳ chợt lấy làm mừng vì tai vẫn nghe hai nhân vật nọ đối thoại vang đuổi theo.
Thanh âm the thé với vẻ bất phục :
– Điều đó ai cũng biết, vậy lý do gì lão Thất bảo ta chỉ biết một mà không biết hai?
Giọng trầm trầm ung dung đáp lại :
– Ý mỗ muốn nói, cũng như bao nhiêu người hiện quan tâm kiếm tìm di học thượng thừa của Uy Phong thượng tăng, huynh đệ ta thật phí công cho việc vô ích này. Mỗ muốn Lục tỷ phải hiểu rằng, nếu thật sự có di học thượng thừa ở đây thì mười năm trước, lúc Uy Phong cổ tự bị nhân vật thần bí nào đó phá hủy rồi sau đó phóng hỏa, di học đó đã bị nhân vật thần bí chiếm hữu rồi. Còn như ở đây không hề có di học, việc Cổ Tự bị phá hủy chính là do lời lẽ quá đỗi cao ngạo kia.

Tóm lại, việc chúng ta cứ mãi kiếm tìm ở đây đúng là việc làm vô ích.
Nghe đến đây, ả thị tỳ đột nhiên giật mình khi nghe vị tiểu thư bất ngờ gọi :
– Phù Dung! Ngươi làm gì như người mất hồn vậy?
Nhìn lại, ả thị tỳ hiểu tại sao lại bị tiểu thư mắng như thế.
Do là vì mãi chăm chú nghe, không hề biết tiểu thư đã đột ngột rẽ theo lối đi bên tả, nên ả đã bước qua lối đi đang bước.
Ả cười bẽn lẽn, vừa quay lại vừa định lên tiếng giải thích. Nào ngờ, vì ả sợ phát thoại sẽ để lộ thanh âm không phải của nữ nhân, vị tiểu thư chép miệng bảo :
– Ngươi theo ta đến đây tất nhiên phải có thái độ thành tâm lễ Phật. Nếu ngươi cứ mãi thế này, lần sau đừng trách ta sẽ không đưa ngươi cùng đi. Còn không mau thắp hương xin Phật tổ thứ tội.
Tuy rằng nơi vị tiểu thư đang đừng chân chưa phải nơi để thắp hương nhưng vì hiểu đó là cớ để vị tiểu thư có thể dừng lại chờ ả thị tỳ tránh việc cả hai vì đứng cách xa sẽ tạo nghi ngờ cho kẻ khác, Hứa Phong trong lốt ả thị tỳ đành phải làm theo.
Sau khi thắp hương, sau khi lầm thầm khấn vái điều gì đó chỉ có một mình Hứa Phong biết, đang loay hoay tìm chỗ cắm hương, Hứa Phong bỗng nghe giọng trầm trầm lúc nãy bỗng reo lên :
– Lại thêm một chứng cớ nữa cho thấy nhận định của mỗ hoàn toàn đúng. Ở đây cũng có một vài câu hàm ý khoa trương, khoác lác nữa đây này.
Thanh âm the thé có phần bực dọc khi đọc lớn những câu do nhân vật có giọng trầm trầm vừa phát hiện :
– “Vạn vật khởi hư vô, hư vô sinh vạn vật. Tự hư vô hữu trung hữu. Hữu tắc vô, thị tắc hữu”. Lão Thất bảo câu này khoa trương chỗ nào?
Đang muốn nghe tiếp lời giải thích, Hứa Phong đành tiếc rẻ bỏ đi vì bị vị tiểu thư dùng tay kéo đi.
Từ lúc đó, tuy đi theo vị tiểu thư, nhưng tai mắt và cả ý nghĩ của Hứa Phong đã bị cuốn hút theo chiều hướng khác, có phần nào liên quan đến mẩu đối thoại vừa nghe.
Nhờ đó không ít lần tận mắt Hứa Phong nhìn thấy ở một vài góc tường, hoặc ở những vách đá may vẫn còn nguyên vẹn, thỉnh thoảng xuất hiện những câu chữ vừa tối nghĩa vừa khó hiểu, tương tựa những câu hàm ý khoa trương như nhân vật có giọng nói trầm trầm lúc nãy đã lầm hiểu.
Gọi là lầm vì những câu chữ này nếu đối với những ai quan tâm hoặc tình cờ nhìn thấy là tối nghĩa hay hàm ý khoa trương thì đối với Hứa

Phong đó lại là những bất ngờ đầy lý thú.
Lý thú đến nỗi Hứa Phong như quên mất sự hiện diện của vị tiểu thư và cứ miên man "nghĩ" đến nhập tâm những câu chữ vô nghĩa nọ.
Do đó, hễ nhìn thấy góc tường nào, hoặc bất kỳ vách đá nào còn đủ lớn, đủ để ai có thể lưu lại những câu chữ vô nghĩa, Hứa Phong vừa nhìn thấy đã háo hức muốn tìm đến ngay.
Nhưng, chợt nghĩ đến vị tiểu thư, nàng đâu dễ gì chịu để cho Hứa Phong đi một mình, hành sự một mình, Hứa Phong sực tỉnh và đưa mắt để hy vọng nhìn thấy vị tiểu thư.
Nào ngờ, hoặc Hứa Phong vì mải mê theo đuổi những ý nghĩ thầm kín đã vấp phải sai lầm nghiêm trọng như lúc nãy, hoặc vị tiểu thư vì có chuyện cần kíp phải bỏ đi đâu đó một lúc, Hứa Phong dù có đảo mắt tìm khắp nơi vẫn không thấy vị tiểu thư đâu.
Hốt hoảng, Hứa Phong vội ngoặt người quay trở lại lối đi vừa mới đi qua.
Uy Phong cổ tự từ lâu đã biến thành đống hoang tàn, thật dễ hiểu khi khắp nơi đâu đâu cũng có những lùm cây dại mọc hoang khiến thọ tuyến của Hứa Phong cứ luôn bị che khuất, không tìm thấy vị tiểu thư ở đây, Hứa Phong lại vội vã rẽ qua hướng khác, bất chấp việc phải đi lẻn qua nhiều bụi rậm, hoặc lệnh khệnh bước trên đống gạch vụn vương vãi.
Nhờ đó không biết đấy là phúc hay là họa, dù không còn bụng dạ đâu để kiếm tìm những câu chữ vương vãi nhưng trong lúc sục tìm bóng hình vị tiểu thư, những câu chữ vốn xuất hiện rải rác khắp nơi đều vô hình lọt vào ánh mắt kiếm tìm của Hứa Phong.
Sau một vài lần tình cờ như vậy, khi thì ở sau bụi rậm này, lúc thì ở chỗ lẩn khuất sau lớp gạch vỡ, Hứa Phong vẫn còn giữ ý niệm là phải kiếm tìm cho bằng được vị tiểu thư không hiểu tại sao lại lẻn bỏ đi.
Nhưng sau khi phát hiện thêm năm bảy câu chữ vô nghĩa như thế nữa, cũng ở những vị trí hết sức tình cờ, toàn bộ tâm ý của Hứa Phong đều bị những câu chữ này cuốn hút.
Và lúc này Hứa Phong chỉ còn giữ một ý niệm duy nhất, đó là :
"Trời đã giúp ta. Những kinh văn trong quyển kinh Phật ta đã giao cho lão trọc Chí Thiện cho dù là tối nghĩa, nhưng về khái quát thì cũng không tối nghĩa hơn những câu chữ ta vừa nhìn thấy. Hừ! Uy Phong cổ tự có lưu di học thượng thừa. Lão Chí Thiện vô tình bảo, xuất xứ của quyển kinh Phật là từ ngôi Cổ Tự đổ nát ở Tế Nam. Quả nhiên chính là ngôi cổ tự này. Trong quyển kinh Phật, cứ mỗi trang là có một kinh văn được đánh dấu một cách khéo léo, cách bố trí thật

chẳng khác nào ở đây, rải rác khắp nơi có một câu chữ vô nghĩa. Ai dám bảo khi ta nối kết những câu trong quyển kinh Phật, đó không phải toàn bộ kinh văn võ học thượng thừa do chính Uy Phong thượng tăng thuở nào lưu lại?”\.
Với ý niệm này, Hứa Phong càng náo nức kiếm tìm những câu chữ nọ, càng nhiều càng tốt, càng đầy đủ càng hay.
Và Hứa Phong kể như có hai việc cần phải khẩn cấp hoàn thành: một là tìm thật nhiều những câu chữ đó, hai là phải ghi nhận, phải vận dụng toàn bộ tư chất thông tuệ để khắc ghi những câu chữ đó vào sâu trong tâm khảm.
Không như trong quyển kinh Phật, có trang trước trang sau nên có câu sau câu trước, mỗi trang một câu, nằm lẫn vào những câu còn lại cũng của trang đó nhưng được nhân vật nào đó, có lẽ là Uy Phong thượng tăng đánh dấu một cách khéo léo bằng việc châm vào câu đó một nốt chấm nhỏ bằng vật nhọn, ở đây vì Uy Phong cổ tự đã đổ nát, Hứa Phong không thể biết trong những câu vô nghĩa vừa phát hiện câu nào sẽ đứng trước câu nào.
Tuy vậy, Hứa Phong vẫn tự tin, vẫn tiếp tục tìm kiếm những câu chữ nọ.
Thứ nhất, nếu không nhờ Hứa Phong tình cờ xem quyển kinh Phật kia qua ánh nến, nhờ đó mới phát hiện ở mỗi trang có một câu được vật nhọn xuyên thủng để làm dấu, Hứa Phong không thể biết quyển kinh Phật có những câu chữ khả nghi.
Và nếu đó là điều ngẫu nhiên chỉ đến với một mình Hứa Phong thì sau này lo gì điều ngẫu nhiên lại không xảy ra đến giúp Hứa Phong có cách sắp xếp theo thứ tự những câu chữ vô nghĩa vừa phát hiện ở đây? Thứ hai, cho dù phúc bất trùng lai, chuyện may mắm ngẫu nhiên không thể đến một lúc những hai lần, Hứa Phong vẫn tự thị, với tư chất thông tuệ sẵn có, lẽ nào Hứa Phong không có cách sắp xếp toàn bộ những câu kinh văn này theo một thứ tự nhất định?
Hứa Phong vẫn tìm và hoàn toàn quên bẵng chuyện phải tìm vị tiểu thư vô danh nọ.
Bước chân đã đưa Hứa Phong đi gần giáp một vòng, bao quanh ngôi Cổ tự đổ nát.
Chợt Hứa Phong nghe ở phía trước có tiếng người quát tháo :
– Chí Thiện! Sau chuyện xảy ra ở Thiếu Lâm ngươi còn dám đơn phương đến tìm tận đây ư?
Như người tình cờ dẫm chân chạm vào độc xà, Hứa Phong nhảy nhổm lên khi nghe đến hai chữ Chí Thiện.
Quả nhiên hòa thượng trụ trì Thiếu Lâm tự đã xuất hiện, Hứa Phong

nghe tiếng niệm Phật ôn hòa của Chí Thiện văng văng :
– A Di Đà Phật! Dù không nói ra nhưng ai cũng biết bao đời nay Uy Phong cổ tự là nhánh của bổn tự Thiếu Lâm, cớ sao bần tăng không thể đến?
Tiếng quát tháo lại vang lên :
– Chí Thiện ngươi quả có đởm lược hơn người. Được lắm, vậy là Giang hồ Thất sát bọn ta có cơ hội đòi lại món nợ ngày nào. Chúng ta động thủ thôi, mụ Lục!
Tuy có ác cảm với Chí Thiện, từ khi được Tạ Phương Điền cho biết chính Chí Thiện đã dùng thủ pháp Triệt Mạch Long Trạo Thủ để ngấm ngầm hủy diệt căn cơ luyện võ của bản thân, nhưng Hứa Phong vẫn phải thán phục hùng phong đởm lược của lão Chí Thiện khi nghe lão ta ung dung tiếp nhận thái độ của nhân vật có giọng nói trầm trầm tự xưng là người của Giang hồ Thất sát.
Chí Thiện cười lớn :
– Nợ thì phải trả, bần tăng đâu ngại gì chuyện đó, chỉ có điều Giang hồ Thất sát vẫn còn thiếu bóng năm người, Độc Thủ thư sinh và Quái Diện Ma Bà đâu đủ làm cho bần tăng nao núng. Nhị vị e chưa phải đối thủ của bần tăng.
Thanh âm the thé của mụ Lục, cũng là Quái Diện Ma Bà như Chí Thiện vừa hài danh chợt rít lên :
– Có phải đối thủ hay không chờ lúc động thủ xong sẽ biết. Lão trọc! Đỡ!
Hứa Phong chùng chân dừng lại và không dám đi tiếp. Bởi ở phía trước ngôi cổ tự đổ nát ngay lúc này đã bắt đầu vang lên những thanh âm ríu rít của cuồng phong, những tiếng quát tháo cuồng nộ đầy sát khí của những nhân vật đang động thủ, cùng những tiếng cuồng phong động chạm vang lên như tiếng sấm động liên hồi khiến cảnh quang xung quanh như đang gặp cơn địa chấn, đất trời nghiêng ngả.
Ầm... Ầm...
Vù... Ầm...
Với đủ loại thanh âm đang vang đến, Hứa Phong không thể không cau mày ngẫm nghĩ :
– “Những nhân vật võ lâm sao mỗi khi động thủ đều tạo ra chuỗi âm ba chấn động? Nhờ vào đâu họ có bản lĩnh này? Và bản lĩnh đó, theo họ, phải gọi là gì?”\.
Hiếu kỳ, Hứa Phong len qua mấy bụi rậm gần đó, tìm cách nhìn trộm cách bọn họ động thủ, hy vọng sẽ có lời giải đáp chi vấn nạn vừa có.
Bất chợt :

– Sao tiểu cô nương quá quan tâm, chỉ tìm kiếm những hàng chữ lưu tự dường như không hề có ý nghĩa gì?
Lại giật nảy người, và lần này, vì lỡ bộ bước vào đống gạch đổ nát, Hứa Phong loạng choạng suýt ngã.
Ngay khi lấy lại thăng bằng, mục quang của Hứa Phong bây giờ mới có dịp nhìn thấy nhân vật vừa phát thoại.
Vừa nhìn thấy, tâm thần Hứa Phong lập tức có sự ổn định. Bởi nhân vật nọ không những là người cao niên, mà người cao niên thường có dáng dấp từ hòa, dễ gây thiện cảm cho người đối diện, trong trường hợp này chính là Hứa Phong, đồng thời còn có nụ cười dễ mến, cộng với sắc mặt lo âu khi thấy Hứa Phong suýt ngã.
Hứa Phong liền buột miệng ứng tiếng :
– Mong lão bá lượng thứ. Lão bá xuất hiện quá đột ngột khiến vãn sinh vì mải mê...
Sắc mặt từ hòa của vị lão bá nọ lập tức biến đi. Thay vào đó là gương mặt ngưng đọng kèm với thanh âm trầm trầm của nhân vật ngỡ là rất từ hòa dễ mến :
– Nói sao? Hóa ra trước mặt lão phu chỉ là một gã cuồng cẩu cố tình cải dạng nữ nhi? Mau nói, ngươi là ai? Cớ sao phải thay hình đổi dạng? Và tại sao những dòng chữ nguệch ngoạc có đầy ở đây làm ngươi quan tâm?
Hứa Phong tái mặt. Do bất cẩn và do quá lầm tin vào diện mạo bên ngoài của người lần đầu tiên gặp mặt, Hứa Phong cùng một lúc đã để lộ hai sơ hở. Mà chỉ cần một trong hai sơ hở đó thôi cũng chưa đủ đưa Hứa Phong vào tình thế vô phương vãn hồi.
Tuy vậy, còn nước còn tát, Hứa Phong vẫn tìm cách vãn hồi. Hứa Phong lúng túng giải thích :
– Vãn sinh... Vãn sinh phải cải dạng vì... Vì làm như thế mới có cơ hội bảo vệ an toàn cho tiểu thư...
– Tiểu thư nào? Phải chăng là ả ngay từ đầu đã cùng ngươi xuất hiện và đã thắp hương ngay cổng tam quan?
Hứa Phong kêu thầm, vị Giả tiểu thư đoán không sai, Uy Phong cổ tự tuy chỉ là nơi đổ nát, tuy dáng vẻ bên ngoài cho thấy là dường như không có người lẩn quẩn quanh đây, nhưng kỳ thực là nơi có quá nhiều người ẩn nấp. Bằng chứng, chuyện Hứa Phong cùng Giả tiểu thư đến đây từ lúc nào, đã thắp hương ở đâu đều bị lão nhân này nhìn thấy tất cả.
Đã phóng lao phải theo lao, Hứa Phong gắng gượng giải thích tiếp :
– Đúng vậy, đúng vậy! Thật không ngờ mọi chuyện đều được lão bá nhìn thấy, tiểu thư vốn là hạng chân yếu tay mềm, lại một lòng thành

tâm lễ Phật, đương nhiên văn sinh không thể không đi theo bảo vệ cho tiểu thư.
Không như dự liệu của Hứa Phong, lời giải thích vừa rồi chỉ làm cho lão nhân nọ nhếch môi, nở thành một nụ cười nhạt nhẽo :
– Là hạng chân yếu tay mềm ư? Vậy mà thoắt cái ả đã biến mất. Và ngươi có biết vị tiểu thư liễu yếu đào tơ của ngươi biến mất như thế nào không? Là ả dùng khinh thân pháp ma mị, gọi là Phi Long Ảo của lão Bang chủ Tỏa Long bang để kịp thời tẩu thoát đấy. Hừ! Ngươi còn không thừa nhận ngươi là bang đồ Tỏa Long bang ư?
Hứa Phong rúng động. Tỏa Long bang thì Hứa Phong từng nghe hòa thượng Chí Nhân đề cập đến, nhưng Hứa Phong dù có nằm mơ cũng không thể ngờ vị Giả tiểu thư kia lại là người của Tỏa Long bang.
Chẳng phải nàng đã nói, chỉ cần nhìn biết lai lịch võ công của nàng tức thị thân phận của nàng là thế nào sẽ bị bộc lộ. Hóa ra...
Lão nhân nọ bỗng quát lớn :
– Nói! Tỏa Long bang các người cớ sao lại quan tâm đến những dòng chữ kia? Phải chăng chúng có liên quan đến sở học thượng thừa do Uy Phong thượng tăng lưu lại?
Hứa Phong thầm thất vọng, vậy là ngoài bản thân Hứa Phong những dòng chữ kia có hay không có liên quan đến võ học thượng thừa đã có người đầu tiên lên tiếng đề cập đến. Và cứ nếu để tình trạng này tiếp tục, chính Hứa Phong cũng không dám tin sẽ chỉ có một mình Hứa Phong biết được điều bí ẩn khả nghi này.
Đúng như Hứa Phong đang nghĩ, lão nhân nọ vừa dứt lời, một thanh âm khác vang đến và đề cập thẳng đến vấn đề Hứa Phong đang thầm lo :
– Nhị Lão Hữu vừa nói gì? Sở học thượng thừa nào? Ở đâu?
Vút!

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 8
Tranh dành di học

Không phải chỉ có một nhân vật xuất hiện. Trái lại, bốn chữ “sở học thượng thừa” chính là miếng mồi hấp dẫn cùng một lúc lôi kéo nhiều người chạy đến.

Trong chớp mắt, chỗ Hứa Phong đang đứng liền biến thành nơi quần long tụ hội, ẩn ngữ của Giả tiểu thư khi muốn ám chỉ nhiều nhân vật giang hồ cùng một lúc quy tụ ở một nơi.
Đầu tiên, như Hứa Phong nhìn thấy, cạnh lão nhân nãy giờ cật vấn Hứa Phong lại có thêm lão nhân thứ hai xuất hiện. Ngay sau đó, chỉ sớm muộn so với nhau độ một vài sát na, một văn nhân trung niên cũng xuất hiện với chiếc quạt trên tay luôn phe phẩy.
Nhìn thấy Chí Thiện như nhìn phải độc xà, Hứa Phong bất giác bước lùi.
Chợt, ngay phía sau Hứa Phong cũng có người xuất hiện. Hứa Phong chỉ nhận ra khi nghe thanh âm của người đó vang lên ngay phía sau :
– Việc gì khiến Tứ hữu, Tứ tuyệt chưởng bỗng không lại đề cập đến danh tự bổn bang?
Thanh âm vang quá gần, nếu điều này chưa đủ làm cho Hứa Phong giật mình thì qua khẩu khí của người vừa phán thoại, cho biết đó là nhân vật thuộc Tỏa Long bang, đã quá đủ làm cho Hứa Phong hốt hoảng bước xéo qua một bên.
Hứa Phong bước chệch qua mé tả, cố giương mắt nhìn nhân vật vừa tự nhận là người của Tỏa Long bang.
Nhưng chưa kịp nhìn rõ diện mạo của nhân vật nọ, một phen nữa Hứa Phong phải giật mình vì ngay phía sau lưng Hứa Phong hiện thời lại vang lên một thanh âm khác. Và thanh âm này dường như là dành cho nhân vật vừa tự nhận là người Tỏa Long bang :
– Khả bang chủ quả là người thâm trầm khó hiểu, không bao giờ để lộ cho ai biết ý đồ gì Tỏa Long bang sắp thực hiện. Hóa ra quý bang đã phát hiển manh mối của sở học do Uy Phong thượng tăng lưu lại và định độc chiếm một mình. Cũng may, mọi người ở đây vậy là vẫn phát hiện kịp lúc.
Định quay đầu nhìn về phía sau để xem nhân vật nào nữa vừa xuất hiện hiện, chợt Hứa Phỏng nghe nhân vật Tỏa Long bang lên tiếng :
– Manh mối gì mà Trung Nguyên Nhất Kiếm lão huynh cho rằng người của Khả mỗ phát hiện? Phải chăng đây là kế sách của lão huynh, định biến bổn bang thành đối tượng cho toàn thể đồng đạo võ lâm xâu xé hủy diệt?
Hứa Phong vậy là được dịp xem xét rõ diện mạo của nhân vật họ Khả.
Đó là người có dáng dấp uy lẫm chỉ với đôi mắt đang quắc lên, xạ ra hai tia tinh quang chói ngời khi nói lên điều vừa nói, cũng đủ làm cho Hứa Phong phải nhìn nhận tư thái uy lẫm khác người của nhân vật

họ Khả.
Nào ngờ mục quang đầy uy lực của nhân vật họ Khả chợt đổi sang ánh mắt nghi ngờ ngay khi khắp toàn trường chợt vang lên một lúc quá nhiều tiếng cười rộ.
– Ha... Ha...! Khả bang chủ đừng quanh co che đậy nữa. Cho hỏi, nếu không phát hiện manh mối, cớ sao lệnh ái bất ngờ đến rồi đi thái độ lúc nào cũng lén lén lút lút?
– Không sai! Bổn Quan chủ cũng muốn hỏi Khả bang chủ câu này, sao Bang chủ quá xem thường Cổ Thạch quan, dám sai lệnh ái lẻn tiềm nhập vào dò xét nội tình bổn Quan? Hy vọng Bang chủ cho lời đáp thỏa đáng. Ha... Ha...
Vút! Vút! Vút!
Lại có thêm năm bảy nhân vật nữa xuất hiện.
Và như kính cung chi điểu, Hứa Phong lại phải tìm chỗ dịch người hi vọng không bị một vài nhân vật từng xuất hiện ở Tung Sơn bây giờ nhận ra sự hiện diện của Hứa Phong tại đây. Nhưng Hứa Phong vừa mới dịch chuyển chưa đầy nửa bước chân, một cánh tay bỗng vươn ra chộp giữ Hứa Phong lại.
Còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, lớp y phục giả làm thi tỳ của Hứa Phong liền bị nhân vật vừa đưa tay bắt giữ xé bỏ.
Soạt! Soạt!
Kế đó, nhân vật nọ gay gắt lên tiếng, cho Hứa Phong biết đó là nhân vật xuất hiện đầu tiên và cũng là người được nhân vật họ Khả gọi là lão Nhị trong Tứ hữu Tứ Tuyệt Chưởng.
Nhân vật nọ hỏi :
– Tiểu tử này là người như thế nào đối với Tỏa Long bang? Chính y đã thừa nhận, y đến đây là phò tá cho lệnh ái và cũng chính y cứ thu thập hết câu chữ này đến những câu chữ tưởng đâu không có nghĩa lý gì cả rải rác quanh đây. Lẽ nào Khả bang chủ không nhìn nhận sự thật này?
Lớp cải trang đã bị lột bỏ, không những thế bao nét điểm trang trên diện mạo cho phù hợp với vai trò một nữ lưu cũng bị lão Nhị Hữu bôi xóa, khiến Hứa Phong hoàn toàn trở lại hình dáng và diện mạo thuở nào.
Và điều này bỗng biến thành tai họa thật sự cho Hứa Phong.
Đầu tiên, vị Quan chủ Cổ Thạch quan kêu lên kinh ngạc :
– Sao lại là y, gã thiếu gia giả hiệu độ nào đã cố tình tìm đến Thiếu Lâm tự?
Tiếp đó lão Tứ Sát có lần định lấy mạng Hứa Phong ngay chân núi Tung Sơn cũng kêu lên hoài nghi :

– Đúng là gã. Dường như gã chính là kẻ tâm phúc của lão trọc Chí Thiện, không chỉ là người có liên quan đến Tỏa Long bang như nãy giờ đã nói.
Bang chủ Tỏa Long bang cau mặt, xạ mắt nhìn Hứa Phong :
– Thật thế ư? Ngươi từng là bang đồ bổn bang Tỏa Long? Bổn Bang chủ đương nhiên không nhận ra ngươi trong số mấy trăm bang đồ, nhưng lại sao ngươi lại đổi thành người tâm phúc của phái Thiếu Lâm? Tội phản bang, ngươi có biết phải bị xử như thế nào không?
Hứa Phong kinh hãi. Diễn biến xảy ra càng lúc càng phức tạp và bất kỳ diễn biến nào, hậu quả đưa đến vẫn là hiểm họa cho riêng bản thân Hứa Phong.
Nào ngờ, Chí Thiện lão hòa thượng khẩu Phật tâm xà bỗng lên tiếng biện minh thay cho Hứa Phong.
Chí Thiện hầu như quát lớn :
– Chư vị chớ vội tin lời Nhị Sát, Tứ Sát. Tiểu thí chủ này là khách thập phương bình thường, đến tệ tự lễ Phật. Tệ tự có đến gần ngàn tăng đồ đệ tử, cần gì thu thêm kẻ tâm phúc nào khác?
Thái độ phủ nhận của Chí Thiện nếu có làm Hứa Phong bất ngờ thì ngay sau đó Hứa Phong chợt hiểu rõ nguyên do. Lão Chí Thiện muốn ỉm đi chuyện có liên quan đến quyển kinh Phật nửa tiếng Phạn và nửa là tiếng Trung Nguyên, và trong đó ẩn giấu đúng một nửa phần kinh văn võ học do Uy Phong thượng tăng lưu lại.
Hiểu rõ điều này, Hứa Phong chợt lo lắng, giả như sau này, vì đã biết Hứa Phong là người đầu tiên quan tâm và thu thập toàn bộ những câu chữ vô nghĩa ở đây, và vì nghe nãy giờ cố quá nhiều người đề quyết những câu chữ đó có hên quan đến sở học thượng thừa, ai dám bảo sau đó Chí Thiện sẽ không tìm cách thu thập?
Và nếu chuyện đó phải xảy ra, chắc chắn Chí Thiện phải là nhân vật thứ hai, sau Hứa Phong, thu thập được toàn bộ kinh văn thượng thừa này.
Hứa Phong mải nghĩ, không biết câu chuyện đã diễn ra và đang dẫn đến đâu, Hứa Phong chỉ hoàn hồn bừng tỉnh khi nghe lão Quan chủ Cổ Thạch quan cười lớn :
– Lão chí Thiện đừng mong chối cãi nữa. Không bao lâu sau sự xuất hiện của Chí Nhân quanh đây, tiểu tử này lại tìm cách cải dạng để đến đây. Phải chăng sở học thượng thừa của Uy Phong thượng tăng hiện do Thiếu Lâm tự chiếm hữu? Ha... Ha...
Lão Tứ Sát tiếp lời :
– Phái Thiếu Lâm muốn độc chiếm không dễ đâu. Nên nhớ lúc Uy Phong thượng tăng còn tại thế, chính Thiếu Lâm tự tự chối bỏ mối

liên hệ giữa Uy Phong tự và Thiếu Lâm tự. Vì thế nào sở học của Uy Phong thượng tăng chỉ có một mình phái Thiếu Lâm tự nhận có trách nhiệm thu hồi?
Bang chủ Tỏa Long vụt cười lạnh :
– Không sai! Uy Phong tự một khi không có liên quan đến Thiếu Lâm, lại không có hậu nhân kế truyền, sở học của Uy Phong thượng tăng ai ai cũng có chung phần dự hưởng. Chí Thiện phương trượng chớ quên câu: "Nhất Cung, Nhất Kiếm, Tứ Tuyệt Chưởng".
Lão Thất, Độc thư sinh trong Giang hồ Thất sát lập tức tiếp lời :
– Và câu: "Thất phái, Thất sát, Nhị đại bang" Chứng tỏ đây là những nhân vật có quyền cùng lão trọc Chí Thiện ngươi hưởng lợi.
Độc thư sinh vừa dứt lời, quanh. Uy Phong tự bỗng vang lên thêm một loạt những thanh âm lạ tai nữa :
– Vô lượng thọ Phật! Đã nhắc đến thất phái, lẽ nào bên cạnh phái Thiếu Lâm lại vắng sự hiện diện của bổn phái Võ Đang.
– Hoa Sơn tệ phái cũng không thể vắng mặt.
– Ha... Ha... Côn Luân phái cũng đến rồi đây.
– Chà... Chà... Tuyết Sơn cũng đâu thể chậm chân?
– ...
Cứ như thế sau khi nghe lại câu Nhất cung Nhất Kiếm, hầu như Hứa Phong tuần tự nghe hoặc nhìn thấy đủ mặt những nhân vật được liệt kê trong hai câu đó trước sau đều tìm đến.
Và đối với nhận thức của Hứa Phong hiện giờ, đây là những nhân vật từng chung phần dự hưởng vào việc liên tay liên thủ loại bỏ và diệt trừ vị Nhất Quân Minh chủ võ lâm.
Một nỗi niềm phẫn nộ chợt dâng lên, chiếm lĩnh toàn bộ tâm trí Hứa Phong.
Hứa Phong quét mắt, tuần tự nhìn và nhận mặt kẻ thù.
Chỉ còn thiếu sự hiện diện của Nhất cung và một trong Nhị đại bang là Cái bang. Nhưng, Hứa Phong thầm suy tính, bấy nhiêu đây kẻ thù cũng đủ giúp Hứa Phong nghĩ cách báo phục.
Tâm cơ máy động, Hứa Phong chợt đưa mắt nhìn Chí Thiện :
– Sao hòa thượng bảo vãn sinh chỉ là khách thập phương bình thường? Không phải vãn sinh...
Chí Thiện hốt hoảng ra mặt :
– A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ xin chớ nói năng hàm hồ, ngộ nhận lầm bần tăng giải nguy cho tiểu thí chủ là có mối quan hệ từ trước. Những mong tiểu thí chủ...
Đang chộp giữ Hứa Phong, lão Nhị Hữu chợt quát :
– Phương trượng vội gì lên tiếng biện minh! Hãy chờ gã cuồng đồ

này nói hết đã.
Đã mấy phen bị lão Nhị Hữu thóa mạ là cuồng đồ này, cuồng đồ nọ, Hứa Phong lập tức trút bỏ toàn bộ mưu đồ vừa nghĩ ra vào lão.
Hứa Phong quay nghiêng nửa mặt về phía lão Nhị Hữu :
– Lúc nãy lão bá có hỏi tại sao vãn sinh quan tâm va thu thập những câu chữ vô nghĩa kia?
Lão Nhị Hữu đương nhiên phải ứng tiếng đáp trả :
– Phải rồi! Lão phu có hỏi ngươi như thế thật.
Hứa Phong mỉm cười và nháy mắt với lão :
– Nếu vậy, lão bá đừng bao giờ quên những câu chữ lão bá đã đọc thấy. Vì thật ra, đó chính là...
Hứa Phong cố tình ngừng lời.
Và hậu quả tất yếu toàn bộ những nhân vật có mặt đều tỏ ra quan tâm, đều nôn nóng chờ nghe Hứa Phong nói tiếp.
Thấy kế sách diễn ra có chiều thuận lợi, thấy đã đến lúc gây nên cảnh nhiệt náo ở đây, Hứa Phong cố tình đưa mắt nhìn Chí Thiện :
– Có lẽ hòa thượng cũng nhận ra trong quyển Phạn kinh độ nào vãn sinh theo lời Chí Nhân đã giao cho hòa thượng, thế nào cũng liên quan đến những câu chữ vô nghĩa ở đây? Không sai, và đó chính là sở học thượng thừa được Uy Phong thượng tăng dùng cách bí ẩn này lưu lại.
Như tiếng sám hổ giữa trời quang, sau khi Hứa Phong dứt lời, chỉ trừ một vài nhân vật, còn mãi đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Chí Thiện, đa số đều vội vã lao đi và lao túa ra khắp nơi.
Vút! Vút!
Họ chạy nháo nhào khắp khu vực đổ nát.
Vút! Vút!
Họ cuống cuồng những nơi có thể có những câu chữ vô nghĩa nọ.
Vút! Vút!
Lão Nhị Hữu vì không muốn bị mất phần, mất đi dịp may hãn hữu, đã đẩy Hứa Phong ngã qua một bên và cũng vội vã lao đi tìm kiếm, như mọi người.
Vút!
Chí Thiện, sau một lúc dùng ánh mắt như muốn phân minh, giải thích cho những ai đang nhìn lão bằng ánh mắt nghi ngờ, cũng sợ mất cơ may nên bất ngờ tung người lao đi.
Vút!
Thấy vậy, mấy nhân vật đó không còn cách nào khác đành phải nhanh nhảu dự phần và tranh phần với mọi người.
Vút! Vút!

Thấy kế sách đã đạt như ý muốn và phần nào còn ngoài cả ý muốn. Hứa Phong lồm cồm bò dậy, vừa di chuyển vừa đảo mắt tìm kiếm khắp nơi.
Trước lúc xảy ra chuyện này Hứa Phong đã đi gần giáp vòng Uy Phong cổ tự.
Giờ đây, nhân cơ hội không ai để ý đến ai, Hứa Phong định tiếp tục đi cho trọn một vòng, hy vọng tìm thêm một vài câu chữ cuối cùng nữa mà lúc nãy việc kiếm tìm đã bị gián đoạn.
Hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân, không bao lâu sau đó, Hứa Phong đã quay lại vị trí xuất phát ban đầu, chính là cổng tam quan, nơi có khắc ghi đôi câu liễn hàm thấy cao ngạo như mọi người lầm tưởng: “Uy Phong khởi sự tấm chân tâm. Hào khí nương cao ngút thiên đình”. Và để đi đến cổng tam quan này Hứa Phong lại tìm được thêm hai câu chữ vô nghĩa nữa.
Vừa mới đến cổng tam quan, Hứa Phong chợt nghe tiếng người lẩm bẩm :
– Nếu cho rằng đây là kinh vãn võ học, ba chữ tấm chân tâm kia phải chăng muốn ám chỉ đại huyệt Đan Điền?
Hứa Phong hốt hoảng đưa mắt nhìn vì thấy một lão nhân say khướt đang mắt nhắm mắt mở vừa đi xiêu vẹo vừa tu rượu ừng ực.
Lão nhân say vẫn đi, vẫn lẩm bẩm :
– Thiên đình! Hự... hà... vẫn có người gọi Bách Hội huyệt... là Thiên Đình. Hay! Hay lắm! Cái lão Uy Phong thượng tăng xem vậy mà cũng nghĩ được cách hay để vừa cất giấu vừa lưu lại di học một đời cho hậu thế.
Lão nhân lại tự chuốc thêm rượu vào mồm, để sau đó khà lên một tiếng sảng khoái :
– Rất tiếc lão khiếu hóa này chỉ là nhân vật sinh sau đẻ muộn, bằng không, giả như được là người cùng thời với lão Uy Phong, ta sẽ khuyên lão chớ phí tâm phí lực, hay hớn gì để cho lũ hậu nhân sau này tranh giành, xâu xé lẫn nhau? Ha... Ha...
Nhìn lão say, Hứa Phong thật sự hoang mang, không thể đoán ra lão là người như thế nào? Là một trong những nhân vật võ lâm chỉ giả say để làm trò, hay là người tuyệt đại bần cùng phải mượn rượu để vơi đi nỗi sầu nhân hận thế?
Hứa Phong càng thêm ngơ ngác khi thấy lão say vỗ tay reo lên :
– Nhìn kìa! Bảo xâu xé thì phải xâu xé, đã tranh dành thì phải tranh đành cho ra trò. Ới lão Uy Phong! Lão ở Tây Thiên có nhìn thấy không? Vì lão bày ra trò quái ác nên bây giờ cổ tự của lão lại bị thêm một phen nữa phá hủy kia kìa? Lão nhìn thấy không, hỡi lão Uy

Phong?
Ầm! Ầm!
Rào... Rào...
Những âm ba vang động bấy giờ mới đưa đến tai Hứa Phong.
Không cần mục kích, chỉ cần nghe lời nói của lão nhân say, và chỉ cần nghe những âm ba vang động này Hứa Phong cũng biết đang có chuyện gì xảy ra.
Bọn họ vì tranh nhau tìm, tranh nhau độc chiếm những câu vô nghĩa đã tìm thấy nên chính họ đã tự tay phá hủy những câu chữ, vì thế nào cũng có người lanh mắt hơn sẽ đọc trọn vẹn trước, người đó phải nhanh tay phá hủy để ai khác chậm hơn sẽ không có dịp đọc thấy trọn vẹn.
Đúng như lão nhân say vừa vờ than oán, Uy Phong cổ tự vậy là lâm cảnh bị phá hủy một lần nữa và nguyên do chính là từ cách ẩn giấu võ học thượng thừa được Uy Phong thượng tăng hao tổn nhiều tâm huyết mới nghĩ ra.
Bức xúc và áy náy, lần phá hủy Uy Phong cổ tự này lỗi là do Hứa Phong, Hứa Phong chợt ngây người, càng nghe nhiều tiếng đổ vỡ càng ân hận...
– Tiểu tử đây rồi! Mau đi theo ta.
Cùng với tiếng gầm đột ngột vang lên, Hứa Phong cảm nhận toàn thân đã bị nhân vật nào đó nắm giữ từ phía sau.
Vút!
Đang bị đưa lên cao, như vừa có ngọn gió to cuốn đi, Hứa Phong lại nghe tiếng quát nạt khác vang lên thật gần :
– Định độc chiếm một mình sao, Khả bang chủ. Chớ xem nhẹ Võ lâm Tứ hữu bọn ta như vậy. Hãy lưu tiểu tử lại?
Vù...
Một ngọn cuồng phong cứ sầm sập lao vào Hứa Phong, trước khi Hứa Phong nhận ra nhân vật tạo nên cuồng phong đó chính là lão Nhị Hữu.
Hứa Phong kinh tâm. Vì cũng bằng những ngọn cuồng phongnhư thế, bọn người võ lâm từng làm cho đá phải vỡ, gạch phải bay, giả như Hứa Phong bị cuồng phong quật vào, chuyện tan xương nát thịt làm gì không xảy ra cho chính bản thân Hứa Phong!
Nào hay, nhân vật bắt giữ Hứa Phong chính là Khả bang chủ Tỏa Long bang, lão cũng đẩy ra một ngọn cuồng phong đúng lúc :
– Ai bảo Khả mỗ độc chiếm? Không phải tiểu tử này đang là tội đồ của bổn bang sao? Đương nhiên Khả Mỗ phải đưa tiểu từ về Tổng đàn xử trị. Lão Nhị Hữu chớ vội hồ đồ. Đỡ!

Vù...
Cuồng phong liền chạm cuồng phong.
Ầm!
Vậy là Hứa Phong biết vì lẽ gì bọn người võ lâm mỗi khi động thủ lại để vang lên những thanh âm chấn động. Hóa ra họ giao chiến bằng cách cho cuồng phong chạm vào nhau.
Khả bang chủ bị chấn động kích lùi. Tay vẫn giữa Hứa Phong, Khả bang chủ chợt thét lên thịnh nộ :
– Nhị Hữu Trịnh lão huynh không biết tự lượng sức. Phải chăng muốn nếm công phu "Khổn Long Tuyệt Mệnh trảo" của Khả mỗ? Vậy chớ trách Khả mỗ trở mặt! Đỡ!
Ào...
Lần đầu tiên được mục kích thật gần cách xuất thủ gọi là "Khổn Long Tuyệt Mệnh trảo" của Khả bang chủ, Hứa Phong thấy năm ngón tay lão khoằm lại như vuốt chim ưng và cứ thế lão chộp loạn xạ vào đối thủ của lão hiện giờ là lão Nhị Hữu.
Vẫn ngỡ động tác đó sẽ không đem lại lợi hại gì, vì so về uy lực thì những cái chộp này đâu tạo nhiều uy mãnh bằng lúc nãy lão hất tay tạo thành nhiều cuồng phong, nhưng Hứa Phong phải kinh ngạc khi phát hiện gương mặt lão Nhị Hữu chợt đanh lại :
– Khả bang chủ quyết liệt đến thế sao, dùng cả tuyệt kỷ lợi hại này đối phó với người đã từng là bằng hữu à? Xem ra chính Khả bang chủ mới là người muốn nếm tuyệt chưởng lợi hại của Trịnh Kim mỗ. Tiếp chưởng!
Ào... Ào...
Với tầm nhận thức của Hứa Phong hiện nay, "Khổn Long Tuyệt Mệnh trảo" của Khả bang chủ kể như không thể đương đầu nổi tuyệt chưởng của Nhị Hữu Trịnh Kim. Do đó, vì sợ bản thân khó lòng tránh khỏi phạm vi uy lực do ngọn tuyệt chưởng gây ra, Hứa Phong bất giác nhắm chặt hai mắt.
Thế nhưng, tai của Hứa Phong vừa nghe mấy loạt chấn động vang lên thì cũng nghe tiếng trầm trồ thán phục của nhân vật nào đó vừa đến dành cho tuyệt kỹ "Khổn Long Tuyệt Mệnh trảo".
Ầm! Ầm!
– Gần hai mươi năm không có dịp nhìn lại, nay xem ra bản lĩnh của Khả bang chủ tăng tiến hơn trước bội phần.
Hứa Phong hoang mang mở mắt ra. Những nhân vật được liệt kể trong hai câu ca nọ một lần nữa lại đồng loạt xuất hiện.
Họ đứng vây quanh tạm thời làm những người dự khán trận chiến giữa Khả bang chủ và Trịnh Kim lão Nhị Hữu.

Và Hứa Phong cũng nhìn thấy lão Nhị Hữu hiện giờ đang mặt đỏ tai tía, có vẻ như lần giao đấu mới rồi đã diễn ra bất như ý, không như lão dự định.
Vậy là Hứa Phong được thêm một tầng hiểu biết, người võ lâm lúc động thủ không phải khi xuất chưởng mới tỏ ra lợi hại, cũng có nghĩa là bản lĩnh của nhân vật võ lâm không phải chỉ căn cứ vào chưởng, mà còn nhiều cách khác để thể hiện nữa. Và tùy theo cách thể hiện đó của mỗi người, họ thành danh mỗi người mỗi khác.
Như Võ lâm Tứ hữu Tứ tuyệt chưởng chẳng hạn, họ có danh là Tuyệt Chưởng lẽ đương nhiên cách thể hiện lợi hại nhất của họ chính là chưởng.
Tương tự, Trung Nguyên Nhất Kiếm khi được kể vào một trong những nhân vật được nêu thành một câu ca, chỉ được kể ngắn gọn bằng hai chữ Nhất Kiếm, vậy Hứa Phong phải hiểu tuyệt kỹ sở trường của nhân vật này phải là kiếm.
Cứ thế mà suy, Hứa Phong nghiệm ra một điều hết sức lý thú, nếu nhân vật võ lâm nào không có ngoại hiệu thì không nói làm gì, một khi đã có ngoại hiệu, bọn họ ai cũng phô trương ngay loại tuyệt kỹ sở trường của họ vào ngoại hiệu của họ.
Nếu thật sự hoàn toàn đúng như vậy, Hứa Phong chợt tự nhủ, họ thật dại dột khi tự để lộ cho người khác biết đâu là sở trường của họ và đâu là sở đoản của họ. Hiếm có người kiêm nhiệm nhiều loại tuyệt kỹ, do đó, với tuyệt kỹ này sẽ là sở trường thì những thứ khác chính là sở đoản của họ. Hứa Phong thầm ghi nhận điều đó. Sẽ có lúc Hứa Phong tận dụng những hiểu biết này.
Đang ngẫm nghĩ, Hứa Phong chợt giật mình khi nghe có tiếng hắng giọng và kèm theo là thanh âm của lão hòa thượng tâm địa như rắn rết Chí Thiện :
– A Di Đà Phật! Sự việc đã đến thế này bần tăng đành phải nhìn nhận tiểu thí chủ kia chính là ký danh đệ tử đã được bần tăng nhận. E hèm! Mong Khả bang chủ và chư vị đồng đạo nể mặt, cho bần tăng đưa tiểu thí chủ kia về giáo huấn.
Ngay khi Chí Thiện dứt lời, Quan chủ Cổ Thạch quan bật cười hô hố :
– Hãy thôi ngay miệng lưỡi ma mị của lão đi, Chí Thiện. Ai lại không biết lão trọc ngươi là hạng người chuyên thừa gió bẻ măng. Lúc nãy, vì sợ chuyện quyển kinh Phạn bị tiết lộ, lão khăng khăng bảo không quen biết gì tiểu tử, giờ muốn tiểu tử nói cho nghe những câu kinh văn quanh đây đã được tiểu tử thu thập, lại đổi giọng ngon ngọt gọi tiểu tử là ký danh đệ tử. Thủ đoạn này đâu thể qua mặt bao nhiêu

người ở đây?
Chí Thiện đỏ mặt :
– Chính Quan chủ mới là người muốn dùng miệng lưỡi ma mị để lung lạc mọi người... Quyển Phạn kinh nào mà bần tăng sợ tiết lộ? Còn nữa, tất cả những câu chữ ở đây, đa phần đều vô nghĩa, vịn vào đâu Quan chủ đề quyết đó chính là kinh văn võ học?
Quan chủ Cổ Thạch quan lại cười, làm cho chiếc mũ đạo quan đội trên đầu cứ đung đưa chực rơi :
– Nếu là vậy, dựa vào đâu Chí Thiện ngươi bảo tiểu tử là ký danh đệ tử của Thiếu Lâm phái?
Hứa Phong thật bất ngờ khi nghe Chí Thiện ung dung bảo :
– Tệ đồ đang do Khả bang chủ chế ngự, vậy nhờ Khả bang chủ xem lại cho, phải chăng kinh mạch của đồ đệ vẫn đang được thủ pháp độc môn của tệ phái làm cho biến đổi? Và đó chính là lời giải thích, cho chư vị đồng đạo biết lời của bần tăng không hề sai.
Hứa Phong có cảm nhận toàn thân đang bị bàn tay của Khả bang chủ thám xét. Và sự thật vẫn là sự thật, Hứa Phong nghe Khả bang chủ bật kêu sửng sốt :
– Quả nhiên kinh mạch của tiểu tử đã bị biến đổi, sao Chí Thiện phương trượng nỡ dùng tuyệt kỹ Triệt Mạch Long Trảo thủ kiềm tỏa?
Chí Thiện lập tức ngắt lời :
– Khả bang chu hiểu sai rồi. Đã là người của bổn tự sao lại bị bổn tự kiềm tỏa kinh mạch? Lẽ nào Bang chủ không hiểu đó là cách bần tăng giúp tệ đồ đốt giai đoạn, sau này sẽ dễ dàng hơn cho việc luyện công phu tối diệu của bổn tự là Đại Thừa Phật Pháp Vô Biên, gần cả ngàn năm qua chưa có đệ tử nào luyện được.
Lão Trung Nguyên Nhất Kiếm giật nảy người :
– Thật thế sao? Nói vậy Thiếu Lâm phái tìm ra phương cách để luyện công phu thượng thừa chưa từng có ai luyện được?
Chí Thiện vẫn thản nhiên :
– Bốn tự cho đến lúc này vẫn phải xem đó là phương cách duy nhất. Nhưng kết quả thế nào, liệu có thành công hay không, bổn tự hiện giờ chưa thể biết chắc.
Sau đó, Chí Thiện ung dung tiến đến gần Khả bang chủ :
– A Di Đà Phật! Sự việc như thế này đã minh bạch, mong Khả bang chủ nể mặt giao lại tệ đồ cho.
Khả bang chủ chợt lôi Hứa Phong lùi lại :
– Không thể dễ đâu, Phương trượng! Khả mỗ chỉ giao người sau khi nghe tiểu tử đọc lại cho nghe toàn bộ những câu chữ đã được tiểu tử thu thập.

Chí Thiện quắc mắc :
– Khả bang chủ định nuốt lời? Giữ tệ đồ là muốn đối đầu với tệ phái gần cả ngàn người, Khả bang chủ có biết hậu quả sẽ ra sao không?
Những tưởng thế lực của Thiếu Lâm phải với cả ngàn người như vậy sẽ làm bất kỳ ai cũng phải dao động, nào ngờ Chí Thiện nghe Khả bang chủ cười lớn :
– Rất tiếc, ở nơi này chỉ có mỗi một mình Phương trượng. Trái lại, không phải chỉ riêng Khả mỗ mới quan tâm đến những câu kinh kia. Không tin, Phương trượng thử hỏi lại xem nào.
Lập tức có tiếng Võ lâm Tứ hữu Tứ phụ họa :
– Khả bang chủ nói rất đúng! Mọi người đều phí nhiều công sức đối với sở học thượng thừa ở đây, Thiếu Lâm phái đâu thể ung dung độc chiếm, không cho ai khác chia phần.
Bọn Giang hồ Thất sát cũng được địp la ó :
– Đúng vậy! Người của Thiếu Lâm sẽ trả lại cho Thiếu Lâm. Riêng kinh văn võ học thì phải cho mọi người cùng hưởng.
Lão Trung Nguyên Nhất Kiếm chợt gật gù :
– Nếu không bao lâu nữa Thiếu Lâm phái sẽ có người luyện được Đại Thừa Phật Pháp Vô Biên, tuyệt kỹ tối diệu, sẽ là công bằng nếu sở học thượng thừa của Uy Phong thượng tăng được chia đều cho những người còn lại. Thất phái còn lại, không kể Thiếu Lâm, chư vị Chưởng môn nghĩ thế nào?
Thấy vì mấy chữ võ học thượng thừa đã làm bao nhiêu nhân vật quanh đây tối mắt, Hứa Phong nhớ lại những gì Tạ Phương Điền đã nói mà ngao ngán thay cho tham vọng của con người. Họ có quá nhiều tham vọng, bất kể sĩ diện, bất chấp thủ đoạn. Những phái được hòa thượng Chí Nhân xem là danh môn chánh cũng bị tham vọng lôi cuốn. Họ nhao nhao lên tán thành câu nói của Trung Nguyên Nhất Kiếm, vô tình đặt Hứa Phong vào hiểm cảnh không lường, là miếng mồi ngon cho mọi người xâu xé.
Cảm nhận được tình thế đang đi về phía thuận lợi, Khả bang chủ lại cười vang :
– Vì tất cả đều tán đồng, Khả mỗ xin có một đề xuất. Ngay bây giờ phải bắt tiểu tử nói cho mọi người nghe những câu kinh văn y đã thu thập, sau đó sẽ giao hoàn tiểu tử cho Thiếu Lâm.
Bọn Giang hồ Thất sát hò reo :
– Cứ như thế đi. Ai trong chúng ta cũng sẽ có lợi như nhau. Đây là biện pháp tuyệt đối công bằng.
Càng nghe Hứa Phong càng lo sợ, không ngờ kế do bản thân nghĩ ra bỗng quay lại hại chính bản thân.

Đang suy tính tìm kế, bất chợt Hứa Phong nhìn thấy lão Nhị Hữu đang tủm tỉm cười cười.
Không bỏ lỡ cơ hội, Hứa Phong vờ hết hoảng, miệng chối quanh :
– Vãn sinh vì hiếu kỳ, tuy có thử tìm kiến xem có bao nhiêu câu chữ vô nghĩa tương tự, nên thật sự nào có dụng tâm ghi nhớ. Trái lại xin chư vị thử nhìn thì biết, vị lão bá đây đang cười, đó là vị lão bá này đã lẻn đi theo sau vãn sinh, chính lão bá đây mới là người dụng tâm ghi nhớ tất cả.
Lão Nhị Hữu Trịnh Kim vội thu nụ cười về.
Nhưng đã quá muộn, nếu lúc nãy mọi người có nghe lão Nhị Hữu thừa nhận là có nhìn thấy Hứa Phong ngấm ngầm thu thập những câu kinh văn thì bây giờ, nụ cười của lão đã khiến mọi người nghi ngờ.
Có ba lão nhân đang đứng ngay phía sau lão Nhị Hữu. Một lão hỏi :
– Lão Nhị đã ghi nhớ tất cả ư?
Nhị Hữu thất sắc quay lại :
– Lão đại! Không lẽ đến lão Đại cũng tin lời quàng xiên của tiểu tử?
Lão nhân thứ hai lên tiếng :
– Như lúc nãy chính lão Nhị thừa nhận việc có lẻn theo sau tiểu tử?
Nhị Hữu lắc đầu quầy quậy :
– Lão Tứ à! Nào phải ta đi theo tiểu tử ngay từ đầu! Thế cho nên...
Lão còn lại vọt miệng :
– Lão Nhị định ăn mảnh một mình? Lão quên rằng Võ lâm Tứ hữu bọn ta lúc nào cũng là một ư?
Nhị Hữu bối rối :
– Lão Tam lẽ nào cũng không tin Trịnh Kim ta? Có bao giờ ta dám xem Tứ hữu không là một?
Trung Nguyên Nhất Kiếm chợt gằn giọng nói xen vào :
– Không cần phải phí lời, phàm những ai đã có mặt tất phải được chia phần. Nếu Trịnh lão nhị ngươi khăng khăng phủ nhận điều đó phải chăng muốn tất cả mọi người đây xem như kẻ thù cần phải tiêu diệt.
Lão Nhị Hữu chợt quắc mắt phẫn nộ :
– Hay lắm! Chỉ một kế mọn của tiểu tử chưa ráo máu đầu vậy mà đủ làm cho bao nhiêu kẻ từng trải đều mắc mưu. Kẻ nào muốn tiêu diệt Trịnh Kim ta chứ? Nói!
Lập tức bao nhiêu người đây đều tỉnh ngộ. Họ lăm lăm nhìn Hứa Phong, khiến Hứa Phong bối rối.
Giận dữ, Hứa Phong gào toáng lên :
– Ai lập mưu nào. Là ta, một kẻ không có võ công hay lão kẻ đa mưu

túc trí chỉ tìm cách chối quanh!
Trung Nguyên Nhất Kiếm cau mặt :
– Nói sao? Tiểu tử ngươi không biết võ công ư?
Khả bang chủ chợt lên tiếng :
– Bạch lão huynh hà tất phải hỏi, Khả mỗ đã xem cả rồi, tiểu tử không hề biết võ công thật.
Mọi người cùng cau mặt giật mình vì không ngờ có chuyện này.
Cảm nhận sắp có điều bất ổn, lão Nhị Hữu đột nhiên bật lao đi.
Vút!
Thái độ của lão Nhị Hữu khiến Tam Hữu còn lại phải vội vã tung mình đuổi theo :
– Lão Nhị không việc gì phải chạy. Đừng quên, Võ lâm Tứ hữu luôn là một. Chờ bọn ta với.
Vút! Vút! Vút!
Không ngờ có chuyển biến thuận lợi như thế này, Hứa Phong vờ gào lên phân biện :
– Hư thực thế nào, mọi người rõ rồi đấy. Vãn sinh không biết võ công làm sao biết đâu là kinh văn võ học để thu thập? Mọi người đều lầm mưu lão Nhị Hữu rồi.
Lời Hứa Phong như dầu đổ vào lửa, khiến không ít người vì thế phải dao động.
Kết quả, lại có thêm năm bảy người đùng đùng chạy đuổi theo Võ lâm Tam hữu. Họ còn hô hoán inh ỏi :
– Quả nhiên đây là kế của Võ lâm Tam hữu. Chúng ta không thể để bọn chúng độc chiếm sở học thượng thừa.
– Đuổi theo, mau!
Vút! Vút!
Chí Thiện chợt đưa xạ ánh mắt quái dị nhìn Hứa Phong, sau đó lẳng lặng quay lưng bỏ đi.
Thái độ của Chí Thiện lập tức gây nghi ngờ cho Khả bang chủ. Lão cười lớn :
– Phương trượng không muốn đòi người nữa sao?
Nào ngờ, Chí Thiện đang bỏ đi bỗng bất thần quay ngược lại. Và nếu lúc bỏ đi lão đi chậm thì khi quay lại lão lao đến nhanh như cuồng phong vũ bão. Chí Thiện còn đang giọng rít vang :
– Ai bảo bần tăng không còn muốn đòi người? Khả bang chủ chớ trách bần tăng phải đắc tội! Đỡ!
Ào... Ào...
Chí Thiện tiếp cận thật sát Hứa Phong, song thủ vũ lộng liên hoàn, nào là chộp là vồ vào Khả bang chủ, nào là nhử nào là tìm cách đoạt

lại Hứa Phong từ tay Khả bang chủ.
Tuy có bất ngờ nhưng phản ứng của Khả bang chủ cũng nhanh nhẹn và hữu hiệu :
– Thập bát La Hán quyền! Triệt Mạch Long Trảo thủ! Kim Cang công phu! Phương trượng quả danh bất hư truyền, không hổ danh đệ nhất cao thủ phái Thiếu Lâm hiện nay. Rất tiếc Phương trượng quên Khả mỗ còn thành danh nhờ Phi Long Ảo Bộ nữa ư? Đừng mong đắc thủ. Trái lại, đỡ, đỡ, đỡ!
Vụt! Vụt!
Vừa lôi Hứa Phong dịch chuyển loạn xạ, lúc đông lúc tây, lúc lùi lúc liến, Khả bang chủ còn thừa năng lực để thi triển "Khổn Long Tuyệt Mệnh trảo", đối phó với đủ loại tuyệt kỹ đang được Chí Thiện vận dụng đến tột độ.
Phần Hứa Phong, vô tình là vật cho người ta tranh chấp, nếu không bị song thủ vờn thảo của Chí Thiện suýt mấy lần chạm vào người thì cũng bị Khả bang chủ lôi kéo dằn vặt khiến toàn bộ xương cốt chỉ muốn rã thành trăm nghìn mảnh.
Tuy vậy, sợ thì vẫn sợ nhưng có lâm cảnh này Hứa Phong mới có dịp biết thế nào là võ học cao minh, thế nào là bản lãnh nông sâu của hạng cao thủ võ lâm.
Họ giao chiến không như bọn thường nhân từng giao chiến.
Họ lừa thế với nhau từng miếng một, lúc thì hóa giải lúc thì nhân đà thắng thế tấn công dập dồn.
Dù chưa biết gì về Võ Công nhưng với chút ít vốn liếng, một vài miếng võ tạm gọi là phòng thân do Tạ Phương Điền trước kia chỉ điểm. Hứa Phong vẫn ngây người, nhìn phương thức xuất thủ của hai nhân vật kiệt xuất này.
Đang ngấm ngầm theo dõi và ghì nhận, chợt Hứa Phong nghe Khả bang chủ và Chí Thiện không hiểu sao cùng một lúc kêu lên :
– Chỉ pháp thật lợi hại, ta... Hự!
– A Di Đà Phật! Thì ra Khả bang chủ vẫn còn tuyệt kỹ đến lúc này mới... Hự!
Đúng lúc đó, Hứa Phong có cảm nhận bản thân không những đột nhiên rời khỏi tay đang cầm giữ của Khả bang chủ mà còn chuyển đổi sang tay một nhân vật khác.
Hứa Phong hoang mang, vội đưa mắt nhìn quanh. Và trong khi Hứa Phong đang bị ai đó đưa đi xa dần, Hứa Phong cũng kịp nhìn thấy không phải chỉ có Khả bang chủ vào lão Chí Thiện đang ôm ngực lảo đảo. Trái lại, tất cả những ai còn lưu lại vì quan tâm đến trận chiến

giằng co giữa Khả bang chủ và Chí Thiện, những người này cũng vừa lảo đảo vừa ôm ngực, một cảnh quang thật lạ kỳ.

Hồi 9
Cung chủ Thần Bí cung

– Đứng lại!
Một tiếng quát cực lớn bất ngờ vang lên khiến Hứa Phong dù biết bản thân vô can vẫn giật mình lo sợ.
Và nhân vật đang đưa Hứa Phong đi cũng vì nghe tiếng quát bất ngờ này nên phải dừng lại.
Hứa Phong nghĩ đúng, tiếng quát kia là dành cho nhân vật đang bắt giữ Hứa Phong. Vì hiện giờ, ngay sau khi nhân vật đang đưa Hứa Phong đi phải dừng lại thì xung quanh lập tức có nhiều bóng người xuất hiện.
Một tiếng quát nữa lại vang lên :
– Che kín chân diện, lai vô ảnh khứ vô hình, lại bất ngờ dùng công phu thượng thừa ám hại một lúc sáu nhân vật nhất môn chi chủ, không phải đoán, tôn giá chính là Cung chủ Thần Bí cung.
Thoạt nghe, Hứa Phong ngơ ngác. Vì ngoại trừ diện mạo của nhân vật đang bắt giữ Hứa Phong ra sao, do không thể nhìn ra nên Hứa Phong chưa biết, còn những nhân vật vừa bất ngờ hiện thân, không phải họ đang che kín chân diện đó sao? Về việc lai vô ảnh khứ vô hình, nếu câu này muốn ám chỉ nhân vật hiện cầm giữ Hứa Phong, đã là người đến không ai hay đi không ai biết, cớ sao những nhân vật vừa xuất hiện, lại phát giác? Tóm lại, đây là câu nói mà Hứa Phong không thể nào hiểu nổi.
Tương tự, có lẽ cũng có nhiều suy nghĩ như Hứa Phong, nhân vật đang bắt giữ Hứa Phong chợt lên tiếng bằng giọng lạnh như băng :
– Nếu bảo ta che kín chân diện, bọn ngươi thì sao? Còn nếu bảo ta lai vô ảnh khứ vô hình, bọn ngươi không phải đã phát giác và bây giờ đang có hành vi uy hiếp ta đó sao? Riêng việc ám toán những người mà bọn ngươi gọi là những nhân vật nhất môn chi chủ, thì...
Vòng người vây quanh chợt thít lại dần, và có người lên tiếng nói qua lớp lụa che kín chân diện :
– Thì thế nào? Sao Cung chủ nửa chừng ngừng lời?

Nhân vật đang bắt giữ Hứa Phong chợt chớp động, tuy không thấy nhưng Hứa Phong vẫn cảm nhận được điều này.
Đúng như thế thật, toàn thân Hứa Phong bất ngờ bật bay lên cao, cùng lúc đó, như nhân vật vẫn ở nguyên vị, Hứa Phong nghe đâu đó ở phía dưới có thanh âm lạnh lùng của nhân vật đó vang lên :
– Thì sẽ đến lượt bọn ngươi thôi. Xem đây!
Vẫn đang trên đà bay lên khoảng không bao la, Hứa Phong đưa mắt nhìn xuống.
Có một nhân vật vận y phục tuyền đen, diện mạo cũng được mảnh lụa đen che kín, nhân vật này đang xồng xộc hết lao ập vào người này lại chuyển hướng lao sang người kế cận.
Vù... Vù...
Trái lại, dù bị tấn công bất ngờ nhưng chính nhân vật thuộc phe đông nhân số vẫn tìm cách vây hãm nhân vật kia, không chừa một lối thoát nào cả.
Nhìn thấy cảnh quang này, điều đầu tiên được Hứa Phong nhận định, đó là bản thân Hứa Phong lúc này đã bị hắc y nhân vận lực ném thẳng lên không.
Điều nhận định thứ hai, tuy cùng che kín nhân diện như nhau nhưng xem ra cách thể hiện võ học của chín nhân vật nọ không hoàn toàn đồng nhất. Có người dùng chưởng, có người dùng khí giới.
Và điều này hiện giờ đang làm cho hắc y nhân bối rối, Hứa Phong nghe hắc y nhân lạnh giọng hỏi vu vơ :
– Ngoài Thất đại phái và Nhị đại bang, ta thật không ngờ lại có thêm bọn ngươi tạo thành một nhóm thần bí nào khác? Bọn người là ai?
Một trong chín nhân vật nọ có phần nào đắc ý ứng tiếng đáp :
– Tôn giá chỉ cần biết như thế là đủ, nào phải chỉ có Thần Bí cung của tôn giá là có hành tụng kỳ bí khó lường?
Hứa Phong đã lao lên cao đến đỉnh điểm và bây giờ thì bắt đầu rơi ngược trở lại.
Chợt Hứa Phong nghe hắc y nhân gầm vang và tiếng gầm được xuất phát dường như cùng một lúc với thanh âm chỉ mới kịp dứt của nhân vật nọ :
– Thật thế ư? Ha... Ha...
Vù... Vù...
Nhìn bóng dáng của hắc y nhân bỗng xoay chuyển nhanh hơn, tấn công cấp tập hơn vào chín nhân vật bí ẩn nọ, Hứa Phong vỡ lẽ hóa ra câu hỏi vu vơ chỉ là kế của hắc y nhân, cố ý làm cho chín nhân vật đối phương chểnh mảng vì bị phân thần. Và vì có dụng ý như vậy, ngay khi nhân vật nọ dứt lời, hắc y nhân đã nhanh chóng lợi đụng

từng sơ hở của họ.
Những nhân vật nọ rốt cuộc cũng nhận ra ý đồ của hắc y nhân, họ hô hoán :
– Đừng mất thì giờ đôi co với lão Cung chủ. Lão chỉ có dụng ý làm cho chúng ta phân thần thôi. Tận lực động thủ nào.
Họ xuất thủ ồ ạt.
Ào... Ào...
Vù...
Nhưng mưu đồ của hắc y nhân không như họ nghĩ và cũng ngoài dự đoán cửa Hứa Phong.
Hắc y nhân bỗng cười vang dội :
– Ta có việc vội, hẹn bọn ngươi dịp khác vậy.
Lập tức hắc y nhân bật tung người nhảy lên cao và cố tình vươn tay tóm giữ lại Hứa Phòng lúc đó cũng vừa vặn rơi xuống đúng tầm.
Vút!
Tuy bị hắc y nhân bắt giữ nhưng tự trong thâm tâm Hứa Phong vẫn ngấm ngầm thán phục mưu kế trá ngụy biến ảo khôn lường của hắc y nhân.
Với tâm trạng như vậy, đang lúc bị hắc y nhân đưa đi càng lúc càng nhanh, Hứa Phong không kìm nén nổi sự tò mò, cố ý lên tiếng :
– Tôn giá bắt giữ vãn sinh phải chăng cũng vì sở học thượng thừa...
Hắc y nhân là nhân vật bản tính không thể ngờ, Hứa Phong chưa hỏi hết câu đã bị gắt :
– Câm miệng đi! Đối với ta, ngươi đùng mong dùng lời lẽ xảo trá như đối phó với lũ vô dụng kia.
Hứa Phong không tin không thể bắt chuyện, dù đối phương có là người như thế nào, Hứa Phong liền đổi giọng :
– Bọn họ nếu so với tôn giá quả thật có bị xem là vô dụng cũng không sai. Vãn sinh có thể hiểu dù phải trực diện đối đầu với tôn giá vẫn thừa bản lãnh để đả bại bọn họ.
Hắc y nhân vẫn lạnh giọng :
– Ngươi là tiểu tử chưa biết gì về võ công, lời dua nịnh của ngươi nên dành cho kẻ khác thì hơn.
Hứa Phong thoáng ngơ ngẩn, trên đời này lai có người không thích được người khác tán dương hay sao?
Một lần nữa Hứa Phong thay đổi cách tiếp cận :
– Những nhân vật vừa rồi bảo tôn giá là Cung chủ Thần Bí cung, tại sao lại có danh xưng Thần Bí?
Vẫn không thay đổi kết quả, Hứa Phong vẫn nhận nguyên thái độ lạnh lùng của hắc y nhân :

– Ngươi nghĩ bằng vào lời tâng bốc khéo léo của ngươi ta sẽ tự cáo giác thân phận của ta cho ngươi biết? Có điều này, có lẽ ta cần phải cho ngươi biết, nếu ngươi không câm miệng của ngươi lại chớ trách ta phải cho ngươi nếm mùi của kẻ bị điểm vào Á huyệt là thế nào.
Hứa Phong buột miệng, bật ngay câu hỏi :
– Á huyệt là gì?
Hắc y nhân thoáng khựng lại, sau đó bật cười :
– Ta quên mất, ngươi đâu hiểu Á huyệt là gì nếu đến một mẩu võ công ngươi cũng không có? Ha.... Ha...
Phẫn nộ, Hứa Phong vừa vùng vẫy vừa quát :
– Rồi sẽ có lúc ta cũng am hiểu võ công. Cho lão hay, nhân vật đầu tiên sẽ được ta chiếu cố một khi đã có bản lãnh thượng thừa, kẻ đó chính là lão.
Vì lẽ gì không biết, hoặc chính thái độ phẫn nộ và lời lẽ có phần nào khoa trương của Hứa Phong chăng, hắc y nhân lại bật cười :
– Ngươi nghĩ ngươi sẽ luyện được võ công ư? Nếu những gì ta biết là không lầm, dường như ngươi đâu còn cơ may nào nữa để luyện công, cho dù là những thứ công phu tầm thường không ai màng đến.
Hứa Phong thêm phẫn nộ :
– Lão có nhắc ta mới nhớ, người thứ hai sau lão sẽ bị ta chiếu cố chính là lão trọc Chí Thiện.
Và lần này Hứa Phong hiểu tại sao hắc y nhân lại cười.
Không phải vì lời lẽ có phần khoa trương của Hứa Phong, cũng không phải do thái độ phẫn nộ một cách quá đáng, mà là...
Hắc y nhân bảo :
– Ngươi có khí phách đấy. Rất tiếc, một khi ngươi đã lọt vào tay ta, có thể nói thời gian còn lại của ngươi chỉ được tính từng ngày. Ngươi đừng phí lực, đừng kỳ vọng vào chuyện không thể nào xảy đến.
Hứa Phong vỡ lẽ :
– Lão giết ta? Tại sao? Hay giữa ta và lão có oán thù?
Hắc nhân cười khẩy :
– Vậy theo ngươi thì sao? Giữa ta và ngươi có oán thù gì không?
Tuy bị lời dọa nạt có phần quá rõ của hắc y nhân làm cho nao núng nhưng Hứa Phong cũng đâu ngu xuẩn, tự lạy ông tôi ở bụi này, nói cho lão biết Thần Bí cung và Hứa Phong thật sự có mối thù không thể nào đội trời chung.
Quyết giấu kín tư sự, Hứa Phong vờ lắc đầu :
– Một Cung chủ Thần Bí cung như lão sao lại có oán thù với một nho sinh bạc nhược là ta? Ta nghĩ, nếu lão muốn giết ta, ắt không phải nguyên do này?

Hắc y nhân cười sặc sụa :
– Phải hay không, tự ba chữ Thần Bí cung cũng đủ cho ngươi biết ta sẽ không bao giờ nói rõ nguyên do. Ngươi hãy tự đoán lấy thì hơn. Ha... Ha...
Đang cười, hắc y nhân chợt ngậm miệng khi nghe có thanh âm văng vẳng đưa đến, cho dù đó chỉ là lời hát nghêu ngao và lời hát được phát bằng giọng nhừa nhựa, tựa như người đó đang gặp lúc sức càng lực kiệt.
Lời của câu hát, may thay Hứa. Phong vì đã biết nên chỉ thoáng nghe cũng hiểu đó là lời hát gì, bất chấp giọng nhừa nhựa nọ làm cho lời hát càng khó nghe :
– Nhất Quân, ư... ư... Nhất Kiếm, Tứ Tuyệt Chưởng... ư...ư...
Xen vào giữa lời hát, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng gõ trầm đục như người đang hát vì muốn có tiếng sên phách đệm vào nhưng không có nhạc cụ đành gõ vào một vật nào đó thay thế.
Hắc y nhân không nói không rằng cũng không có dấu hiệu nào báo trước, bỗng ngoặt người, đưa Hứa Phong đi theo hướng khác.
Vút!
Hứa Phong sinh nghi, nhất định hắc y nhân đang tìm cách để không phải chạm trán với nhân vật đang nghêu ngao hát kia.
Thế nhưng, lời hát nhừa nhựa vẫn tiếp tục vang đến cho dù hắc y nhân đã có đổi hướng và đã đi một đỗi xa :
– Ư... ư... Nhất Cung... ư... Nhất Kiếm... ư... ư...Tứ Tuyệt Chưởng. A... à... ư... ư...
Chép miệng, hắc y nhân bỗng dừng lại.
Và chỉ sau vài sát na đắn đo, lựa chọn thái độ, hắc y nhân chợt bật lên tràng cười vang dội :
– Vẫn thường nghe Bang chủ Cái bang có biệt tài xuất quỷ nhập thần, là đệ nhất thần hành hiện nay khắp võ lâm. Quả nhiên sự thật đúng như lời đồn đại, danh phù thực lực. Sao Bang chủ không xuất hiện cho? Ha... Ha...
Bang chủ Cái bang? Đệ nhất thần hành? Bản lãnh của hắc y nhân cao minh như thế nào, Hứa Phong vì vừa mục kích xong nên có thể biết. Thế nhưng, chính hắc y nhân lại có vẻ kiêng dè và phải thừa nhận vị Bang chủ Cái bang là đệ nhất thần hành (Hứa Phong hiểu, đây là câu nói hàm ý tán dương Bang chủ Cái bang là nhân vật có biệt tài di chuyển nhanh nhất, chạy nhanh nhất). Và điều này làm cho Hứa Phong háo hức, muốn biết Bang chủ Cái bang là nhân vật có diện mạo ra sao?
Tiếng hát nghêu ngao đến gần hơn. Và cùng với tiếng hát, một dáng

người bước đi xiêu vẹo chợt hiển hiện trước mắt Hứa Phong.
Hứa Phong vừa kinh ngạc vừa có phần thất vọng. Người đi xiêu vẹo đó người đang cất tiếng hát nghêu ngao bằng giọng nhừa nhựa đó chẳng phải là lão nhân say mà chỉ mới đây thôi, ngay tại Uy Phong cổ tự, Hứa Phong đã một lần chạm mặt đó sao?
Một lão nhân lúc nào cũng say túy lúy và lúc này vẫn vừa hát vừa vỗ bầu rượu tạo thành những tiếng nhịp trầm đục thay cho tiếng gõ sên phách lại là Bang chủ Cái bang sao?
Nhưng y phục rách rưới nhàu bẩn của lão nhân dường như đang tự minh chứng rằng lão nhân chính là một trong những nhân vật Cái bang, Cái là khất cái, là khất thực và cũng là kẻ đi ăn xin.
Thêm một bằng chứng nữa xác thực hơn cho thấy lão nhân ngoài việc là người Cái bang còn là Bang chủ của bang Khất cái nữa. Hứa Phong nghe hắc y nhân cười lạnh :
– Đã đến đây rồi, đã cố tình theo đuổi từng bước chân của bản nhân, Bang chủ cần gì phải giả say nữa?
Lão nhãn say hoặc say thật hoặc là người giả say thật giống, lão đang cố kềm những bước chân cứ lảo đảo để bắt bản thân phải dừng lại. Vẫn chưa hết những biểu hiện say của lão nhân, Hứa Phong thấy lão nhân phải cố lắm mới buộc được đôi mắt lúc nào cũng lờ đờ phải mở ra. Và bằng giọng nói đương nhiên phải nhừa nhựa vì say, lão nhân thủng thẳng lên tiếng :
– Ai bảo lão khiếu hóa ta say?
Đã say rồi làm sao bám đuổi được một nhân vật luôn có hành tung kỳ bí, có những hành vi xuất quỷ nhập thần.
Hắc y nhân lại cười lạnh :
– Bản nhân cũng không bảo Bang chủ say. Nào, Bang chủ cố tình quấn chân ắt hẳn có điều cần chỉ giáo? Hãy nói đi, bản nhân xin rửa tai nghe.
Lão nhân say sau một lúc ngắn ngủi cố chi trì thân hình, giờ vì đã ngấm say nên đôi chân lại lảo đảo, lảo đảo :
– Chỉ giáo ư? Nào dám! Chính tôn giá gọi lão khiếu hóa ta mới xuất hiện, tôn giá phải là người chỉ giáo mới đúng.
Hứa Phong nghe sau mảnh lụa đen che kín chân diện của hắc y nhân chợt vang tiếng hừ khô khốc :
– Nếu vậy, bản nhân sẽ không khách khí nữa. Nhưng trước khi có lời thỉnh giáo cùng Bang chủ, sao Bang chủ không đến gần hơn? Với khoảng cách khá xa thế này, Bang chủ không thấy việc bản nhân cùng ban chủ đàm đạo sẽ gây khó khăn cho cả hai sao?
Như chưa đủ say, lão nhân say chợt nâng bầu rượu đưa lên miệng

và tu ừng ực, không thiết gì việc phải đáp lời hắc y nhân. Lập tức, Hứa Phong có cảm nhận hắc y nhân vừa chớp động thân hình. Thật vậy khoảng cách đến chỗ lão nhân say đột nhiên thu ngắn lại, cho Hứa Phong biết Hắc y nhân đang nhấc Hứa Phong cùng lao đến gần lão nhân say.
Vút!
Vẫn cứ tu rượu, đôi chân của lão nhân say càng lảo đảo nhiều hơn. Và như Hứa Phong nhận thấy, dù lão nhân say đang lảo đảo điên loạn, lảo đảo một cách vô ý thức nhưng không hiểu sao thân hình của lão nhân say chợt dịch dời ra xa, để sau cùng, thủy chung khoảng cách giữa lão nhân say và hắc y nhân vẫn không thay đổi. Hắc y nhân vẫn không ngớt lao đến và dường như ý của hắc y nhân là tìm cách thu ngắn khoảng cách giữa song phương.
Hứa Phong hiểu như vậy nhưng sự thật lại xảy ra khác hẳn.
Sau vài lần cố gắng nhưng không thể tiếp cận gần hơn, hắc y nhân bỗng chuyển đổi phương hướng, để rồi đột ngột lao đi, làm cho khoảng cách giữa song phương vì không thể thu lại gần nên bây giờ càng lúc càng xa.
Vút!
Hứa Phong lại ngấm ngầm thán phục tâm cơ ứng biến khó lường của hắc y nhân. Việc lao đến gần chỉ là ý giả, thật ý là hắc y nhân chỉ muốn tương kế tựu kế để nhân lúc lão nhân say bất phòng, hắc y nhân lao vọt đi.
Đang đinh ninh, vậy là vì lầm kế, lão nhân say ắt khó bề có phần phản ứng kịp thời, nhưng Hứa Phong thật sự kinh ngạc khi vẫn thấy ở trước mặt, dù hắc y nhân chạy đi đâu, chạy nhanh đến đâu, lão nhân cũng lảo đảo xiêu vẹo xuất hiện trong tầm mắt. Và thật lạ, khoảng cách giữa hai người thủy chung vẫn không thay đổi.
Lần đầu tiên Hứa Phong thấy hắc y nhân phải bó tay.
Hắc y nhân dừng việc di chuyển lại và lên tiếng :
– Công phu "Xúc Địa Thành Thốn" của Bang chủ quả nhiên danh bất hư truyền. Nhưng sao Bang chủ không đến gần hơn?
Lúc này, giọng nhựa nhựa của lão nhân say bỗng biến mất.
Thay vào đó, lão nhân say cười sảng :
– Bảo lão khiếu hóa ta đến gần hơn ư? Ta đâu phải trẻ lên ba cho ngươi dụ hoặc? Phải biết tự lượng sức. Và ta biết, ngoài tài chạy hiếm người đuổi kịp. Lão khiếu hoa ta so về phương diện khác vẫn kém thua nhiều người, nhất là ngươi. Bảo ta đến gần để nạp mạng à? Không đâu! Ha... Ha...
Hắc y nhân hán giọng :

– Lão hóa tử ngươi biết như thế là tốt! Và không phải không ai đuổi kịp lão đâu.
Bang chủ Cái bang lại cười :
– Vị tất như ngươi nói. Bằng chứng, chẳng phải ngươi đã thử nhưng vẫn không thoát sự đeo bám của ta là gì? Ha... Ha...
Hắc y nhân chợt lay động thân hình của Hứa Phong :
– Nếu không vì tiểu tử này làm ta bận tay bận chân, hừ....
Bang chủ Cái bang ậm ừ :
– Ý ngươi muốn nói, nếu không vì mang nặng khinh công của ngươi sẽ hơn ta? Hãy thử xem, liệu ngươi có dám cùng ta tỷ thí khinh công không.
Hắc y nhân thoáng lưỡng lự :
– Tỷ thí ư? Không phải ta sợ, nhưng... lúc này e không tiện.
Bang chủ Cái bang ngoẻo đầu, giả vờ ngây ngô :
– Không tiện? Sao lại không tiện? Ta lại nghĩ khác kia.
Hắc y nhân buộc miệng :
– Lão hóa tử ngươi nghĩ gì?
Bang chủ Cái bang chợt chém mạnh tay vào không khí :
– Hạ thủ tiểu tử là xong, khỏi bị vướng bận gì nữa. Đó là ta nói nếu ngươi thật tâm muốn cùng ta tỷ thí khinh công, nếu ngươi tự phụ khinh công ngươi cao minh hơn ta.
Hắc y nhân bối rối :
– Giết tiểu tử ư? Ta...
Bang chủ Cái bang lại nâng bầu rượu lên môi. Sau cái hớp xong một hớp rượu, thay cho tiếng khà sảng khoái, Bang chủ Cái bang lại bĩu môi, bật ra tiếng xì thật dài :
– Tóm lại, ngươi chỉ là kẻ khoác lác. Kỳ thực khinh công của ngươi không thể so với ta.
Rồi nhân lúc hắc y nhân ngậm cứng miệng vì không biết phải đối đáp ra sao, Bang chủ Cái bang thản nhiên bảo :
– Đã như vậy càng tốt cho ta. Đã lâu lắm rồi, ta những muốn dò xem, xem Tổng đàn chủ Thần Bí cung ở đâu, nay dịp may đã đến, có ngươi dẫn đường còn gì tốt bằng?
Hắc y nhân phừng phừng lửa giận :
– Được! Ta chỉ sợ ngươi không đủ đởm lược theo ta vào tận Tổng đàn. Cứ thử xem! Hừ!
Dứt lời hắc y nhân quay ngoắc thân mình, đưa Hứa Phong chạy nhanh về phía chính Bắc.
Vút!
Hứa Phong hoang mang. Vậy là ý gì, Bang chủ Cái bang nếu thật ý

muốn đò xét nơi tọa lạc của Tổng đàn Thần Bí cung, cần gì phải cố tình xuất đầu lộ diện, sau đó còn oang oang nói rõ ý đồ cho hắc y nhân biết. Vì thật ra, nếu Bang chủ Cái bang quả là đệ nhất thần hành, lúc nãy, thay vì đánh tiếng và hiện thân, lão chỉ cần lẳng lặng bám theo là đủ.
Nhưng vì Bang chủ Cái bang đã có những hành vi ngược đời như vậy Hứa Phong do đã quen dần những thủ đoạn ranh ma của người võ lâm, nên nghĩ ý của Bang chủ Cái bang không chỉ là dò xét Tổng đàn Thần Bí cung ở đâu, ý đồ thật của lão là điều gì khác kia. Và đó là ý gì, Hứa Phong tự nhủ, bản thân của Hứa Phong vậy là chưa đủ tâm cơ để suy đoán.
Do không thể suy đoán, Hứa Phong đành lẳng lặng dõi xem từng diễn biến một. Và ngay lúc này, Hứa Phong đành giương mắt nhìn cảnh tỷ đấu khinh công ngấm ngầm của hai nhân vật kỳ quái này.
Hắc y nhân thật kỳ quái, biết rõ Bang chủ Cái bang vẫn đang bám đuổi theo để dò xét nơi lưu ngụ, biết rõ bản thân vì vướng bận Hứa Phong nên không thể bỏ rơi nhân vật đuổi theo nhưng hắc y nhân vẫn thản nhiên tiếp tục cước trình.
Ngược lại, Bang chủ Cái bang dù đã nghe lời hăm dọa của hắc y nhân dù nhìn thấy rõ hắc y nhân như cố tình dẫn dụ lão vào chỗ tử địa, lão vẫn dai dẳng bám theo như hình với bóng.
Không những thế, vì muốn hắc y nhân biết rằng vẫn có lão bám theo phía sau, thỉnh thoảng lão còn lên tiếng nghêu ngao hát, chứng tỏ lão không hề sợ, cho dù hắc y nhân có đi đến phương trời nào, đến chỗ nguy hiểm nào.
Tâm cơ của Hứa Phong vậy là chưa đủ để suy đoán và nhận rõ ý đồ thật của cả hai qua hành vi ngược đời của họ.
Hứa Phong càng thêm hoang mang lúc nghe ở phía sau bỗng có thanh âm của Bang chủ Cái bang vang lên :
– Phía trước đã có núi Võ Di chắn lối, không lẽ đó chính là Tổng đàn Thần Bí cung?
Hắc y nhân cười dài :
– Phải hay không, lão hóa tử ngươi cứ bám theo khắc biết. Ha... Ha...
Vút!
Bằng khinh công thượng.thừa, Bang chủ Cái bang chợt lao vọt qua và lập tức dừng lại, chắn lối hắc y nhân :
– Dừng lại!
Hắc y nhân dừng lại :
– Sao? Lão hóa tử ngươi co đầu thụt cổ rồi ư? Vẫn chưa đến Tổng

đàn của bốn cung kia mà?
Bang chủ Cái bang quắc mắt :
– Bang đồ bổn bang nào phải ít người, từng mẫu đá từng ngọn cỏ ở Võ Di sơn đã được bổn bang dò xét không hề bỏ sót, ngươi có dụng ý gì khi cố tình dẫn dụ ta đến đây?
Hắc y nhân bật cười :
– Cái đó, hãy để bản nhân hỏi lão hóa tử ngươi mới phải. Lão có ý gì khi cố tình lừa ta, bảo ta phải buông tha tiểu lử này để cùng lão tỷ thí khinh công? Đừng bao giờ xem thường bản nhân như vậy, bản nhân đủ linh mẫn để đoán ra ý đồ thật của lão.
Bang chủ Cái bang ngoẹo đầu qua một bên :
– Ta bảo ngươi buông tha tiểu tử bao giờ? Không phải ta đã bảo ngươi hãy hạ thủ tiểu tử đó sao. Câu nói kia từ đâu mà có?
Hắc y nhân trầm giọng :
– Bảo ta giết y nhưng thật ý của lão là vẫn muốn ta buông tha tiểu tử.
– Thật thế sao? Vậy thì lạ quá. Giữa ta và ngươi, ai cần chiếm hữu sở học thượng thừa của Uy Phong thượng tăng hơn ai kìa? Nhất định không phải ta, bằng cớ, mấy mươi năm qua hầu như bổn bang không màng hỏi đến chuyện võ lâm. Còn ngươi từ sau chuyện xảy ra cho Minh chủ Tam Nhật, Thần Bí cung của ngươi càng lúc càng bộc lộ dã tâm. Ngươi tưởng ta không biết ngươi đang sợ sở học thượng thừa kia sẽ rơi vào tay ai khác không phải ngươi, và điều đó sẽ làm cho dã tâm của ngươi càng khó thực hiện đó sao?
Hắc y nhân cười khảy :
– Lão đoán chuyện của người thì hay, nhưng ai sẽ đoán chuyện của lão đây? Không phải lão cũng đang thòm thèm muốn đoạt tiểu tử tay ra đó sao? Sở học thượng thừa kia không làm cho lão động tâm sao?
Thật bất ngờ, Bang chủ Cái bang bỗng bật lao vào hắc y nhân :
– Ta động tâm thì sao, không động tâm thì sao? Đỡ!
Vù...
Hắc y nhân cười to hơn :
– Rốt cuộc, cáo cũng để lộ đuôi cáo! Nhưng lão muốn đoạt tiểu tử nào phải dễ! Đỡ!
Ào...
Ầm! Ầm!
Hứa Phong đến lúc này mới vỡ lẽ, lời của Tạ Phương Điền độ nào quả nhiên không hề sai, mọi nhân vật võ lâm không ai không xem trọng võ công như sinh mạng. Chỉ vì quý trọng võ công, tuần tự những nhân vật Hứa Phong tình cờ gặp mặt, tất thảy họ đều rắp tâm

muốn chiếm đoạt Hứa Phong. Và Hứa Phong, họ nghĩ họ sẽ đắc thủ sở học thượng thừa kia. Hắc y nhân cũng thế, và Bang chủ Cái bang cũng không hơn gì.
Đó là nguyên do khiến lúc này cả hai phải tận lực giao đấu.
Hắc y nhân bỗng gầm lớn :
– Hảo công phu! Trông bộ dạng lão như vậy, thật không ngờ lão lại là chân nhân bất lộ tướng. Thật đáng hận cho ta, bấy lâu nay vẫn đánh giá quá thấp về lão. Xem chưởng!
Ào... Ào...
Bang chủ Cái bang gầm gừ đáp lại :
– Còn ta, đến bây giờ ta mới biết vì sao ngươi lại cùng mọi người liên tay liên thủ sát hại Cầm minh chủ. Sở học của ngươi chắc chắn phải bị khắc kỵ nếu bây giờ có Cầm minh chủ ở đây? Tiếp chiêu!
Vù... Vù....
Ầm! Ầm!
Hắc y nhân vẫn đủ dũng mãnh cho dù chỉ dùng một tay để giao đấu với đối phương. Tay còn lại hắc y nhân vẫn cầm giữ Hứa Phong :
– Nào phải chỉ một mình ta có võ học khắc ky với Càn Khôn chỉ pháp của tên cuồng cẩu Cầm Hải! Và lão cũng vậy thôi! Hừ!
Vù...
Bang chủ Cái bang quát ầm lên :
– Nhưng ta không hề có hành vi ám muội như bọn ngươi. Võ công không bằng người, ta chỉ biết tự trách là bản thân chưa đủ tinh thông. Không như bọn ngươi vì bất phục sinh ra mưu đồ bất chính. Đỡ!
Ào...
Đang phát chiêu, đột nhiên Bang chủ Cái bang đổi hướng.
Và ngọn cuồng phong thay vì lao vào hắc y nhân lại đổi sang lao cuộn vào Hứa Phong.
Vù...
Hứa Phong kinh hoàng.
Hắc y nhân cũng thế khi quát to lên :
– Hóa ra đây là ý đồ thật của lão? Lão không đoạt được tiểu tử cũng không muốn tiểu tử rơi vào tay kẻ khác. Không dễ như thế đâu. Đỡ!
Hắc y nhân dịch bộ, vừa đưa Hứa Phong tránh thoát từ tầm uy lực của ngoại chưởng do Bang chủ Cái bang cố ý quật vào vừa tìm cách ra chiêu hóa giải.
Ào...
Ầm!
Tiếng chấn động vang lên, ngọn cuồng phong của Bang chủ Cái bang tuy phần nào bị hóa giải nhưng vẫn còn chút ít dư lực bị tiếng

chấn động làm cho phát tán, chạm vào Hứa Phong.
Và ngoài ý muốn của Hứa Phong, hắc y nhân chợt dùng Hứa Phong thay cho vũ khí và hắc y nhân cố ý quật loạn Hứa Phong vào Bang chủ Cái bang.
Vụt... vụt...
Bang chủ Cái bang lập tức có sắc mặt đanh lại :
– Ngươi tưởng ta chỉ là giả vờ, không dám giết tiểu tử sao? Ngươi lầm rồi! Đây là câu đáp của ta. Đỡ!
Ào... Ào...
Bị hắc y nhân đưa ra, có ý đỡ ngay vào ngọn cuồng phong cực kỳ uy mãnh của Bang chủ Cái bang, Hứa Phong tin chắc bản thân phải chết liền nhắm mắt lại.
Chợt có tiếng hắc y nhân rít lên :
– Rõ rồi! Lão muốn tiểu tử phải chết thật. Nhưng ta thì không. Đỡ!
Và Hứa Phong cảm nhận có một lực đạo đang kéo Hứa Phong ngược lại phía sau. Kết quả, Hứa Phong vẫn còn toàn mạng, tai vẫn nghe tiếng chấn động vang lên.
Ầm!
Hứa Phong mở mắt ra và phải kinh ngạc khi nhìn thấy bản thân thì đang nằm bất động trên nền đất. Và cách đó không xa, hắc y nhân và Bang chủ Cái bang đang là hai bóng mờ quấn vào nhau.
Hứa Phong vậy là hiểu, sau khi cố ý đưa Hứa Phong ra để dò xét ý tứ của Bang chủ Cái bang, vì biết Bang chủ Cái bang chỉ muốn giết Hứa Phong chứ không hề có ý chiếm đoạt, hắc y nhân vậy là hết lo về Hứa Phong. Ném Hứa Phong qua một bên, hắc y nhân bắt đầu toàn tâm toàn ý đối phó với Bang chủ Cái bang.
Có tiếng hắc y nhân quát :
– Lão vẫn chưa chịu nạp mạng ư? Dù cố đến mấy, lão nào phải đối thủ của ta! Đỡ!
Vù...
Bang chủ Cái bang cũng quát :
– Bất tất phải phí lời.
Ào...
Ầm! Ầm!
Hứa Phong định nhân lúc này tìm cách bỏ đi, thế nhưng, toàn thân Hứa Phong không hiểu sao vẫn cứ bất động, đến nhích một ngón tay cũng không được.
Chợt hiểu, vậy là bản thân đã bị hắc y nhân dùng cách nào đó biến thành thế này, Hứa Phong vừa tuyệt vọng vừa dâng trào lên nỗi phẫn hận vô biên.

Chợt...
Vút!
Có một người bóng lao qua và Hứa Phong liền cảm nhận vậy là bản thân lại bị một nhân vật nào đó xớt ngang mang đi.
Hứa Phong chực kêu thầm vì tiếp tục lại là đối tượng cho mọi người tranh đoạt, bỗng nghe tiếng hắc y nhân gầm thịnh nộ :
– Giỏi cho lão hóa tử khả ố. Lão cố tình cầm chân ta để đồng bọn tha hồ dùng thủ đoạn. Lão phải chết!
Ào... Ào...
Khoảng cách tuy xa dần nhưng tai Hứa Phong vẫn nghe thanh âm Bang chủ Cái bang đối đáp lại:.
– Ngươi không nhận ra kẻ vừa phỗng tay trên đã dùng khinh thân pháp Phi Long Ảo của Tỏa Long bang?
Tiếng đôi co xa dần, cho Hứa Phong biết bản thân đang bị một nhân vật Tỏa Long bang dùng khinh thân Phi Long Ảo đưa đi.
Phẫn hận nhất là bản thân hết bị nhân vật này bắt lại bị nhân vật khác bắt, đó là chưa kể sẽ có nhân vật chỉ muốn hạ thủ Hứa Phong cho xong, như Bang chủ Cái bang chẳng hạn, vì thế khi nhận ra bản thân đang bị đưa ngang qua một dãy núi đá hiểm trở có lẽ là Võ Di sơn như lúc nãy Bang chủ Cái bang nhắc đến, Hứa Phong chợt nảy ý liều.
Và cơ hội chợt đến, đó là lúc Hứa Phong có cảm nhận tứ chi bắt đầu cử động được.
Không hề chần chừ, lúc nhân vật nọ lấy đà, chuẩn bị lao ngang qua một vực sâu chợt xuất hiện, Hứa Phong bất ngờ quẫy mạnh.
Và...
Ào...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 10
Thập tử nhất sinh

Cử động quá bất ngờ của Hứa Phong không những làm cho Hứa Phong rơi ngay vào vực mà còn làm cho nhân vật nọ phải loạng choạng và mất đà, y cũng rơi theo.
Và đây là lần đầu tiên Hứa Phong nghe thanh âm của nhân vật đó vang lên.

Y kêu thất thanh :
– Ôi chao! Sao ngươi dại dột như thế! Không khéo ta cùng chết theo ngươi mất.
Tư tưởng của Hứa Phong vụt bấn loạn, đáp hay không đáp đây? Cho dù Hứa Phong ngay lập tức nhận ra thanh âm kia là của ai... Chưa kịp có quyết định. thân hình của Hứa Phong chợt khựng lại. Kèm theo đó chính là thanh âm của nhân vật nọ vang lên :
– Giữ được rồi! Này ngươi đừng quẫy động như lúc nãy nữa nha. Hiện ta đang giữ ngươi bằng một tay, tay còn lại ta phải bấu vào một mô đá không lấy gì làm chắc chắn lắm đâu. Ngươi mà quẫy động, cả ta và ngươi thế là hết đường sống. Nhớ chưa?
Hứa Phong nhắm mắt lại, thật tình vì không dám nhìn vào đáy vực sâu thăm thẳm phía dưới, miệng thì nở một nụ cười buồn.
Không nghe Hứa Phong lên tiếng, ngỡ Hứa Phong cũng đang sợ chết, nhân vật nọ lại bảo :
– Ê! Tuy bảo ngươi không được quẫy động nhưng chí ít ngươi cũng nghĩ cách giúp ta chứ? Nào, hãy nhìn quanh ngươi xem, có chỗ nào có thể giúp ngươi tỳ tay hay chịu chân không? Bằng không, hừ, không lẽ ta và ngươi cứ mãi treo lơ lửng thế này? Ta đâu thể di trì lâu như ngươi nghĩ?
Hứa Phong chợt cảm thấy tức giận, giận người đó và giận luôn bản thân.
Thế là thay vì dịch chuyển nhẹ như nhấn vật đó căn dặn, Hứa Phong lại đột ngột tràn người xuống.
Nhân vật nọ kêu lên :
– Ngươi làm gì vậy? Không phải ta đã bảo... Chao ôi? Y phục ngươi rách rồi, có lẽ ta không giữ được ngươi nữa.
Đúng như nhân vật nọ kêu, động tác tràn người của Hứa Phong, cộng với cái chộp vẫn giữ chặc y phục của Hứa Phong đang được nhân vật nọ quyết liệt chi trì đã làm cho ỳ phục Hứa Phong giãn ra, sau đó là rách toạc.
Soạt!
Vẫn nhắm mắt, vẫn nụ cười buồn bã và tâm trạng tức giận, Hứa Phong lại tràn người thêm một lượt nữa.
Lần này thì...
Soạt!
Tiếng y phục tách rời và toàn thân Hứa Phong vì không còn lực nào giữ lại bắt đầu rơi xuống.
Tai Hứa Phong nghe tiếng nhân vật nọ bật kêu :
– Mau tìm chữ bám vào. Đừng liều mình như thế. Ta đến để cứu

ngươi, nào phải muốn hại ngươi, cớ sao ngươi lại nghĩ quẫn?
Hứa Phong không buồn động đậy và lẽ đương nhiên cũng không mở miệng lên tiếng.
Có lẽ từ trên cao nhìn xuống và thấy Hứa Phong không hề có cử chỉ nào tự cứu, nhân vật nọ bật quát lên :
– Ta không thể để ngươi chết!
Nghe thì có nghe, Hứa Phong lập tức có ý muốn mỉa mai: "Ngươi muốn thế nào tùy ý, nhưng muốn ta không chết trừ phi ngươi dám liều mình lao xuống để cùng chịu chết với ta".
Vậy mà nhân vật nọ dám liều lao xuống thật.
Bằng cách nào không biết nhưng rõ ràng dù Hứa Phong đã rơi được một khoảng xa, nhân vật nọ vẫn dám lao theo và lao kịp Hứa Phong.
Lần thứ hai một mẫu y phục khác của Hứa Phong lại được nhân vật nọ chộp giữ :
– Phù! Vẫn còn may, ta và ngươi lại tiếp tục treo lơ lửng. Lần này, ta van ngươi đừng xuẩn động như lúc nãy nữa, được không. Ta và ngươi sẽ không được may mắn lần nào nữa đâu.
Từ giận dữ chuyển sang phẫn nộ, Hứa Phong gào lên :
– Ta không cần may mắn nào cả. Chỉ có ngươi mới cần thôi. Mau buông ra, nếu không, chắc chắn ngươi cũng bị liên lụy.
Nhân vật nọ có vẻ bất ngờ :
– Ôi chao! Những lời lẽ tao nhã làm sao. Một nho sinh ta từng quen biết sao bỗng đổi thay thế này? Ngươi không xem ta là tiểu thư của ngươi nữa sao?
Hứa Phong cười chua chát :
– Nho sinh mà ngươi biết đã chết rồi. Đó là vì ngươi, vì một Giả tiểu thư như ngươi đó.
– Vì ta? Tại sao chứ? Phải chăng ngươi oán trách ta vì lúc ở Uy Phong Cồ Tự đa lẻn bỏ ngươi lại một mình?
Hứa Phong khống buồn đáp, không buồn giải thích.
Nhân vặt nọ thở dài :
– Đồng ý đó là lỗi của ta. Nhưng ta mong ngươi hãy hiểu cho ta. Ta làm sao dám lưu lại khi ta bất ngờ phát hiện kẻ thù của ta đã ẩn mặt ở đó từ trước? Hơn thế nữa, ngoài thế lực không gì sánh nổi của kẻ thù, ta còn phát hiện kẻ ta từng hí lộng cũng âm thầm xuất hiện. Một mình ta sao đương đầu nổi hai nhân vật đáng sợ đó?
Hứa Phong bĩu môi :
– Ngươi là đơng. kim lệnh ái của Bang chủ Tỏa Long bang. Với thế lực của Tỏa Long bang, ngươi còn phải sợ ai?
Có tiếng cười khúc khích :

– Ai bảo người ta là ái nữ của lão thất phu Khả Thế Phương? Hóa ra vì điều ngộ nhận này, khi bị ta bất ngờ cướp khỏi tay lão Cung chủ Thần bí, ngươi sợ ta hại nên cố tình lao xuống vực tìm chết?
Hứa Phong hoang mang :
– Không phải thế sao? Ta nghe nói, ngươi am hiểu khinh thân pháp Phi Long Ảo gì đó của Tỏa Long bang mà?
Tiếng cười khúc khích đổi thành tiếng rít giận dữ :
– Lấy võ công của người để hại lại người, đáng lý ngươi phải nghĩ ra kẻ thù của ta chính là lão họ Khả chứ?
Hứa Phong bàng hoàng :
– Nói sao? Cô nương... cô nương với lão Khả là kẻ thù?
Vị cô nương đó chép miệng :
– Hư thực thế nào, có lẽ đã đến lúc ta giải thích cho ngươi rõ, nhưng không phải lúc này. Bởi vì, chậc, ta đã mỏi tay lắm rồi, nếu không mau chóng thoát khỏi tình cảnh này, ta và ngươi phải chết. Lúc đó, liệu lời ta giải thích phỏng có ích gì?
Hứa Phong phất khởi hùng tâm, kêu lên :
– Cô nương nói thật chứ? Cô nương không dối gạt vãn sinh chứ?
– Sắp chết đến nơi, ta hơi sức nào gạt ngươi? Ngươi tin cũng được, không tin cũng được.
Hứa Phong chợt hít một hơi thật dài :
– Vãn sinh tin! Giờ thì thế này, ngay bên dưới, vãn sinh có nhìn thấy một huyệt khẩu, nếu...
– Thật ư? Huyệt khẩu như thế nào? Ở phía dưới là ở dưới bao xa? Liệu ngươi có thể lần tay tới không?
Hứa Phong đáp :
– Không thể với đến, vì vẫn còn cách vãn sinh non một trượng.
– Vậy cũng như không, ta...
Hứa Phong bảo :
– Sao lại cũng như không? Chỉ cần cô nương gắng sức một ít, vừa đung đưa vừa ném vãn sinh về phía tả, mà không, chính là phía hữu của cô nương vãn sinh nghĩ sẽ có cách bám vào miệng huyệt khẩu.
– Rồi sao nữa? Chỉ cần ta khẽ nhích động chính ta cũng phải tuột tay rơi xuống. Lúc đó, bản thân ngươi thì an toàn, còn ta phải tan xương nát thịt sao.
Hứa Phong phì cười :
– Cô nương biết võ công đâu dễ gì tuột tay? Giả như có chuyện đó xảy ra, một là vãn sinh sau khi bám vào miệng huyệt sẽ cố đưa tay giữ cô nương lai, hai là...
– Sao? Ngươi lo thân ngươi còn chưa xong, lấy sức đâu giữ được

ta? Huống chi...
– Thế nào?
– Hừ! Ta không nói có lẽ ngươi cũng tự hiểu, dễ gì ngươi chịu liều mạng để cứu ta là kẻ người còn đang hận.
Hứa Phong nói thật quả quyết :
– Có hay không cô nương sẽ biết. Vì đó là ý thứ hai vãn sinh đang định nói ra.
– Là ý gì? Ngươi thử nói xem.
Hứa Phong nghiêm giọng :
– Nếu không giữ được cô nương, nếu cô nương vì thế phải rơi xuống, hãy nghe vãn sinh nói đây, vãn sinh cũng tự lao xuống cùng cô nương.
– Ngươi! Hừ! Có mới nói nha? Ngươi và ta không ân không tình, làm sao ta dám tin ngươi sẽ có hành động như thế?
Hứa Phong giận dữ :
– Chuyện chưa xảy ra cô nương chớ vội võ đoán. Còn bây giờ, ném đi. Nếu cô nương không ném được vãn sinh sẽ tự gieo mình xuống vậy.
Và Hứa Phong lập tức tự đong đưa thân hình :
– Ấy! Ngươi đừng cử động nữa? Ta sắp tuột tay khỏi vách đá đây này.
– Vậy còn chần chờ gì nữa? Ném đi! Nhớ, ném về phía hữu. Nào!
– Ta...! Thì thôi vậy. Ném thì ném!
Thân hình Hứa Phong liền rơi xuống và rơi chếch về phía huyệt khẩu ở phía dưới thật.
Vù...
Đã chuẩn bị sẵn, Hứa Phong lập tức thu người và chồm đến, bám cả hai tay vào bờ đá nhám nhúa ngay mép huyệt khẩu.
Lập tức có tiếng nữ nhân hô hoán :
– Ta bị rơi đây này! Ta giao sinh mạng ta cho ngươi vậy.
Hứa Phong thất kinh. Vì bản thân Hứa Phong nào có kịp thu người lên và chui vào huyệt khẩu. Với cảnh này mà nói, Hứa Phong dù rất muốn cũng đâu còn cánh tay nào để đưa ra hoặc đón đỡ hoặc chộp giữ nữ nhân nọ như đã hứa.
Hứa Phong chợt thét lên :
– Chân! Chân! Cô nương phải cố chộp lấy chân của vãn sinh. Nhanh lên!
Soạt!
Y phục của Hứa Phong bị chằn xuống. Cùng lúc đó, toàn thân của Hứa Phong cũng bỉ trì xuống do phần hạ thân đã bị vòng tay nữ nhân

nọ quấn chặt.
Hậu quả dĩ nhiên là phải có hai tay đang bám giữ mép huyệt khẩu của Hứa Phong từ từ chuội đi.
Hứa Phong kinh hoảng, cố bấu giữ mười ngón tay vào bờ đá, miệng kêu :
– Vãn sinh khó thể giữ lâu hơn. Nếu có cách nào thoát được, cô nương cứ tùy tiện thoát. Không cần bận tâm, lo lắng cho vãn sinh.
Từ phía dưới, thanh âm nữ nhân vang lên như cam phận :
– Vẫn còn một cách để thoát khỏi cảnh này. Ngươi không chi trì được nữa thì cứ buông tay. Ta và ngươi đành chịu chết vậy.
Thật lạ, nếu lúc Hứa Phong nao lòng và quyết chết đã có nữ nhân nọ bao phen liều mình cứu nguy, thì lúc này câu nói bi quan của nàng lại làm cho Hứa Phong phấn khích và có quyết tâm phải sống.
Hứa Phong không kể gì sự đau đớn, mười đầu ngón tay vẫn cào vẫn bấu, quyết không chịu buông rời bờ đá nhám nhúa hiện là vật cứu tinh duy nhất cho cả hai.
Thân thể vẫn bị đeo trì, càng khiến Hứa Phong mau lâm vào cảnh kiệt lực.
Cứ như thế, không bao lâu sau đó, Hứa Phong chợt thở phì phò và nói qua hơi thở mệt nhọc :
– Được rồi... phì... phì. Nếu cô nương còn chút sức lực nào hãy cứ bám vào người vãn sinh mà leo lên. Cứ từ từ thôi, chúng ta rồi sẽ thoát! Phì... Phì...
Giọng nói của nữ nhân nghi ngờ :
– Thoát ư? Ngươi... Ngươi...
Không thêm một thanh âm nào nữa, trái lại qua cử động thoăn thoắt của nữ nhân, nàng đang leo lên huyệt khẩu bằng chiếc cầu nối duy nhất là thân hình của Hứa Phong, đủ cho Hứa Phong hiểu và thán phục. Nàng đã ngỡ phải chết, nàng không hề tin cho dù nghe Hứa Phong bảo cả hai sẽ thoát, nhưng sau đó khi vượt qua nỗi nghi ngờ, nghi ngờ chính bản thân và thực tại, nàng tỉnh lại thật nhanh để trở lại một bậc nữ anh thư quyết đoán và là bậc nữ lưu am tường võ học mà bản thân Hứa Phong từng thán phục.
Chuyện sau đó bỗng trở nên dễ dàng hơn, nàng là người luyện võ nên sau khi leo lên, chỉ cần vài lượt kéo tay nhẹ nhàng của nàng. Hứa Phong đã được nàng lôi lên và đặt an toàn ngay huyệt khẩu.
Cũng nhanh nhẹn như vậy, sau một thoáng ngẩng đầu nhìn lên miệng vực, nàng lên tiếng cả quyết :
– Từ đây lên miệng vực chí ít là ba mươi trượng chiều cao, đến bản thân ta cũng không thể leo lên, nói gì đến việc đưa ngươi cùng thoát.

Cũng được thôi, trong huyệt khẩu hiện có gió thoang thoảng đưa ra, điều này cho thấy từ đây có thể theo huyệt khẩu thông đến một nơi nào đó, không loại trừ đó sẽ là nơi giúp chúng ta thoát thân. Ta nghĩ, chúng ta cũng nên mạo hiểm thêm một phen nữa. Thà như vậy còn hơn, không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.
Là nữ nhi nhưng vì nàng là người hiểu võ công, khác với Hứa Phong là người không biết gì cả, nên vừa dứt lời, nàng liền thoăn thoắt chui vào huyệt khẩu.
Hứa Phong đâu còn cách chọn lựa nào khác, đành phải chui theo. Huyệt khẩu tuy đài nhưng càng vào trong càng thu hẹp dần, khiến Hứa Phong đôi lúc phải bò bằng tứ chi.
Cử động này làm cho Hứa Phong chợt buột miệng kêu lên :
– Ôi chao!
Ở phía trước, nghe Hứa Phong kêu, nàng lộ vẻ quan tâm khi dừng lại hỏi :
– Sao thế?
Hứa Phong đáp :
– Bò như thế này, mười đầu ngón tay của vãn sinh...
Ở phía trước, nàng buông tiếng cười khẩy :
– Ngươi đau! Hay phải bò như thế này đối với hạng văn nhân nho nhã các ngươi là hành vi nhục nhã, sỉ khả sát bất khả nhục?
– ...
– Ngươi không đáp? Bò nữa hay muốn quay lại thì tùy ngươi. Phần ta, có điều này ta nghĩ ngươi nên biết, để chi trì sinh mạng, để thực hiện cho bằng được hoài bão của mình, đối với ta chính là sống để báo thù, đừng nói chỉ chịu nhục, chịu khuất tất như thế này, có chịu nhiều hơn thế ta vẫn cam tâm.
– ...
– Còn nữa, là sĩ tử hẳn ngươi phải biết, có cái chết nặng như núi Thái Sơn thì đôi lúc cũng có cái chết nhẹ tợ hồng mao. Điều quan trọng đối với ta, đối với mọi người, là phải chết như thế nào cho xứng đáng. Ta không nói thêm nữa, chuyện của ngươi tùy ngươi quyết định vậy Theo thanh âm vang lên, Hứa Phong biết nàng lại tiếp tục bò sâu vào huyệt khẩu.
Cắn răng để khỏi bật lên tiếng kêu đau, Hứa Phong vận dụng tứ chi bò theo.
Được một lúc, có tiếng nàng nhẹ thở phào :
– Ồn rồi! Hóa ra huyệt khẩu đã đưa chúng ta lọt vào lòng núi Võ Di lại có cả một dãy thạch động liên hoàn này?
Hứa Phong tiếp tục bò lên và do huyệt khẩu quả nhiên ăn thông với

một thạch động nên địa hình trở nên rộng dần, thừa chỗ cho năm bảy người cùng đứng, huống chi hiện giờ họ chỉ có hai người?
Giương mắt nhìn quanh, Hứa Phong buộc phải thì thào :
– Cô nương bảo đây là dãy thạch động liên hoàn?
Nàng phì cười :
– Đương nhiên ngươi không thể nhìn thấy, vì mục lực của người biết võ công dĩ nhiên phải tinh tường hơn những kẻ không biết võ công. Tuy nhiên ta nghĩ ngươi không có gì phải sợ. Bóng tối chỉ dành để hù dọa những người không am hiểu võ công mà thôi. Đã có ta ở đây, ngay bên cạnh, ngươi, ngươi cứ việc nói lớn tiếng, cần gì phải thì thà thì thào.
Hứa Phong vẫn cứ thì thào :
– Lão Cung chủ Thần Bí cung cố tình dẫn dụ Bang chủ Cái bang đến tận Võ Di sơn này, vì cô nương bảo trong lòng núi có nhiều thạch động liên hoàn, cô nương thử nghĩ xem, nhỡ đây là Tổng đàn của Thần Bí cung thì sao?
Hoàn toàn không như Hứa Phong nghĩ, nàng vẫn oang oang :
– Giả như ngươi nói đúng, đây chính là Tổng đàn Thần Bí cung, cho ngươi hay, vì ngươi không phải người luyện võ, nên không am hiểu, bọn môn nhân Thần Bí cung nãy giờ đâu dễ gì để ngươi và ta yên thân? Chúng phải phát hiện hai ta từ lâu, và chúng phải có sự đối phó. Vì những chuyện đó cho đến giờ vẫn chưa xảy ra, ngươi yên tâm đi, quanh đây nhất định không có người và mãi mãi sẽ không ai tìm thấy hai ta nếu ngay bây giờ cả ta và ngươi không gấp rút tìm ra lối thoát.
Nàng lập luận quá đúng, Hứa Phong một lần nữa thán phục nàng. Vả lại, dù sao nàng cũng là người am hiểu võ công, nàng có quá nhiều kinh lịch cũng phải, không như Hứa Phong, đây là lần đầu tiên đụng chạm và bôn tẩu giang hồ.
Bất chợt, Hứa Phong bị nàng nắm tay lôi đi :
– Ta nhận ra rồi. Gió từ phía này thổi đến. Hãy mau theo ta.
Là nam nhi, phải để nữ nhi đưa đi, nhất nhất điều gì cũng được nữ nhi dẫn dắt chỉ điểm, tự trong lòng Hứa Phong cảm thấy khó chịu. Tuy vậy, vì vẫn muốn thoát và nhất là không đủ lực để cưỡng lại sức lôi kéo của nàng, Hứa Phong vẫn phải vất vả bám theo.
Do không nhìn thấy gì, có lần Hứa Phong vấp phải một vật chợt nhô cao suýt ngã.
Nàng kịp thời dừng lại và đỡ Hứa Phong lên :
– Sao ngươi kém thế? Chỉ một mô đá nhỏ thôi mà, ngươi không tự gượng được sao?

Hứa Phong ngượng mắt, lí nhí :
– Vãn sinh... Vãn sinh...
Nàng thở hắt ra :
– Thôi, khỏi phải biện bạch nữa. Đi!
Nàng lại lôi Hứa Phong đi.
Từ phía xa, nếu Hứa Phong không cho đây là điều tưởng tượng, dường như có ánh sáng mờ mờ đưa đến.
Và điều đó hiển nhiên lại là sự thật. Hứa Phong nghe nàng bật reo :
– Thoát rồi! Ở phía trước đã có ánh sáng. Nếu ta đoán không lầm, chỗ sáng đó phải là một triền núi. Hay lắm! Vậy là chúng ta thoát rồi.
Nữ nhi sao vẫn là nữ nhi, do quá vui mừng, lúc bật reo, nàng cứ nắm tay Hứa Phong giật qua giật lại.
Hứa Phong lần này không kềm được nữa, vừa cố rụt tay về vừa kêu :
– Ôi!
Nàng vẫn giữ chặt tay Hứa Phong, miệng làu bàu :
– Lại nữa rồi? Ai cũng nói văn nhân là hạng bạc nhược, ta chỉ mới khẽ giật tay, ngươi đã luôn miệng kêu đau thế sao? Xem ra, có lẽ đây là lần đầu tiên hạng công tử thiếu gia ngươi phải chịu.
Đang nói, nàng bỗng dừng lời.
Tiếp theo đó, chính nàng kêu lên :
– Ôi chao, những ngón tay của ngươi...
Hứa Phong giật mình và cố thu tay về.
Lần này, do nàng đang bàng hoàng vì phát hiện sự thật nên không giữ nổi tay Hứa Phong. Vậy là Hứa Phong sau khi thu tay về lập tức giấu vào người.
Nàng tỉnh lại kịp lúc và bằng sự nhanh nhẹn của người luyện võ nàng vẫn có cách chộp lại, chộp giữ cả hai tay Hứa Phong.
Hứa Phong không đủ sức cưỡng lại đành để nàng cầm và săm soi nhìn vào hai bàn tay của Hứa Phong.
Nàng chợt để lộ nữ tính khi xuýt xoa lên tiếng :
– Thì ra, vì để chi trì sinh mạng cho cả hai, để ta không rơi xuống vực, vô tình ngươi phải hủy hoại mười đầu ngón tay của ngươi đến thế này ư?
Hứa Phong ầm ừ :
– Chuyện đâu có gì đáng nói? Còn mạng là tốt rồi, tiếc gì mười đầu ngón tay?
Nàng tỏ ra ân hận :
– Tay của ngươi thế này thảo nào không đau lúc phải bò theo ta? Vậy mà ta cứ ngỡ ngươi là hạng thư sinh bạc nhược, chỉ chịu khổ

một chút cũng kêu đau...
Hứa Phong cười gượng :
– Đó là sự thật! Cô nương hà tất phải áy náy.
Nàng xoa nhẹ hai bàn tay của Hứa Phong :
– Không đúng! Ta đã trách lầm ngươi, không những thế, ta còn nghi ngờ, còn luôn có thái độ khinh thường ngươi. Ngươi... ngươi có chịu tha thứ cho ta?
Hứa Phong rụt tay về :
– Văn sinh đâu kém gì? Vì vẫn nghi ngờ nên suýt nữa vãn sinh làm hệ lụy đến sỉnh mệnh cô nương. Vãn sinh là người có lỗi trước Nàng trầm tư...
Một lúc sau nàng bảo :
– Có câu nói "Có trải qua hoạn nạn mới hiểu nhau", xem ra đã đến lúc ta và người phải bộc bạch cho nhau nghe những gì bấy lâu nay vẫn giữ kín, vì nghi ngờ nên cố tình che giấu.
Hứa Phong quả quyết lắc đầu :
– Không cần phải thế! Hiểu nhau và tin nhau, thế là đủ. Vãn sinh không có điều gì đã giữ kín cần phải nói, do vậy vãn sinh cũng không đòi hỏi cô nương phải bộc bạch gì cả.
Nàng khựng người :
– Sao vậy?
Hứa Phong vẫn khăng khăng :
– Không phải sao vậy, mà kỳ thực không có gì để nói.
Nàng chợt bật ra tiếng cười khan :
– Phải chăng ngươi sợ phải nói cho ta nghe những câu kinh văn gì đó liên quan đến sở học thượng thừa mà vô tình ta nghe lão Cung chủ Cung thần Bí đề cập đến!
Hứa Phong do có chủ ý riêng nên cố ý thừa nhận :
– Cũng có phần nào đúng như cô nương nói.
Nàng cười khẩy :
– Ngươi lầm rồi. Đối với ta, những câu chữ ở Uy Phong cổ tự là vô nghĩa. Thiết tưởng ngươi nên biết một sự thật này, chẳng phải ngươi là kẻ đầu tiên lấy làm lạ về sự xuất hiện quá nhiều của những câu chữ vô nghĩa đó đâu. Lâu lắm rồi, lúc phụ thân ta chưa bị sát hại, người đã phát hiện và đã bỏ công thu thập toàn bộ những câu chữ đó. Rất tiếc, gia phụ chỉ làm chuyện vô ích. Vậy ngươi hiểu rồi đó, ta cứu ngươi vì không thể không cứu ngươi, ta bảo ngươi bộc bạch tuyệt đối không phải vì những câu chữ ta đã biết kia.
Hứa Phong thoáng lặng người.
Thấy Hứa Phong không nói, nàng giận dữ :

– Ngươi vẫn chưa tin ta? Được! Ân đã báo ân, giữa ta và ngươi sau này không còn nợ gì nhau nữa. Lối thoát cũng đã sẵn có ta nghĩ, ngươi thừa năng lực tự mình đi trở ra. Ta...! Hừ!
Không một lời cáo biệt, cũng không một câu giã từ, nàng đùng đùng bỏ đi.
Nhìn theo cho đến lúc nàng khuất dạng hoàn toàn. Hứa Phong lẩm bẩm :
– Mong cô nương lượng thứ. Để khỏi phải hệ lụy đến cô nương, chuyện của vãn sinh tuyệt đối không thể cho cô nương biết. Hẹn sau này, nếu có dịp, vãn sinh sẽ giải thích tất cả.
Hứa Phong vừa dứt lời, ở phía sau bỗng có một thanh âm lạnh lùng vang lên :
– Tiểu tử ngươi còn mong có ngày sau nữa sao?
Giật nảy người, Hứa Phong định quay lại.
– Hự!
Hứa Phong bị bất động hoàn toàn, giống như lần bị hắc y nhân dùng thủ pháp gì đó làm cho bất động.
Hứa Phong bật kêu :
– Lão là Cung chủ... Hự!
Mọi thanh âm của Hứa Phong đều tắt ngấm không thể phát thành tiếng.
Á huyệt? Á là câm, Hứa Phong hiểu vậy là bản thân vừa bị điểm vào Á huyệt.
Vẫn chưa hết, Hứa Phong chợt cảm nhận thần trí dần mờ đi. Trước lúc hoàn toàn lịm hẳn, Hứa Phong còn thầm kêu :
– “Vậy là hết! Rốt cuộc ta vẫn phải chết...”.

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 11
Trong nguy nan khổ luyện công phu

Một lòng động hoang vắng được một ngọn nến duy nhất hắt từng tia sáng vàng vọt soi tỏ.
Cạnh ngọn nến là bộ văn phòng tứ bảo với một mảnh hoa tiên được trải sẵn, tất cả được sắp đặt gọn ghẽ trên mặt một thạch bàn tương đối phẳng phiu.
Như cố tình để cho Hứa Phong đủ thời gian ghi nhận toàn bộ những

vật dụng trên, đến lúc này mới có thanh âm vang lên.
Và thanh âm vang lên lạnh lẽo, lại không thấy người phát thoại nên đối với Hứa Phong đó là thứ thanh âm chừng như được xuất phát từ cõi u minh. Nếu ngay trước mắt Hứa Phong không có ngọn nến đang tỏa sáng, có lẽ Hứa Phong nghĩ bản thân đã chết và đang hiện diện ở cõi u minh thật.
Thanh âm kia hỏi :
– Ta được biết, ngoài những câu chữ ngươi đã thu thập ở Uy Phong cổ tự, quyển Phạn kinh được ngươi đưa về Thiếu Lâm cho lão trọc Chí Thiện ngươi cũng đã xem qua?
Hứa Phong dựa theo hướng phát thoại, định quay đầu nhìn lại phía sau thì nhận ra toàn thân vẫn bất động. Có khác chăng là lúc này Hứa Phong bất động theo tư thế ngồi.
Không động đậy được, Hứa Phong đành phải hỏi :
– Tôn giá là Cung chủ Thần Bí cung?
Véo...
Một tiếng rít chợt vang lên.
Tiếp theo sau đó, hậu tâm của Hứa Phong cảm thấy rát bỏng như bị một vật nóng chạm vào.
Đau nhưng không thể nhích động, Hứa Phong bật gào lên :
– Ta hỏi, tôn giá không thích đáp thì thôi. Cớ sao lại hành hạ ta?
Véo
Lại một tiếng rít nữa vang lên và lưng Hứa Phong lại bị một vật nọ quật mạnh vào.
Nhưng lần này có phần khác, Hứa Phong chưa kịp lên tiếng đã nghe thanh âm kia bảo :
– Ở đây người có quyền hỏi là ta, tiểu tử ngươi chỉ có bổn phận đáp và phải đáp cho thật. Cứ mỗi lần sai phạm, hừ, Cửu Khúc trường tiên của ta lại được dịp trừng trị ngươi, rõ chưa?
Cửu Khúc trường tiên, một ngọn roi bện bằng da gồm chín đốt nối liền lại và ở mỗi chỗ tiếp nối làm gì không có những vật sắc nhọn để móc và giật xé da thịt. Hứa Phong vỡ lẽ, bản thân lúc này cảm thấy rát bỏng chính là do da thịt bị hung thần ác sác này dùng Cửu Khúc trường tiên giật đứt ra.
Phẫn hận, Hứa Phong rít :
– Lão giết ta đi! Đừng hành hạ cũng đừng mong ta đáp lại bất kỳ lời nào.
Véo... Chát!
Hứa Phong rít to hơn :
– Ác nhân! Ta có thù gì với lão?

Véo... Chát!
* * * * *
Nỗi đau thấm dần, Hứa Phong hộc lên một tiếng và lịm đi.
Tỉnh lại, cảnh quang vẫn như cũ. Có khác chăng, trước mặt Hứa Phong hiện giờ ngoài bộ văn phòng tứ bảo còn có thêm một bầu nước và một ít thức ăn.
Như biết rõ Hứa Phong đã tỉnh lại, thanh âm kia lại vang lên, vẫn từ phía sau lưng Hứa Phong :
– Hẳn ngươi đang thấy đói?
Hứa Phong làm sao quên mấy ngọn roi vừa nếm chịu. Vẫn còn phẫn hận, Hứa Phong lặng thinh không đáp.
Véo...
Vừa nghe tiếng rít này, Hứa Phong biết ngay điều gì sắp xảy đến. Và sự thật đúng như vậy.
Chát!
– Ngươi có bổn phận đáp! Không đáp, bị trừng phạt, đáp sai cũng bị trừng phạt. Nào, nói hay không nói?
– ...
– Ngươi muốn thi gan với ta? Được! Hừ!
Véo... Chát!
– Nói chưa?
– ....
– Có lẽ ngươi chưa thấy quan tài nên chưa sa lệ? Ngươi có biết, lúc nãy ngươi bất tỉnh ta đã thoa thứ gì vào vết thương của ngươi không? Đó là Vẫn Sa Thạch, một loại dược liệu chỉ làm da thịt ngươi thêm lở loét. Do vậy, nếu ngươi còn bướng bỉnh, mỗi vết thương do Cửu Khúc trường tiên gây ra, sau khi bị ta bôi Vẫn Sa Thạch vào, vết thương đó sẽ mưng mủ, khiến ngươi sau này chỉ là một gã quái nhân không hơn không kém. Thế nào, ngươi chịu nói chưa?
Hứa Phong rúng động, nếu vậy thà chết còn hơn. Nhưng tại sao phải chết nếu trước mắt lại sẵn có con đường sống? Hứa Phong nghĩ và nhớ đến một câu nói tường đâu đã nghe từ lâu lắm rồi: Có cái chết nhẹ tợ hồng mao, nhưng cũng có cái chết nặng như Thái Sơn.
Hứa Phong nuốt hận vào lòng, đáp :
– Đúng vậy, ta đói.
Nếu Hứa Phong không nghe lầm, dường như ngay khi Hứa Phong ứng tiếng chịu đáp liền có tiếng thở dài thất vọng của ai đó vang lên. Là ai tỏ ra thất vọng khi thấy Hứa Phong đổi thành ngoan ngoãn! Không lẽ là nhân vật vừa hành hạ Hứa Phong? Tuyệt đối không phải, đối phương sao lại thất vọng? Trái lại, càng thấy Hứa Phong ngoan

ngoãn đối phương càng nên đắc ý mới phải? Có lẽ Hứa Phong đã nghe lầm.
Thanh âm kia vang lên :
– Thức ăn sẵn trước mặt, ngươi muốn ăn không?
Hứa Phong rất ngoan ngoãn :
– Muốn!
– Tốt lắm! Vậy câu lúc nãy ta hỏi, ngươi đáp đi. Chỉ cần ngươi đáp xong, tức khắc ta sẽ cho ngươi ăn.
Lần này Hứa Phong thật sự hoang mang, không thể không hỏi :
– Câu hỏi gì lúc nãy?
Véo...
Thất kinh, Hứa Phong vội kêu :
– Ngừng tay đã! Ta không nhớ đó là câu hỏi gì, đương nhiên ta phải hỏi lại mới có thể đáp. Lão không thể vì thế mà đánh ta.
Da thịt vậy là không bị Cửu Khúc trường tiên chạm vào, Hứa Phong chỉ lo lắng khi nghe đối phương nhắc lại câu đã hỏi :
– Ta đã hỏi ngươi về những câu kinh văn trong quyển Phạn kinh.
Chuyện mới xảy ra chưa đầy nửa canh giờ, không lẽ ngươi lại mau quên đến thế?
Chỉ mới nửa canh giờ thôi sao? Thế mà Hứa Phong ngỡ đã xảy ra ít lắm phải là đôi ba ngày.
Hứa Phong đành đáp, nhân đó nói thêm một câu hàm ý phòng bị chuyện về sau:.
– Về chuyện Phạn kinh ư? Có! Ta có đọc. Nhưng như lão vừa thấy, ta là ngươi kém trí, rất mau quên những gì đã xảy ra.
Véo... Chát!
Hứa Phong thừa biết tại sao lại bị trừng trị nhưng vẫn hỏi :
– Ta đã đáp, sao lão lại đánh ta?
– Nói thừa một câu, bị trừng trị một roi, hai câu hai roi. Đó là lý do...
Hứa Phong tuy bị lãnh một roi nhưng vẫn hài lòng, vì dù sao câu cần nói đã nói.
Sau đó, thấy chưa có lệnh cho ăn. Hứa Phong chấp nhận chịu thêm một roi nữa để hỏi :
– Ta ăn được chưa?
Quả nhiên phải chịu một roi thật.
Véo... Chát!
Sau đó mới ra lệnh :
– Hỏi thừa, một roi. Còn ăn hay không, thức ăn đã có sẵn, ngươi cần gì phải chờ lệnh! Ăn đi!
Hứa Phong chợt nhăn mặt, vì tứ chi vẫn bị bất động, ăn sao được

mà ăn!
– Ta...
Véo... Chát!
– Ngươi không thể lẳng lặng mà ăn sao?
Hứa Phong lại nuốt hận vào lòng, chấp nhận thêm một roi nữa để hỏi :
– Ta không thể cử động được, làm sao ăn?
Một roi lao đến.
Véo... Chát!
Sau đó mới có lời đáp :
– Hóa ra là vậy. Cũng tốt! Ngươi có thể cử động để ăn nhưng phải đáp ta câu này! Ngươi nhớ hay không nhớ những câu kinh văn trong quyển Phạn kinh?
Hứa Phong kêu thầm :
– “Nguy tai! Lúc này ta nói kém trí là để tránh lão hỏi câu này. Nếu bây giờ bảo không nhớ, lão đâu dễ cho ta ăn? Không ăn thì phải chết! Nhưng ta lại không thể chết!”\.
Véo... Chát!
– Chậm trả lời, một roi. Đáp mau, nhớ hay không?
Hứa Phong nuốt hận :
– Nhớ!
Vậy là :
Véo... Chát!
– Dám lừa dối, bảo là kém trí? Lần này, tạm trừng trị ngươi chỉ một roi. Thêm lần nữa mất mạng.
Có một vật khẽ chạm vào đầu vai bên tả của Hứa Phong, lập tức tay bên tả cử động được.
Phần thì đau ê ẩm khắp người, nhất là cả năm đầu ngón tay do đã từng cào nát da thịt vào đá lúc trước, lại thêm tay tả không phải tay thuận nên Hứa Phong vừa cầm lấy thức ăn rời khỏi tay.
Lập tức...
Véo... Chát!
– Phung phí thức ăn, ngươi tưởng ta là đại phú gia chắc? Nhặt lên!
Hứa Phong vươn tay để nhặt. Cũng may, phần thức ăn chỉ rơi vừa đúng tầm tay với nên Hứa Phong vẫn có thể tự nhặt.
Tuy nhiên, ngọn roi lúc mới rồi dường như được đối phương cố ý, tả thủ của Hứa Phong vì bị trúng roi nên không thể cầm vững mẩu thức ăn đó. Nó lại rơi.
Véo... Chát!
– Nhặt lên!

Hứa Phong nén chịu, nhặt nhưng lại rơi.
Véo... Chát!
– Nhặt lên!
Hứa Phong vỡ lẽ. Đối phương là người chỉ thích nhìn người khác bị hành hạ và đương nhiên phải thích hành hạ kẻ khác. Đó là lý do khiến đối phương hiện giờ đang tìm đủ cách miễn sao có dịp hành hạ Hứa Phong.
Nhưng đối với Hứa Phong, đối phương càng hành hạ, Hứa Phong càng thêm nung nấu quyết tâm. Quyết phải sống, nhục đến mấy cũng phải sống. Vì có sống mới mong có ngày báo phục.
Chỉ riêng chuyện ăn như đang diễn ra, Hứa Phong trước sau cũng bị đối phương quật mấy mươi roi.
Ăn xong mới đến phần chính yếu. Và đối phương cũng có đủ lý do để hành hạ Hứa Phong.
Đầu tiên, đối phương bảo :
– Ta đã để sẵn văn phòng tứ bảo, ngươi nên ngoan ngoãn ghi lại những câu kinh văn đã đọc trong quyển Phạn kinh.
Hứa Phong cau mày :
– Ta đâu thể nhớ hết?
Véo... Chát!
– Nhớ hay không?
Hứa Phong dở khóc dở mếu, bảo nhớ hết cũng nguy mà bảo không nhớ hết càng nguy hơn.
Véo... Chát!
– Ngươi quên ta đã nói gì sao? Chậm đáp lời, một roi. Thế nào?
Hứa Phong, chọn điều ít nguy hiểm nhất, chí ít là vào lúc này :
– Nhớ!
– Tốt! Viết đi.
– Nhưng tay của ta...
Véo... Chát!
– Không được nói thừa! Viết!
Hứa Phong nuốt hận :
– Ta thuận tay hữu...
Véo... Chát!
– Vậy sao không bảo trước? Vậy thì dễ thôi, ta sẽ điểm lại Khúc Trì ở khủy tay và huyệt Kiên Tĩnh ở đầu vai, cả hai đều ở bên tả. Tay tả của ngươi vì thế sẽ bị bất động. Ngược lại, cũng làm như vậy với tay bên hữu, hữu thủ ngươi ắt sẽ cử động được. Rồi đó, viết đi.
Hứa Phong đưa tay hữu cầm bút.
Cũng như trường hợp đã xảy ra cho tay tả, Hứa Phong lại lóng

ngóng làm bút rơi ra.
Véo... Chát!
– Ngươi cố tình trì hoãn ư? Nhặt lên!
Lần này ngọn Cửu Khúc trường tiên lập tức vắt ngang bờ vai hữu, khiến hữu thủ Hứa Phong tê buốt không thể nào cử động nổi, nói gì việc nhặt bút lên.
Và trì hoãn là một roi.
Càng chậm nhặt lên càng bị trừng trị.
Véo... Chát!
Véo... Chát!
Bao nhiêu nhẫn nại của Hứa Phong vậy là tan biến. Hứa Phong gào vang :
– Nào phải ta không muốn nhặt.
Véo... Chát!
– Lão quật vào tay ta, làm sao ta nhặt?
Véo... Chát!
Quá phẫn hận, Hứa Phong càng gào to hơn :
– Ác nhân! Lão ác ma! Lão không còn nhân tính nữa sao? Vậy giết ta đi! Giết ta đi!
Mỗi tiếng Hứa Phong kêu đều được đệm vào mỗi tiếng roi quật chan chát.
Và dường như đây là dịp cho đối phương bộc lộ dã tính, những ngọn Cửu Khúc trường tiên cứ thi nhau đổ trút vào khắp thân Hứa Phong như mưa trút nước.
Véo... Chát!
Véo... Chát!
Sức của Hứa Phong hoàn toàn cạn kiệt và Hứa Phong ngất lịm đi.
Cả trong mơ, Hứa Phong cũng nhìn thấy bị ác ma hành hạ, khiến Hứa Phong phải bật thét lên :
– Ác ma! Ta hận lão...
Nhờ đó, Hứa Phong tỉnh lại với toàn thân xuất hạn đầm đìa.
Quang cảnh vẫn không thay đổi. Một ngọn nến lung linh, đây là ngọn nến mới. Có lẽ ngọn nến lúc trước đã cháy tàn! Cũng bộ văn phòng tứ bảo chờ sẵn để Hứa Phong ghi lại những câu kinh văn đã đọc trong quyển phạn kinh.
Nhìn thấy quang cảnh này, nỗi uất hận lại dâng tràn, xâm chiếm toàn bộ tâm trí Hứa Phong.
– Ngươi hận ta? Tốt! Cứ giữ mối hận đó chôn chặt trong lòng. Vì hiện giờ ngươi đâu có cách nào trút hận, trừ phi, hừ, ngươi muốn chịu thêm nhiều khổ hình nữa.

Lời nói này của đối phương bỗng bật lên trong tâm trí Hứa Phong một ý niệm.
Hít vào một hơi thật dài, Hứa Phong cất giọng đã khàn vì gào quá nhiều để lên tiếng :
– Ta sẽ viết tất cả những gì lão cần...
Véo... Chát!
Vẫn cắn răng chịu đựng, Hứa Phong nói tiếp :
– Đổi lại, lão phải ngưng ngay những nhục hình này!
Véo... Chát!
– Bằng không, ta sẽ tự tận, và lão chỉ nhận được một thây ma vô dụng.
Véo... Chát!
Đối phương lại được dịp thỏa mãn hung tính, trận mưa roi lại trút lên người Hứa Phong.
Véo... Chát!
Véo... Chát!
Kết quả, Hứa Phong lại ngất đi.
* * * * *
Tỉnh rồi ngất, ngất rồi tỉnh, ý niệm tự vẫn củ a Hứa Phong dù vẫn còn nhưng hầu như không có dịp nào hoặc không có chút sức lực nào để thực hiện.
Trái lại, đối phương ngoài những dịp trút những trận đòn như mưa đổ vào người Hứa Phong thì dù một chữ nhỏ có liên quan đến kinh văn võ học cũng không được nhận.
Song phương cứ thế kình nhau không ai nhượng bộ ai.
Mãi đến một hôm, thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, chính đối phương lại nhượng bộ.
Đối phương lên tiếng, vẫn từ ở đâu đó phía sau lưng Hứa Phong :
– Được! Ta chấp thuận điều kiện của ngươi. Nhưng ngược lại, ngươi phải ngoan ngoãn viết ra tất cả những gì ngươi đã đọc, cả kinh văn trong quyển phạn kinh lẫn kinh văn có ở Uy Phong cổ tự.
Tưởng gì, suốt thời gian dài bị đối phương hành hạ, nếu có sức lực kỳ bí nào giúp Hứa Phong đủ khả năng cùng đối phương duy trì cục diện thì đó chính là những câu kinh văn này.
Để tạm quên đi nỗi đau về thân xác, Hứa Phong hầu như bắt đầu toàn bộ tâm trí phải nhớ, phải suy nghĩ về những câu kinh văn. Nhớ để có lợi cho bản thân và để thực hiện một mưu đồ đã được Hứa Phong ấp ủ. Và suy nghĩ để sao cho khi viết lại những câu kinh văn để không bị đối phương nghi ngờ.
Hứa Phong lập tức đáp ứng :

– Ta chấp thuận. Hãy giải huyệt cho ta!
Đối phương chỉ giải khai huyệt đạo ở tay hữu.
Hứa Phong bảo :
– Phải giải huyện toàn thân, Lão có võ học cao minh, sợ gì ta bỏ trốn hay không thực hiện đúng như lời đã nói.
Đối phương phản ứng ngay :
– Ngươi...! Cũng đúng thôi! Quanh đây ta đã bố trí trận đồ, dù muốn trốn ngươi cũng không sao thoát.
Đối phương liền giải huyệt toàn thân cho Hứa Phong.
Hứa Phong lại đòi hỏi :
– Ta không thể viết nếu có người bên cạnh. Nếu đã có trận đồ gì đó như lão nói, ba ngày nữa lão hãy quay lại, Lúc đó, lão sẽ nhận được phần của lão.
Đối phương hừ lạnh :
– Ta không thể tin nếu ngay bây giờ ngươi không thử viết ra vài câu để ta xem thử?
Hứa Phong bật cười :
– Tùy lão thôi! Vì quyển phạn kinh đó chỉ có một mình ta dọc, giả như ta viết nhăng viết cuội, lão phân biệt được thật giả sao?
Đối phương đáp :
– Đó là theo ngươi nghĩ, phần ta ta thừa phân biệt đâu là kinh văn thật, đâu là kinh văn ngụy tạo. Ngươi không lừa được ta đâu.
Hứa Phong bất phục, chợt nhún vai :
– Được! Ta sẽ viết. Thử xem lão phân biệt được không?
Hứa Phong bắt đầu viết.
Viết được ba dòng, Hứa Phong bảo :
– Đấy! Lão muốn xem cứ xem!
Lập tức, từ phía sau lưng Hứa Phong chợt xuất hiện một luồng gió nhẹ.
Và ngay khi đó, luồng gió nhẹ như làn ma phong bỗng nâng mảnh giấy hoa tiên lên và từ từ đưa ra phía sau.
Hứa Phong ngỡ ngàng, không thể tưởng tượng trên đời này lại có người biết diễn trò ma thuật..
Như hiểu Hứa Phong dang nghĩ gì đối phương bỗng lên tiếng thốt ra lời lẽ ngạo mạn :
– Đạo lý khắp trời đất này đương nhiên phải bao hàm đủ cả âm dương...
Trong võ học cũng vậy, nếu có cương kình thì cũng có nhu kình tạo lực đối kháng.
Ngươi thấy nhu kình vừa rồi của ta lợi hại như thế nào chưa?

Cũng chính đối phương lên tiếng, ngay khi câu cao ngạo kia vừa dứt :
– Trong những câu ngươi vừa viết ra chỉ có một câu tạm xem là kinh văn thật.
Hai câu còn lại chỉ là ngụy tạo. Ngươi tưởng ta không còn cách nào khác để hành hạ ngươi, thay cho nhục hình bằng roi mà ta vừa hứa là sẽ không dùng đến nữa ư?
Hứa Phong giật thót người. Đối phương nếu không là ma thì cũng là thần nhân. Vì nếu là người, và là người phàm như Hứa Phong, lẽ nào đối phương chỉ cần đọc thoáng qua cũng nhận biết ngay sự thật đó!
Thái độ của Hứa Phong đã bị đối phương nhận ra.
Đối phương cười lạnh :
– Dường như ngươi muốn giải thích? Hay ngươi đang tự hỏi tại sao ta dễ dàng phát hiện điều đó?
Hứa Phong thật sự lo lắng, nếu không có lời giải thích thỏa đáng, Hứa Phong tự biết hậu quả thật khó lường.
Tình thế bắt buộc Hứa Phong phải lên tiếng, phải hỏi :
– Trong quyển phạn kinh, những câu kinh văn kỳ lạ khó hiểu được chen vào những câu kinh thật, ta là người không am hiểu võ công đương nhiên không thể phân biệt đâu là kinh văn cần phải ghi ra. Có chăng chính lão phải giúp ta điều này?
Đối phương cười khảy :
– Có thật như ngươi nói không! Làm sao ta có thể chấp nhận lời giải thích khá mơ hồ này?
Hứa Phong đành thố lộ :
– Quyển Phạn kinh đó cứ một bên viết bằng tiếng Phạn, một bên viết bằng tiếng Trung Nguyên. Ở phần này, theo nhận định của ta, sau vài câu kinh Phật lại xen vào một câu kinh văn khó hiểu. Ta không hề dối lão, dù chỉ là nửa lời!
– Được! Ta tạm tin ngươi. Xem ra ngươi càng lúc càng ngoan ngoãn. Để việc hợp tác với ta và ngươi mau chóng thu được kết quả, có lẽ ngươi nói đúng, ta không thể không chỉ điểm cho ngươi cách phân biệt. Nghe đây...
Sau một lúc dừng lời, dường như để cân nhắc lợi hại, Hứa Phong nghe đối phương giải thích :
– Cũng như câu: “Uy Phong khởi tự tấm chân tâm. Hào khí nương cao ngút ngàn trượng”, ngươi vừa viết lại, đây là câu mang nhiều ẩn nghĩa và ẩn ngữ liên quan đến võ học. Cụ thể như “tấm chân tâm” ở đây phải hiểu là huyệt Đan điền, ý muốn nói Đan điền là nguồn xuất

phát nội lực bản thân. Nội lực uyên thâm hay nông cạn đều tùy thuộc vào bể chứa không cùng là Đan điền. Tương tự...
Đối phương giải thích cũng như lần Hứa Phong nghe lão nhân say Bang chủ Cái bang lẩm bẩm độ nào khiến Hứa Phong tuy thán phục nhưng vẫn hoang mang.
Do đó, Hứa Phong đột nhiên ngắt lời :
– Cũng câu chữ đó, vì ta không am hiểu võ học, đương nhiên ta không thể biết "tấm chân tâm" là ẩn ngữ ám chỉ huyệt Đan điền gì đó. Ta nghĩ để cho dễ dàng hơn, lão phải cho ta biết huyệt Đan điền là huyệt gì, công dụng nó ra sao?
Và từ đâu ở huyệt Đan điền phát sinh nội lực như lão vừa đề cập?
Đối phương đang rất cần chiếm hữu sở học thượng thừa, không thể không chấp nhận lập luận của Hứa Phong :
– Nói như ngươi cũng đúng! Có lẽ ta phải cho ngươi biết qua về các huyệt đạo, bộ vị của chúng, công năng diệu của chúng, cùng với những ẩn ngữ để ám chỉ chúng. Là thế này, trong nội thể mỗi người cồ trên ba trăm huyệt đạo lớn nhỏ. Nhưng đại huyệt trọng yếu cần phải ghi nhớ lại.
Cứ thế Hứa Phong chăm chú lắng nghe đối phương giải thích.
Đối với đối phương, thái độ này của Hứa Phong chính là thái độ ngoan ngoãn, sẽ có lợi cho đối phương. Vì một khi Hứa Phong đã hiểu, không bao lâu nữa, toàn bộ những câu kinh văn liên quan đến võ học sẽ được Hứa Phong ghi lại, đối phương sẽ đắc thủ toàn bộ sở học đó.
Đối với Hứa Phong tuy cũng có lợi, là Hứa Phong lần đầu được biết các huyệt đạo và cách vận dụng công phu liên quan như thế nào, nhưng thái độ chăm chú nghe của Hứa Phong lại ẩn chứa nhiều dự định, dự mưu khác. Gọi là dự định vì sẽ không bao lâu nữa chính Hứa Phong sẽ tận dụng mọi lời giải thích này cho việc tự luyện công. Còn dự mưu gì, Hứa Phong đâu dại ghi lại toàn bộ mọi câu kinh văn cho đối phương? Với những hiểu biết đang có, Hứa Phong sẽ cho đối phương biết, Hứa Phong không phải hạng người dễ khuất phục nếu không có săn dự mưu.
Sau khi giải thích qua toàn bộ những gì tối thiểu cần phải biết liên quan đến cách luyện và cách vận dụng công phu, đối phương chợt bảo :
– Những gì ngươi cần biết ta đã nói rồi. Bây giờ đến lượt ngươi phải đáp lại bằng thái độ thành khẩn. Ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa, nhưng đừng vì thế mà nghĩ bỏ trốn hay qua mặt ta. Hậu quả cho mỗi hành vi ngu xuẩn của ngươi sẽ như thế nào, ta nghĩ, có lẽ ngươi

thừa biết.
Thật lâu sau đó vì không nghe bất kỳ động tịnh gì, Hứa Phong mới len lén quay đầu nhìn lại.
Không có ai ở phía sau!
Đối phương đã bỏ đi? Đi từ lúc nào?
Và đây là lần đầu tiên Hứa Phong được nhìn toàn bộ quang cảnh nơi đây của nơi giam giữ Hứa Phong.
Đó chỉ là một thạch động bốn bề bị vách đá bao bọc, khiến Hứa Phong không thể hiểu rằng bằng cách nào đối phương đưa Hứa Phong vào đây. Tương tự, vì không tìm thấy lối xuất nhập, Hứa Phong càng không hiểu đối phương lúc nãy đã bỏ đi như thế nào?
Trận đồ?
Đối phương có nhắc đến hai chữ này. Phải chăng do bị trận đồ này vây hãm nên Hứa Phong không tài nào phát hiện nổi xuất nhập, cho dù lối xuất nhập thế nào cũng phải có vị trí quanh quẩn đâu đây thôi. Rất muốn mạo hiểm đi tìm lối xuất nhập, và nếu thuận lợi Hứa Phong sẽ bỏ trốn. Nhưng nghĩ lại, Hứa Phong lại không dám.
Vì biết đâu, do đây là trận đồ, nếu lối xuất nhập nằm ở đâu Hứa Phong vẫn không tài nào phát hiện thì ai dám nói chắc đối phương không ẩn nấp đâu đấy để dò xét từng bước thái độ của Hứa Phong. Ngại nhất là điều này, Hứa Phong đành giả vờ nhìn ngó tứ tung, ra vẻ hiếu kỳ, cần phải biết nơi giam giữ có địa hình như thế nào?
Ở một góc động, Hứa Phong thấy có rất nhiều vật dụng cần thiết cho Hứa Phong lúc này. Bạch lạp một bó, đủ cho Hứa Phong thắp hết cây này đến cây khác, kéo dài cũng mấy mươi ngày chứ không phải ít. Hoa tiên một cuộn dài thừa cho Hứa Phong viết lên đó mười lần toàn bộ quyển phạn kinh. Nước uống cũng có sẵn, vật thực để chi dụng hằng ngày cũng có sẵn. Có nghĩa là đối phương đã trù bị quá ư đầy đủ về việc này.
Có thiếu chăng, Hứa Phong chợt ríu mắt lại, như đối phương quên sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho Hứa Phong.
Vừa nghĩ đến đây, Hứa Phong thầm than :
– “Đã bao lâu rồi ta chưa được nghỉ ngơi? Mãi bị đối phương hành hạ, dường như ta không còn biết thế nào là nghỉ ngơi? Phải chi lão đặt ở đây một chiếc giường, mà không, không có giường cũng không sao, chỉ cần một chiếc chăn, hoặc một ít cỏ khô làm đệm cũng quá đủ cho ta ngủ một giấc thật đẫy...”\.
Mắt ríu lại thật, chưa bao giờ Hứa Phong thèm ngủ đến thế này. Hứa Phong ngủ thật, và hoàn toàn không cần chăn êm nệm ấm, cũng chẳng cần ít cỏ khô lót lưng như đã mơ tưởng.

– Ai cho ngươi ngủ?
Véo... Chát!
Đối phương bất ngờ xuất hiện vào trận mưa roi trút vào người Hứa Phong.
Véo... Chát!
– Lỗi là do ngươi. Ta đã hứa không dùng đến nhục hình nữa. Nhưng chính ngươi buộc ta phải sai lời.
Véo... Chát!
Đối phương quả nhiên đã ẩn nấp quanh đây và chỉ chờ cơ hội thế này để bộc lộ ác tính.
– Ngươi tưởng ngươi đang là khách của ta sao? Ta phải phục dịch ngươi từng miếng ăn, giấc ngủ sao? Ngươi nghĩ ngươi là ai nào? Hử? Hử?
Véo... Chát!
Véo... Chát!
Chó cùng cắn giật, con giun xéo mãi cũng oằn, Hứa Phong phẫn hận gào vang :
– Ác ma! Lão giết ta thì hơn. Ta là người phàm nào phải thánh nhân đương nhiên ta phải nghỉ ngơi chứ?
Véo... Chát!
– Giết ngươi ư? Không dễ thế đâu! Việc đó sẽ đến sau khi người ghi lại toàn bộ những gì ta cần, ta bảo... Và đến lúc đó, ha... ha... ngươi sẽ tha hồ nghỉ ngơi!
Véo... Chát!
Đối phương điên thật rồi! Đã độc ác thành tính rồi. Và đây là lối hành hạ độc ác nhất mà chỉ có hạng người như đối phương mới nghĩ ra, mới dám thực hiện.
Hành hạ mà không cho người bị hành hạ một chút thời gian nghỉ ngơi nào.
Quả là ác độc!
Tuy phẫn hận tột đỉnh cũng như bao lần trước đó, để quên đi nỗi đau ngoài thể xác, Hứa Phong buộc toàn bộ tâm trí phải quên đi. Và để quên, Hứa Phong chỉ còn biết suy nghĩ về những gì lúc này có thể nghĩ đến.
Đối phương sẽ giết Hứa Phong ngay khi Hứa Phong viết xong toàn bô những câu kinh văn cần thiết.
Dễ thôi! Hứa Phong sẽ viết, sẽ xóa, bảo là nhớ chưa đúng, viết như thế chưa đúng. Vậy là thời gian tha hồ sẽ kéo dài. Mà kéo dài thời gian để làm gì nếu cuối cùng vẫn phải chết?
– “Ta không thể chết! Phải sống để báo thù. Muốn báo thù trước hết

phải có võ công. Muốn có võ công không thể không luyện. Hay lắm, chính lão ác ma dã vô tình tạo cơ hội cho ta dễ dàng luyện công. Tấm chân tâm là ẩn ngữ ám chỉ huyệt Đan điền? Thiên đình là đại huyệt Bách Hội? Như vậy huyệt Linh Đài đã được nhắc đến bằng ẩn ngữ, Đài thiêng trong câu...”\.
Cứ thế, mặc Hứa Phong miên man đắm chìm vào ngữ nghĩa và những ẩn ngữ võ học, mặc đối phương tha hồ hành hạ thể xác Hứa Phong.
Mãi rồi, dường như Hứa Phong không còn cảm thấy đau nữa, sức chịu đựng đòn roi của Hứa Phong dường như kéo dài hơn lúc trước nhiều. Hơn lần đầu bị hành hạ thập bội, bách bội, vạn bội...
Mãi rồi đối phương cũng phải thấm mệt sau một lúc hành hạ đã nư.
Đối phương ngưng lúc nào Hứa Phong cũng không biết.
Đối phương bỏ đi như thế nào Hứa Phong cũng không còn tâm trí đâu để lưu tâm nữa.
Riêng Hứa Phong lúc này đang là lúc quá đỗi hệ trọng.
Vì đã biết hết các huyệt đạo cùng bộ vị của chúng, biết ẩn ngữ ám chỉ huyệt đạo, nên những câu trước kia là vô tình thì giờ đây đã đổi thành có nghĩa. Và từng câu chữ có nghĩa một như thế tuần tự hiện lên trong lâm trí Hứa Phong mỗi câu mang một ý nghĩa khác nhau nhưng không dường như có liên quan.
Điều này chứng tỏ, để có được những ngữ nghĩa hoàn toàn liên quan với nhau, nhưng đối với những câu kinh văn sẵn có trong thứ tự quyển phạn kinh thì dễ rồi, riêng Hứa Phong phải bỏ công suy nghĩ để sắp xếp theo trình tự nhất định của những câu kinh văn có rải rác khắp Uy Phong cổ tự.
Muốn sắp xếp như thế không phải dễ nếu không thật sự viết hết ra và nghiền ngẫm nghĩ suy.
Nghĩ đến đây, Hứa Phong giật mình ngồi bật dậy.
Đối phương đi đâu rồi! Tốt!
Đối phương rất có thể đang dò xét? Cũng tốt! Hứa Phong tiến đến thạch bàn, cầm bút, chấm vào nghiên mực và viết...
* * * * *
– Ngươi ngoan ngoãn thế là tốt. Đưa ta xem nào!
Đối phương đến bất chợt, xem bất chợt.
Thế nhưng, do đã có dự mưu, Hứa Phong không những đã tráo đổi thứ tự của những câu kinh văn mà thứ tự của nhiều chữ trong chỉ một câu cũng bị Hứa Phong tráo đổi.
Đối phương đương nhiên phải nghi ngờ :
– Làm gì có câu trúc trắc khó hiểu như thế này?

Đã chuẩn bị sẵn, Hứa Phong bảo :
– Lão đã từng biết đó là những câu khó hiểu vô nghĩa kia mà? Nào phải do ta muốn.
Đối phương lại hỏi :
– Sao có nhiều chỗ bị xóa bỏ thế này?..
Hứa Phong nhún vai :
– Nhớ không đúng nên viết không đúng. Nếu không xóa bỏ, nhỡ lão phát hiện bảo ta cố tình qua mắt lão thì sao? Ta đâu dại để lão tiếp tục hành hạ?
Đối phương lạnh giọng :
– Viết như vậy, đến lúc nào ngươi mới hoàn thành?
Hứa Phong cũng đã có sẵn câu đáp :
– Tùy lão! Nếu muốn nhanh thì việc đúng hoàn toàn ta không đoan chắc ngược lại, cứ thư thả, đừng hối thúc ta, kết quả sẽ mỹ mãn hơn.
Vậy là xong, không nghe đối phương cật vấn gì nữa.
Đưa mắt nhìn chung quanh. Hứa Phong mới hay đối phương đã bỏ đi tự lúc nào rồi.
– “Cũng không có gì trở ngại” - Hứa Phong cười thầm - “Lão đến bất chợt mặc lão, có đi bất chợt cũng mặc lão. Lão đâu còn cách nào khác ngoài việc phải tin ta? Trừ phi, hừ! Trừ phi lão đổi ý, lão hết nhẫn nại, lão hạ thủ ta...”\.
Ngại nhất là sự việc đã đến nước này đang có chiều hướng thuận lợi lại đột ngột chấm dứt, Hứa Phong càng gắng sức nhiều hơn, khổ luyện nhiều hơn.
Không hề ngủ, chàng chỉ hao phí thời gian. Vả lại có thể đối phương ngấm ngầm dò xét, ngủ là tạo cớ cho đối phương hành hạ.
Thời gian dành cho ăn uống cũng ít lại, đối phương nếu thấy cũng chỉ nghĩ đó là Hứa Phong vì sợ hành hạ, phải tỏ ra cấp bách, tỏ ra ngoan ngoãn, tỏ ra muốn làm hài lòng đối phương.
* * * * *
– Tư thế ngồi của ngươi thật lạ, phải chăng đó là cách ngươi lẻn ta để có cơ hội chợp mắt?
Hứa Phong từ lâu đã biết thế nào đối phương cũng hỏi câu này. Hứa Phong thản nhiên giải thích :
– Đâu phải lão ngồi một chỗ và ngồi suốt thời gian dài, mà là ta ngồi mãi đương nhiên kể cả lão cũng phải nghĩ ra một cách ngồi nào đó cho thích hợp. Còn ta có lợi dụng tư thế này để chợp mắt hay không, lão cứ thử khắc biết. Đâu phải muốn chợp mắt lúc nào cũng được, theo tư thế nào cũng được. Kỳ thực, hừ...

– Kỳ thực thế nào?
Hứa Phong rít qua kẽ răng rít chặt :
– Bị một người độc ác như lão lúc nào cũng lăm le trừng phạt, dường như ta quên mất chữ “ngủ” không còn biết thế nào là ngủ nữa?
– Ha... ha! Và ngươi thêm hận ta! Càng tốt! Muốn hận cứ hận. Nhưng nên nhớ ngươi vẫn thực hiện phần việc của ngươi, đừng xao nhãng nhớ đấy?
Biết đối phương lại bỏ đi, Hứa Phong rủa thầm :
– “Đương nhiên ta phải thực hiện cho kỳ được phần việc của ta, cứ chờ đấy ác ma. Rồi có một lúc ta cho lão biết phần việc của ta là như thế nào?”\.
Đôi khi Hứa Phong đổi tư thế, kỳ thực đó chính là mười hai tư thế thổ nạp của Dịch Cân kinh do hòa thượng Chí Nhân trước kia đã chỉ điểm.
Hứa Phong sợ đâu dám tọa công theo tâm pháp từ những câu kinh văn võ học thượng thừa. Ngộ biến phải tùng quyền, Hứa Phong đành dùng mười hai tư thế Dịch Cân kinh để luyện và vận dụng tâm pháp. Với biện pháp này, tuy thời gian đầu vẫn chưa có biểu hiện gì rõ rệt ngoài việc tạo chút sảng khoái cho Hứa Phong bù lại giấc ngủ lúc nào cũng thiếu.
Nhưng càng về sau, Hứa Phong càng nhận được nhiều kết quả khích lệ. Ở Đan điền đã xuất hiện nhiệt khí. Nhiệt khí này cũng dần lưu khắp kinh mạch lúc được Hứa Phong vận dụng tâm pháp.
Đó là nội lực, Hứa Phong hiểu. Và nội lực càng thâm hậu thì lúc phát kình sẽ tăng thêm uy lực, Hứa Phong cũng nhận thức điều đó.
Cùng với những nhận thức này, Hứa Phong cũng có một nhận định mười phần đúng đến bảy, tám về những câu khinh công có trong quyển phạn kinh và có trong Uy Phong cổ tự.
Kinh văn trong phạn kinh vì có sẵn thứ tự trước sau nên đó chính là tâm pháp nội công thượng thừa.
Riêng những câu kinh văn có rải rác ở Uy Phong cổ tự, sau bao lần sắp xếp thành một trình tự nào đó nhưng vẫn thất bại, Hứa Phong nghiệm ra dường như mỗi câu đều được hiểu và biện giải thành một chiêu hoặc một thức võ hữu hiệu. Có câu sẽ được diễn giải và biến thành khẩu quyết khinh công, có câu được hiểu là kiếm quyết của một thức Kiếm nào đó. Tương tự, nếu ở Uy Phong cổ tự có tất thảy thất thập nhị, bảy mươi hai câu kinh văn thì đó là bảy mươi hai câu khẩu quyết bao gồm: Quyền, chưởng, trảo, đao, kiếm, thương và khinh công, tám loại. Để có thất thập nhị phải là cửu nhân bát (chín nhân với tám).

Đã có tám loại chưởng khí binh đao thì ắt phải có mỗi loại là chín câu khẩu quyết, là chín chiêu hay chín thức tất cả.
Điều khó khăn là Hứa Phong chưa thể vận dụng thành chiêu thức thật để từ đó tìm ra đâu là những chiêu chưởng, đâu là những chiêu dành cho kiếm hoặc đao.
Hứa Phong không có dịp thật!
– Kể ra ta đã nhẫn nại đủ lâu rồi. Hạn cho ngươi ba ngày nữa, nếu không hoàn thành chớ trách ta.
Đến để nói mỗi một câu và đối phương cũng đã lẳng lặng bỏ đi.
Hứa Phong hốt hoảng, chỉ còn ba ngày nữa thôi sao?
Đằng nào cũng chết, Hứa Phong nghĩ, sao ta không mạo hiểm để lìm sinh lộ trong lử lộ! Lão cho ta ba ngày, có nghĩa là một hai ngay đầu lão sẽ phải sơ tâm?
Sao ta không nhân cơ hội này?
Hứa Phong vội tìm đường thoát trước khi quá muộn.

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 12
Một cái chết bí ẩn

– Đứng lại!
Đang nơm nớp lo sợ vì vẫn chưa thoát đủ xa, tiếng quát lại đột ngột xuất hiện khiến Hứa Phong thêm kinh hoảng.
“Chạy!” Vừa tự nhủ như thế Hứa Phong vừa cắm đầu chạy thục mạng.
Nhưng!
Vút!
Một gã đại hán tuy vóc dáng không mấy gì lấy làm vạm vỡ nhưng với diện mạo đen nhẻm, lại có thanh đại đao lăm lăm trên tay vừa xuất hiện chận lối, cũng đủ làm cho Hứa Phong kinh tâm khiếp đảm.
Đã vậy, gã đại hán còn cười hô hố :
– Đã ba ngày nay bản đại vương mới tìm được một mình ngươi là người duy nhất có thể nạp tiền mãi lộ cho bản đại vương, ngươi đâu dễ chạy thoát. Ha... ha...
Hứa Phong bàng hoàng :
– Thật xui xẻo, đang lúc cần phải khẩn trương bỏ chạy lại chạm trán một bọn cường sơn đại đao, phải chi ta có sẵn ngân lượng.

Hứa Phong bối rối bảo :
– Văn sinh... Trong người văn sinh không có ngân lượng.
Gã đại đao gầm lên thị uy :
– Láo! Y phục ngươi tuy dơ bẩn nhưng kỳ thực đó chính là y phục được may bằng chất liệu vải hảo hạng. Ngươi phải mất mạng nếu không nạp mãi lộ cho bản đại vương.
Hứa Phong cười gượng :
– Mong đại vương lượng xét. Cũng nhiều ngày rồi văn sinh lạc nơi rừng núi xa lạ này, đại vương cứ nhìn y phục của văn sinh thì khắc rõ. Nếu văn sinh thật sự có ngân lượng...
– Không có thì mất mạng. Chớ nhiều lời. Nạp hay không nạp?
Hứa Phong sợ đến tái mặt :
– Văn sinh thật sự không có, lấy gì để nạp?
– Tốt! Vậy ngươi cứ nạp mạng cho bản đại vương là xong! Đỡ!
Vù...
Nhìn đại đao cuộn đến như tia chợp lóe lên từ tay tử thần, Hứa Phong hồn xiêu phách lạc, suýt nữa không kịp phản ứng.
May thay, theo bản năng, Hứa Phong bỗng bước dài bước, bất ngờ bị vấp vào mô đất nhỏ phía sau.
Hứa Phong ngã ngửa.
Nhờ đó, đại đao oan nghiệt kia chỉ lo sượt ngang đầu Hứa Phong.
Vù...
Hơi kim thiết tử đại đao thổi phả vào người Hứa Phong lạnh toát. Tuy chưa mất mạng nhưng cũng đủ làm Hứa Phong xuất hạn vì quá sợ
Gã đại đao bị hụt chiêu đầu, vội trở bộ, bổ đại đao từ trên xuống :
– Ngươi tránh giỏi lắm sao? Lần này đố ngươi tránh khỏi.
Ào...
Đang nằm dài và ngửa mặt lên, nhìn ánh đao cuốn xuống trong khoảng cách thật gần, Hứa Phong có cảm nghĩ cái chết cũng đã đến gần như vậy và gã đại đao kia chính là hiện thân của tử thần.
Nhìn lại gã, thay gã đứng quá gần, gần đến đỗi Hứa Phong có thể co chân chạm vào gã.
Một ý nghĩ chợt lóe lên, Hứa Phong vận lực dồn cước chân,quyết đạp mạnh vào gã.
Cước chân tung lên theo ý nghĩ.
Bung!
Gã đại đao trúng cước phải thối hồi về phía sau.
Hứa Phong không bỏ lỡ dịp vội đứng lên.
Gã bật lao đến :
– Chưa ai động vào bản đại vương mà không chết. Mau nạp mạng đi

nào!
Vù...
Vững tin hơn sau lần đầu đắc thủ, nhất là Hứa Phong có cảm nhận cái đạp chân lúc nãy không hoàn toàn vô lực như từng nghĩ.
Hứa Phong có khí thế để quát lên :
– Muốn ta nạp mạng đâu phải dễ. Hãy nhận một chưởng của ta.
Hứa Phong vận kình, đưa nội lực lên chưởng tay và hất bừa ra.
Cố kình lực xuất hiện thật.
Ào...
Bùng!
Đại đao của gã bị chấn ngược lên trên, khiến gã thêm cuồng nộ :
– Gã cuồng nho muốn chết! Đỡ! Đỡ!
Vụt! Vụt!
Gã loang đao qua lại, chỉ muốn tiện ngang thân hình Hứa Phong cho đứt ra làm hai.
Hứa Phong thoáng hoang mang không biết nên phát kình lần nữa hay tạm thời lùi lại ẩn nhẫn chờ thời cơ?
Đại đao của gã vẫn loang loáng.
Một ý nghĩ chợt đến với Hứa Phong.
Vút!
Vậy là bằng một câu khẩu quyết liên quan đến khinh thân pháp, Hứa Phong kịp vận dụng để bật tung lên cao, vượt khỏi tầm đao phạt ngang của gã đại đao.
Thuận chân, Hứa Phong đạp mạnh vào hổ khẩu tay của gã thật mạnh.
Bộp!
Gã buông tay để đại đao rơi xuống đất.
Choang!
Cả mừng vì thắng lợi bất ngờ, Hứa Phong trầm người xuống, tung một quyền sấm sét vào mặt gã.
– Xem đây!
Vù...
Gã đại đao tuy có bất ngờ nhưng cũng kịp uốn bật người về phía sau, tạo thành một tư thế tránh chiêu vừa lợi hại vừa ngoạn mục.
Vút!
Thoát chiêu, gã cười sằng sặc :
– Hóa ra một gã cuồng nho như ngươi cũng có ít chiêu võ vẽ hộ thân. Càng tốt, bản đại vương sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại. Hãy xem chiêu “Hắc Hổ Thâu Tâm”!
Vù...

Gã chồm nửa người về phía trước, dùng hai tay vươn thành song trảo chộp thẳng vào tâm thất Hứa Phong.
Thấy gã sử dụng trào, Hứa Phong cũng dụng trảo :
– Nào phải ta chỉ cần vài chiêu võ vẽ phòng thân? Xem đây!
Song trảo chạm nhau.
Bung!
Nội lực của gã đại đao vậy là quân bình với nội lực của Hứa Phong vận dụng.
Chợt hiểu, so về vóc dáng, gã đại đao dù sao vẫn có ngoại lực mạnh hơn, Hứa Phong muốn thắng chỉ còn cách trông mong vào nội lực.
Hứa Phong lại vận dụng tâm pháp, cho nội lực xuất hiện và dẫn lưu nhiều hơn lên chưởng tay hữu.
– Xem chưởng!
Vù...
Gã đại đao có phần hoảng hốt :
– Ngươi là nhân vật giang hồ? Ta...! Xem đây!
Gã lắc đầu tiếp chưởng!
Gã lùi lại và bất ngờ cho tay vào bọc áo, để khi lấy ra gã ném vào Hứa Phong một nắm hạt nhỏ như cát mang màu đen.
Ào...
Gã còn cười đắc ý :
– Chỉ có Độc sa mới giúp bản đại vương đối phó với những nhân vật võ lâm như ngươi thôi? Ha... ha...
Độc sa - Cát tẩm độc? Hứa Phong thất kinh, vội tung người nhảy lùi lại.
Vút!
Gã vẫn cười :
– Độc sa tuy bay không đủ xa nhưng lại tỏa ra độc khí. Chỉ cần ngươi vô ý hít vào là phải mất mạng. Ha... ha...
Hít vào ư? Hứa Phong động tâm, vội nín hơi để bế khí, hy vọng nãy giờ khí độc chưa lọt vào người Hứa Phong qua đường thổ nạp.
Có lẽ nhận biết điều này qua sắc mặt quá khẩn trương của Hứa Phong, gã giận dữ gầm lên :
– Ngươi bế khí ư? Liệu ngươi bế khí được bao nhiêu lâu? Đỡ! Đỡ!
Gã hùng hổ lao đến, vừa ném thêm nhiều nắm Độc sa vừa tung trảo loạn xạ.
Hứa Phong chợt hiểu ý đồ của gã. Hứa Phong đâu thể bế khí lâu hơn, tương tự để đỡ trảo của gã, Hứa Phong cần phải vận dụng lực, và khi vận dụng rất phải có thổ nạp. Hễ thổ nạp là không thể bế khí. Gã vận dụng mưu thì Hứa Phong cũng phải dụng tâm đối lại.

Tung người lên cao, vượt khỏi phạm vi của những nắm độc sa, Hứa Phong từ bên trên quật bổ xuống một kình tận lực :
– Độc sa của ngươi, ta trả cho ngươi, đỡ!
Ào... Ào...
Chưởng kình xuất hiện, bức dồn độc sa phải chụp ngược vào gã.
Gã bật cười :
– Trước khi ném Độc sa, bản đại vương đã dùng sẵn giải dược, ngươi làm thế chỉ vô ích. Ha... ha...
Hứa Phong lập tức cười khảy :
– Ta nào thấy ngươi có cơ hội dùng giải dược như ngươi cố tình lừa bịp. Hãy xem chưởng của ta...
Vù...
Độc sa vậy là bị bức đồ hoàn toàn vào gã, Hứa Phong thấy gã phải hoảng hốt lùi càng lúc càng nhanh.
Đã rõ gã chỉ giỏi mồm giỏi miệng, cố ý tung hỏa mù làm cho Hứa Phong phải tin lời của gã là thật.
Đắc ý vì đoán đúng thủ đoạn của gã, Hứa Phong tung người lao theo gã :
– Đỡ!
Vù...
Ầm!
Gã không đủ bản lãnh để tránh kình, chấn kình làm gã thoái hậu thêm một quãng xa. Nhân lúc Hứa Phong còn lấy làm đắc ý gã chợt quay đầu bỏ chạy.
Hứa Phong cả giận chạy đuổi theo.
Vút!
Bỗng Hứa Phong nghe gã gào toáng lên :
– Sơn trại của bản đại vương ngay ở Võ Di sơn này, ngươi đuổi theo tức là ngươi muốn nạp mạng.
Hứa Phong vội dừng lại.
Tuy không tin sơn trại của gã thật sự ở gần đây nhưng ba chữ Võ Di sơn gã vừa nói vô tình nhắc cho Hứa Phong điều khác hệ trọng hơn.
Hứa Phong đang ở Võ Di sơn? Vậy là thời gian qua, nơi Hứa Phong bị giam chính là Võ Di sơn.
Thần Bí cung tọa lạc tại Võ Di sơn, Hứa Phong cần phải nhanh chóng thoát khỏi nơi đầy nguy hiểm này.
Quay người lại, nhìn thoáng qua địa hình xung quanh, Hứa Phong vội chui người vào một động khẩu gần đó.
Một lúc sau từ động khẩu bước ra chỉ là gã tiều phu, y phục thắt chẽn, vai mang một bó củi đủ to để có dáng đi nặng nề mệt mỏi.

Trong lốt gã tiều phu, Hứa Phong từ từ rời khỏi Võ Di sơn...
* * * * *
Hoàn toàn ngưng đọng mục quang nhìn thẳng vào tàng cây dày đặc cách đó năm trượng, Hứa Phong từ từ nâng kiếm lên.
Chỉ khí thế khởi thức của chiêu kiếm đã thật sự hình thành, bằng giọng nói thật cả quyết Hứa Phong mới lên tiếng :
– Nếu tôn giá vẫn không lên tiếng, vẫn không xuất đầu lộ diện để giải thích rõ ý đồ bấy lâu nay, chớ trách tại hạ phải đắc tội Đợi thanh âm ắt phải vang lên từ tàng cây nhưng sự chờ đợi đã không đưa đến kết quả, Hứa Phong không còn nhẫn nại được nữa.
Tay cầm kiếm chợt rung lên, Hứa Phong chuẩn bị phát chiêu và chỉ một chiêu mà thôi.
Không sớm cũng muộn chính lúc đó, cũng từ tàng cây tương tự tàng cây Hứa Phong đang nhìn nhưng là tàng cây cách xa những bảy trượng và hơi chếch về phía tả, tiếng cười khảy chợt vang lên :
– Muốn ta lên tiếng, muốn bức ta phải xuất đầu lộ diện, chí ít ngươi phải có đủ bản lĩnh để nhận định đúng nơi ta đang ẩn thân. Ta đang ở đây kia mà! Nào phải nơi ngươi đang nhìn.
Bằng vào câu nói này, nhân vật vừa lên tiếng muốn ám chỉ đối tượng sắp bị Hứa Phong tấn công bằng một chiêu kiếm chỉ là mục tiêu giả, cũng muốn nới lên khả năng định vị của Hứa Phong hãy còn quá kém.
Nghe vậy, đáng lý Hứa Phong phải hổ thẹn, phải nhìn nhận bao công lao khổ luyện bấy lâu nay vẫn chưa dạt thành quả như ý muốn, vì Hứa Phong đến việc nhận định phương ẩn nấp của đối phương vẫn chưa định vị đúng. Nhưng thái độ Hứa Phong lại diễn ra khác hẳn.
Hứa Phong cũng cười khảy :
– Tôn giá nghĩ như thế thật ư? Vậy tôn giá có biết thế nào là nghi binh chăng? Có biết thế nào là giương đông kích tây và dụng ý là làm cho địch nhân bất phòng chăng?
Ngay khi dứt lời, vẫn với tư thức khởi kiếm như đang vận dụng, Hứa Phong thay vì bật lao về phía tàng cây trước mặt lại lao chếch phía tả thần tốc xuất kiếm chiêu vào tàng cây vừa có tiếng phát thoại vang ra.
Véo...
Lối xuất chiêu lặng lẽ và vũ bão của Hứa Phong nhân vật đang ẩn trong tàng cây phải tấm tắc khen :
– So với cách đây mươi ngày, võ học của ngươi quả nhiên có tăng tiến bất ngờ. Tuy nhiên...
Câu nói phải bỏ dở, vì lúc đó kiếm chiêu của Hứa Phong đã bắt đầu

làm tàng cây xao động. Và từ hàng cây một bóng nhân ảnh bay vọt lên như cánh chim yến, để chớp mắt sau đó bóng nhân ảnh lại biến mất vào vòm lá dầy đặc của một cội cây đại thụ.
Vút!
Mắt nhìn thấy đối tượng đã thay đổi nơi ẩn nấp, Hứa Phong vội thu chiêu và cũng vội vàng chuyển đổi phương hướng tấn công :
– Suốt một năm qua, thủy chung tôn giá vẫn là nhân vật duy nhất thỉnh thoảng xuất hiện, quấy rầy và làm gián đoạn việc luyện công của tại hạ. Sự thật, tôn giá muốn dò xét gì ở tại hạ.
Miệng nói, tay vẫn phát chiêu lần này kiếm đầy uy lực của Hứa Phong thay vì chọc thẳng vào tàng cây một chiêu thần tốc như lúc nãy, thì chỉ được Hứa Phong cho vây áp dần vào tàng cây vây áp từ tứ phía.
Nhân vật ẩn trong tàng cây vẫn im hơi lặng tiếng.
Khấp khởi mừng, Hứa Phong cho chiêu kiếm thu hẹp dần phạm vi vây áp vào từng nhánh lá nhỏ phía ngoài tàng cây bắt đầu bị trường kiếm của Hứa Phong tỉa cho rơi rụng.
Tàng cây thưa thớt dần, mỏng dần...
Nhân vật nọ vẫn án binh bất động, không ra chiêu ngăn đỡ, cũng không mở miệng phát thoại.
Với sắc mặt nửa tin nửa ngờ, Hứa Phong vẫn tiếp tục hủy hoại tàng cây nhưng chiêu kiếm đã có phần nào chậm lại.
Những nhành lá ở phía ngoài tàng cây vì thế tuy cũng rơi rụng nhưng không còn ào ạt như lúc nãy nữa.
Chỉ khi tàng cây đã đạt đến độ mỏng có thể giúp Hứa Phong nhìn thấy rõ những gì cần phải nhìn ở giữa những nhành lá còn lại, vẻ nửa tin nửa ngờ trên sắc mặt Hứa Phong lúc này mới biến đi, thay vào đó, Hứa Phong chợt điểm một nụ cười Hứa Phong biến đổi chiêu kiếm. Ngọn kiếm trên tay liền được Hứa Phong chọc thẳng vào tàng cây.
Véo...
Nhân vật nọ, y phục đen, mảnh vải che kín chân diện cũng đen, cho đến lúc này vẫn ngồi thu lu giữa tàng cây, chễm chệ trên một cành cây to và vững chãi, không một động tịnh gì cho thấy nhân vật nọ sắp sửa phát chiêu để đối phó chiêu kiếm của Hứa Phong đang lặng lẽ chọc đến.
Nhìn rõ nhân dạng của nhân vật này, mắt Hứa Phong bỗng bắn xạ hung quang, càng nhấn nhanh thêm chiêu kiếm đang thi triển.
– Là lão! Cung chủ Thần Bí cung? Hãy nạp mạng cho ta.
Véo...

Vẫn bất động một cách quái đản, thái độ đầy cao ngạo của nhân vật này càng khiến cho Hứa Phong điên tiết.
Vậy là mũi kiếm của Hứa Phong có cơ hội chọc thẳng vào huyết Hầu lộ của nhân vật mà Hứa Phong nghĩ là Cung chủ Thần Bí cung.
Véo...
Chậm đã, Hứa Phong kêu thầm, Và với cử chỉ bất ngờ đó nhưng khéo léo, mũi kiếm ngay khi chạm vào huyệt Hầu Lộ của nhân vật nọ liền được Hứa Phong bật kéo lên trên, phớt ngang mặt nhân vật nọ.
Soạt!
Mũi kiếm bật lóe lên cao, thuận đà lột bỏ luôn mảnh lụa che kín chân diện của nhân vật nọ.
Bị phơi bày diện mạo, nhân vật nọ trợn mắt phẫn uất nhìn Hứa Phong.
Tương tự, Hứa Phong cũng trợn to hai mắt nhìn vào nhân vật nọ.
Vô tình, cả hai cùng bất động, khiến tay kiếm của Hứa Phong tuy đã đưa lên cao hết đà nhưng vì động thái này nên Hứa Phong quên mất việc phải lập tức thu kiếm về hầu chuẩn bị ứng phó nếu đột nhiên bị đối phương xuất thủ lấy mạng.
Trạng thái bất động của Hứa Phong đương nhiên không thể không kéo dài.
Đang đà lao đến, đang vận dụng khinh công hoặc Hứa Phong phải tiếp tục lao ập vào giữa tàng cây và lao chạm vào nhân vật nọ, hoặc phải lăng không đảo bộ lao về phía khác, đằng này, vì Hứa Phong tình cờ lâm vào trạng thái bất động đang lúc vận dụng khinh công nên khinh thân pháp phải bị gián đoạn.
Đà lao đến của khinh công khiến Hứa Phong chạm vào nhân vật nọ.
Sau đó, do chân khí gián đoạn, Hứa Phong nặng nề để thân hình rơi xuống phía dưới.
Choàng tỉnh lại thì đã muộn, cơ hội lấy mạng kẻ thù vậy là đã trôi qua, Hứa Phong vì không còn cách nào khác đành phải hớp vội một hơi thanh khí để làm nhẹ đà rơi.
Nhờ đó, ngay khi chân chạm đất, Hứa Phong lập tức có cước bộ ổn định, không loạng choạng, cũng không bị bất kỳ một tổn hại nào dù nhỏ.
Tự giận thân đã để mất cơ hội báo thù, Hứa Phong vừa ngước mặt nhìn lên vừa há miệng gầm vang :
– Lão...
Mới gần có mỗi một tiếng, Hứa Phong ngậm miệng lại và rơi vào trạng thái sững sờ.
Nhân vật nọ cũng đang rơi xuống. Tệ hơn, lão rơi theo tư thế ngồi và

hầu như sắp rơi đúng vào đầu Hứa Phong.
Một tia chấn động chợt xuất hiện và chạy suốt từ hai chân lên đỉnh dầu, giúp Hứa Phong chợt hiểu và mau chóng có thái độ thích ứng. Đưa chân hồi bộ, tránh không để đối phương rơi đúng vào người, tay Hứa Phong đưa ra và hất nhẹ nội lực đạo nhu hòa giúp đối phương chuyển đối phương rơi, làm cho đối phương khi chuyển đất cũng không bị tổn thất.
Và ngay khi đối phương vừa chạm đất, thì :
Soạt!
Mũi kiếm của Hứa Phong một lần nữa chí ngay vào huyệt Hầu Lộ của đối phương.
Nhưng thay vì chọc luôn mũi kiếm vào để hạ thủ kẻ thù, Hứa Phong chỉ cho mũi kiếm chạm khẽ vào da và kiếm giữ ở tư thế uy hiếp đó! Đến lúc này sinh mạng của đối phương đã hoàn toàn tùy thuộc vào từng cử chỉ của Hứa Phong, tràng cười cao ngạo mới được Hứa Phong bật ra ngoài môi miệng.
– Tạ Phương Điền! Điều gì sẽ xảy ra cho lão nếu ta đẩy thanh kiếm mạnh vào lão? Ha... ha...
Tạ Phương Điền? Không sai, diện mạo này chính là diện mạo của người từng được Hứa Phong gọi một cách thân thiết là Tạ thúc thúc. Tạ Phương Điền vẫn bất động một cách quái đản. Bất quá, ở họ Tạ bây giờ vẫn chỉ có đôi mắt là bắn lộ những ha hung quang và thật lạ lão phải khó khăn lắm mới bật rít lên ba âm tiết :
– Giết... ta... đi...
Hữu kiếm chợt run lên. Nhưng điều đó chỉ xảy ra trong một hoáng rồi thôi, Hứa Phong vẫn chưa lấy mạng kẻ đã từng đồn đuổi Hứa Phong vào tử địa.
Thay vào đó, vừa thu kiếm về, Hứa Phong vừa cau mày trầm giọng :
– Lão làm sao rồi? Lão cam tâm chịu chết hay vì có điều gì đó bất ổn xảy ra nên lão không còn năng lực xuất thủ.
Tạ Phương Điền vẫn không thay đổi tia mắt nhìn :
– Ta là Cung chủ Thần Bí cung, đã từng sát hại... phụ thân ngươi. Hãy giết ta đi... để báo thù.
Hứa Phong hạ tay kiếm xuống :
– Ta biết lão không phải Cung chủ Thần Bí cung. Vì trước đây chính lão đã từng nói, lão còn phải tuân lệnh thượng cấp. Một Cung chủ Thần Bí cung đương nhiên không thể có thượng cấp nào lớn hơn. Nói đi, sao lão miễn tương tự nhận là kẻ đã từng sát hại gia phụ? Có phải lão muốn chết thay thượng cấp, khiến sau này ta bất phòng, thượng cấp lão sẽ tìm cách mưu hại ta?

Tạ Phương Điền chợt nhăn nhó :
– Ở lòng núi Võ Di sơn... chính ta là kẻ... từng hành hạ ngươi... bằng Cửu Khúc trường tiên, hãy giết ta đi... để báo hận.
Sắc mặt của Hứa Phong chợt tỏ ra trầm trọng :
– Lão cũng am hiểu chuyện xảy ra trong lòng núi Võ Di? Cho dù nơi đó không hề là Tổng đàn Thần Bí cung, suốt một năm qua cũng chính lão lẩn quẩn xuất hiện, tìm đủ cách để cùng ta động thủ. Lão cố tình không giết ta cho dù một năm qua lão có không dưới hai mươi cơ hội. Dụng ý của lão là gì? Và sao hôm nay, cho dù ta sắp giết lão, lão vẫn cam tâm chịu chết, không hề phản kháng. Huống chi, từ nãy đến giờ lời nào cũng được lão nói cũng là lời khích nộ, chỉ muốn ta hạ thủ lão ngay lập tức. Phải chăng bên trong còn có ẩn tình và nếu không được lão giải thích, ta không thể nào am hiểu.
Càng nghe Hứa Phong nói, Tạ Phương Điền càng lúc càng nhăn nhó. Đến khi Hứa Phong hỏi đến câu cuối cùng, một nghi vấn trong nhiều nghi vấn, thì từ thất khiếu của họ Tạ bỗng ri rỉ xuất hiện những dòng máu bầm đen.
Mục kích cảnh tượng kỳ quái này, từ mơ hồ Hứa Phong vụt tỉnh ngộ. Ném kiếm qua một bên, Hứa Phong chồm đến lão, lay động lão :
– Lão bị hạ độc? Ai hạ độc? Có cách nào cứu mạng lão? Có hay không có, lão nói đi?
Tạ Phương Điền bỗng trợn ngược hai mắt, thân hình đáng lý ra phải vật đổ qua một bên nếu không có Hứa Phong dùng sức giữ lại. Và thật bất ngờ, môi lão chợt mấp máy, bật ra những âm thanh thều thào vừa dễ hiểu vừa khó hiểu.
– Nhân từ với kẻ thù là... là độc ác với chính mình. Ngươi chưa đủ... chưa đủ bản lĩnh... quyết đoán... tìm... tìm.... Tạ Phương Yến...
Âm thanh nhỏ dần rồi lịm hẳn, Tạ Phương Điền chỉ còn là một thi thể vô hồn trong tay Hứa Phong.
Lão đã chết! Chết và để lại trùng trùng nghi vấn cho Hứa Phong. Nhân từ với kẻ thù là độc ác với bản thân? Lão muốn ám chỉ điều gì? Sao lão bảo Hứa Phong chưa đủ bản lãnh nhất là bản lãnh quyết đoán? Hãy tìm Tạ Phương Yến? tìm để làm gì? Để hỏi hay để báo thù cho lão?

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 13
Võ lâm Tứ hữu

– Yến nhi! Yến nhi mau đứng lại!
Với sắc mặt hớt hơ hớt hải, một nữ lang vừa đảo mắt nhìn quanh muốn tìm ai đó hoặc một vật gì đó vừa cuống cuồng phóng chạy.
Vút!
Những thanh âm nọ lại vang lên và vang từ phía sau nữ lang này :
– Mau đứng lại nào, Yến nhi!
Nữ lang đảo mắt kiếm tìm mà vẫn bỏ chạy, cho dù âm thanh nọ rõ ràng là để gọi nữ lang.
Nữ lang chợt sáng rỡ hai mắt tình cờ phát hiện một động khẩu.
Nàng vọt chạy tọt vào động khẩu.
Vút!
Chủ nhân của thanh âm nãy giờ cũng xuất hiện ngay bên ngoài động khẩu.
Và không biết nữ lang đã chui vào động khẩu, vì không thấy nữ lang đâu, nhân vật này vừa nhìn quanh vừa gọi :
– Yến nhi! Mau quay lại đây nào?
Lúc này nữ lang có biểu hiện kiếm tìm và tìm thấy động khẩu đã chui vào, hiển nhiên là nàng không hề tìm người hay tìm kiếm vật gì đó đã đánh mất. Nàng chỉ tìm chỗ ẩn náu.
Và do đã tìm thấy, nàng đâu dễ gì lên tiếng để nhân vật đang khẩn thiết kêu gọi nọ lại phát hiện thấy nàng?
Không nghe âm thanh hồi đáp, nhân vật nọ lại gọi càng giận dữ :
– Yến nhi, ngươi đâu rồi? Nếu ngươi không mau quay lại, một khi ta tìm gặp, chớ trách ta phải hạ thủ ngươi chẳng chút dung tình.
Quả nhiên vì không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào hồi đáp, nhân vật nọ đã giận dữ đến cực độ.
Vì thế như một dã thú đang lúc khát mồi, khi phát hiện ở chỗ lẩn khuất đó không xa bỗng có bóng người thấp thoáng, nhân vật nọ lập tức nhảy xổ đến.
– Ngươi còn định trốn nữa sao? Nạp mạng!
Vút...
Và nhân vật nọ phát kình nhắm vào một nam nhân đang lững thững xuất hiện.
Vù...
Nam nhân nọ, một nhân vật không lấy làm gì đặc biệt ngoại trừ diện mạo không hiểu sao cứ vàng võ như người bệnh lâu năm, thấy khi khổng khi không bị người ta tấn công chợt há miệng rít lên :
– Ai định trốn lão? Trái lại, mở miệng ra là đòi giết người, chính ta cố ý tìm lão thì có? Đỡ!

Vẫy ra một kình để đương đầu với ngọn kình của nhân vật nọ, nam nhân còn quyết liệt đến độ bất ngờ xuất phát thêm một kiếm chiêu. Hữu kiếm, tả chưởng thân thủ của nam nhân quả thần tốc và đầy uy lực.
Ầm!
Véo...
Đã phát xong một kình, chợt thấy đối phương vẫn còn một chiêu kiếm đang xé gió lao đến, nhân vật nọ bỗng cười sằng sặc :
– Ngươi dám dùng kiếm ư? Liệu kiếm pháp của ngươi có lợi hại bằng kiếm pháp của lão họ Bạch, Trung Nguyên Nhất Kiếm không? Ngươi dùng kiếm đối với ta là tìm sai đối tượng rồi! Xem đây! Ha... ha...
Bước chếch chân tả về một bên, hữu kình của nhân vật nọ nhân đó cuộn xoáy ra, chiếu thẳng vào chiêu kiếm của nam nhân cũng sắp sửa ập đến.
Vù...
Đến lúc này, nữ lang nọ chợt từ động khẩu chui ra. Nàng lớn tiếng đề tỉnh :
– Đó là Tuyệt Chưởng Khai Bia Thủ. Các hạ không được xem thường, lùi lại mau!
Đã muộn!
Ầm!
Hữu kiếm tuy chấn dộng nhưng sắc mặt của nam nhân chợt đanh lại :
– Khai Bia Thủ Tuyệt Chưởng? Có phải ý cô nương muốn nói để kẻ tại hạ đang cần phải đối phó hộ cô nương chính là một trong Võ lâm Tứ hữu Tứ tuyệt chưởng? Nếu là vậy, hừ, lại càng đáng tội chết!
Trúng!
Hữu kiếm chớp động, xạ ra một tia chớp lóe nhanh không thể tưởng và nam nhân thật sự đang dùng kiếm quyết áp đảo nhân vật nọ.
Nhân vật nọ vẫn cười sằng sặc :
– Khai Bia Thủ ư? Ta chính là Khai Bia Thủ La Vi Lợi đây. Ngươi vẫn không sợ sao? Ha... ha...
Và thay vì xuất thủ để ngăn đỡ hay hóa giải chiêu kiếm của nam nhân, có lẽ vì quá đắc ý, ngỡ một chữ Khai Bia Thủ La Vi Lợi cũng đủ làm cho nam nhân kinh hoảng và phải vội vàng ba chân bốn cẳng bỏ chạy, nên nhân vật nọ cứ mãi đứng yên, tiếp tục cười.
Không bỏ lỡ cơ hội, chiêu kiếm của nam nhân cứ thế cuộn đến.
Véo...
Chợt có tiếng nữ lang nọ hốt hoảng kêu lên :

– Gia sư đã hóa cuồng, các hạ xin nhẹ tay cho.
Hóa cuồng?
Chỉ nội hai chữ này cũng đủ làm cho nam nhân nọ phải ngỡ ngàng thu chiêu.
Huống chi, như lời nữ lang vừa hô hoán, nàng gọi nhân vật đang cười nọ là sư phụ, thêm hai chữ này nữa khiến nam nhân lập tức hồi bộ.
Sau khi đã đứng cách xa nhân vật nọ, nam nhân chợt quay người nhìn nữ lang :
– Cô nương bảo sao? Đó là lệnh sư? Và lệnh sư là một cuồng nhân? Vậy còn việc lệnh sư tự nhận là Khai Bia Thủ La Vi...
Ở phía sau nam nhân bỗng có tiếng gầm cực lớn :
– Sao ngươi dám bảo ta là cuồng nhân? Đỡ!
Vù...
Biết bị bất ngờ tấn công, nam nhân lập tức di hình hoán vị, vừa tránh chiêu công tập kích vừa bất ngờ khoa nhanh thanh kiếm.
Vút... Véo...
Phản ứng của nam nhân vẫn nhanh hơn tiếng hô hoán vừa có của nữ lang nọ :
– Cẩn trọng! Ối... Chớ sát hại gia sư. Nếu cần, xin chỉ chế ngự gia sư là đủ.
Nam nhân tuy vẻ ngoài không có gì đặc biệt hoặc hơn trội nhưng thân thủ vậy mà cực kỳ linh hoạt.
Đang định phát kiếm chiêu để bức lùi nhân vật nọ, tiếng kêu của nữ lang khiến ngọn kiếm trên tay nam nhân chợt biến hóa phi thường đổi thành chiêu dùng để điểm, để chế ngự nhân vật nọ.
– Hự!
Đắc thủ, thu kiếm về, nam nhân lại nhìn nữ lang, lần này thì yên tâm vì không còn lo sợ bị nhân vật nọ bất ngờ tấn công từ phía hậu nữa :
– Những gì tại hạ vừa hỏi vẫn cần cô nương đáp lời ấy. Sự thật như thế nào?
Nữ lang bỗng thở ra nhè nhẹ :
– Thật may! Nhờ các hạ có bản lãnh cao minh, phần nào giúp tiểu nữ tạm qua cơn nguy khốn lần này. Đúng vậy, gia sư đã hóa cuồng và người chính là một trong Võ lâm Tứ tuyệt chưởng. Còn sự thể ra sao... nói ra e khá dài.
Đang nói, chợt thấy sắc mặt của nam nhân lộ vẻ khó đăm đăm, nữ lang vội kết thúc, không dám nói thêm nữa.
Đoán biết có nguyên do, nam nhân chợt mỉm cười :
– Kìa, cô nương cứ nói tiếp đi. Tại hạ thật sự muốn biết nguyên nhân

sự thể, khiến lệnh sư uy danh cao ngất trời là vậy...
Nàng vụt cười tươi :
– Các hạ thật sự muốn nghe? Không ngại tiểu nữ phải kể dài dòng?
Nam nhân gật nhẹ đầu khích lệ :
– Đương nhiên rồi! Tại hạ...
Cũng như lần mới rồi, nữ lang lại vô tâm ngắt lời nam nhân :
– Nếu là vậy, phiền các hạ đợi cho một lúc, tiểu nữ sẽ quay trở lại ngay.
Dứt lời, nàng hối hả bỏ đi, khiến nam nhân nọ vì quá nhiều nghi vấn phải lên tiếng hỏi với theo :
– Cô nương định đi đâu? Còn lệnh sư thì sao?
Những tưởng nàng sẽ quay lại, nào ngờ nam nhân chỉ nghe một thanh âm của nàng vọng lại.
– Tiểu nữ cần phải lo an trí ổn thỏa cho gia sư. Các hạ yên tâm! Tiểu nữ hứa kể là sẽ kể. Hãy chờ tiểu nữ quay lại.
Chuyện thật không thể lường trước, ngẫu nhiên nam nhân lại biến thành người phải chăm sóc nhân vật nọ thay cho nữ lang, nếu nữ lang thật sự sẽ quay trở lại và sẽ có cách an trí ổn thỏa cho nhân vật nọ là người đã hóa cuồng.
Tuy miễn cưỡng, nhưng chỉ sau một thoáng ngẫm nghĩ, nam nhân chợt quay người, diện đối diện với nhân vật nọ :
– Lão chính là một trong Tứ hữu? Lão đứng hàng thứ mấy?
Qua sắc diện, biết nhân vật nọ vẫn nghe và hiểu câu hỏi, nam nhân lấy làm kinh nghi, vội giải khai Á huyệt cho nhân vật nọ.
Vừa lúc giải huyệt, nhân vật nọ lập tức lên tiếng :
– Còn ngươi là ai? Sao không biết ta đường đường là lão nhị, Khai Bia Thủ La Vi Lợi, một trong Võ lâm Tứ hữu?
Nam nhân giật mình, định hỏi tiếp. Nào ngờ, nhân vật nọ vì phát hiện bản thân vẫn bị bất động chợt gào thét lên :
– Tên bệnh hoạn kia. Có mau giải huyệt cho ta không? Ngươi là ai? Sao dám xem thường và cố tình sỉ nhục ta? Có giỏi, hãy giải huyệt cho ta. Ta sẽ cho ngươi biết Khai Bia Thủ của ta lợi hại như thế nào, và ngươi sẽ biết chiêu ta vừa nghĩ ra còn lợi hại đến bậc nào nữa. Giải huyệt mau, súc sinh. Tên cuồng cẩu bệnh hoạn, tên mặt vàng khả ố. Hãy giải huyệt cho ta. Hãy...
Bị quát mắng, bị thóa mạ, nam nhân không muốn nghe nữa lập tức điểm lại Á huyệt của nhân vật nọ.
Sau đó, nam nhân trầm giọng hỏi, thái độ mất dần tự tin :
– Lão là lão Nhị Hữu? Sao nhân dạng lão thay đổi một cách tồi tệ như thế này? Thật khác xa với lão Nhị Hữu một năm trước đây ta đã

gặp ở Uy Phong cổ tự? Lão phát cuồng thật hay chỉ giả vờ? Và lão không hề là Khai Bia Thủ, một trong Tứ tuyệt chưởng?
Hỏi xong, nam nhân nọ lại giải khai Á huyệt cho nhân vật nọ.
Tuy tay vẫn hợm sẵn, chỉ cần nhân vật nọ gào thét lên như lần vừa rồi, thì tay đó, nam nhân sẽ lập tức điểm huyệt trở lại, để khỏi phải nghe những lời nhân vật nọ thóa mạ, nhưng nam nhân chợt hài lòng khi nghe nhân vật nọ thay vì gào thét, chỉ kêu lên biểu lộ sự ngạc nhiên :
– Ngươi bảo ngươi từng gặp ta ở Uy Phong cổ tự? Ngươi nói thật chứ? Có nghĩ là ngươi cũng có dịp đọc thấy câu kinh văn võ học này ở đó?
Và nhân vật nọ đọc lên một câu kinh văn.
Nghe xong, nam nhân vụt cười lạt :
– Quả nhiên ở đó có khắc ghi câu này. Nếu lão vẫn nhớ và nhớ một cách chính xác như vậy, lão đâu phải hóa cuồng? Thật ra lão vẫn tỉnh, như bao nhiêu người bình thường khác.
Nhân vật nọ sa sầm nét mặt :
– Ngươi cũng nhận định như thế ư? Đúng vậy, ta vẫn tỉnh, ta đâu bị hóa cuồng? Nhưng dù ta giải thích thế nào họ vẫn không chịu tin ta, vẫn mặc nhiên xem ta đã bị cuồng tâm. Mà này...
Đôi mắt của nhân vật nọ vụt sáng rỡ :
– Ngươi không đối ta đấy chứ? Ngươi không như họ, không xem la là một kẻ cuồng thật chứ?
Và khi nam nhân chưa kịp đáp lời, cũng chưa kịp biểu lộ phản ứng nhân vật nọ chợt đổi giọng thì thào :
– Vậy thì hay lắm, ngươi sẽ là người đầu tiên được ta tiết lộ điều bí mật vừa được phát hiện. Đó là câu kinh văn ta vừa đọc chính là câu khẩu quyết có thể giúp ta luyện thành một chưởng pháp lợi hại. Để vừa đọc vừa diễn luyện cho ngươi xem.
Định thực hiện theo lời vừa nói, phát giác toàn thân đang bị bất động, nhân vật nọ giận dữ gào vang, thóa mạ vang :
– Ai điểm huyệt ta thế này? Chỉ có nha đầu đó thôi! Yến nhi sao ngươi dám điểm huyệt chế trụ ta? Ngươi là phản đồ, nha đầu phản sư bội tổ. Hãy mau giải huyệt cho ta. Nha đầu thúi, tiện tỳ bỉ ổi, tiện nhân thối tha. Mau giải huyệt cho ta. Nếu không...
Nam nhân chợt thở hắt ra và đành phải làm cho nhân vật nọ ngậm miệng, kẻo lại nghe tiếp những lời khó nghe.
Đúng lúc đó, một tiếng quát vang lên :
– Tiểu tử, sao dám gây phong hại cho lão nhị? Ngươi muốn chết?
Vù...

Biết có biến, nam nhân vụt quay lại, tay phát kình, đỡ vào chưởng kình vừa bị tập kích :
– Tôn giá sao vô cớ đánh người? Đỡ!
Vù...
Ầm!
Chấn kình vang dội, làm cho hai nhân vật khác vừa xuất hiện sau nhân vật mới phát kình phải cuồng nộ gầm lên :
– Tiểu tử là ai? Với bản lãnh này, ngươi tưởng ngươi đến đây gây hấn, với Võ lâm Tứ hữu lúc nào thì đến ư? Đỡ!
– Nạp mạng!
Ào...
Vù...
Trước sau đã có ba nhân vật bất ngờ xuất hiện và thoạt nhìn thấy họ nam nhân như hiểu họ là ai.
Tay kiếm của nam nhân liền bật lóe lên :
– Ta đến đây gây hấn thì đã sao? Xem kiếm!
Véo...
Kịp lúc, nữ lang lúc nãy chợt xuất hiện. Nàng thất thanh hô hoán :
– Tam thúc, Tứ thúc. Nhị vị lầm rồi. Đại bá! Chính tiểu điệt nhờ các hạ đây chế ngự dùm gia sư. Đại bá mau ngăn chặn mọi người lại, đừng ngộ nhận nữa.
Nhân vật vừa cùng nam nhân chạm kình tuy có phần nghi hoặc nhưng cũng ứng tiếng gọi :
– Lão tam, lão tứ. Dừng tay thôi, hãy chờ ta hỏi Yến nhi đã.
Hai nhân vật nọ đành phải thu chiêu hồi bộ, không để chiêu kiếm của nam nhân chạm vào chưởng kình họ đã phát ra.
Nữ lang nọ chạy đến, khuôn mặt tuy đỏ hồng vì mệt nhưng nữ lang vẫn cố lên tiếng phân minh. Nàng nhìn nam nhân bằng ánh mắt áy náy :
– Các hạ xin chớ trách. Đây là đại bá cùng nhị thúc tam tứ được tiểu điệt nữ gọi đến để lo cho gia sư. Tiểu nữ có phần chậm chân khiến các hạ suýt nữa...
Lần lượt đưa ánh mắt lướt nhìn qua ba nhân vật nọ, nam nhân chợt lạnh nhạt lên tiếng :
– Võ lâm Tứ hữu! May được diện kiến. Nhờ đó mới biết tam vị tôn giá vẫn như thuở nào, luôn hết lòng vì bằng hữu, lo cho bằng hữu còn hơn lo cho thủ túc.
Nhân vật nữ lang gọi là đại bá chợt hắng giọng :
– Ta...! Mà thôi, hãy cho ta hỏi, chẳng hay thiếu hiệp có sư thừa như thế nào? Có bản lãnh đủ chế ngự lão nhị, ta nghĩ, thiếu hiệp chẳng

phải hạng vô danh?
Nam nhân vẫn lạnh nhạt thờ ơ :
– Buộc phải xuất thủ, đó là vì bất bình, tại hạ nào có ngờ giữa quý hữu và cô nương đây lại là sư đồ? Nếu biết rõ sự việc, biết quý hữu vì một lúc cuồng tâm vẫn thường chạy đuổi đệ tử như thế, và nếu biết vẫn sẽ có tam vị kịp xuất hiện can thiệp, có lẽ tại hạ không dại gì xen vào, suýt nữa phải chuốc họa vào thân.
Nữ lang nọ thoáng cau mày :
– Không hề như các hạ nghĩ. Tiểu nữ thật lòng cảm kích và có thể cả quyết việc các hạ ra tay ứng cứu là không hề thừa. Chẳng qua do tiểu nữ quá vội, chưa kịp nói rõ đầu đuôi cho tam vị thúc bá nên suýt nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tâm trạng các hạ giờ ra sao, tiểu nữ có thể đoán ra.
Dứt lời, nàng quan sát nhìn những thúc bá của nàng.
– Đại bá, tam thúc, tứ thúc, tiểu điệt nghĩ, dù sao chúng ta cũng có lời đáp tạ các hạ đây hơn là những lời cật vấn, hỏi về lai lịch sự thừa. Tiểu điệt nói như thế có đúng không?
Vị đại bá lại hắng giọng :
– Được rồi! Kể như ta còn nợ ngươi một lời đáp tạ. Hậu quả sẽ khó lường nếu lúc này không có thiếu hiệp đây xuất hiện đúng lúc, giúp chúng ta chế ngự sư phụ ngươi. Nhưng kỳ thực, ta vẫn muốn minh bạch nguyên nhân khiến sự xuất hiện của thiếu hiệp quá ư kịp lúc.
Một trong hai lão nhân còn lại cũng lên tiếng nêu rõ nghi ngờ :
– Ta, cũng cảm thấy nghi ngờ. Vì tuy nơi này không phải là thâm sơn cùng cốc nhưng quanh đây ba mươi dặm đâu phải lúc nào cũng có người xuất hiện nhất là người có bản lãnh tương tự như tiểu tử ngươi. Ta nghĩ, ngươi nên nói thật đi thì hơn, phải chăng ngươi quan tâm đến những câu kinh văn võ học có ở Uy Phong cổ tự và nghĩ rằng vì lão nhị gia đã hóa cuồng nên ngươi sẽ dễ dàng dò hỏi từ miệng lão nhị?
Câu cật vấn hàm ý đề quyết này khiến nữ lang nọ thêm khó xử. Nàng nhăn mặt :
– Kìa, sao tam thúc luôn có ý muốn không tốt cho người? Chẳng phải tam thúc từng thừa nhận, những câu kinh văn gì gì đó là những câu chữ nhảm nhí, đến nỗi gia sư phải hóa cuồng vì quá mải mê suy nghĩ, quá tin đó là kinh văn võ học làm gì có người vì quan tâm nên cố tình tìm đến như tam thúc đa nghi?
Nhân vật thứ ba chợt bĩu môi :
– Ngươi đâu thể võ đoán như vậy, Yến nhi? Đối với bọn ta, vì đã có sư phụ ngươi là tấm gương trước mắt nên mới xem thường những

câu kinh văn nọ. Nhưng đối với một giang hồ, đó vẫn là những câu kinh văn võ học. Và khi đã xem như vậy, đâu phải họ không có thủ đoạn để nghĩ cách chiếm hữu?
Luôn bị nghi ngờ, nam nhân thay vì biện bạch hoặc tìm lời phủ nhận thì lại tỏ ra dửng dưng :
– Chuyện xảy ra ở Uy Phong cổ tự tại hạ từng nghe biết. Và cũng thừa biết Võ lâm Tứ hữu cũng dự phần đồng thời đắc thủ không ít câu kinh văn ở đó. Tam vị có quyền nghi ngờ nếu thích. Nhưng nếu vì thế, tam vị có lời nào hoặc vô tình hoặc hữu ý hạ nhục tại hạ, chớ trách tại hạ phải đắc tội.
Ba nhân vật nọ lập tức có phản ửng :
– Tiểu tử dám xuất khẩu cuồng ngôn thế ư? Có phải ngươi nghĩ Phách Không chưởng của Đại Hữu ta chỉ là thứ công phu hoa mỹ, không hề có lợi hại như lời đồn?
– Ngươi định đắc tội như thế nào? Có cần ta phải dùng Thiểm Điện chưởng để dạy ngươi một bài học?
– Trừ phi ngươi có đủ bản lãnh đương đầu với chưởng Phiên Thiên danh chấn giang hồ của lão tứ ta, ngươi mới có quyền dùng đến hai chữ đắc tội. Bằng không, hừ...
Nữ lang nọ hốt hoảng :
– Dùng oán để báo ân, có bao giờ tam vị thúc bá giáo huấn tiểu điệt như thế? Xin chớ làm tiểu điệt khó xử.
Trước thái độ hung hăng của ba nhân vật nọ, người thì khoa trương công phu Phách Không, kẻ thì đòi dùng công phu Thiểm Điện để giáo huấn, người khác thì tự sự về công phu Phiên thiên, chưởng, nam nhân nọ vẫn thản nhiên nhìn nữ lang :
– Cô nương vẫn còn nợ tại hạ một lời giải thích? Nếu không vì cô nương, vì muốn nghe cô nương giải thích, tại hạ đâu phải lưu lại để nghe toàn những lời dọa nạt? Xem ra...
Lạo Đại Hữu vụt gầm lên :
– Tiểu tử hãy mau xưng danh, kẻo trách ta chưa gì đã ra tay với hạng vô danh tiểu tốt.
Nam nhân lườm mắt :
– Tại hạ họ Cửu, tên Hận, xưng danh thì đã xưng rồi, tôn giá định đơn đả độc đấu hay định lẽ nào xin cho biết?
Lão Đại Hữu lập tức bật người lao đến :
– Tiểu tử, quả là ngông cuồng! Ta...
Nhưng trước khi lão Đại Hữu xuất hiện, nữ lang nọ lại chớp động thân hình, xen vào giữa :
– Bệnh trạng của gia sư sao đại bá từ khi xuất hiện đến giờ vẫn chưa

một lần quan tâm, trái lại cứ muốn cùng người động thủ.
Bị nữ lang chen vào, lão Đại Hữu hậm hực dừng tay.
Nhân đó, nữ lang giận dỗi nhìn hai lão tam, tứ :
– Nhị vị thúc thúc cũng vậy, đến bao giờ nhị vị mới thực hiện lời hứa, giúp tiểu điệt chạy chữa cho gia sư?
Lão Tam Hữu bối rối :
– Yến nhi! Muốn giúp sư phụ ngươi khôi phục nguyên trạng tuy không khó, nhưng...
Lão Tứ Hữu nhăn nhó :
– Phải đó, Yến nhi. Điều khó khăn duy nhất là làm sao chúng ta phải có cách thuyết phục rất nhiều người, để họ chấp thuận trao cho sư phụ ngươi toàn bộ câu kinh văn họ đã thu thập. Chẳng phải tứ thúc từng giải thích với ngươi như vậy rồi sao?
Lão Đại Hữu bỗng thở dài, thái độ thù nghịch với người tự xưng là Cừu Hận vì thế cũng biến mất :
– Yến nhi! Ta là đại bá của ngươi đương nhiên ta không hề đối gạt ngươi. Muốn thuyết phục tất cả những ai từng có mặt ở Uy Phong cổ tự độ nào quả là điều thiên nạn vạn nan. Nào phải bọn ta không quan tâm, không lo lắng cho sư phụ ngươi?
Mọi việc như vậy là chuyển biến, từ câu chuyện suýt xảy ra động thủ chỉ với một câu nói của nữ lang đã khiến cho mọi người chuyển ý nghĩ sang bệnh trạng của Nhị Hữu, sư phụ nàng.
Nhân đà câu chuyện, nàng khẳng khái bảo :
– Những gì tam thúc bá từng giải thích, tiểu điệt không hề quên. Nhưng nếu vì sỉ diện, tam vị thúc bá cảm thấy khó khăn khi phải hạ mình thuyết phục những nhân vật ngang vai bằng vế, được, tiểu điệt sẽ tự làm điều này.
Lão Đại Hữu giật mình :
– Tuyệt đối không được làm như thế. Bảo là khó, không phải vì bọn ta nề hà chuyện phải hạ mình trước những kẻ không đáng hạ mình, mà là vì ai ai cũng xem thường những câu kinh văn đó quý hóa hơn tính mạng, đâu dễ gì họ chấp nhận việc phải trao ra.
Lão Tam Hữu lên tiếng :
– Ngươi đừng quá nôn nóng, kẻo hỏng việc. Bọn ta đã có cách giúp ngươi thu thập những câu kinh văn cần thiết, nhưng vì cơ hội chưa đến nên cho đến nay bọn ta vẫn chưa nói ra.
Nữ lang kinh nghi :
– Là cách gì, tam thúc?
Lão liếc nhìn Cừu Hận :
– Có kẻ lạ mặt ở đây, ta đâu tiện giải thích. Huống chi, Cừu Hận chắc

chắn là giả danh của y. Với một kẻ đến tính danh thật cũng chẳng dám xưng ra, đương nhiên ta phải đề phòng.
Cừu Hận mỉm cười :
– Tại hạ từng nghe nói, năm trước ở Uy Phong cổ tự cũng có xuất hiện một gã vô danh. Điều đáng nói là ở đây, gã vô danh đó không biết võ công nhưng có thể gã là nhân vật duy nhất đã có diễm phúc thu thập hầu như toàn bộ những câu kinh văn đó. Thiết nghĩ, biện pháp của tôn giá ắt có liên quan đến gã?
Lão Tam Hữu giật mình :
– Sao ngươi biết? Xem ra ngươi không phải là hạng tầm thường? Và có lẽ sự xuất hiện của ngươi cũng đâu phải ngẫu nhiên?
Cừu Hận không đáp. Trái lại y nhìn qua nữ lang :
– Tìm kiếm một gã vô danh, thiết tưởng đó chỉ là hành động mù quáng, khi không còn biện pháp nào khả thi. Nếu cô nương chấp thuận, tại hạ nguyện trợ giúp cô nương đến gặp những nhân vật từng hiện diện ở Uy Phong cổ tự độ nào và thuyết phục họ trao cho cô nương những câu kinh văn kia.
Nữ lang thoáng ngần ngại :
– Tìm những nhân vật nọ, đó là ý nguyện của tiểu nữ. Nhưng đi cùng với các hạ, tiểu nữ thật chưa hề nghĩ đến.
Cừu Hận cười nhẹ :
– Vậy bây giờ cô nương nghĩ đi. Tại hạ sẽ không miễn cưỡng nếu cô nương không chấp thuận. Huống chi...
Nữ lang cau mày ngẫm nghĩ :
– Sao các hạ không nói tiếp?
Cừu Hận bật cười :
– Nhờ vào sức người không bằng dựa vào chính mình. Là đồ đệ cô nương tự lo cho sư phụ thì hơn.
Lão Đại Hữu tái mặt :
– Tiểu tử ngươi muốn ám chỉ điều gì? Phải chăng ngươi muốn nói bọn ta không thật hết lòng với lão Nhị vốn là bằng hữu của bọn ta?
Lão Tam Hữu phẫn nộ :
– Cuồng đồ từ đâu đến, dám nghi ngờ bọn ta?
Lão Tứ Hữu cũng phẫn nộ không kém :
– Xem ra ta không dạy cho súc sinh ngươi một bài học không được. Ta...
Cừu Hận chợt chớp động hữu kiếm.
Véo...
Và khi y dùng kiếm, đầu mũi kiếm đã chỉ đúng vào huyệt Hầu Lộ của lão Tứ Hữu.

Lão Tứ Hữu biến sắc sợ hãi :
– Ngươi...
Lão Đại, lão Tam thấy vậy định xuất thủ cứu nguy!
Cừu Hận liền gằn giọng :
– Đao kiếm vô tình, thiết nghĩ trước khi hành động nhị vị nên đắn đo suy nghĩ.
Nữ lang cũng kinh hoảng :
– Các hạ định làm gì?
Cừu Hận cười lạnh :
– Cô nương yên tâm! Tại hạ thừa biết nếu lỡ tay để xảy ra chuyện gì một mình tại hạ đương nhiên không phải đối thủ của lệnh đại bá và tam thúc. Tại hạ làm như thế này chỉ có một dụng ý, là khuyên họ đừng bao giờ vũ nhục hay thóa mạ tại hạ như tại hạ từng bảo. Chỉ có thế thôi.
Dứt lời, Cừu Hận thu kiếm về, quắt mắt nhìn lão Tứ :
– Tại hạ biết tôn giá đang có ý bất phục. Được, nếu tôn giá muốn, tại hạ nguyện lĩnh giáo tuyệt chưởng Phiên thiên của tôn giá. Động thủ đi!
Cùng với lời đo, ngay khi thu kiếm về, cừu Hận lập tức vận khởi một thức khởi kiếm kỳ lạ.
Chúc mũi kiếm chếch xuống dưới, hai mắt của Cừu Hận như chỉ nhìn vào đầu mũi kiếm. Tuy vậy, năm ngón tay cầm kiếm của Cừu Hận lại đang tình trạng buông lỏng, không nắm chặt cũng không để kiếm rơi ra, chứng tỏ nội lực không được Cừu Hận dồn vào thân kiếm.
Một thức khởi kiếm quá kỳ lạ, có quá nhiều sơ hở.
Nhưng vì Cừu Hận đã có lời nói, là sẵn sàng lãnh giáo tuyệt chưởng Phiên Thiên, môn công phu sở trường và cực kỳ lợi hại đã từng xếp lão Tứ Hữu vào hàng Tứ tuyệt chưởng đó. Do đó nào ai dám nghĩ chiêu kiếm hờ hững của y là chiêu kiếm vô lực?
Không nghĩ như vậy ắt phải nghĩ ngược lại, rằng đó là một thức khởi kiếm không thể xem thường.
Cũng có nghĩa rằng, nếu lão Tứ Hữu động thủ, thức khởi kiếm đó cũng sẽ chớp động. Và khi đó chỉ khi có kết quả xảy ra, mọi người mới biết thức kiếm đó có thật sự lợi hại hay không?
Giả như không lợi hại, kẻ thách thức cũng là kẻ phải chuốc họa và như vậy là mâu thuẫn với lời thách thức, san sàng đương đầu với tuyệt kỹ danh bất hư truyền của một nhân vật hữu danh là lão Tứ Hữu.
Điều này không thể có, trừ phi Cừu Hận tự ý tìm chết!
Đã là người, ai lại muốn chết bao giờ? Vậy nếu Cừu Hận không

muốn chết sao lại dám đùng một chiêu kiếm quá ư thô thiển để thách thức lão Tứ Hữu, cần phải hiểu chiêu kiếm của y phải có chỗ lợi hại. Và nếu để điều lợi hại đố xảy ra, còn kết quả nào khác nếu không phải lão Tứ Hữu sẽ phải chuốc bại?
Đem thanh danh một đời để đổi lấy một kết quả không lấy làm gì chắc chắn, lão Tứ Hữu đủ kinh lịch để nhận thức rằng, nếu lão bại, thanh danh lão sẽ mất, và nếu có thắng, có giết một kẻ vô danh, thanh danh của lão đâu vì thế mà tăng lên?
Lão nhanh chóng có thái độ thích hợp.
Lão bật cười, lão lùi lại và lão chống chế :
– Đến kiếm pháp thượng thừa của Trung Nguyên Nhất Kiếm Gia Tường vẫn chưa làm ta nao núng, sá gì thứ kiếm pháp của kẻ vô danh ngươi? Nghĩ ngươi dù sao cũng là kẻ có công, giúp bọn ta tạm thời kìm chế lão Nhị, hừ, ta tạm bỏ qua câu chuyện lần này!
Mắt của Cừu Hận lúc này mới chịu rời khỏi đầu mũi kiếm và y nhìn lão tứ :
– Tôn giá chịu bỏ qua? Được! Tại hạ cũng tạm ghi nhận ân tình này của tôn giá!
Y dời ánh mắt qua nữ lang nọ :
– Cô nương đã suy nghĩ kỹ chưa? Đã đến lúc tại hạ phải đi rồi. Tại hạ chỉ muốn nhắc lại, quyết định như thế nào, tùy cô nương, tại hạ chẳng dám miễn cưỡng.
Nghe thế, nữ lang đưa mắt nhìn lần lượt từng người trong Tứ hữu. Sau cùng, khi ánh mắt nàng chạm phải mục quang đờ đẫn của sư phụ, nàng nói thật nhanh, cứ như sợ để nhận nàng sẽ không còn đởm lược để nói những lời này nữa :
– Tam vị thúc bá! Nếu những gì Cừu các hạ vừa nói là đúng, tam vị thúc bá quả có ý kiếm tìm một nhân vật vô danh nào đó và biết không thể tìm nên bấy lâu nay tam vị thúc bá không dám tiến hành, việc chăm sóc gia sư tiểu điệt đành phô thác cho tam vị. Tiểu điệt muôn vàn đắc tội.
Dứt lời, nàng quay qua Cừu Hận :
– Tuy lần đầu gặp gỡ các hạ, biết các hạ đang đùng giả danh nhưng gì thì gì, tiểu nữ vẫn cảm kích nếu trong những lời các hạ vừa nói cô chút nào đó thành tâm, tiểu nữ nguyện ý đi theo các hạ.
Lão Đại Hữu có phần bất bình, lão hừ mũi :
– Yến nhi! Ta biết ngươi lo cho sư phụ, nhưng tánh ngươi quá cả tin, ta e mọi việc sẽ không dễ dàng như ngươi nghĩ.
Tam Hữu được dịp nói kháy :
– Ngươi tuy có lòng nhưng về thủ đoạn của giới giang hồ ngươi lại

mảy may không am hiểu. Đâu phải ai ai cũng tốt với ngươi như bọn ta vốn là thúc bá của ngươi?
Lão Tứ Hữu cũng không bỏ qua cơ hội, lão cười nhẹ :
– Đó là chưa nói đến chuyện ngươi làm cách gì để buộc mọi người phải nói cho ngươi nghe kinh văn mà họ đánh đổi sinh mạng mới có được?
Nữ lang đã quyết ý, đã lỡ nói ra những gì cần nói. Do đó nàng không hề nao núng khi nghe những vị thúc bá nói như vậy.
Nàng thản nhiên bảo :
– Đa tạ tam vị thúc bá vì vẫn quan tàm đến tiểu điệt nên vừa có lời giáo huấn khuyên bảo. Tuy tiểu điệt có tánh cả tin, lại không am hiểu gì về thủ đoạn của người giang hồ nhưng suy xét kỹ, ân của gia sư đối với tiểu điệt cao như núi, sâu tợ bể, tiểu điệt không thể không mạo hiểm. Còn về cách thuyết phục mọi người, tiểu điệt nào có cách gì khác ngoài cách việc chứng tỏ lòng thành tâm! Xin tam vị thúc bá cứ yên lòng, tiểu điệt sẽ tự biết lo liệu.
Nàng quay qua Cừu Hận :
– Tiểu nữ cần phải thu xếp hành trang, các hạ...
Cừu Hận nhẹ gật đầu :
– Cô nương cứ thư thả, không việc gì phải vội. Tại hạ sẽ chờ đợi.
Ngay khi nữ lang bỏ đi khuất dạng, lão Tam Hữu quắc mắt nhìn Cừu Hận :
– Yến nhi không thể đi theo một kẻ có lai lịch bất minh như ngươi!
Cừu Hận cười lạt :
– Tại hạ nào có miễn cưỡng, tam vị thấy rồi đó. Hoặc giả tam vị định dùng vũ lực, buộc tại hạ phải bội tín với lệnh điệt. Nếu tam vị thật sự có ý định này, tại hạ cho rằng tam vị đã quá xem thường tại hạ. Không tin, tam vị thử xem!
Lão Tam Hữu bật quát :
– Cần gì phải thử? Nếu tiểu tử ngươi không từ bỏ ý định đó hãy nếm của ta một chưởng. Đỡ!
Vù...
Sau lần bị Cừu Hận dùng kiếm uy hiếp, lão Tứ Hữu chỉ chờ đợi có một dịp này. Lão cũng quát :
– Dùng lời đường mật để mê hoặc tiểu điệt nữ của ta, tiểu tử ngươi quả to gan lớn mật. Hãy đỡ!
Vù...
Cùng một lúc bị hai nhân vật hữu danh xuất hiện uy hiếp, Cừu Hận cười vang :
– Tại hạ từng nói, để đối phó cùng một lúc với hai nhân vật được

mệnh danh là Võ lâm Tứ hữu, đương nhiên tại hạ không phải đối thủ. Nhưng nói như thế không phải tại hạ không có cách để chi trì sinh mạng. Buộc tại hạ phải bội tín không dễ đâu. Ha... ha...
Vừa cười, Cừu Hận vừa linh hoạt di chuyển cước bộ, ung dung tránh né những chiêu chưởng của đối phương.
Vụt! Vụt Đứng ở ngoài, lão Đại Hữu thấy nóng mũi cũng vội vàng nhập cuộc :
– Tiểu tử ngươi quả nhiên không phải tầm thường. Hết thi triển thứ kiếm pháp kỳ quặc lại vận dụng bộ pháp ma mị, thật ngươi có lai lịch sự thừa như thế nào? Đỡ!
Vù...
Thêm một người nữa chen vào là thêm một tầng nguy hiểm.
Thế nhưng Cừu Hận vừa tỏ ra ung dung cước bộ vẫn cứ linh hoạt :
– Nói không phải thừa, tam vị chưa đủ tư cách để hỏi xuất xứ của tại hạ. Trừ phi tam vị có thể khiến bộ pháp của tại hạ trở nên vô dụng.
Vụt! Vụt!
Cừu Hận nói không ngoa. Ba nhân vật nọ đường đường là những nhân vật hữu danh, là ba trong Võ lâm Tứ hữu với công phu Tứ tuyệt chưởng uy chấn giang hồ. Nhưng thủy chung họ vẫn chưa một lần chạm vào chéo áo của Cừu Hận. Chạm còn chưa có, nói gì đến việc nhận ra xuất xứ của Cừu Hận qua một bộ pháp mà hầu như họ chưa từng thấy bao giờ.
Qua đó, càng chứng tỏ thêm ở Cừu Hận vừa có một lời đúng nữa. Để chi trì sinh mạng, bằng bộ pháp quá đỗi linh hoạt này, y quả nhiên có thừa năng lực.
Như vậy, cũng có nghĩa là bản lãnh của y chưa phải đối thủ của bọn họ ba người.
Giả như họ chỉ có một, hậu quả thật khó nói trước.
Song phương vì thế vẫn cứ giữ nguyên cục diện cho đến lúc nữ lang quay lại.
Thấy nữ lang đã thu xếp xong hành trang, Cừu Hận chủ động nhảy thoát ra ngoài, miệng cười tươi tỉnh :
– Đùa như thế đủ rồi, nếu tam vị sau này có cao hứng, chúng ta sẽ cùng tái diễn lại cục điện. Còn bây giờ tại hạ xin cáo biệt.
Thái độ của Cừu Hận khiến nữ lang hoang mang, không hiểu những gì nàng vừa nhìn thấy chỉ là đùa như y nói hay sự thật hoàn toàn khác hẳn?
Tuy vậy, vì đến lúc phải đi, nữ lang đành vòng tay thi lễ, tạm biệt những vị thúc bá của nàng.

Hồi 14
Diễn biến bất ngờ

Đang đi, bất ngờ bị Cừu Hận điểm huyệt và lôi vào một động khẩu kín đáo, nữ lang biến sắc, kinh hoảng kêu lên :
– Sao các hạ...
Miệng tủm tỉm cười, lộ vẻ không hề có địch y hay tà ý, tuy nhiên Cừu Hận vẫn nhanh tay điểm luôn á huyệt của nàng.
Bị chế trụ huyệt đạo toàn thân và bây giờ Á huyệt cũng bị điểm, nữ lang đành bất động và đành biểu lộ tâm trạng qua ánh mắt.
Đó là ánh mắt kinh ngạc chuyển qua sợ hãi, sau cùng ánh mắt lại chuyển sang tâm trạng phẫn nộ, uất hận.
Dù thừa biết nàng đang nghĩ gì, đang lo sợ điều gì và tại sao lại chuyển sang phẫn uất nhưng thủy chung Cừu Hận vẫn không một lời giải thích.
Y cũng bất động và trạng thái bất động của cả hai giả như có ai bất ngờ xuất hiện và nhìn thấy tất phải nghĩ không chỉ có một mình nữ lang bị khống chế huyệt đạo.
Trạng thái bất động này ngỡ kéo dài vô tận. Thế nhưng một lúc lâu ngưng thần nghe ngóng, sắc mặt Cừu Hận vụt đanh lại. Đồng thời với sắc mặt này, thật quái đản, y lại điểm một nụ cười toại nguyện.
Nhìn thấy sắc mãi của y cùng với nụ cười không phù hợp chút nào với sắc mặt, do đang có ý nghĩ không tốt về y, một nhân vật nhất định có tâm địa xấu xa bỉ ổi, nữ lang càng bộc lộ tâm trạng phẫn uất qua đôi mắt sáng quắc lửa căm hờn.
Tuy thế, ánh mắt của nữ lang không thể không thay đổi bất ngờ khi nàng nghe Cừu Hận thì thào nói vào tai :
– Tại sao tại hạ có hành động này, điều đó sẽ giải thích sau. Bây giờ mong cô nương hãy chớ gây kinh động. Tốt hơn hết là hãy bế khí, nhất là phải chịu khó lắng nghe. Họ đến rồi đó?
Họ? Họ nào? Đã cốt ý ẩn thân chờ họ sao bây giờ khi họ đến y lại không muốn hiện thân? Nghe là nghe gì mới được?
Với tâm trạng hoang mang nữ lang bất giác lắng nghe. Bất giác có hành động đúng như Cừu Hận vừa đề xuất.
Có tiếng bước chân di chuyển đến thật gần. Không phải một mà là nhiều, khá nhiều. Và đây là tiếng của những bước chân vội vã.

Chưa hết. Một khi Cừu Hận đã báo nàng phải lắng nghe tuyệt nhiên không phải chỉ để nghe thanh âm của những bước chân.
Đã đến lúc nữ lang nghe tiếng người hô hấp.
Phàm những ai đang vội đi nhất định phải để lộ nhịp hô hấp.
Vì đi như thế, hoặc đuổi theo ai, hoặc bị ai truy đuổi, họ cần gì phải bế khí, họ cũng đâu cần che giấu hình tích?
Tiếng chân xa dần, tiếng hô hấp cũng xa dần, nữ lang thất vọng vì không ngờ Cừu Hận bảo nàng lắng nghe và chỉ nghe có bấy nhiêu đó thôi.
Vì thất vọng, nàng suýt trút ra hơi thở dài.
Thật kịp lúc, Cừu Hận lừ mắt ngăn nàng lại. Đồng thời, y còn đặt một ngón tay lên môi ngụ ý bảo nàng không được làm như thế, không được khinh suất như thế.
Nàng quắc mắt nhìn lại, ý bảo, đâu còn gì để lắng nghe và giả dụ nàng có trút ra tiếng thở dài, tiếng thở đó đâu đến nỗi là khinh suất, đâu đến nỗi gây kinh động cho những nhân vật quả thật đã đi xa.
Nhưng sự việc lại xảy ra khác hẳn, nữ lang chợt đổi tia mắt quắc lên thành những ánh mắt nghi hoặc.
Bởi, cùng với những tiếng bước chân xa dần, nàng chợt nghe một câu nói mơ hồ văng vẳng đưa đến :
– Tiểu tử khó thể đi xa như thế này, trong quãng thời gian ngắn như vậy, ta nghĩ, có lẽ y đã chuyển hướng đi luôn về phía Bắc như lúc đầu y đã đi.
Chỉ có thế thôi, nữ lang không còn nghe thêm một lời nào nữa, hoặc cũng mơ mơ hồ hồ hoặc chỉ thoang thoảng trong gió.
Vậy mà, nhìn thần sắc của Cừu Hận, nàng cũng biết y vẫn đang tiếp tục lắng nghe.
Y nghe gì?
Phải chăng vì y có bản lãnh thâm hậu hơn nên nghe được những gì mà giờ đây nàng hoàn toàn không nghe.
Rất có thể như thế.
Vì sắc mặt y đang giãn dần, càng lúc càng phù hợp với nụ cười toại nguyện, cho đến lúc này vẫn hiện diện trên môi miệng y.
Phải thêm một quãng thời gian nữa nữ lang mới thấy y đang trút ra hơi thở dài nhè nhẹ.
Đã đến lúc có thể trút bỏ trọc khí, nàng nghĩ như thế và nàng cũng nặng nề trút ra.
Y không có cử chỉ nào ngăn nàng nữa như y vừa làm trước đó.
Và nàng lại trở lại trạng thái nghi ngờ, có lẽ sắp chuyển qua trạng thái phẫn nộ nếu y không lên tiếng đúng lúc.

Y chỉ lên tiếng mà thôi, còn việc giải khai huyệt đạo cho nàng dường như y cố tình không thực hiện việc đó. Và đó là lý do khiến nàng trở lại trạng thái nghi ngờ.
Nhất là lúc y lên tiếng, nàng thật sự nghi ngờ khi nghe y nói, y hỏi :
– Cô nương có nghe rõ những gì họ bàn định? Cô nương có nhận ra âm thanh của họ?
Nàng vẫn biểu lộ sự ngi ngờ bằng ánh mắt. Vì nàng dù muốn đâu thể mở miệng lên tiếng, hoặc đáp lại sự nghi ngờ.
Cừu Hận đương nhiên phải thấy ánh mắt của nàng.
Tuy vậy, y vẫn không nhắc tay động chân không giải huyệt cho nàng, y cười nhẹ :
– Có lý nào cô nương hoàn toàn không nghe được gì? Phải thừa nhận hiện tại bản lãnh của cô nương còn kém so với tại hạ nhưng đâu đến nỗi kém đến độ cô nương không nhận ra lời nói đầu tiên là do Đại bá của cô nương phát thoại?
Y có nói, nữ lang mới mơ hồ nhận ra. Đúng là mơ hồ thật nhưng đù sao nàng vẫn còn ngờ ngợ, quả nhiên câu nói mơ hồ ly đuy nhất nàng được nghe có phần nào giống với thanh âm đo đại bá nàng phát thoại.
Nàng nhớ lại ý nghĩa của câu nói, hai chữ tiểu tử mà đại bá nàng dùng chắc hẳn để ám chỉ kẻ đang ngồi ngay bên cạnh nàng.
Như vậy, nàng nghi ngờ đại bá và những ai nữa nếu không là tam thúc, tứ thúc đang có ý định đuổi theo y. Sao họ lại đuổi theo và đuổi theo sớm đến vậy?
Còn sư phụ nàng thì sao? Qua tiếng những bước chân nàng nghe được, họ phải nhiều hơn hai người, nghĩa là đủ cả ba, và nếu như cả ba cùng nhau đi đuổi theo nàng và Cừu Hận, ai sẽ chăm sóc cho sư phụ nàng? Rõ ràng trước khi đi nàng đã nhờ, đã ủy thác họ chăm sóc cho sư phụ nàng kia mà? Sao bây giờ...
Y lên tiếng cắt đứt mạch nghi vấn của nàng :
– Tại hạ đã nghe gì, đã biết họ đang cô ý định gì, tạm thời tại hạ sẽ không cho cô nương biết. Và tại hạ thừa biết cô nương đang suy nghĩ điều gì, nghĩ về ai. Cô nương hãy yên tâm tại hạ cũng đang nghĩ như cô nương.
Nàng kinh ngạc nhìn y. Nếu y biết, nếu y đọc được ý muốn của nàng, cớ sao lúc này không nhanh tay cho, không giải khai toàn bộ huyệt đạo của nàng cho? Vì y không giải huyệt nàng nghĩ y là người giả dối, không đoán biết ý muốn của nàng nhưng lại làm ra vẻ đã đoán biết.
Vừa có ý muốn đó, y chợt lên tiếng, khiến nàng tuy thán phục nhưng

nghi lại càng thêm nghi.
– Cô nương đang muốn hỏi, tại sao tại hạ Vẫn chưa giải huyệt để cô nương có thể lập tức quay lại với lệnh sư? Mong cô nương hãy nghe cho rõ và tạm thời đừng hỏi gì đến nguyên do. Tại hạ chỉ giải huyệt cho cô nương và chỉ dùng cô nương quay đầu lại tìm kiếm lệnh sư nếu cô nương chấp thuận ý đề xuất của tại hạ, là cả hai chúng ta ngay lúc này cần phải cải dạng.
Nàng càng chú mục nhìn y.
Y hiểu và y giải thích :
– Cô nương không am tường thuật dị dung nên chưa hiểu lợi ích của thuật này. Được tại hạ sẽ tự cải dạng trước, sau đó sẽ giúp cô nương cải dạng.
Dứt lời, y quay lưng lại phía nữ lang.
Nàng thấy y, thấy từ phía sau đang dùng ống tay áo lau qua khuôn mặt.
Sau đó, y cho tay vào bọc áo và hí hoáy làm gì đó với diện mạo của y.
Sau cùng, khi y quay mặt lại nàng thật sự ngỡ ngàng vì thấy trước mặt nàng hiện giờ không còn là y nữa. Trái lại đó là nét mặt nhăn nheo của một nhân vật luống tuổi xa lạ. Y cười móm mém và dùng giọng run rẩy bảo nàng :
– Do biết cô nương chưa quen với thuật dị dung, lão phu sẽ giả làm ngoại tổ, còn cô nương chỉ cần cải sửa dung mạo đôi chút, chỉ cần chú ý lúc xưng hô, sẽ giả làm ngoại điệt của lão phu.
Bất chấp nữ lang có hài lòng hay không, lão nhân vật nọ ngang nhiên chạm tay vào khắp mặt mũi nàng. Với vài vật dụng thô thiển, như một mẩu than, nhúm phấn hồng chẳng hạn, lão nhân vẽ chỗ này vài nét, bôi lên chỗ nọ vài nét, và còn dạn dĩ sửa lại mái tóc cho nàng.
Sau khi thực hiện xong từng ấy động tác vụn vặt nhưng tỉ mỉ lão nhân gật gù :
– Nhìn cô nương lúc này khó ai tin cô nương đã có niên kỷ xấp xỉ mười chín đôi mươi. Với hai bím tóc đung đưa này...
Y dùng tay hất qua hất lại đôi bím tóc mà chính tay y tự tay kết xong, y tiếp :
– Chỉ cần cô nương luôn biểu lộ những động tác hồn nhiên, bất kỳ ai nhìn thấy đều phải thừa nhận cô nương quả đúng là ngoại điệt chưa đến tuổi thành nhân của lão phu.
Nữ lang nhìn lão nhân bằng ánh mắt vừa hoang mang vừa thán phục. Nàng chỉ cảm thấy lúng túng khi nghe y bảo :
– Để thật giống, cô nương cần phải có trang phục thật xứng hợp. Để

lão phu tự tay chọn cho cô nương.
Y mở tay nải của nàng ra, thản nhiên bới tìm thứ y phục ưng ý nhất giữa bao vật dụng lỉnh kỉnh của nữ nhân được nàng mang theo. Cũng may việc đó không kéo quá dài. Y dã chọn xong loại y phục cần thiết và đặt qua một bên.
Sau đó y đứng lên nói bằng giọng của y :
– Vì chưa phải lúc để giải thích, có giải thích vị tất cô nương cũng chưa chịu tin cho, nên tại hạ không cần giải thích gì cả. Bây giờ tại hạ sẽ đi ra ngoài, trước đó sẽ giải huyệt cho cô nương. Khi nào cô nương quyết định xong chỉ cần lên tiếng gọi, tại hạ sẽ quay lại.
Lúc đó tùy vào thái độ của cô nương, nếu đã thay đổi y phục, có nghĩa là cô nương đã tán thành biện pháp của tại hạ, nếu cô nương xóa bỏ những gì tại hạ đã dị dung, trở lại diện mạo bình thường nghĩa là cô nương không tán thành, tại hạ sẽ tùy theo dó để liệu phương hành động.
Vẫn thản nhiên, có phần nào độc đoán, y không chờ đợi bất kỳ phản kháng nào của nàng. Vừa dứt lời y lập tức buông tay giải khai huyệt đạo cho nàng. Cứ thế y bước ra.
Bị chế trụ huyệt đạo một lúc lâu, tuy đã được giải huyệt nhưng nàng đâu thể cử động được ngay. Vì thế nhân lúc hãy còn bất động, chờ khí huyết thật sự lưu thông, nàng nằm im, ngẫm nghĩ toàn bộ những hành vi kỳ quái của Cừu Hận.
Và nàng đã có quyết định.
Nàng hướng miệng ra ngoài gọi :
– Các hạ có thể vào được rồi.
Có tiếng bước chân đi vào và cả nàng suýt bật hoảng khi nhận ra nhân vật đang chậm rãi đi vào là một lão nhân lưng khòm, tay chống kiếm bước đi thay cho gậy.
Vừa nhìn thấy nữ lang đã chịu thay đổi y phục lão nhân run giọng hối thúc :
– Thôi. Đã muộn lắm rồi, Tiểu Thanh! Chúng ta phải đi ngay.
Nàng ngơ ngác nhìn lão nhân :
– Là... là các hạ đó sao? Còn Tiểu Thanh nào, các hạ vừa gọi.
Lão nhân lừ mắt giận dữ nhưng chỉ một thoáng sau đó, lão nhân vừa thu ánh mắt đó về, vừa đứng ngay lưng lên nói bằng giọng nãy giờ nàng đã quen.
– Tại hạ không trách vì đây là lần đầu cô nương phải cải dạng. Không sai, vì cô nương đang vận y phục màu xanh và cần phải thay đổi cách gọi, tại hạ tạm thời gọi cô nương là Tiểu Thanh. Hy vọng từ nay về sau, ngoại trừ cô nương trở lại diện mạo thật, thân phận thật

cô nương đừng quên phải lưu tâm đến cách xưng hô mới.
Nàng nhận ta thanh âm của Cừu Hận. Nàng lúng túng với cách xưng hô mới :
– Tiểu Thanh... Tiểu Thanh nhớ rồi. Ngoại tổ... ngoại tổ...
Nói đến đây, nàng chợt đổi giọng :
– Gọi các hạ là ngoại tổ vừa khó nghe vừa không quen miệng sao các hạ không chọn thân phận khác?
Y hỏi :
– Giả dụ như thân phận gì?
Nàng đáp :
– Một lão bộc chẳng hạn?
Y cười lạt :
– Một tiểu cô nương xinh đẹp, thơ thẩn giữa chốn hoang vu với một lão nô lụm cụm yếu đuối? Cô nương không nghĩ đó là điều bất thường sao? Đã cải dạng, ngoài việc giả mạo sao cho giống thật còn phải lưu tâm đến những tiểu tiết có thể dẫn đến sơ hở lớn. Đạo lý này cô nương phải gắng hiểu và tập cho quen đi. Gọi lại đi.
Nàng phải thừa nhận lập luận đó, mà y đã quan trọng hóa bằng cách xem đó là một đạo lý.
Nàng dọn giọng, trước khi gọi :
– Ngoại tổ!
Y lại khòm lưng xuống cười móm mém :
– Nghe đã khá hơn. Chúng ta có thể đi được rồi.
Y chậm rãi quay lưng và vẫn chậm rãi khi bước đi.
Nàng đang nôn nóng nên giục :
– Các hạ, ngoại tổ không thể đi nhanh hơn sao?
Y quay đầu lại :
– Vội gì chứ, Tiểu Thanh? Sớm hay muộn, cũng chỉ một canh giờ mà thôi. Chẳng phải đó cũng là khoảng thời gian chúng ta đã đi từ đó đến đây sao?
Nàng ầm ừ :
– Đồng ý là ngoại tổ chỉ đưa Tiểu Thanh đi độ một canh giờ, sau đó lập tức ẩn mình vào động khẩu. Nhưng lúc đó chúng ta đâu phải đi chậm như thế này.
Y cười lạt :
– Nhưng bây giờ chúng ta đâu phải đi theo lối cũ? Không lẽ chúng ta không biết tìm đường khác để đi nhanh hơn? Nên nhớ, chúng ta đang đi không có chủ đích, dù có đi loanh quanh, là ai nhìn thấy cũng phải nghĩ như vậy, ai ngăn cấm chúng ta đi theo lối khác gần hơn.
Nàng thở phào :

– Hóa ra mọi việc đã được ngoại tổ định liệu trước. Có nghĩa là Tiểu Thanh phải dẫn đường.
Y gật đầu :
– Nhưng không cứ phải đi trước mới là dẫn đường. Đi theo lối nào, Tiểu Thanh chỉ cần tỏ dấu hiệu là ngoại tổ hiểu.
Nghe y xưng là ngoại tổ, nàng suýt phì cười.
Nhưng kịp nghĩ y là kẻ độc đoán, sẽ rất khó ưa nếu để y mắng, nàng hết dám cười.
Cứ thế cả hai sau một lúc đi loanh quanh, nàng chợt thì thào :
– Ở phía trước chính là nơi gia sư.
Y hắng giọng :
– Đã đến nơi chúng ta cần đến rồi ư? Sao không thấy có khung trang viện như lời phụ thân ngươi điểm chỉ! Không lẽ ta vì kém mục lực nên lúc nãy đi lầm đường?
Nàng ngớ người, không hiểu tại sao y lại bỗng dưng đề cập đến khu trang viện, đến vị phụ thân nào đó của nàng.
Nàng nhìn y.
Và chính lối cải dạng hiện giờ của y giúp nàng mau chóng nhận biết dụng ý của y.
Nàng nhanh nhẩu và liến thoắng :
– Nếu có lầm đường thì đó là lỗi ở ngoại tổ. Lúc nãy, nếu ngoại tổ chịu rẽ qua bên tả như Tiểu Thanh khuyên cản, đâu đến nỗi chúng ta phải lạc đường.
Bị trách, lão nhân sa sầm nét mặt và bực bội đưa mắt nhìn quanh.
Sau đó không lâu, lão nhân thì thào :
– Hiện lúc này, quanh đây không có người. Cô nương hãy mau xem xét nơi lệnh sư từng lưu ngụ. Nhớ là phải thật nhanh đấy.
Không còn giữ bình tĩnh được nữa, nàng bật lao đi.
Cũng nhanh như vậy, nàng quay lại và hốt hoảng :
– Bên trong rất bề bộn. Dường như đã xảy ra động thủ?
Y gật gù :
– Tại hạ cũng đoán như vậy. Chỉ có điều, không biết lệnh sư tự ý bỏ đi hay bị người dùng vũ lực bắt giữ?
– Là ai bắt giữ? Sao các hạ đoán biết là sẽ có động thủ?
Y nhìn quanh và chợt đưa tay chỉ vào một góc khuất :
– Là kẻ nào, tạm thời tại hạ không thể đoán chắc. Nhưng nếu muốn đuổi theo, có thể đó chính là phương hướng chúng ta cần đi.
Nàng nhìn, và thấy ở góc đó quả nhiên có một mẩu vải tình cờ bị một nhành cây móc vào vương lại :
– Chính là mẩu vải từ y phục của gia sư.

Y đứng ngay người lên :
– Đuổi theo! Mau!
Không để nàng nói thêm điều gì, y chộp tay nàng và lôi đi thật nhanh...

Hồi 15
Trao đổi kinh văn

– Những kẻ chúng ta cần truy đuổi là họ, những đạo nhân vừa nam vừa nữ này ư?
Tuy chỉ là lời thì thào và hầu như chỉ có một mình Cừu Hận nghe nhưng y vẫn không hài lòng.
Y lườm mắt và khẽ rít.
– Tai vách mạch rừng, ta đã dặn ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng bao giờ để lộ cho ai khác biết chuyện chúng ta đang đuổi theo người, ngươi không nhớ sao, Tiểu Thanh?
Trong lốt Tiểu Thanh, nữ lang hậm hực bảo :
– Ở đây không có ai ngoài bọn họ mười mấy người đang giao chiến với nhau.
Thiển nghĩ dù có la lớn vị tất những người này còn có chút tâm trí nào để quan tâm.
Chợt ngay phía sau lưng cả hai có thanh âm trầm trầm vang lên :
– Tiểu nha đầu tưởng xung quanh không còn người thật sao? Ngươi nghĩ bổn Quan chủ Cổ Thạch chỉ có bấy nhiêu người thôi sao?
Giật mình, nữ lang quay phắt lại :
– Đạo trưởng lẻn đến gần từ lúc nào? Dường như lối xuất hiện của đạo trưởng không được quang minh?
Cừu Hận cũng quay lại. Và bằng giọng run run, y vờ quay sang trách nữ lang :
– Tiểu Thanh! Bao nhiêu kiến văn ta chỉ điểm, ngươi không nhớ một mảy may nào sao? Đạo trưởng đây chính là Quan chủ Cổ Thạch quan danh chấn giang hồ. Ngươi còn không mau mau tạ lỗi bởi những lời nói hồ đồ vô lễ vừa rồi của ngươi.
Quan chủ Cổ Thạch quan vẫn như ngày nào, vẫn mũ đạo quan đạo mạo đội trên đầu và vẫn đạo bào tuyền một màu trắng như tuyết, dáng cách dễ làm người đối diện phải ngưỡng mộ.

Tiểu Thanh thật sự bối rối, vừa thủ lễ vừa áy náy :
– Tiểu Thanh quá ấu trĩ, không thể nhận biết ngay đại giá đạo trưởng Quan chủ quang lâm. Xin Quan chủ miễn chấp.
Quan chủ Cổ Thạch quan cau mày, ngắm nhìn Cừu Hận :
– Thứ cho bổn Quan chủ kém mắt, lão huynh đây là...
Dù biết thái độ ngập ngừng của Quan chủ là chờ người đối diện phát xưng danh, Cừu Hận không những không xưng danh mà còn hắng giọng bảo :
– Quan chủ vừa mới đến ắt hẳn vì quan tâm chỉ muốn mau kết thúc trận chiến đang diễn ra giữa quý môn nhân đệ tử và phái Võ Đang! Nếu vậy, lão phu nào dám làm Quan chủ phải phí thời gian quý báu!
Rồi Cừu Hận đưa mắt nhìn nữ lang :
– Đi thôi!
Nữ lang ngơ ngẩn :
– Ngoại tổ! Không phải ngoại tổ đang muốn tìm gặp Quan chủ hay sao?
Quan chủ Cổ Thạch quan ngạc nhiên :
– Lão huynh muốn gặp bổn Quan chủ? Vậy đã gặp rồi sao lão huynh chưa kịp nói gì lại vội đi?
Cừu Hận lườm mắt, mắng Tiểu Thanh :
– Ngươi chỉ giỏi nhanh mồm nhanh miệng. Ngươi không thấy Quan chủ còn phải lo ứng cứu cho môn nhân của Quan chủ nữa sao? Đâu phải lúc cho chúng ta quấy rầy Quan chủ?
Tiểu Thanh cố chống chế :
– Nhưng cũng đâu phải lúc nào ngoại tổ dễ dàng tìm gặp Quan chủ?
Quan chủ Cổ Thạch quan tỏ ra nhanh nhảu khác thường :
– Việc đối đầu với phái Võ Đang, cũng như vài lần trước đây, thường thì lợi thế vẫn thuộc về bổn quan. Do đó, bổn Quan chủ cũng không có gì phải vội. Chẳng hay lão huynh có thể thông tỏ lai lịch, đồng thời nói rõ mục đích của lão huynh khi định gặp bổn Quan chủ.
Khác với trạng thái nôn nóng của nữ lang, Cừu Hận vẫn chưa đả động gì đến vấn đề chính yếu. Y chợt hỏi :
– Người của Quan chủ và phái Võ Đang vì sao gần đây luôn đối đầu?
Quan chủ Cổ Thạch quan cười bí ẩn :
– Lão huynh tìm bổn Quan chủ chỉ để hỏi câu này?
Cừu Hận khẽ thở ra :
– Tuy Quan chủ không chịu nói nhưng lão phu cũng phần nào đoán ra.
Thay đổi thái độ, Cừu Hận tỏ ra nghiêm trọng, nhìn thẳng vào Quan

chủ Cổ Thạch quan khi cố tình hạ thấp giọng để hỏi tiếp :
– Nếu lão phu đoán không lầm thì nguyên nhân là có liên quan đến Uy Phong cổ tự độ nào?
Quan chủ Cổ Thạch quan dù cố che giấu vẫn để lộ sự kinh ngạc :
– Nguyên do nào khiến lão huynh đoán như vậy?
Cừu Hận chợt cười thần bí :
– Nói ra sợ Quan chủ không tin, lão phu tìm Quan chủ cũng vì chuyện Uy Phong cổ tự.
Lần này Quan chủ Cổ Thạch quan phải giật mình thật sự :
– Vẫn là chuyện đó ư? Rốt cuộc, lão huynh là ai? Thật sự lão huynh tìm bổn Quan chủ là có dụng ý gì?
Cừu Hận thì bảo :
– Quan chủ chớ nghi ngại, lão phu tìm đến hoàn toàn có thiện ý. Hay nói rõ hơn, lão phu cũng có dịp thu thập được một ít câu kinh văn, nay muốn tìm cao nhân để nhờ điểm hóa, hy vọng Quan chủ không chối từ...
Quan chủ Cổ Thạch quan thoáng nhăn mặt :
– Ý của lão huynh là muốn nhờ bổn Quan chủ điểm hóa? Có thật không?
Cừu Hận gật đầu :
– Có lẽ chính Quan chủ cũng biết, những câu kinh văn của Uy Phong cổ tự đều hàm chứa những ẩn ngữ khó hiểu? Do đó, khi lên tiếng nhờ Quan chủ điểm hóa, lão phu nói bằng tất cả thành tâm.
Nét mặt giãn ra và tươi tỉnh, Quan chủ Cổ Thạch quan hỏi :
– Nếu là vậy, câu kinh văn đó như thế nào?
Cừu Hận mỉm cười :
– Còn có phái Võ Đang ở đây, Quan chủ đã đến, lý nào Chưởng môn phái Võ Đang không đến? Quan chủ không ngại sẽ có người lẻn nghe câu chuyện của chúng ta sao?
Quan chủ Cổ Thạch quan động tâm. Sau khi đưa mắt nhìn quanh, thấy trận chiến giữa đệ tử Võ Đang phái và môn nhân của lão vẫn cứ thế kéo dài, lão chợt nôn nóng :
– Lão huynh quả là người biết lo xa. Được! Lão huynh hãy chờ cho một lúc, bổn Quan chủ sẽ xử trí nhanh việc này, rồi sẽ cùng lão huynh đàm đạo sau.
Cừu Hận tỏ ra hiểu biết, vội gật đầu :
– Đó chính là ý của lão phu. Thật không dám làm chậm trễ công việc của Quan chủ nữa.
Tuy nói vậy, nhưng khi thấy lão Quan chủ định tung người lao ngay về phía đang xảy ra trận chiến, Cừu Hận chợt kêu lên :

– Quan chủ! Có lẽ như thế này thì hay hơn, lão phu và ngoại điệt sẽ chờ Quan chủ ở khu rừng phía trước, càng kín đáo càng thuận tiện. Quan chủ nghĩ sao?
Không ngờ lão Quan chủ lại tán thành ngay đề xuất này :
– Hay lắm! Cứ thế đi! Không lâu nữa đâu, bổn Quan chủ sẽ đến ngay. Lão huynh cẩn trọng như vậy, thật không gì tốt bằng. Hẹn gặp lại!
Dứt lời, lão Quan chủ liền hùng hổ xông vào trận chiến, tiếp trợ lũ môn nhân của lão.
Phần Cừu Hận chợt hắng giọng, khẽ bảo nữ lang :
– Chúng ta đi thôi, Tiểu Thanh.
Với sắc diện hoang mang, nữ lang chờ khi cả hai đi đủ xa mới lầm bầm bảo :
– Sao bỗng dưng lại xảy ra chuyện nhờ người điểm hóa? Đó đâu phải điều chúng ta đã bàn?
Hỏi xong, nữ lang thật sự kinh ngạc không hiểu tại sao lúc hỏi, nàng chỉ dám hỏi nhỏ, trái lại khi đáp, Cừu Hận lại ngang nhiên lớn tiếng :
– Có điều này, thiết tưởng người cần biết và lưu tâm. Đâu phải ai ai cũng dễ dàng cùng chúng ta trao đổi kinh văn như chúng ta đã bàn? Vậy là phải có biện pháp thích hợp cho từng đối tượng. Và với Quan chủ Cổ Thạch quan, một nhân vật luôn cao ngạo tự phụ, ta đâu còn cách nào khác ngoài cách phải cầu cạnh, nhờ lão điểm hóa, để khiến phải quan tâm, chịu cùng chúng ta bàn bạc?
Nữ lang cau mày :
– Ngoại tổ cần gì phải lớn tiếng như vậy? Chẳng cần ngoại tổ từng nói, từng bảo Tiểu Thanh phải đề phòng tai vách mạch rừng đó sao?
Nàng càng nhắc nhở Cừu Hận càng oang oang :
– Sợ gì chứ? Đã có người của Cổ Thạch quan ở gần đây, và không bao lâu nữa, đích thân Quan chủ Cổ Thạch quan sẽ hiện hữu cạnh chúng ta, còn nhân vật nào dám xuất hiện hoặc cố tình gây khích nộ cho Quan chủ là nhân vật vào hàng đại cao thủ hiện giờ?
Nỗi lo lắng của nữ lang không ngờ lại biến thành sự thật.
Cừu Hận vừa dứt lời, một tiếng niệm Phật hiệu thản nhiên vang lên :
– Vô lượng thọ Phật! Nếu lão hữu thật sự muốn cùng ai đó trao đổi kinh văn, nào phải chỉ có một mình Quan chủ Cổ Thạch quan là nhân vật duy nhất có thể đáp ứng? Xin lão hữu dừng lại, cho phép bần đạo hội diện.
Vút!
Ngay khi bóng nhân ảnh còn thấp thoáng, chưa hoàn toàn hiện thân ngay trước mặt, Cừu Hận cố tình ném cho nữ lang tia mắt nhìn tinh

quái.
Chạm phải ánh mắt này, nữ lang vỡ lẽ, hóa ra đó chính là dụng ý của Cừu Hận khi cố tình nói lớn tiếng một cách không cần thiết.
Từ đó, vì biết Cừu Hận là người mưu trí, mỗi hành động, mỗi lời nói hầu như hàm chứa sẵn mưu mô, nữ lang chỉ biết im lặng, phó thác hoàn toàn vào tài ứng phó của Cừu Hận.
Nhân đạo nhân vừa xuất hiện, Cừu Hận vờ kinh ngạc :
– Chưởng môn đã đến thật rồi sao?
Đạo nhân mỉm cười :
– Vô lượng thọ Phật! Dù biết lẻn nghe chuyện của người là điều không nên nhưng lỡ đã nghe, bần đạo Thanh Du xuất hiện có hơi đường đột, mong lão hữu miễn thứ.
Cừu Hận nghiêm mặt :
– Nếu lão phu đoán không lầm, Chưởng môn đang muốn cùng lão phu trao đổi kinh văn?
Thanh Du đạo trưởng tiếp tục mỉm cười :
– Thành ý của bần đạo, hy vọng lão hữu không chối từ. Vậy còn trận chiến giữa quý phái và Cổ Thạch quan thì sao? Nếu Chưởng môn không đích thân đốc chiến, đệ tử quý phái sao đương nổi Cổ Thạch quan có cả Quan chủ Cổ Thạch quan xuất lực?
Thanh Du nhẹ nhàng bảo :
– Điều này lão hữu bất tất phải lo âu. Bần đạo đã sắp đặt cả rồi. Tuy không đương đầu nổi nhưng với Thất Tinh Kiếm Trận bần đạo vừa mật lệnh cho đệ tử phát động, phải hai canh giờ nữa Quan chủ Cổ Thạch quan mới có cơ hội thắng thế. Đến lúc đó việc trao đổi kinh văn, thiển nghĩ đã xong xuôi, bần đạo có đến cũng không muộn.
Cừu Hận thoáng cau mày :
– Ý Chưởng môn muốn nói, phải hai canh giờ nữa Quan chủ Cổ Thạch quan mới có thể đến chỗ đã ước hẹn với lão phu?
Thanh Du tủm tỉm cười :
– Lão hữu nghĩ thế nào? Thời gian đó có đủ cho chúng ta đàm đạo, trao đổi?
Cừu Hận gật gù :
– Đủ quá đủ. Có khi thừa là khác.
Hắng giọng, Cừu Hận hỏi tiếp :
– Phương thức trao đổi sẽ như thế nào? Một câu đổi một câu? Hay trước khi trao đổi cần phải thẩm định sự thật giả của câu kinh văn cần trao đổi?
Thanh Du bảo :
– Nếu chỉ trao đổi theo cách thông thường, lão hữu không thấy việc

đó đâu cần chiếm quá nhiều thời gian, hai canh giờ như bần đạo sắp đặt. Đương nhiên cần phải thẩm định, tránh việc song phương cổ tình dối gạt nhau.
Không nén nổi lo lắng, nữ lang bỗng vọt miệng :
– Ngoại tổ. Năm câu kinh văn của chúng ta...
Cừu Hận lập tức quát nạt :
– Đây đâu phải chỗ cho nha đầu ngươi nói xen vào. Hay ngươi nghĩ ngoại tổ ngươi không thể tự chủ trương, phải cần có ngươi dự phần góp ý?
Thanh Du liếc nhìn nữ lang :
– Tiểu cô nương đây là...
Cừu Hận cười khà khà, mượn lời đáp để giải thích cho nữ lang khỏi phải lo lắng :
– Tiểu Thanh ư? Đó chính là ngoại điệt duy nhất của lão phu. Nha đầu vẫn luôn như vậy luôn sợ lão phu vì cao niên sẽ đâm ra lú lẫn, sẽ không biết cân nhắc để tìm cách nào trao đổi có lợi nhất. Hơn nữa, nha đầu còn sợ lão phu vì chưa hiểu đến thấu đáo ẩn ngữ của từng câu văn, lúc thẩm định sẽ khiến người khác nghi ngờ, không tin đó là những câu kinh văn thật. Nhưng nha đầu chỉ quá lo xa, lo hão mà thôi.
Thanh Du kinh ngạc :
– Nói vậy lão hữu đã nhờ dăm bảy câu kinh văn thu được chút thành tựu?
Cừu Hận vờ khiêm tốn :
– Chỉ chút nào đó thôi, chẳng bõ làm trò cười cho Chưởng môn.
Vờ như không thấy nét mặt đang lo lắng của tiểu cô nương kia, được lão nhân trước mặt nhìn nhận là ngoại điệt, cũng vờ không nhìn thấy ánh mắt hàm ý ngăn cản của nàng, ý khuyên ngoại tổ đừng quá cao hứng vội, Thanh Du vội nói lời ngưỡng mộ :
– Nếu thật sự đúng như lời lão hữu nói, có chút ít thành tựu vẫn hơn cho đến giờ bần đạo hầu như chưa tìm hiểu được gì qua ba câu kinh văn bần đạo tình cờ thu thập. Người thông tuệ như lão hữu thật hiếm có.
Tuy biết nữ lang có ý ngăn nhưng Cừu Hận vẫn làm ra vẻ không nhận biết.
Cừu Hận vờ thất vọng :
– Chưởng môn chỉ thu thập ba câu thôi sao? Ít quá, nếu so với lão phu có đến năm.
Thanh Du sợ việc trao đổi bất thành, vội bảo :
– Ba đổi ba, bần đạo nào dám, cũng nào muốn chiếm nhiều tiện nghi

hơn lão hữu?
Cừu Hận ngập ngừng :
– Nhưng vẫn không ổn. Vì biết đâu ba câu kinh văn của Chưởng môn là giả, đó là nguyên do khiến Chưởng môn cho đến giờ vẫn chưa thu được chút thành tự gì.
Thanh Du đỏ mặt :
– Tuyệt đối không thể giả. Bất quá, hoặc ba câu của bần đạo không được liên tục, khiến việc tìm hiểu cho thấu đáo là điều không thể, hoặc giả, là do bần đạo kém trí, thiên phú có hạn nên cho đến giờ vẫn ỳ chân một chỗ.
Cừu Hận mỉm cười :
– Chưởng môn đâu cần phải tự khiêm như vậy? Đường đường là Chưởng môn nhân một đại phái, lão phu thật không dám tin Chưởng môn là người kém tài trí.
Thanh Du lúng túng :
– Lão hữu có muốn mai mỉa, muốn chê cười bần đạo thế nào cũng được. Sự thật, ba câu đó tuy là thật nhưng với bần đạo chúng đâu khác gì thứ giả.
Cừu Hận nghiêm giọng :
– Nếu là vậy, cho dù đó là sự thành tâm của Chưởng môn, lão phu cũng đâu thể đem toàn bộ hiểu biết để đổi lấy những câu kinh văn vô dụng.
Thanh Du có một thoáng ngớ người, sau đó nói như nài nỉ :
– Thế này vậy, ba đổi một cũng được, miễn đó là câu kinh văn đã được lão hữu hiểu thấu đáo. Thế nào?
Lúc này, như đoán ra dụng ý của Cừu Hận, nữ lang nọ thôi không còn lo lắng nữa. Trái lại nàng có ý mừng vì vô tình Cừu Hận chỉ dùng vỏn vẹn một câu kinh văn, đã được nàng nói cho biết, nhưng lại được đổi đến những ba câu.
Nàng thêm hớn hở khi nghe Cừu Hận mãi một lúc sau mới tỏ ý đáp ứng đề xuất của Thanh Du đạo trưởng.
Cừu Hận vờ làm ra vẻ miễn cưỡng :
– Thành ý của Chưởng môn, lão phu còn biết nói gì hơn ngoài việc đành phải đáp ứng thôi.
Thanh Da mừng rỡ :
– Lão hữu quả là người đại lượng. Thú thật, chưa lúc nào bần đạo mong mỏi được có võ học tăng tiến như lúc này. Nếu giải, chuyện đó nhờ lão hữu mà thành sự thật, lão hữu đâu thể biết chính lão hữu đã giúp ích như thể nào cho đại cục võ lâm.
Cừu Hận chợt cười lạt :

– Đại cục võ lâm ư? Lão phu không quan tâm. Điều đang khiến lão phu phải quan tâm, đó là những câu kinh văn của Chưởng môn không biết liệu có giúp ích gì cho lão phu hay không. Hy vọng Chưởng môn đừng vì thế mà cố tình bịa ra những câu giả dối, lừa gạt lão phu.
Thanh Du hít vào một hơi thật dài :
– Vô lượng thọ Phật! Thiển nghĩ, không cần nhắc đến nghiêm luật của tệ phái, là nghiêm cấm việc ngoa ngôn xảo ngữ, bần đạo tin tưởng rằng, vì lão hữu có may mắn thấu đáo một vài phần của những câu kinh văn kia, nên bần đạo dù có muốn bịa cũng phải nghĩ đến hậu quả, nhỡ lão hữu phát hiện thì sao? Điều này thì lão hữu cứ yên tâm. Chỉ mong lão hữu cũng phải thành tâm y như vậy đối với bần đạo.
Cừu Hận bật cười :
– Người đầu tiên khởi xướng việc trao đổi là lão phu, đương nhiên lão phu không thể không thành thật. Để chứng tỏ thành ý đó, được, lão phu đâu ngại việc đọc cho Chưởng môn nghe câu kinh văn lão phu định trao đổi. Nghe đây!
Dứt lời, Cừu Hận thật sự đọc ra một câu, là một trong số năm câu đã được nữ lang tin tưởng nói cho nghe.
Chờ cho Thanh Du lẩm nhẩm đọc đi đọc lại cho đến kỳ thuộc, Cừu Hận bảo :
– Trong câu đó có vài ẩn ngữ Chưởng môn cần lưu ý. Theo lão phu lâu nay chiêm nghiệm, những ẩn ngữ đó là mấu chốt khiến câu kinh văn đó phải hiểu thành khẩu quyết của một chiêu chưởng. Để rõ hơn, lão phu xin mạn phép phô diễn cho Chưởng môn xem chiêu chưởng này! Xem đây!
Cừu Hận vẫn giữ tư thế khòm lưng của một lão nhân đã luống tuổi, run tay vẫy ra một ngọn kình, nhắm vào cội cây rùng cạnh đó.
Ào...
Kình lực tuy xuất hiện ào ạt, hứa hẹn một uy lực sẽ rất lợi hại, nhưng khi chạm vào cội cây ngoài tiếng chấn kình khá to phải vang lên, cội cây vẫn không suy chuyển.
Ầm!
Cội cây tuy bị chấn động nhưng đến một chiếc lá cũng không hề rơi rụng.
Nữ lang nọ thật sự lo lắng khi nghe Thanh Du buột miệng kêu :
– Chỉ có thế thôi sao?
Nhưng cả nữ lang lẫn đạo trưởng Thanh Du cùng vỡ lẽ lúc nghe Cừu Hận giải thích :

– Đúng như câu kinh văn lão phu vừa giải thích, trong cương kình còn bao gồm cả nhu kình. Thật vậy, tiếng chấn động là do cương kình gây ra, phần uy lực lợi hại như thế nào, còn cần phải chờ xem nhu kình có hay không có tác động đến thân cây.
Thanh Du hoang mang :
– Nếu có tác động, ở thân cây sẽ có biểu hiện gì? Không lẽ toàn bộ lớp trong của thân cây đều bị chấn nát?
Cừu Hận thở ra :
– Muốn được như chường môn nói, lão phu nghĩ cần phải khổ luyện thêm đôi ba mươi năm nữa. Còn như bây giờ, Chưởng môn có thể tận mắt nhìn thấy chỉ có lớp kế cận với lớp ngoài cùng của thân cây là bị chấn nát thôi. Lão phu đâu có bản lãnh chấn vỡ tận bên trong?
Thanh Du lập tức chạy đến cội cây và dùng thanh kiếm khẽ tách bỏ lớp vỏ bên ngoài. Khi lớp bên trong hiển lộ, chính nữ lang cũng phải kinh nghi khi nghe Thanh Du bật kêu :
– Hảo công phu! Quả nhiên phần bên trong bị chấn nát, trong khi lớp bên ngoài vẫn không có đấu hiệu thương tổn. Bần đạo tin rồi. Tin thật rồi.
Chỉ chờ có thế, Cừu Hận chợt hất hàm :
– Đến lượt Chưởng môn rồi đó.
Hiểu ý Thanh Du đọc luôn một hơi ba câu kinh văn cho Cừu Hận nghe.
Cừu Hận láy mắt nhìn nữ lang :
– Ngươi còn trẻ, không mau quên như ta. Hãy cố mà ghi nhớ lấy.
Đoán biết Cừu Hận vẫn đang thể hiện lốt cải dạng, nữ lang mỉm cười :
– Ngoại tổ yên tâm! Nếu ngoại tổ có quên thì vẫn có Tiểu Thanh ghi nhớ cả rồi.
Xem như việc trao đổi đã xong, Cừu Hận bảo nữ lang :
– Chúng ta đi thôi! Kẻo Quan chủ Cổ Thạch quan đã đến và đang nóng lòng chờ chúng ta.
Trong khi Thanh Du còn mãi đứng lặng để ghi nhớ và để suy nghĩ thêm về câu kinh văn vừa được trao đổi, Cừu Hận và nữ lang cứ chậm rãi bỏ đi.
Được một quãng, Cừu Hận vụt bảo :
– Cô nương hãy đến nơi ước hẹn trước, tại hạ cần phải thực hiện ngay một việc khẩn, sẽ đến gặp cô nương sau.
Nàng kinh ngạc :
– Các hạ liệu có quay lại thật không?
Cừu Hận cười lạt :

– Nếu cô nương chớm có ý nghĩ tại hạ có tham vọng, yên tâm đi, dù sao tại hạ cũng quay lại để đổi thêm vài câu kinh văn từ miệng lão Quan chủ nữa chứ? Tại hạ đâu dễ bỏ qua cơ hội để thu thập thêm, càng nhiều càng tốt.
Nàng bối rối :
– Ý của tiểu nữ... không phải như thế.
Cừu Hận xua tay :
– Phải hay không, lời của cô nương, cô nương tự hiểu lấy. Tại hạ hứa sẽ quay lại. Đi đi!
Bảo nàng đi nhưng chính Cừu Hận là người bỏ đi trước.
Vút!
Nhìn bóng dáng Cừu Hận cứ khuất dần, nữ lang càng lúc càng nghi hoặc, không thể hiểu y thật sự có dụng ý như thế nào?
Y giúp nàng hay y làm như thế chỉ vì có lợi cho y?
Giữ mãi nghi vấn này, nàng lững thững đi đến khu rừng, nơi được Cừu Hận chọn làm chỗ ước hẹn với lão Quan chủ Cổ Thạch quan.
* * * * *
Cừu Hận kêu :
– Xin Chưởng môn tạm lui bước!
Vút!
Thấy lão nhân vô danh đã bỏ đi giờ bỗng quay lại. Thanh Du đạo trưởng bối rối :
– Lão hữu quay lại, phải chăng vì nghi ngờ không câu kinh văn kia là giả?
Cừu Hận dừng chân, diện đối diện với Thanh Du :
– Thật hay giả, điều đó chỉ tùy thuộc vào bản chất của con người đã nói ra không câu kinh văn đó.
Thanh Du hoang mang :
– Ẩn ý của lão hữu, bần đạo vẫn chưa hiểu?
– Chưa hiểu hay Chưởng môn không muốn hiểu? Lão phu có ý nói về bản thân Chưởng môn.
Thanh Du thêm hoang mang :
– Bản thân của bần đạo thì thế nào? Lão hữu muốn nói bần đạo là người giả dối?
Cừu Hận lạnh giọng :
– Đó là điều lão phu đang muốn biết. Liệu Chưởng môn có thể cho lão phu hỏi một câu, hai mươi năm trước, vì lẽ gì Chưởng môn muốn Minh chủ võ lâm chết?
Thanh Du biến sắc :
– Minh chủ nào? Là Tuyệt Chỉ Nhất Quân Cầm Hải ư?

Cừu Hận cười lạt :
– Chưởng môn như không muốn đáp?
Thanh Du bật lùi :
– Lão hữu là ai? Sao quan tâm đến cái chết bất minh của Cầm Hải?
Cừu Hận nâng kiếm lên :
– Có cần lão phu phải động thủ để được một câu đáp thành thật của Chưởng môn chăng?
Thanh Du lùi thêm một bước nữa :
– Lão Hữu là người của Thần Bí cung?
Cừu Hận để lộ nét mặt đằng đằng sát khí :
– Sẽ đến lượt Thần Bí cung được lão phu đặt cho câu hỏi tương tự. Hiện tại, phải chăng Chưởng môn không có gì để nói.
Thanh Du động tâm :
– Nói như vậy, lão hữu chỉ muốn báo thù cho Cầm Hải? Lão hữu có liên quan thế nào với...
Cừu Hận bật kiếm lên :
– Quả nhiên Chưởng môn chỉ muốn lão phu động thủ. Vậy thì đỡ!
Véo...
Thanh Du chợt xoay người, và thế là từ tay Thanh Du cũng xuất phát một chiêu kiếm :
– Lão hữu muốn báo thù cần phải có bản lãnh khiến bần đạo khuất phục. Nhưng muốn như thế đâu dễ? Xem kiếm!
Véo...
Choang! Choang! Choang!
Chỉ vỏn vẹn một chiêu kiếm nhưng tiếng chạm nhau lại vang lên hầu như vô tận, điều này khiến Thanh Du phải bật lên tiếng tán dương :
– Hảo kiếm pháp! Nhưng vẫn chưa phải thứ bản lãnh đủ khuất phục bần đạo. Đỡ!
Chiêu kiếm thứ nhất chưa hết, Thanh Du đã mau chóng chuyển qua chiêu thứ hai.
Véo...
Cừu Hận chợt cất giọng khàn khàn :
– Nếu Chưởng môn muốn mục kích bản lãnh thật của lão thì xem đây!
Cừu Hận cũng chuyển đổi chiêu kiếm, nhanh hơn, có uy lực hơn.
Véo...
Choang... choang... choang...
Thanh Du bật gầm :
– Kiếm pháp quả cao minh! Vậy đừng trách bần đạo phải dùng tuyệt kỹ. Hãy đỡ “Thất Tinh Cầm Long”!

Véo...
Chiêu kiếm của Thanh Du vụt tản rộng, tạo thành vầng kiếm quang dày đặc vây hãm Cừu Hận.
Cừu Hận cười khàn :
– Tuyệt kỹ Võ Đang phái quả danh bất hư truyền, tai nghe vẫn không bằng mắt thấy. Nhưng bây giờ đã đến lúc Chưởng môn phải cẩn trọng với đệ tam kiếm của lão phu.
Véo...
Choang! Choang! Choang!.
Chiêu Thất Tinh Cầm Long của Thanh Du nhanh chóng bị phá giải.
Thanh Du cau mày bật thốt :
– Ngoài Trung Nguyên Nhất Kiếm Bạch Gia Tường, lão hữu là nhân vật thứ hai phá được chiêu kiếm của bần đạo. Sao lão hữu không xưng danh cho bần đạo biết lão hữu là nhân vật như thế nào?
Cừu Hận bật quát :
– Muốn lão phải xưng danh trừ phi Chưởng môn qua được đệ tứ kiếm của lão phu. Đỡ!
Véo...
Nhìn chiêu kiếm hàm chứa quá nhiều biến hóa đang được một lão nhân vô danh thi triển, Thanh Du đành vận toàn lực nghênh kiếm đón đỡ :
– “Thất Tinh Đại Đóa”? Đỡ!
Véo...
Từ chiêu kiếm của Thanh Du, một đốm sáng cực to chợt xuất hiện và cuộn thẳng vào phương vị của Cừu Hận.
Cừu Hận không những không nao núng mà lại còn cả tiếng nạt :
– Đã muộn rồi! Đắc tội!
Choang!
Chỉ một tiếng chạm kiếm duy nhất được vang lên, sau đó tất cả đều ngưng đọng.
Thanh Du tái nhợt thần sắc khi phát hiện đầu mũi kiếm của lão nhân vô danh không hiểu từ lúc nào đã chong thẳng vào tâm thất của chính đạo trưởng.
Biết có phản kháng cũng vô ích, Thanh Du để kiếm tuột khỏi tay, mắt nhắm lại, miệng lẩm bẩm :
– Chiêu kiếm quả thần diệu! Bần đạo nguyện nạp mạng!
Hữu kiếm chợt run lên, và dường như Cừu Hận phải gắng sức kềm nén mới không để cho mũi kiếm nhích động, từ từ xuyên thủ vào tâm thất của Thanh Du.
Trong khi đó, thật tâm Cừu Hận chỉ muốn nhìn, càng muốn nhìn đầu

mũi kiếm từ từ làm cho Thanh Du biến thành một huyết nhân, một thi thể nhuộm máu.
Cuối cùng, sự kiềm nén của Cừu Hận làm cho Thanh Du kinh ngạc. Thanh Du thì thào hỏi, mắt vẫn chưa dám mở ra :
– Lão hữu chờ gì nữa chưa xuống tay? Không phải lão hữu đang muốn báo thù cho Cầm minh chủ đó sao?
Đáp lại, Thanh Du chỉ nghe giọng nói hoàn toàn khàn hẳn của lão nhân vô danh vang lên :
– Lão phu chỉ muốn minh bạch về cái chết của Cầm minh chủ.
Thanh Du mở to hai mắt. Và khi chạm phải mục quang toát đầy hận thù của Cừu Hận, Thanh Du rúng động :
– Đã muốn báo thù cho Cầm minh chủ, hẳn lão hữu đã bỏ công dò xét? Vậy còn điều gì nữa lão hữu chưa minh bạch? Các phái, Thất đại phái đều dự phần mưu hại Cầm minh chủ, có lẽ đó là những gì bần đạo chỉ biết nói lên vào lúc này.
Cừu Hận vẫn giữ nguyên hữu kiếm :
– Còn nguyên do? Lão phu muốn biết rõ nguyên do dẫn đến chuyện mưa hại. Chỉ sau ba ngày suy tôn xưng tụng, điều gì khiến tất cả thay đổi thái độ, mưu hại nhân vật được tất cả đồng lòng trao cho cương vị Minh chủ?
Thanh Du thở dài :
– Còn nguyên do nào khác ngoài sự đố kỵ? Đố ky võ học, đố ky tài năng, đố kỵ cả đức độ của Cầm minh chủ. Bấy nhiêu đó chưa đủ sao, lão hữu?
Cừu Hận gầm lên phẫn uất :
– Chưa đủ! Ai chủ xướng việc này? Và tại sao chỉ có một mình Cầm minh chủ thọ nạn, trong khi bao nhiêu hung thủ không một ai bị thương tổn? Có lý nào vì Cầm minh chủ có quá nhiều đức độ, không nỡ xuống tay sát hại bất kỳ ai trong số những thù nhân chỉ muốn bản thân Cầm minh chủ phải chết? Tại sao chứ?
Tiếng gầm cuối cùng của Cừu Hận khiến Thanh Du run rẩy, và chỉ suýt nữa tự Thanh Du ngã vào đầu mũi kiếm của Cừu Hận.
Phát hiện Cừu Hận kịp thu kiếm về một ít, đủ để bản thân không mất mạng, Thanh Du tỏ ra cảm kích :
– Lão hữu muốn nói gì thì nói, phần bần đạo dù có nói cũng vô ích. Vả lại, cũng chẳng có gì để nói.
Thái độ cảm kích của Thanh Du nhanh chóng đổi thành thái độ sợ hãi. Đó là lúc Cừu Hận vừa gầm vừa quả quyết đưa mũi kiếm về phía trước, đủ sâu để làm đạo bào và da thịt của Thanh Du cũng rách, máu dỏ rỉ rỉ chảy ra :

– Phải chăng Chưởng môn phải đợi như thế này mới chịu nói? Nên nhớ, tánh nhẫn nại của lão phu không nhiều như Chưởng môn nghĩ, đừng để lão phu phải tuyệt tình.
Quả nhiên chỉ như thế Thanh Du mới chịu nói :
– Được rồi, được rồi, để bần đạo nói. Đương nhiên trong việc này phải có người chủ xướng, nhưng xin đừng hỏi kẻ đó là ai vì đã hai mươi năm qua bần đạo dù cố công tìm hiểu vẫn không thể đoán ra kẻ thù đó là ai.
Cừu Hận vẫn chưa chịu thu kiếm Thanh Du nuốt nước bọt :
– Đối với mọi người thì không biết như thế nào, riêng phần bần đạo, ba ngày sau khi Cầm minh chủ tại vị, bất ngờ bần đạo nhìn thấy một mảnh hoa tiên ngay tịnh phòng của bần đạo.
– Mảnh hoa tiên có tự dạng?
Thanh Du gật đầu một cách khó khăn :
– Có? Nhưng chỉ là một câu không sao hiểu rõ nghĩa.
– Cứ nói!
– Trong đó ghi: “Minh chủ Bất Quá Tam Nhật. Cứ đến Thủy Tín phong sẽ rõ”.
Cừu Hận gật gù :
– Rồi sao nữa?
– Bần đạo đến và thấy hầu như ai ai cũng đến.
– Chuyện gì xảy ra?
– Cầm minh chủ sau đó mới đến. Thế là...
– Sao? Mọi người cứ thế vây công?
Thanh Du nhăn nhó :
– Không phải! Trước tiên, vì nhìn thấy có quá nhiều người xuất hiện, Cầm minh chủ lập tức ứng tiếng hỏi, đại ý có phải mọi người cảm thấy hối hận việc suy cử Minh chủ mấy ngày trước nên bây giờ có chuyện thay đổi?
– Mọi người đáp như thế nào?
Thanh Du thở dài :
– Như đã nói, hầu như ai cũng có chút nào đó đố kỵ với Minh chủ, câu hỏi của Minh chủ vô tình chạm đúng chỗ đố kỵ đó. Và lẽ đương nhiên tất cả đều im lặng, ngấm ngầm thừa nhận câu Minh chủ hỏi. Tuy nhiên, có một người lên tiếng. Lúc đó vì quá đông, bần đạo không thể biết rõ đó là người nào. Nhưng chính câu nói của người đó khiến cục diện lập tức iễn khai.
– Đó là câu gì?
– Người đó cao giọng hô hoán, bảo không ai là không bất phục Minh chủ.

– Nhân vật đó vô tình lên tiếng hộ chư vị, nói đúng tâm trạng chư vị?
Thanh Du gật đầu thiểu não :
– Đúng vậy! Vì là tâm trạng chung, vì cùng một lúc bị câu nói đó khích nộ, không hiểu ma xui quỷ khiến thế mà tất cả cùng ùa lên động thủ.
Cừu Hận run giọng :
– Trận chiến diễn ra rất khốc liệt. Vì nghe nói Minh chủ phu nhân cũng là bậc anh thư kiệt liệt võ lâm?
Thanh Du lại thở dài :
– Đến một phản kháng dù nhỏ ở Cầm minh chủ cũng không hề có, làm vì có trận chiến khốc liệt xảy ra? Cái chết đến với Cầm minh chủ quá nhanh khiến bây giờ bần đạo dù cố nhớ lại vẫn không thể hiểu tại sao lại có chuyện này và nhân vật nào đầu tiên xuất thủ đánh vào Cầm minh chủ. Chỉ sau đó, Minh chủ phu nhân mới đến.
Cừu Hận nhướng cao đôi mày :
– Trảm thảo trừ căn, vậy là chư vị hạ thủ luôn phu nhân Minh chủ?
Thanh Du cười gượng :
– Mọi người hầu như ai cũng bàng hoàng vì cái chết của Minh chủ, thấy Minh chủ phu nhân đến, lo giấu mặt còn không kịp nói gì đến việc nảy ra ý nghĩ trảm thảo trừ căn.
– Vậy chuyện gì xảy ra?
– Mọi người cứ thế lẳng lặng đứng nhìn Minh chủ phu nhân tay bế một hài nhi, tay mang thi thể phu quân bỏ đi.
– Đi đâu?
– Không ai biết.
– Không ai truy sát?
– Không hề!
Cừu Hận giận dữ :
– Nói như thế liệu có mâu thuẫn không nếu hai mươi năm trôi qua không một lần Minh chủ phu nhân xuất thế chí ít là để báo thù cho trượng phu?
Thanh Du gật đầu :
– Dù biết rằng mâu thuẫn, dù lấy làm lạ vì, chờ đã lâu vẫn không thấy Minh chủ phu nhân xuất hiện, nhưng trong thâm tâm, có lẽ ai ai cũng mong là đừng bao giờ có ai tìm đến hỏi về chuyện đã xảy ra. Bần đạo cũng vậy, cũng thắc thỏm chờ đợi. Mãi đến tận bây giờ, lão hữu là nhân vật đầu tiên hỏi đến.
Cừu Hận thu kiếm về. Máu từ vết kiếm thương vì không nhiều và cũng vì thời gian trôi qua cũng tạm lâu nên gần như đã đông lại.
Cữu Hận hừ lạnh :

– Lão phu sẽ tuần tự hỏi ở nhiều người nữa, nếu sự việc xảy ra đúng như Chưởng môn nói thì không sao, nhưng nếu phát hiện có điều gì dối trá, chớ trách lão phu ra tay đồ sát Võ Đang phái, từ trên cho chí dưới không bỏ sót người nào. Cáo biệt!
Vút!
Những muốn hỏi đối phương là ai nhưng khi ngẩng đầu lên thì Thanh Du chỉ nhìn thấy đối phương đã di khuất dạng. Thanh Du thở dài, nhìn vệt máu khô cứng ngay trên vùng tâm thất :
– Chuyện gì đến phải đến! Đã có người hỏi về Cầm minh chủ, nhất định câu chuyện sẽ không dừng ở đây, ở mức độ chỉ hỏi han rồi thôi. Loạn, đại loạn sắp xảy ra rồi.
Thất vọng, hoang mang, Thanh Du lúc bấy giờ mới nhớ đến việc phải giúp đệ tử đối phó với Cổ Thạch quan.

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 16
Truy xét nguyên ủy

Vừa đến nơi, Cừu Hận lập tức lớn tiếng gọi :
– Tiểu Thanh! Quan chủ Cổ Thạch quan đã đến chưa?
Được gọi bằng giả danh Tiểu Thanh, nữ lang nọ tuy có giật mình vì lời gọi vang lên bất ngờ nhưng vẫn còn nhớ đó là ám hiệu của Cừu Hận, mỗi khi nghe gọi như vậy phải thủ đúng vai trò đang diễn.
Nàng thở dài thườn thượt :
– Vẫn chưa thấy đến. Cũng là do ngoại tổ cả, đâu lại dễ bỏ qua dịp may hãn hữu gặp một cao nhân tuyệt đại như Quan chủ Cổ Thạch quan?
Cừu Hận chậm rãi tiến lại gần :
– Quan chủ là người thủ tín. Đã đến tuổi gần đất xa trời lẽ nào ngoại tổ còn nhìn lầm người. Nha đầu ngươi đừng nôn nóng nữa, chỉ mới hai canh giờ chờ đợi thôi mà, nào có lâu la gì cho cam.
Nàng ra vẻ nhẫn nại :
– Chờ thì chờ! Nhưng nếu một canh giờ nữa Quan chủ vẫn không đến, Tiểu Thanh...
Thanh âm của lão Quan chủ vọng đến :
– Bổn Quan chủ nỡ nào không đến, để tiểu cô nương phải thất vọng? Đến rồi đây! Ha... ha...

Dù đoán biết, mỗi khi Cừu Hận buộc nàng phải dùng giả danh để xưng hô là thế nào cũng có người ở gần lẻn nghe, nhưng khi có lão Quan chủ Cổ Thạch quan xuất hiện nàng cũng giật mình, thán phục võ học cao minh và thính lực tinh tường của Cừu Hận.
Do đó, nàng còn biết phải làm gì ngoài việc cứ đứng trơ như phỗng đá, nhìn lão Quan chủ đến gần.
Cừu Hận cũng vờ kinh ngạc :
– Quan chủ mãi đến bây giờ mới xuất hiện, có lẽ do phải đối phó một cách khó khăn với phái Võ Đang?
Lão Quan chủ sa sầm nét mặt :
– Lão huynh càng nhắc khiến bổn Quan chủ thêm căm phẫn. Vì tuy lão Thanh Du không đến nhưng bọn sư đệ lão, gọi là Võ Dang Thất Tinh lại cùng xuất hiện. Chỉ suýt nữa mỗ phải thân bại danh liệt.
Lão vừa thay đổi lối xưng hô. Vậy là lão muốn song phương mau chóng đạt mức thân tình.
Hiểu như thế, nữ lang nọ lên tiếng :
– Quan chủ uy vũ vô song, Thất Tinh Võ Đang cũng đâu thể cầm chân Quan chủ. Nhưng tại sao Võ Đang phái luôn cùng Quan chủ đối đầu?
Không nghe Cừu Hận quát mắng, nàng hiểu, câu nói khéo của nàng vậy là đáp ứng lòng mong mỏi của y. Nàng càng háo hức, chờ nghe Quan chủ đáp lời.
Lão Quan chủ cười gượng :
– Kỳ thực, mỗ cũng thu thập được đôi ba câu kinh văn ở Uy Phong cổ tự. Đó là lý do khiến phái Võ Đang luôn tìm cách gây khó dễ với mỗ, chúng hy vọng mỗ sẽ nói cho chúng biết những câu kinh văn.
Cừu Hận cười khinh khỉnh :
– Tưởng muốn chiếm đoạt của ai, nhằm vào Quan chủ, rõ ràng chúng quá ngông cuồng vọng tưởng.
Lão Quan chủ nào biết đó là câu mắng khéo, Cừu Hận nhắm vào lão vì Cừu Hận thừa biết chính lão Quan chủ mới có tham vọng, có đủ mưu mô để chiếm đoạt của người, của Võ Đang phái, nào phải phái Võ Đang muốn chiếm của lão.
Lão chợt xua tay :
– Chúng vọng tưởng nên không phải chuốc họa. Nào, câu kinh văn nào lão huynh cần mỗ giải thích, cần điểm hóa?
Cừu Hận run rẩy nhấc thanh kiếm lên :
– Chỉ có một câu thôi! Và lão phu từng nghĩ đó là câu kinh văn có thể dẫn đến một chiêu kiếm tuyệt diệu. Trước khi nói rõ câu đó như thế nào, chẳng hay Quan chủ có thuận tình hạ cố chỉ giáo cho lão phu

một chiêu?
Lão Quan chủ lo ngại :
– Tỷ kiếm với lão huynh ư? Một là mỗ không thiện dụng kiếm, hai là nỡ xảy ra sợ thất gì, mỗ chỉ e gây phương hại cho lão huynh. Sao lão huynh không thử đọc câu kinh văn đó ra và nói cho mỗ biết lão huynh đã hiểu như thế nào? Có như thế, mỗ mới dễ dàng nhận định, chỗ nào lão huynh hiểu chưa đúng, cần phải giải thích lại như thế nào?
Cừu Hận điểm một nụ cười ngượng :
– Lão phu lại nghĩ khác. Chỉ sau khi thử diễn luyện, Quan chủ mới dễ dàng nhận biết chỗ nào chưa đủ biến hóa, chưa đủ uy lực. Có như thế sau khi nghe thêm câu kinh văn, Quan chủ càng dễ thấu đáo hơn. Hay Quan chủ chê lão phu già yếu? Vậy để ngoại điệt của lão phu cùng Quan chủ tỷ kiếm đối chiêu diễn luyện?
Nữ lang nọ giật mình kinh hãi :
– Ngoại tổ...
Cừu Hận lập tức ngắt lời :
– Đừng quá lo như vậy, Tiểu Thanh, Quan chủ dù sao cũng là bậc trưởng bối, lúc ra tay thế nào cũng nhân nhượng đôi phần. Vả lại chiêu kiếm do ngoại tổ truyền thụ tuy chưa thể xem là lợi hại tột cùng nhưng ít cũng giúp ngươi chi trì một lúc lâu với Quan chủ. Hãy mau nhận kiếm nào.
Cừu Hận đang dùng kiếm để chống đỡ thân hình già nua cho khỏi ngã, nay phải cố gượng trao cho nữ lang, khiến thân hình cứ liêu xiêu chực ngã.
Thấy vậy nữ lang vừa lo lắng vừa nghi ngại, và nỗi lo ngại này theo lão Quan chủ hiểu là nàng ngại ngoại tổ vì không còn thanh kiếm để tỳ người, trước sau gì cũng ngã thôi.
Nhưng Cừu Hận thừa hiểu nữ lang đang lo ngại điều gì. Đó là do Cừu Hận vừa có cử chỉ mạo hiểm mà nàng không thể lường.
Chiêu kiếm gì đó, nàng đâu biết. Vậy khi Cừu Hận bảo nàng nhận kiếm, rồi cùng tỷ kiếm đối chiêu với một nhân vật cỡ lão Quan chủ, nhỡ lão nhận lời thật có phải cả hai sẽ để lộ chỗ giả dối, sẽ tự “lạy ông tôi ở bụi này” sao?
Cừu Hận quả liều lĩnh, dùng biện pháp này để khích lão Quan chủ. Nếu thật sự bị kích, lão sẽ nhận lời tỷ kiếm của Cừu Hận, đó là thuận lợi. Nhưng ngược lại, giả như lão Quan chủ không bị lừa, không ngại điều tiếng, rằng người như lão nhưng lại tỷ liếm của một tiểu nha đầu còn quá nhỏ, kế của Cừu Hận kể như hỏng.
Bất chợt, nữ lang không thể không thở phào nhẹ nhõm khi nghe lão Quan chủ cuối cùng cũng phải đánh tiếng :

– Lệnh điệt đang lo sợ thế kia, có lẽ mỗ phải chấp thuận đề xuất của lão huynh, cùng lão huynh đối luyện thôi. Tuy nhiên...
Lão ngừng lời và chỉ nói tiếp sau khi để bật ra tiếng hắng giọng ngập ngừng :
– Mỗ sẽ hết sức cẩn trọng, để không gây chút tổn hại nào cho lão huynh. Nhưng giả như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hy vọng lão huynh đừng vì thế mà oán hận ngược lại mỗ.
Cừu Hận kín đáo hơn, không lộ liễu bộc lộ tâm trạng nhẹ nhõm như nữ lang.
Y thu kiếm về và từ từ nâng kiếm lên để dần dần hình thành thức khởi kiếm kỳ lạ như nữ lang từng mục kích.
Và nữ lang bắt đầu lo lắng ngược lại cho lão Quan chủ khi nàng nghe Cừu Hận chậm rãi cất lời :
– Dù chuyện khó thể xảy ra nhưng lão phu cũng đành mượn lời Quan chủ để dặn lại chính Quan chủ. Đó là “đao kiếm vốn không có mắt”, mong Quan chủ lượng thứ nếu lỡ có điều sơ thất xảy ra.
Lão Quan chủ không hổ danh cao nhân thượng thặng. Lão chợt hít vào một hơi thật dài :
– Xem ra, từ thức khởi kiếm này mà suy chiêu kiếm của lão huynh ít nhiều cũng có chỗ lợi hại. Mỗ đương nhiên phải cẩn trọng, chỉ xin lão huynh đừng vì thế mà nhẹ tay. Có như vậy mỗ mới nhận thức hết chiêu Uy Phong kiếm?
Cừu Hận cười móm mém :
– Quan chủ có cách gọi thật hay, Uy Phong kiếm! Gọi như thế không gì chuẩn xác bằng, vì đây là chiêu kiếm xuất xứ từ Uy Phong cổ tự. Quan chủ hãy lưu tâm, lão phu phát kiếm đây.
Lão Quan chủ lại hít thêm một hơi dài nữa :
– Mỗ biết rồi. Động thủ đi!
Không như lần đối mặt với lão Tứ trong Võ lâm Tứ hữu, như nữ lang từng nhìn thấy, lần đó Cừu Hận chỉ cần dùng thể khởi thức là đủ làm cho tứ thúc nàng phải kiêng dè, khiến nàng mất cơ hội nhìn cách phát kiếm chiêu của y.
Riêng lần này, nữ lang hầu như chết lặng, chú tâm chú mục nhìn vào cung cách phát kiếm chiêu khác thường của Cừu Hận.
Y đang nhích lần thanh kiếm về phía trước, cũng như chân y lúc nâng kiếm để hình thành thức khởi kiếm. Y không phát kiếm nhanh và thần tốc như nàng đang tưởng tượng. Quả là cách phát kiếm lạ thường, nếu không muốn nói là quái đản, là quá ấu trĩ do có quá nhiều chỗ hở.
Lão Quan chủ đang ngưng đọng thần sắc, chờ để mục kích một

chiêu kiếm thượng thưa, cách phát chiêu của Cừu Hận làm cho lão Quan chủ cau mặt :
– Lão huynh không thể phát kiếm nhanh hơn sao? Hay lãohuynh không đủ lực?
Như chỉ chờ có thế, Cừu Hận vụt cười toe :
– Đấy chính là điểm lợi hại của chiêu kiêm! Quan chủ vậy mà bại rồi. Véo...
Hữu kiếm của Cừu Hận bỗng rung lên. Và khi hữu kiếm bất động chỉ một sát na ngay sau đó thôi, đầu mũi kiếm đã chí ngay vào Mi Tâm huyệt của lão Quan chủ.
Lão Quan chủ tái mặt, nhịp hô hấp vụt biến đi. Và cứ nhìn hai mắt lão đang trợn trừng vì lạc thần, đủ hiểu lão đang trong tâm trạng chờ chết, chờ mũi kiếm thích thật sâu vào huyệt Mi Tâm của lão.
Nhưng, như đã nói, có nghĩa là mũi kiếm chỉ sắp chạm vào huyệt Mi Tâm chứ chưa hẳn là chạm.
Không kiềm nén nổi, nữ lang bật reo :
– Hảo kiếm pháp!
Tiếng reo làm lão Quan chủ bừng tỉnh. Và lão càng mau tỉnh hơn khi nhận ra mũi kiếm thật sự đã dừng đúng ở chỗ phải dừng.
Đến lúc này, lão Quan chủ mới dám thở ra nhè nhẹ :
– Lão huynh... Lão huynh có thể thu kiếm về!
Cừu Hận thu kiếm, khiến lâm trạng của lão Quan chủ đang từ hoảng sợ chuyển sang ngỡ ngàng.
Lão càng ngỡ ngàng hơn nghe Cừu Hận cất giọng run rẩy giải thích :
– Dùng tịnh để chế động. Đó là đạo lý lão phu đã nghiệm ra từ một câu kinh văn ở cổ tự Uy Phong. Quan chủ thấy thế nào?
Lão thở ra :
– Nhưng lão huynh đâu thể đắc thủ nếu lúc nãy mỗ đừng lên tiếng thiếu cẩn trọng?
Cưu Hận vẫn thản nhiên :
– Có hay không có lên tiếng cũng vậy. Khi Quan chủ động ắt sẽ có sơ hở xuất hiện, và đấy là điều mà chiêu kiếm lúc nào cũng chờ đợi. Không tin, Quan chủ có thể thử lại.
Hào khí xuất hiện, lão Quan chủ cả quyết :
– Nhất định phải thử lại! Lần này lão huynh ắt phải thất vọng.
Cừu Hận lại từ từ phô diễn thế khởi thức kỳ lạ, trong khi miệng vẫn nói :
– Khi nào Quan chủ đã sẵn sàng xin hãy cho lão phu biết.
Chưa lần nào lão Quan chủ tỏ ra cẩn trọng như lần này.
Lão ngưng thần vận khí, cho đến kỳ hoàn mới chịu buông tiếng duy

nhất :
– Rồi!
Những tưởng Cừu Hận sẽ chớp động hữu kiếm như lúc mới rồi, nào ngờ Cừu Hận lại cứ cho thanh kiếm từ từ nhích đến thật chậm, thật chậm...
Lão Quan chủ vẫn đủ công phu hàm dưỡng để tiếp tục đứng yên, tiếp tục nhìn chú mục vào mũi kiếm đang nhích dần đến từng chút một.
Lão càng bất động thanh kiếm càng nhích đến.
Và khi mũi kiếm đã đến quá gần, quá gần, lão chưa biểu lộ phản ứng gì thì nghe Cừu Hận bật cười :
– Quan chủ lại bại rồi!
Nghe thế, lão ngớ người.
Vì Cừu Hận chưa hề có cử chỉ nào gọi là nhanh, gọi là thần tốc nhưng vì đầu mũi kiếm đã đến quá gần nên khi lão định phản ứng thì tâm thất của lão đã bị uy hiếp.
Lần này thì biết rõ Cừu Hận chỉ diễn luyện, không hề có ý gây tổn hại cho lão, nên lão không có gì để sợ.
Lão kêu be be :
– Chiêu này không kể. Vì mỗ vẫn chờ xem lão huynh phát kiếm, để biết chiêu kiếm có thể biến hóa như thế nào. Đằng này, chiêu kiếm của lão huynh làm gì có biến hóa?
Cừu Hận thu kiếm về, mỉm cười :
– Thử lại nha?
Lão Quan chủ thoáng trầm ngâm :
– Chậm đã! Có điều này mỗ không thể không hỏi. Tịnh chế động, điều này hầu như người luyện võ nào cũng biết, cũng am hiểu và dĩ nhiên mỗi người có cách vận dụng khác nhau. Giá như mỗ không chờ kiếm, mỗ phát chiêu ngay thì sao?
Cừu Hận đáp nhanh :
– Rất dễ! Hễ Quan chủ động là phải có chỗ sơ hở. Nhân đó, lão phu có cơ hội phát kiếm chiêu.
– Giả như mỗ phát chiêu thật nhanh thì sao? Nhanh đến độ lão huynh vộ phương phát chiêu kiếm?
– Quan chủ nhanh thì lão phu cũng nhanh. Nên nhớ, đạo lý về binh khí có nói, dài hơn một xích là uy lực tăng thêm một tầng. Trong tay lão phu có kiếm đương nhiên phải dài hơn cánh tay của Quan chủ những ba thước.
– Nhưng mỗ là người thiện dụng chưởng, mỗ có thể phát chiêu thật nhanh?

– Cũng vậy, kiếm của lão phu sẽ nhanh hơn.
Lão Quan chủ bất phục :
– Chiêu kiếm của lão huynh tuy kỳ lạ, chậm đến độ có thể phát hiện sơ hở của người, nhưng mỗ vẫn không tin chiêu kiếm đó có thể lợi hại hơn Độc Sát chưởng đã thành danh của mỗ.
Cừu Hận trầm giọng :
– Nếu không tính đến chất độc, lão phu cam đoan chưởng của Quan chủ phải bại.
Lão Quan chủ cười lạt :
– Được! Mỗ sẽ không thi độc. Mong lời của lão huynh là đúng.
Cừu Hận tủm tỉm cười :
– Chắc chắn phải đúng! Quan chủ xin cẩn trọng.
Lão bật cười :
– Lần này người chủ động phất chiêu chính là mỗ, chính lão huynh phải cẩn trọng thì dúng hơn. Mỗ chỉ phát chiêu khi nào lão huynh chuẩn bị xong.
Vậy là vai trò bỗng đổi ngược. Tuy nhiên Cừu Hận vẫn từ từ thức vận khởi, miệng ung đung bảo :
– Lão phu lúc nào cũng chuẩn bị sẵn. Quan chủ cứ tùy nghi phát chiêu lúc nào cũng được.
Lập tức lão Quan chủ quát :
– Hay lắm! Mỗ không cần gì phải khách sáo! Tiếp chiêu!
Lão động thật nhanh, phát chiêu chưởng thật nhanh, đúng như lời lẽ có phần nào tự phụ đã nói.
Vù...
Tuy vậy đúng là hữu kiếm cua Cừu Hận lúc chớp động vẫn nhanh hơn chiêu chưởng của lão Quan chủ độ một sát na.
Cừu Hân khẽ nạt :
– Trúng!
Véo...
Lão Quan chủ khựng người hoàn toàn. Vì lần này huyệt Khí Hải của lão đã bị đầu mũi kiếm chạm vào, chạm trước khi lão nhả kình để phát thành công phu Độc Sát chưởng.
Cừu Hận cũng khựng lại, giữ nguyên chiêu kiếm đang uy hiếp lão.
Quan chủ nói :
– Lần này có lẽ Quan chủ đã biết rõ sự lợi hại của chiêu kiếm?
Lão Quan chủ chớp mắt :
– Đã là chiêu kiếm lợi hại lão huynh dường như không thật sự cần mỗ điểm hóa gì thêm?
Cừu Hận lần thứ ba thu kiếm về :

– Vẫn cần! Đó là lão phu vẫn chưa luyện được thuật Phi Kiếm thượng thừa.
– Phi kiếm? Mỗ đâu am hiểu kiếm pháp.
– Quan chủ tuy không am hiểu nhưng vẫn có cái khác bù vào.
– Có ư? Là gì?
Cừu Hận mỉm cười, hỏi :
– Chiêu kiếm vừa rồi, chẳng hay Quan chủ có muốn luyện?
Lão hoang mang :
– Lão huynh sẽ chỉ điểm!
Cừu Hận gật đầu :
– Không những sẽ chỉ điểm mà sẽ còn cùng Quan chủ tham luyện thêm cho đến lúc đạt mức tối thượng của kiếm pháp là Phi Kiếm.
Lão động tâm :
– Bằng cách nào?
Cừu Hận bảo :
– Lão phu đang tự hỏi, không biết trong những câu kinh văn Quan chủ tình cờ thu thập có câu kinh văn nào liên quan đến câu của lão phu chăng?
Nữ lang nọ vỡ lẽ. Hóa ra đây là cách Cừu Hận dùng để moi những câu kinh văn từ miệng của lão Quan chủ ra.
Muốn như vậy, quả là diệu kế khi ngay lúc đầu Cừu Hận đã cố ý cho lão mục kích mức độ lợi hại của chiêu kiếm. Sau đó Cừu Hận đánh đúng vào sở thích của lão, khi bảo sẽ cam tâm trao truyền chiêu kiếm đó cho lão. Đã là người luyện võ, nhất là người luôn có quá nhiều tham vọng như lão, lẽ nào không động lòng? Đã động lòng lẽ nào không muốn đạt đến đỉnh cao của kiếm thuật? Và vì muốn luyện được thuật Phi Kiếm thượng thừa, đương nhiên những kinh văn nào lão đã biết đều được lão phun ra bằng hết.
Lão cười hớn hở :
– Hay lắm! Lão huynh thử nghe câu này xem :
Lão đọc câu kinh văn...
Nữ lang ngấm ngầm ghi nhận...
Cừu Hận lắc đầu :
– Không liên quan đến câu lão phu biết.
Lão đọc câu khác...
Cừu Hận thở dài :
– Càng không có liên quan!
Lão lại đọc, đọc nữa.
Và sự thật quả bất ngờ, một mình lão đã biết đến mười câu kinh văn, quá nhiều so với lòng mong đợi của nữ lang nọ.

Và nữ lang cảm thấy lo sợ khi nghe cho đến lúc cuối cùng.
Cừu Hận vẫn lắc đầu :
– Cũng không phải câu này.
Lão thất sắc :
– Vậy câu của lão huynh là gì?
Cừu Hận ung dung đọc cho lão nghe. Và như nữ lang nhận định, đó cũng là câu mà chỉ lúc mới rồi Cừu Hận hỏi đã đọc cho Thanh Du đạo trưởng nghe.
Nữ lang suýt chút nữa phải phì cười khi phát hiện trò lọc lừa đánh lận con đen của Cừu Hận.
Cũng câu kinh văn đó, cũng mấy ẩn ngữ đó, nếu đối với Thanh Du, Cừu Hận giải thích theo đạo lý Cương Nhu thì lúc này để giảng giải cho lão Quan chủ hiểu, y lại bảo đó là đạo lý Tịnh - Động.
Ấy vậy mà lão Quan chủ nghe đến đâu cứ gật gù đến đấy, lại lấy làm thích ý vì vô tình biết và hiểu một câu kinh văn quá ư lợi hại.
Sau vài lời giải thích ngắn gọn, Cừu Hận thản nhiên bảo :
– Quan chủ đã nghe, đã hiểu. Vậy Quan chủ nói đi, có câu nào của Quan chủ tạm được xem là có liên quan đến câu của lão phu? Hoàn toàn không có...
Lão Quan chủ ầm ừ :
– Quả nhiên là không có. Vậy lão huynh định lẽ nào?
Cừu Hận tủm tỉm cười :
– Còn định lẽ nào ngoài việc tìm người khác để hỏi để so sánh và để tìm cho bằng được câu kinh văn có liên quan chỉ một câu là đủ.
Lão Quan chủ động dung :
– Nói như vậy, phải chăng lão huynh cũng sẽ có hành động như nãy giờ?
– Đúng vậy!
– Và nếu cần, vẫn truyền thụ chiêu kiếm như đã truyền cho mỗ?
– Không sai!
Đến lúc này, lão Quan chủ chợt đổi giọng :
– Lão huynh không nghĩ, càng thêm một người am hiểu chiêu kiếm này thì lão huynh sau này càng tăng thêm bất lợi?
Cừu Hận thản nhiên đáp :
– Lão phu thành tâm đến với mọi người, không gay thù chuốc oán, không tạo hiềm khích, cớ gì phải sợ gặp bất lợi?
Lão Quan chủ cười lạt :
– Nhưng mỗ sợ!
Cừu Hận nheo mắt :
– Điều đó có liên quan gì đến lão phu?

Lão chuyển cái cười lạt lên đôi mắt đang long lên của lão :
– Có đấy! Mỗ không bao giờ muốn chia sẻ chiêu kiếm này cho ai....
Cừu Hận chợt hiểu :
– Kể cả lão phu?
Mắt lão Quan chủ bắn xạ hung quang :
– Kể cả lão huynh, đúng! Chẳng phải lão huynh đã thừa nhận là đến tuổi gần đất xa trời rồi sao? Mỗ sẽ giúp lão huynh cưỡi hạc quy tiên :
Cừu Hận sợ hãi :
– Quan chủ Muốn hạ thủ lão phu? Quan chủ đừng quên lão phu còn có chiêu kiếm lợi hại kia, đã mấy lần đả bại Quan chủ.
Lão cười lớn :
– Nhưng lão huynh quên mất một điều, đó là mỗ chưa dụng độc, chưa vận dụng đúng mức tuyệt kỹ Độc Sát chưởng. Lão huynh phải nạp mạng thôi ha...
ha...
Vừa cười, lão vừa bật tung đến xuất thủ.
Ào... Ào...
Cục diện chuyển biến quá nhanh, chắc chắn là ngoài dự liệu của Cừu Hận, nữ lang nọ hiểu như vậy. Do đó, nàng thập phần hoảng hốt, không biết y sẽ ứng phó thế nào và liệu có ứng phó nổi không?
Nàng chỉ bất ngờ khi nghe Cừu Hận bật quát :
– Quan chủ tuyệt tình thế sao, độc ác thế sao? Nhưng muốn đối phó lão phu đâu phải dễ. Xem kiếm!
Véo...
Khác với lúc diễn luyện, kiếm của Cừu Hận tuy nhanh nhưng so ra vẫn không nhanh bằng lão Quan chủ, có lẽ y kiêng dè Độc Sát chưởng chăng?
Cũng nghĩ như nữ lang, lão Quan chủ cười to như sấm dậy :
– Ta đã nói rồi. Độc Sát chưởng của ta lão thất phu người đừng mong đối phó! Hãy nạp mạng đi thôi. Ha... ha...
Ầm! Ầm!
Không cần biết Cừu Hận có kiêng dè Độc Sát chưởng hay không, nữ lang chợt thấy bóng nhân ảnh của Cừu Hận vụt nhòe đi.
Vút!
Nàng đoán y phải vận dụng bộ pháp như vậy mới tránh khỏi phạm vi uy lực của Độc Sát chưởng.
Lão Quan chủ cũng đoán như thế :
– Để xem lão thất phu người liệu chi trì được bao lâu! Đỡ!
Vù...
Cừu Hận dịch chuyển nhanh hơn, khiến bóng người và bóng kiếm

như nhập làm một.
Rồi không một lời hô hoán cũng không một tiếng quát nạt, Cừu Hận vụt đứng im bất động.
Lão Quan chủ cũng bất động.
Hai trạng thái bất động xảy ra cùng thời và có cùng một nguyên do đó là thanh kiếm của Cừu Hận đang chong thẳng vào huyệt Hầu Lộ của lão Quan chủ.
Lão tái mặt :
– Lão huynh... lão huynh...
Cừu Hận nhích kiếm về phía trước một ít, đủ làm cho máu của lão Quan chủ rỉ ra :
– Giải dược!
Lão phải ngẩng cao cổ vì với tư thế đang bị uy hiếp, chỉ cần lão hơi cúi gằm đã một ít ắt huyệt Hầu Lộ của lão sẽ tự dấn sâu vào đầu mũi kiếm :
– Trong bọc áo. Lọ màu xanh. Có năm hoàn! Chỉ cần dùng một hoàn là đủ.
Cừu Hận lại đẩy thêm kiếm về phía trước, khiến lão phải nhăn mặt vì đau :
– Lấy ra! Có bao nhiêu lọ, lấy ra bấy nhiêu! Chỉ cần một cử chỉ nào đó có ý đồ manh động, mạng lão tất mất.
Lão cử động thật chậm, cốt ý cho Cừu Hận biết lão không hề dám manh động.
Lão nhè nhẹ để rơi xuống đất hai lọ, một xanh một đỏ :
– Màu đỏ là độc dược! Màu xanh là giải được.
Cừu Hận chợt gọi nữ lang :
– Tiểu Thanh, nhặt lên.
Nữ lang vì thấy nguy hiểm đã qua nên hăm hở tiến đến.
Nàng tự ý mở lọ, trút ra một hoàn giải dược như lão Quan chủ đã nói.
Nhưng khi định trao cho Cừu Hận, nàng giật mình khi nghe y bảo :
– Ném hoàn giải dược vào miệng lão...
Và y lại đẩy kiếm thêm về phía trước một ít nữa :
– Há to miệng ra.
Lão Quan chủ phải há to miệng đến hai mắt của lão cũng mở to.
Thấy rõ trong ánh mắt của lão chợt xuất hiện nỗi sợ hãi, nàng hiểu :
– Hóa ra lão còn có thủ đoạn này! Nếu ngoại tổ không nhanh trí ắt sẽ bị lão lừa.
Và nàng ném hoàn giải dược giả vào miệng lão.
Cừu Hận dằn giọng :

– Nuốt! Bây giờ nói đi. Thứ nào là giải dược?
Lão đang xuất hạn mồ hôi đầy trán :
– Là lọ đỏ. Hãy mau mau ném cho mỗ một hoàn.
Cừu Hận bĩu môi :
– Có nghĩa là độc dược lão vừa dùng sẽ mau phát tác?
– Mau... mau lắm! Chỉ nửa canh giờ mà thôi...
Cừu Hận gật đầu ra hiệu :
– Hãy cầm sẵn một hoàn. Khi nào ta bảo, hãy ném cho lão. Còn bây giờ thì chưa.
Nàng cầm lấy hai hoàn :
– Ngoại tổ sao chưa chịu dùng?
Cừu Hận cười khẩy :
– Lo gì nửa canh giờ kia mà.
Đoạn Cừu Hận lại đẩy kiếm về phía trước :
– Tuyệt Chỉ Nhất Quân Cầm Hải, lão biết gì về nhân vật này?
Lão trợn mắt :
– Là Cầm... Cầm minh chủ?
– Đúng! Nói mau đi. Nửa canh giờ chính là hạn kỳ cho. Nói!
Lão bắt đầu múa miệng múa lưỡi :
– Đó là vị Minh chủ Bất Quá Tam Nhật. Đó là nhân vật tài cao như núi, đức rộng như bể. Đó là...
– Hãy nói về cái chết của Cầm minh chủ. Miễn cho takhỏi nghe những lời tán dương không cần thiết.
– Cái chết ư?
– Không sai! Hạn kỳ của lão đang giảm dần đó.
Lão lại múa lưỡi múa miệng :
– Hai mươi năm, phải, cũng xấp xỉ hai mươi năm về trước, sau khi chấp chưởng cương vị Minh chủ ba ngày, bất ngờ mỗ nhận được một mảnh hoa tiên. Là mảnh hoa tiên có tự dạng ghi...
Cừu Hận lẳng lặng nghe, cho dù đây là lần thứ hai, trong cùng một ngày y nghe hai người kể về cùng một câu chuyện.
Vì thế, ngay khi lão Quan chủ dứt lời, Cừu Hận không những không hỏi gì thêm mà còn hất hàm ra lệnh cho nữ lang :
– Ném giải dược cho lão!
Nàng ném! Và trong một thoáng, dường như nàng vừa tình cờ nhìn thấy ánh mắt hài lòng của lão Quan chủ. Đó là chuyện bình thường, nàng nghĩ thế.
Cừu Hận cũng nghĩ thế, cho đến khi Cừu Hận thu kiếm về và bảo lão :
– Lão đi được rồi! Nên nhớ có một huyệt đạo của lão vừa bị ta ngấm

ngầm chế trụ. Một khi lão manh động khiến ta đổi ý hậu quả như thế nào lão hãy tự biết.
Lão cười gượng khom người nhặt lại hai lọ nọ.
Nhưng Cừu Hận dùng chân hất hai lọ qua một bên :
– Lão còn muốn tiếp tục hại người nữa sao?
Lão ngẩng đầu lên :
– Lão huynh đã có giải dược, hai lọ này đâu cần thiết cho lão huynh nữa? Nhất là lọ xanh này rất cần cho mỗ luyện Độc Sát chưởng mỗi ngày...
Cừu Hận thấy lão cứ muốn chồm đến để thu hồi lọ xanh cho kỳ được.
Sinh nghi, Cừu Hận hỏi :
– Lão phải thu hồi? Được! Nhưng phải để mạng lại, lão nghĩ sao?
Phẫn hận lão đứng lên :
– Được! Bỏ thì bỏ! Nhưng đã là trang hảo hán, lão huynh hãy xưng danh..
Cừu Hận cười móm mém :
– Rất tiếc, ba chữ trang hảo hán sẽ rất miễn cưỡng, nếu cứ gán cho kẻ gần đất xa trời như lão phu. Miễn phải tiễn chân. Mời!
Lão giận dữ bỏ đi, vẫn không biết lão nhân vô danh là ai.
Chờ lão đi khuất, nữ lang vội trao giải dược cho Cừu Hận :
– Các hạ...
Y lườm mắt giận dữ, khiến nữ lang hoảng sợ vì biết đã lỡ lời đã tùy tiện xưng hô khi chưa được y cho phép.
Nàng lắp bắp :
– Nhưng đây là giải dược...
Y khàn giọng :
– Một hoàn không đủ. Phải dùng cả hai hoàn từ hai lọ khác nhau. Nhanh lên!
Nàng kinh nghi, tuy phải thực hiện theo lời y nhưng hỏi vẫn cứ hỏi :
– Ngoại tổ sao lại tùy tiện! Nguyên ủy là thế nào?
Y nhận đủ hai hoàn và tự ném vào miệng.
Sau đó, y lạnh nhạt :
– Lúc nào cần giải thích ta sẽ giải thích. Ngươi không được nhiều lời.
Nàng phát giận :
– Đợi đến bao giờ? Ta không chịu được nữa những hành vi làm ra vẻ thần bí của... của ngươi. Ta cũng không cần ngươi giúp ta nữa. Đã làm người nhất định phải hành sự quang minh lỗi lạc ta không chịu nổi nếu cứ tiếp tục cải dạng như thế này.
Vừa gào thét, nàng vừa tự xóa bỏ lớp dị dạng khiến Cừu Hận thất

sắc :
– Dừng ngay! Không phải lúc hành động hồ đồ như vậy.
Nàng vẫn lau, vẫn xóa...
Chợt...
– Nếu đã có một kẻ cải dạng ắt người thứ hai cũng vậy thôi. Hãy mau khai rõ danh tánh trước khi nạp mạng. Ha... ha...
Vút! Vút! Vút!

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 17
Thần Bí cung

Cừu Hận kinh tâm :
– Thần Bí cung? Thì ra những tiếng động ta nghe là do bọn ngươi ngấm ngầm dò xét?
Có mười nhân vật y phục tuyền đen vuông lụa che mặt cũng đen. Chúng vây quanh hai người và đắt ý trước sắc diện tái xanh của nữ lang vừa tự lộ lư sơn chân diện mục.
Một tên lên tiếng :
– Hỏi dò về cái chết của Cầm minh chủ, thật ra ngươi là ai? Có quan hệ gì với Cầm minh chủ?
Cừu Hận bạt kiếm :
– Mau chạy! Đã có ta đoạn hậu ngăn cản.
Véo...
Chưa bao giờ thấy Cừu Hận khẩn trương như lúc này, nữ lang nọ thêm kinh hoảng :
– Chạy? Chạy đi đâu?
Bọn hắc y nhân lập tức triển khai, đồng loạt xuất thủ :
– Muốn chạy ư? Muộn rồi! Đỡ!
Ào... Ào Vù... Vù...
Cừu Hận nghiến răng, bật lên tiếng rít :
– Quả là đã muộn. Được! Hãy cùng ta động thủ. Không nhân nhượng cũng không buông tha bất kỳ tên nào. Giết!
Véo...
Choang... choang....
Nữ lang trong tình thế này đâu còn cách gì khác nếu không muốn mất mạng.

Nàng xuất thủ và hét lên :
– Lũ giấu đầu giấu mặt! Đỡ!
Ào... Ào...
Lai lịch của nữ lang lập tức bị phát hiện :
– Tuyệt Chưởng Khai Bia Thủ? Bọn ngươi là đệ tử của Võ lâm Tứ hữu? Càng tốt! Mau theo bọn ta về Tổng đàn.
Vù...
Ầm! Ầm!
Cừu Hận vụt cười lên lạnh lẽo :
– Muốn đưa bọn ta về Tổng đàn, bọn ngươi cớ đủ tư cách sao? Xem đệ nhất chưởng công của ta? Ha... ha...
Vù...
Đồng một lúc, hữu kiếm cũng được Cừu Hận vận dụng.
Véo...
Bản lãnh của Cừu Hận khiến đối phương kinh tâm.
– Tên cải dạng này không dùng tuyệt kỹ của Tứ Hữu?
– Chưởng của ngươi có xuất xứ từ đâu? Đỡ!
Ào...
Ầm! Ầm!
Chợt có tiếng một tên hắc y nhân kêu thét :
– Kiếm của y... ối...
Phập!
Một cánh tay của tên đó bị đoạn lìa, càng khiến Cừu Hận có dịp vũ lộng kiếm chiêu :
– Nạp mạng!
Véo...
Chợt có tiếng người quát từ phía sau Cừu Hận :
– Ngươi hung hăng thế sao? Nằm xuống!
Vụt!
Quay lại, Cừu Hận chỉ nhìn thấy ánh đao cuộn đến.
Kinh hãi, Cừu Hận vừa tạt bộ, vừa loang loáng chống đỡ Choang...
Cạch!
Thân kiếm quá mỏng mảnh so với đại đao được một gã hắc y nhân cật lực quất đến, điều đó làm cho trường kiếm của Cừu Hận phải bị chấn gãy.
Cừu Hận gầm lên thịnh nộ :
– Tự ngươi muốn chết?
Vù...
Bung!
Tên cầm đao bị chấn lùi và cứ thế loạng choạng mãi.

Đúng lúc này có tiếng kêu thét của nữ lang nọ vang lên :
– Cuồng đồ đáng hận. Ta quyết liều mạng với ngươi.
Ào...
Cừu Hận đưa mắt nhìn và lập tức vung mạnh hữu thủ, ném ra nửa thanh kiếm còn lại về phía nữ lang.
Phát hiện Cừu Hận không còn vũ khí, bọn hắc y nhân ào ào xông đến :
– Ngươi phải chết!
– Đỡ!
Ào... Ào...
Vù... Vù...
Như biết trước đó là điều phải xảy ra, Cừu Hận bật cười, đồng thời tung người nhảy lên cao :
– Ta đâu đã muốn chết? Ha... ha...
Vút!
Theo đà lao đi, Cừu Hận vội lao về phía nữ lang.
Khi đó nữ lang đang sững người vì không hiểu sao đối thủ của nàng rõ ràng sắp quật một chiêu tối hậu để hạ thủ nhưng bỗng dưng y dừng lại. Và cứ thế, y từ từ ngã sấp mặt xuống.
Phịch!
Cừu Hận vừa đến lập tức chộp vào tay nàng :
– Chạy!
Cừu Hận lôi nàng đi thật nhanh.
Vút!
Nhờ đó, nàng nhận ra trên tay của Cừu Hận không còn kiếm.
Trái lại, nếu mắt nàng không bị hoa và không nhìn lầm thì dường như tên lúc nãy khi bất ngờ ập xuống có để lộ ở hậu tâm một chuôi kiếm, như muốn nói, chính chuôi kiếm là nguyên nhân khiến tên đó ngã xuống bất động.
Còn đang mơ hồ, chưa dám tin vào sự thật này, tin rằng Cừu Hận tuy bị nhiều địch nhân vây công nhưng vẫn quan tâm, vẫn có cách ừng cứa kịp lúc cho nàng, tai nàng chợt nghe bọn hắc y nhân quát :
– Lão đã sát hại huynh đệ ta hai mạng, đừng để lão thoát. Phải giết lão để báo thù.
– Chạy đi đâu? Đỡ chiêu!
Vù...
Vụt! Ào... Ào...
Lớp chưởng lớp đao, bọn hắc y nhân dùng đủ cách, quyết ngăn chận cuộc tháo chạy của Cừu Hận.
Nữ lang nghe Cừu Hận bật cười :

– Ai bảo ta chạy? Xem đây! Ha... ha...
Bằng khinh thân pháp quái dị đang chạy, Cừu Hận bỗng lôi nữ lang quay ngoắt lại và vừa cười vừa di chuyển ngoắt ngoéo giữa trùng trùng ảnh chưởng bóng đao của bọn hắc y nhân.
Những hung hiểm liền ập đến, khiến nữ lang suýt mấy phen tưởng mất mạng.
Một chưởng lao sượt ngang nàng.
Vù...
Một ánh đao tạt chếch qua, chỉ cách nàng trong gang tấc.
Vụt!
Rồi một chưởng nữa, một đao nữa.
Vù...
Cho đến khi nàng nghe Cừu Hận ngưng cười và thay vào đó là tiếng quát đanh gọn :
– Chết! Chết!
Vụt! Vụt!
Nàng tròn mắt, nửa kinh ngạc nửa sợ hãi. Vì không hiểu từ lúc nào và bằng cách nào, trên tay Cừu Hận bỗng xuất hiện một thanh đại đao đó. Và chính bằng thanh đại đao đó Cừu Hận vừa quát vừa bật lóe lên tiếng tia chớp một, xả mạnh vào bọn hắc y nhân không chút thương tiếc.
Và một lần Cừu Hận quát là một tiếng động chạm ghê người vang lên.
Phập! A... a...
Phập! A... a...
Bọn hắc y nhân thêm cuồng nộ :
– “Lão” cũng am hiểu đao pháp? Phát độc mau!
– Phải giết “lão”! Phải báo thù cho huynh đệ.
– Giết! Giết!
Ào... Ào...
Vụt! Vù... Vù...
Cừu Hận vụt gầm vang :
– Muốn dùng độc ư? Hãy nạp mạng trước đã! Xem đao!
Vụt! Vụt!
Tuy vẫn giữ nữ lang bằng một tay nhưng đao pháp của Cừu Hận không vì thế mà kém uy lực.
Bọn hắc y nhân thêm kinh tâm động phách khi nghe tiếng động chạm ghê người tiếp tục vang lên :
Phập! A... a...
Phập! A... a...

Nhân số giảm thiểu, đủ làm cho bốn gã hắc y nhân còn lại phải gào vang, hô hoán vang :
– Chạy thôi!
– Máu phát tín hiệu, cấp báo cho Đường chủ!
– Phát tín hiệu thôi! Kẻo mất mạng tất cả.
Cừu Hận vẫn cuồng nộ lăn xả :
– Nạp mạng!
Vụt! Vụt!
Chợt, một tiếng rít gió xuất hiện.
Viu...
Ngay sau đó, một vầng hỏa quang màu đỏ liền phát sáng trên nền trời xâm xẩm tối.
Phụp! Xòe...
Biết rõ đó là tín hiệu do một tên hắc y nhân liều lĩnh ném lên, nữ lang lo ngại khẽ gọi :
– Chúng đã phát tín hiệu! Các hạ...
Cừu Hận lập tức quát nạt :
– Ta thấy rồi, không cần nói. Lũ cuồng đồ, chết!
Vụt! Vụt!...
Lần này chiêu đao của Cừu Hận không còn cơ hội hạ thủ thêm bất kỳ tên hắc y nhân nào. Vì lúc đó có tiếng cười lạnh lùng vang đến :
– Hảo đao pháp! Tôn giá không thấy làm như thế là quá tuyệt tình ư? Dừng lại nào!
Viu...
Coong!
Không phải tiếng quát bất chợt làm cho Cừu Hận ngừng đao, mà là một vật gì đó vừa xé gió lao đến chạm đúng vào thân đao của Cừu Hận.
Cái chạm đã làm cho đường đao của Cừu Hận phải chệch đi sau đó là dừng lại hoàn toàn.
Vút!
Một bóng nhân ảnh tuyền đen xuất hiện.
Cừu Hận nhẹ nhàng nâng đao lên miệng hỏi :
– Chỉ lực quả cao minh, tôn giá không chỉ là một Đường chủ bình thường?
Hắc y nhân mới đến cười lạnh :
– Tổng đường chủ Ngoại Nội bát đường! Không bị chỉ lực của bản nhân đánh rơi đao, tôn giá cũng không phải kẻ vô danh?
Cừu Hận vẫn nâng đao, và như nữ lang đang nhìn đang hiểu thì Cừu Hận nâng đao lên để có dịp ngắm nhìn một vết mẻ nhỏ ở sống đao,

có lẽ là nơi bị chỉ lực của đối phương chạm vào vừa rồi.
Nào ngờ, đó chỉ là kế hư binh của Cừu Hận.
Nâng đao lên vừa tầm, Cừu Hận vừa đáp vừa cười vừa bất ngờ ném đại đao đi :
– Có là kẻ vô danh cũng không sao! Hãy đỡ! Ha... ha...
Vụt!
Đại đao nếu xé gió bay thẳng về phía hắc y nhân Tổng đường chủ thì thân hình của Cừu Hận lại lao về phía khác, cùng với nữ lang nọ.
Vút!
Không thể ngờ Cừu Hận đám ném bỏ đại đao vốn là lợi thế đang rất cần thiết, nữ lang vội quay đầu nhìn theo đường đao bay đi.
Hắc y nhân vụt cười rộ :
– Chưa chiến đã nhận bại. Tôn giá sao quá xem thường bản thân như thế chứ?
Nữ lang thấy hắc y nhân tung người lướt đến vào định vươn tay chộp lấy đại đao.
Nào ngờ đao chưa kịp chộp giữ hắc y nhân phải khựng người dừng lại vì nhận ra đại đao bỗng gãy làm hai, gãy ngay chỗ bị chỉ lực chấn vào lúc nãy.
Vẫn chưa hết bất ngờ, hai nửa thanh đao bỗng phân khai, chia làm thượng hạ, công kích thẳng vào hắc y nhân.
Vèo... vèo...
Hắc y nhân nhanh tốc lùi lại, vừa tránh bị tấn công vừa cất tiếng quát nạt :
– Hảo thủ pháp! Chưa một ai có thủ pháp vận dụng ám khí lợi hại như thế này! Bản nhân xin đáp lễ.
Bằng thủ pháp thần kỳ, hắc y nhân chân đá tay đẩy, cùng một lúc làm cho hai nửa thanh đao bay ngược lại, lao vun vút về phía Cừu Hận.
Viu... Viu...
Nữ lang thấy vậy thập phần kinh hoảng, chực kêu lên đánh động cho Cừu Hận biết.
Nhưng vì nhớ lại thái độ quá độc đoán của Cừu Hận, nhất là lúc nãy đã quát nạt nàng, khi nàng cho biết bọn hắc y nhân phát tín hiệu, nàng bèn lặng thinh, không nửa lời hô hoán.
Tuy vậy, như có mắt ở phía sau, Cừu Hận bật cười đắc ý :
– Tôn giá muốn đáp lễ thật ư. Ta xin tạm lãnh. Hẹn dịp khác sẽ lãnh giáo tuyệt học. Ha... ha...
Rồi với một cái lạng người, như nữ lang nhìn thấy, Cừu Hận đã lôi nàng lọt vào một khu rừng dày đặc, với bóng đêm đen bao phủ. Chỉ

để lại phía sau hai nửa thanh đao tuần tự cắm ngập vào những thân cây rừng mọc đan xen vào nhau.
Phập! Phập!
Đúng lúc này bầu trời đêm bỗng vỡ tung, hất tràn xuống nào là những tia chớp bật lóe sáng, nào là những hạt mưa nặng trĩu, cộng với gió giật mạnh từng cơn.
Đêm đen vây phủ, lại còn có màn mưa đầy kín, Cừu Hận cứ thế lôi nữ lang đi ào ào vào khu rừng, mà theo nàng, không theo bất kỳ phương hướng nào cả.
* * * * *
Nhân lúc cơn mưa có phần ngớt hạt nàng buột miệng hỏi :
– Như các hạ đi loạn xạ, không có chủ đích rõ rệt?
Y không quát không nạt, chỉ lạnh giọng hỏi ngược lại :
– Cô nương đã đi săn thú bao giơ chưa?
Rồi không chờ nàng đáp, y tự đáp và giải thích :
– Ắt là chưa! Đó là lý do khiến cô nương bảo tại hạ đi loạn xạ, đi không cỏ chủ đích. Trước khi săn được thú, nhất là thú lớn, cần phải có nhiều người dồn đuổi. Càng dồn, thú càng chạy loạn, vậy là cần phải có thật nhiều người. Tại hạ đang là thú bị săn, muốn săn được tại hạ, Thần Bí cung phải tung toàn bộ lực lượng nhân mã và phải vây kín cả khu rừng, đó là điều không thể. Do vậy, tại hạ đi loạn thì có, nhưng không phải đi không có chủ đích.
Nàng thở hắt ra một hơi :
– Đêm đã khuya, lại có cơn mưa lớn xóa mọi dấu vết, các hạ có thể dừng lại.
Lần này thì y nạt :
– Không được! Chúng ta đi chưa đủ xa. Vả lại, trong trò săn đuổi này người nào thối chí, bỏ cuộc sớm, người đó sẽ bại trận.
Nàng bảo :
– Nhưng ta mệt... Còn lạnh nữa!...
Lỡ buột miệng ra rồi nàng đâm hoảng. Và hầu như nàng chỉ chờ cơn thịnh nộ lôi đình của y.
Thế nhưng, y bỗng đừng lại.
Không những thế, y còn quay mặt lại để nhìn nàng.
Đêm đen, nàng không thể nhìn tỏ mặt y, đó là điều tất nhiên.
Tuy vậy, nàng biết người có bản lãnh như y ắt phải có mục lực tinh tường, y vẫn nhìn tỏ mặt nàng.
Nàng đỏ mặt lúng túng khi mường tượng ra đang bị nhìn bằng ánh mắt oán trách. Nàng chực cúi đầu xuống để lẩn tránh cái nhìn của y.
Nào ngờ :

Xoẹt!
Một tia chớp bỗng xuất hiện.
Tuy ánh sáng từ tia chớp khó thể xuyên thấu qua tầng lớp lá rừng dày đặc che ở bên trên nhưng trong chừng mực nào đó dường như ánh sáng của tia chớp nàng vừa nhìn thấy diện mạo của y.
Không phải lớp diện mạo già nua y đã dị dung, cũng không phải khuôn mặt vàng bệch nàng đã thấy lúc y lần dầu tiên đến chỗ lưu ngụ của sư phụ nàng. Đó là một diện mạo tuấn tú, rất đẹp nhưng lại rất xa lạ với nàng. Không những chỉ có thế, đó còn là diện mạo của một nhân vật đang chất chứa ngập lòng toàn những oán thù và oán thù. Diện mạo đó làm cho nàng sợ.
Phải! Nàng khiếp sợ thật!
Vì thế, theo bản năng, nàng giật mạnh tay về.
Y đã lơi tay từ lúc nào không biết, vô tình giúp nàng dễ dàng giật tay về.
Điều này làm cho nàng ngỡ ngàng, nhớ lại, chính y đã tự đứng lại khi nghe nàng nói nàng mệt và lạnh.
Bởi ngỡ ngàng nên nàng đứng yên, thay vì bỏ chạy như đáng lý phải như thế lúc nàng có tâm trạng khiếp sợ.
Và nàng còn ngỡ ngàng nhiều khi nghe y đốt nhiên bảo :
– Được! Đã đến lức chúng ta phải dừng lại và nghỉ qua đêm. Cô nương cứ đứng đây chờ tại hạ một lúc.
Dứt lời, dường như y bỏ đi nàng nghe tiếng động, chính là tiếng bước chân y bỏ đi.
Phát hoảng, nàng chực kêu: “Đừng bỏ ta một mình? Ta sợ lắm?”\.
Nhưng tiếng kêu chưa kịp phát ra nàng chợt nghe tiếng nhiều cành cây gãy răng rắc.
Nhất định đó là do y tạo ra. Vì ở đây chỉ có y là người duy nhất có thể làm cho tiếng cành cây rừng bị gãy.
Mảnh thú không thể tạo ra tiếng động to và liên tục như vậy.
Bọn Thần Bí cung giả như có đuổi theo cũng không thể gây tiếng động, vì như thế sẽ mất yếu tố bất ngờ.
Vậy là chỉ có y.
Y bẻ cây rừng để làm gì, nàng không biết, không cần biết.
Vì đối với nàng hiện giờ, chỉ cần biết là đang có y hiện diện ở bên cạnh, tiếng cây gãy là dấu hiệu chắc chắn cho biết sự hiện diện của y chỉ như thế là đủ.
Huống chi...
Thanh âm của y bỗng vang lên, khá đột ngột :
– Chỗ nghỉ đêm đã thu dọn xong. Ở bên tả, cách cô nương một

trượng hãy đến đấy.
Y đâu cần chỉ vẽ tận tường như vậy, nàng nghĩ, nàng có thể dựa theo hướng xuất phát thanh âm của tiếng để lần đến được mà.
Nàng tiến đến thật chậm.
Không hiểu sao y không chịu đưa lay ra, cầm lấy tay nàng để dắt đến cho nhanh.
Nàng đến đủ gần để nghe thanh âm của y vang ngay bên cạnh :
– Đừng khẩn trương! Tại hạ sắp bật hỏa tập đây! Nghỉ đêm trong rừng không thể không cần đến ánh sáng.
Xoạch!
Một tia lửa nhỏ nháng lên, sau đó là một đốm lửa bùng cháy.
Màn đêm đen vậy là bì đốm lửa chọc khoét một lỗ nhỏ.
Và khi đốm lửa cháy lan qua một vài cành cây khô, tạo thành một quầng lửa đủ to, ôi, nàng thầm kêu, chưa bao giờ nàng cảm thấy an tâm như lúc này.
Ánh lửa lớn dần, không chỉ xua đuổi đêm đen, và sợ hãi mà còn tạo nhiều ấm áp cần thiết.
Nàng xuýt xoa ngồi xuống, xòe hai tay như muốn được ôm gọn quầng lửa ấm áp vào lòng.
Lửa sưởi ấm người thì cũng sưởi ấm lòng, nàng thèm được nôi chuyện với y.
Ngước mắt nhìn lên, không thấy y.
Đưa mắt nhìn quanh để tìm kiếm, nàng thấy y đứng cách xa đống lửa những nửa trượng và quay lưng lại.
Nàng gọi :
– Các hạ không lạnh? Hãy đến đây cùng sưởi.
Vẫn quay lưng lại y bảo :
– Cô nương đừng nhen lửa quá to, cũng đừng để tắt. Cứ như thế, từ từ y phục của cô nương sẽ khô, sẽ không cảm thấy lạnh.
– Còn các hạ thì sao? Tiểu nữ...
Nàng định nói, y phục ướt hay không ướt không thành vấn đề nhưng được bản năng thúc đẩy nàng nhìn lại y phục toàn thân.
Vừa nhìn thấy, nàng hiểu và nàng phải dừng lời giữa chừng.
Y cũng hiểu nên bảo :
– Tại hạ có thể chịu đựng được. Cô nương dù sao cũng là nữ nhi, là phận liễu yếu đào tơ, cô nương không phải lo cho tại hạ.
Y phục ướt dính sát vào da, chính nàng khi phát hiện cũng cảm thấy ngượng, nói gì đến việc phải để cho ai khác nhìn thấy, huống hồ đó là một nam nhân, lại phải ngồi đối diện với nàng.
Giả như y đáp ứng, y tiến đến, nàng xấu hổ. Còn bây giờ, vì y không

đến, y cố ý giữ khoảng cách, nàng áy náy.
Nàng bảo :
– Các hạ không cần...
Nàng lại bỏ ngang câu nói.
Y lên tiếng :
– Cô nương sao không nói tiếp?
Nàng đành nói, không phải nói câu nàng định nói, định hỏi.
Nàng hỏi qua chuyện khác :
– Các hạ không sợ ánh lửa sẽ gọi bọn Thần Bí cung đến ư?
Y đáp :
– Có sợ cũng đã nhóm lửa lên rồi. Nếu chúng đến tất phải đến.
– Việc gì sẽ xảy ra nếu chúng đến?
– Động thủ! Trừ phi để chúng bắt.
– Chúng và các hạ có oán thù?
– Không chắc đã là oán thù.
– Vậy tại sao...
– Tại sao tại hạ giết chúng? Tại hạ nào muốn. Nhưng để tự bảo vệ, tự chi trì sinh mạng, chúng không chết tại hạ chết. Nhưng tại hạ chưa muốn chết.
– Không phải! Tiểu nữ muốn hỏi, sao chúng có thái độ địch ý quá lộ liễu với các hạ?
– Cái đó phải hỏi chúng. Tại hạ không thể biết. Vả lại...
– Sao?
– Cũng phải hỏi cô nương.
– Hỏi tiểu nữ? Tại sao?
Y chầm chậm quay lại :
– Tại hạ vì không thể lộ diện nên luôn luôn phải cải dạng. Và vì để giúp cô nương, tại hạ cũng muốn cô nương cải dạng. Cớ sao cô nương lại tự để lộ thân phận?
Nàng sững người. Không phải vì lời trách khéo của y, chỉ một phần nào thôi, mà là diện mạo của y lúc này...
Y lại thay đổi lớp dị dung có lẽ từ lúc y bỏ đi để bẻ nhiều nhánh cây rừng làm thành nơi trú mưa, trú đêm cho nàng hiện giờ.
Trước mặt nàng lúc này là điện mạo của một nhân vật ngoại am tuần, nghiêm nghị, sạm đen, vì đã trải nửa đời người và đã qua nhiều phong sương khổ ải.
Nhân vật đó đang nghiêm khắc chờ câu đáp của nàng.
Nàng bối rối :
– Phải chi các hạ chịu giải thích ngay từ đầu, phải chi có sự hiểu ý giữa chúng ta.

Nhân vật nọ, Cừu Hận đáp :
– Có lúc nào thích hợp để giải thích.Trước đó, nếu giải thích, cô nương sẽ không tin, không bao giờ tin. Hiện tại, có giải thích cô nương càng không tin.
– Tiểu nữ tin, tin thật mà. Các hạ chưa giải thích, sao đoá chắc tiểu nữ không tin?
Y cười nhẹ :
– Nếu tại hạ nói lệnh sư bị hại là do chính thúc bá cô nương gây ra, cô nương liệu có tin?
Nàng lắp bắp :
– Không thể... không thể có chuyện này!
Y nhún vai :
– Vậy đó! Đó là lý do khiến tại hạ cảm thấy thà không giải thích còn hơn.
Nàng nửa tin nửa ngờ :
– Nhưng tại sao lại...! Các hạ phải giải thích, tiểu nữ không thể sống mãi trong mơ hồ, các hạ không thể nói lấp lửng như thế rồi bỏ qua không chịu giải thích. Hãy nói đi, sự thật là như thế nào?
Y thở ra :
– Được vì cô nương muốn biết tại hạ nói. Nguyên nhân là vì bọn họ ba người không muốn lệnh sư hiểu biết hơn họ, do lệnh sư thu thập nhiều câu kinh văn hơn họ.
Nàng biện bạch :
– Nhưng cuối cùng, gia sư biết được bao nhiêu câu thì họ cũng biết bấy nhiêu câu. Họ cần gì phải gia hại gia sư?
Y cười lạt :
– Họ biết bằng lệnh sư? Cô nương lầm! Những câu mà cô nương biết chắc họ đã biết, đó là những câu thuộc phần lệnh sư. Chính lệnh sư vì hóa cuồng đã tự nói ra cho họ biết. Trái lại, phần họ, họ cũng biết, nhưng họ đâu dại nói cho lệnh sư, hay cho cô nương biết.
Nàng giật mình :
– Các hạ biết chắc?
– Chắc!
– Vậy họ bảo tiểu nữ thu thập những câu kinh văn khác...
– Là thu thập cho họ. Họ cần, không phải lệnh sư cần.
Nàng động tâm :
– Vậy việc gia sư bỗng thất tung...
Y ngập ngừng :
– Bảo là do họ gây ra cũng đúng, bảo bị kẻ khác bất ngờ hạ thủ cũng không sai. Muốn minh bạch hư thực đành phải chờ nhân vật đó tự

xuất đầu lộ diện..
– Ai?
– Kẻ đã hạ thủ bắt giữ lệnh sư.
– Khi nào kẻ đó xuất đầu lộ diện?
– Khi kẻ đó biết cô nương đã thu thập đủ nhiều những câu kinh văn.
– Kẻ đó muốn tọa hưởng kỳ thành, muốn lợi dụng tiểu nữ?
– Đúng vậy!
Nàng chợt nhìn thẳng vào y :
– Các hạ cũng vậy?
Y phì cười :
– Tại hạ biết thế nào cô nương cũng hỏi câu này. Sự thật thì... tại hạ cũng có công kia mà! Nếu tại hạ muốn, tại hạ cũngcó quyền hưởng dụng những câu kinh văn đã giúp cô nương thu thập!
Nàng hoang mang :
– Nhưng các hạ muốn hay không muốn?
– Cô nương nghĩ sao cũng được.
– Không thể nói lấp lửng, hoặc muốn hoặc không. Và tuy theo đó tiểu nữ sẽ biết có bị các hạ lợi dụng hay không?
Y nhìn nàng :
– Cô nương đoán thử xem?
– Đoán? Được! Là thế này, nếu các hạ muốn thì như hai lần đã xảy ra, các hạ có thể tự thực hiện một mình, không cần phải lợi dụng tiểu nữ!
Y xua tay :
– Bấy nhiêu là đủ rồi. Vì tại hạ thật sự không cần lợi dụng cô nương.
Nhưng nàng vẫn tiếp tục nói, tiếp tục đoán :
– Nhưng vì các hạ vẫn đưa tiểu nữ theo, phần thì giúp tiểu nữ, phần thì được lợi cho các hạ. Chắc hẳn các hạ vẫn lợi dụng tiểu nữ!
– Tại hạ được lợi gì?
– Thứ nhất, vô tình các hạ biết thêm năm câu kinh văn của gia sư do chính tiểu nữ tin tưởng nói cho các hạ biết.
Y lắc đầu :
– Sai rồi!
– Không thể sai! Bằng chứng, chiêu lại lợi hại của các hạ không phải từ một trong năm câu kinh văn đó mà có sao?
Y bật cười :
– Nếu là vậy, cô nương đã nghe tại hạ giải thích cậu kinh văn đó hai lần, liệu cô nương tiếp thụ được bao nhiêu? Có thể vận dụng thành kiếm chiêu, thành chưởng pháp chưa?
Nàng ngắc ngứ :

– Tiểu nữ...
Y thôi cười :
– Chưa chứ gì? Vậy thì, trước sau tại hạ được cô nương nói cho biết câu kinh văn đó vỏn vẹn chỉ có hai ngày, thời gian đâu để tại hạ luyện thành chiêu kiếm tuyệt luân, phương pháp phi phàm? Tại hạ nào phải thần tiên hạ phàm, có thể luyện thành tuyệt nghệ trong chớp mắt?
Trước những câu hỏi dập dồn của y, nàng đuối lý :
– Vậy tiểu nữ phải hiểu, đơn thuần là các hạ muốn giúp tiểu nữ?
Y ậm ừ :
– Có thể nghĩ như vậy!
Nàng kêu :
– Nhưng tại sao?
Y chợt hỏi :
– Cô nương có tên tục là Yến? Cái gì Yến?
– Đường Hải Yến. Sao?
– Không phải Tạ Phương Yến?
– Tạ Phương Yến. Ai vậy?
Y cười ngượng :
– Tại hạ chưa biết!
Nàng gặng hỏi :
– Là ý trung nhân, là người thanh mai trúc mã với các hạ?
Y càng thêm gượng gạo :
– Tại hạ bảo là chưa biết mà!
– Nàng ắt phải đẹp lắm?
Y giật mình :
– Ai?
– Nàng! Tạ Phương Yến!
Y phì cười:.
– Sao cô nương đoán chắc đó là “nàng”? Nhỡ là “gã” thì sao?
Nàng trố mắt :
– Các hạ bảo đó là nam nhân?
Y lắc đầu :
– Tại hạ chưa biết. Tại hạ chỉ biết là cần phải tìm một nhân vật có tên gọi như vậy. Nam hay nữ cũng được.
Nàng vỡ lẽ :
– Vì ngỡ đó là tiểu nữ nên...
Y đáp nhẹ :
– Không sai! Thoạt nghe biết tên của cô nương trùng với người cần tìm, tại hạ nghĩ ngay, cần phải giúp cô nương.

Nàng chùng giọng :
– Giờ thì sao? Tiểu nữ không còn là người các hạ cần tìm nữa, các hạ sẽ bỏ đi?
Y bảo :
– Tại hạ vẫn thủ tín, cô nương không phải lo về điều đó!
– Nhưng tiểu nữ sẽ là gánh nặng cho các hạ, sẽ đem rắc rối đến cho các hạ?
Y trấn an :
– Chỉ cần cô nương tuân thủ đúng những gì tại hạ dặn...
Nàng ngoay ngoắc :
– Có nhiều việc do không hiểu, tiểu nữ buộc phải hỏi, muốn được các hạ giải thích. Lúc đó lại bị các hạ quát tháo nạt nộ.
Y mềm mỏng :
– Tại hạ sẽ không như thế nữa. Lúc cần, tại hạ sẽ giải thích.
Nàng được dịp hỏi :
– Vậy các hạ nói đi, tại sao các hạ dò hỏi về Cầm minh chủ? Đó là nhân vật như thế nào? Có liên quan gì với các hạ?
Y nghiêm giọng :
– Không kể những việc có liên quan đến Cầm minh chủ, cô nương có thể hỏi những chuyện khác.
Nàng sinh nghi :
– Tại sao?
Y đáp :
– Vì tại hạ muốn được an toàn cho cô nương. Biết nhiều hại nhiều, thà không biết gì, cô nương may sẽ toàn mạng.
– Nghiêm trọng thế sao?
Y bảo :
– Cứ theo phản ứng của Thần Bí cung, cô nương có thể hiểu chuyện đó nghiêm trọng như thế nào.
– Vậy thì Thần Bí cung là ai?
Y mỉm cười :
– Tại hạ đang tự hỏi như cô nương.
– Các hạ chưa biết?
– Chưa!
– Vậy thì sao các hạ biết kế của lão Quan chủ để dám cùng một lúc dùng cả hai hoàn, một là độc dược, một là giải dược?
Y giải thích :
– Do thái độ của lão, một người luôn luôn có thủ đoạn giảo quyệt, tại hạ biết hễ dùng riêng một hoàn, hoàn nào cũng là độc dược. Phải cùng lúc cả hai, đó chính là giải dược. Thật may, tại hạ đoán đúng.

– Các hạ sợ độc?
– Ai cũng vậy, cũng phải ngại độc, đâu riêng gì tại hạ.
– Xuất xứ võ học của các hạ?
Y mỉm cười :
– Gia sư đã khuất núi từ lâu, tại hạ không tiện nhắc đến. Cô nương còn hỏi gì nữa không?
Nàng ngây người một lúc, đoạn nhoẻn liệng cười :
– Hết rồi! Trừ tính danh của các hạ.
– Cừu Hận! Cô nương không hài lòng với danh xưng này?
Biết không thể dồn ép y quá nhiều, nàng lại cười :
– Không hài lòng cũng chịu, vì nghe cũng đã quen. Rất tiếc là không được thường xuyên gọi.
Y chợt nghiêm giọng :
– Lần này cô nương có thể gọi được rồi. Với thân phận mới, chỉ cần cải sửa đung mạo lại đôi chút, cô nương sẽ là Cừu Yến, bào muội của tại hạ.
Nàng nhăn mặt :
– Vẫn phải dị dung ư?
Y thở dài :
– Không thể làm khác được, trừ phi...
Y bỗng dừng lời và hất nhẹ một kình làm tắt ngấm đống lửa.
Bóng đêm bỗng ập về làm nàng hoảng sợ.
Thoát một cái, nàng đã đứng ngay bên cạnh y, chạm luôn vào y.
Cũng như lúc nãy, sự hiện diện của y lập tức đem lại sự bình tâm cho nàng.
Nàng chợt nhớ chợt hiểu nguyên nhân khiến y dập tắt lửa :
– Bọn chúng sắp đến?
Y không đáp khiến nàng hoang mang. Hoặc y đã trở lại thái độ độc đoán từng có không giải thích vì không muốn giải thích, hoặc y đang ngưng thần nghe ngóng nên chưa có gì để giải thích?
Nàng thì ai mong đợi đó sẽ là nguyên nhân thứ hai là y chưa có gì thể giải thích. Bởi vì, nữ nhân nào cũng vậy, ngoài việc thích được người khác quan tâm, như từ nãy giờ y dã tỏ ra quan tâm nàng còn muốn y hoàn toàn cởi mở với nàng.
Y cứ độc đoán nếu đó là tính khí của y nhưng y đừng quá khép kín với nàng.
Bằng không, nàng không khỏi cảm thấy se sắt cõi lòng, nếu y vẫn mãi giữ kẽ, vẫn giữ kín như bưng tâm trạng u uất của y, nàng cảm thấy luyến tiếc cho khoảng thời gian ngắn ngủi vừa qua, khoảng thời gian gần gũi nhất giữa y và nàng. Y mới tỏ ra gần gũi đó, giờ thì thật

cách xa.
Theo một mạch suy nghĩ đang cô, nàng bỗng thì thào, nói như rót vào tai y, vào tận đáy lòng của y :
– Cừu huynh? Sao huynh không để diện mạo thật của huynh?
Y không đáp. Nàng ngỡ y đang nghĩ suy về đề xuất nên nói tiếp :
– Muội luôn có cảm giác lạ lẫm nếu hôm nay huynh dùng diện mạo này, hôm sau lại dùng diện mạo khác. Muội thích...
Nào ngờ, lời y vang lên thật phũ phàng :
– Cô nương nói đủ chưa? Cô nương cảm thấy lạ, không lẽ tại hạ là gỗ đá vô tri, không cảm nhận điều đó? Không phải mỗi lúc tại hạ mỗi chiều theo ý thích của cô nương được.
Lòng tự trọng bị tổn thương, nàng lập tức phát tác :
– Tại sao các hạ phải chiều ta? Ta không cần, các hạ nghe rõ chưa? Ta không cần các hạ chiều ta, cũng không cần các hạ giúp gì ta nưa. Ta sẽ tự lo liệu. Cáo biệt!
Đang nư giận, nàng đùng đùng quảy lưng bỏ đi. Và nàng cho rằng, nếu y lên tiếng ngăn nàng lại, nàng sẽ không tiếc lời quát mắng y, hoặc giả, nếu y quyết liệt bằng cách giữ nàng lại, lôi nàng lại, nàng sẽ phản kháng, sẽ làm cho y ê mặt, cho y biết không phải chỉ có y mới có cách làm tổn thương người khác, mà chính nàng cũng biết, cũng có thể làm.
Nhưng hoàn toàn khác với ý nghĩ của nàng. Đến một lời ngăn y cũng không thèm thốt lên, nói gì đến việc y lôi nàng, giữ nàng.
Vậy là giận càng thêm giận, nàng bước đi nhanh hơn, phóng đi nhanh hơn.
Đang di chuyển giữa khu rừng mà xung quanh chỉ toàn là bóng đêm, đương nhiên cách di chuyển của nàng phải hứng chịu hậu quả...
Tuy cơn mưa đã tạnh nhưng nước đọng trên từng chiếc lá vẫn không ngớt rơi xuống làm đẫm ướt y phục nàng. Chưa hết, những cành lá ngổn ngang như được dịp quật bừa vào nàng không chút thương tiếc.
Mục lực chưa đủ tinh tường, đây lại là lý dó khiến nàng không ít lần ngã dúi dụi, vì luôn bị vấp chân vào những vật gì đó vô hình.
Nỗi sợ hãi từ từ trở lại với nàng. Một mình ở giữa rừng, lại là rừng về đêm, nàng sợ thật.
Và khi nỗi sợ hãi có nguy cơ đang lên đến đỉnh điểm, chỉ suýt nữa nàng phải bật thét lên để gọi y. Và nàng biết, chỉ cần có sự hiện diện của y ở bên cạnh, nàng sẽ có cảm giác bình yên.
Nhưng kịp kiềm nén, nàng không gọi y, không thèm gọi y.
Gọi làm gì để y biết nàng cần y? Hơn nữa, như nàng vừa quả quyết,

nói té tát vào mặt y, nàng biết tự lo liệu mà?
Bậm môi, nghiến chặt răng, cố đè nén nỗi sợ ngã thì đứng lên, ngã nữa đứng nữa, nàng đi loạn ẩu giữa khu rừng đêm.
Soạt!
Không xa lắm, ngay bên cạnh nàng một tiếng động bỗng vang lên.
Là địch nhân? Nàng vận lực vào song thủ. Chỉ cần đó đúng là địch nhân được, kẻ dịch nào xuất hiện lúc này quả là xấu số, hắn sẽ là đối tượng cho nàng trút giận.
Lâu thật lâu, nàng mường tượng như thế, không có ai xông vào nàng, không có ai lén lúc hạ thủ nàng. Vậy tiếng động đó không do kẻ địch gây ra?
Nàng chợt bĩu môi, chính là y, kẻ hợm mình. Tuy y không lên tiếng nhưng vẫn âm thầm bám theo. Là y đang chờ nàng gọi y? Là y muốn nàng phải biểu lộ thật rõ rằng nàng cần y, rất cần là khác.
– "Hừ! Ngươi nghĩ như vậy là lầm. Dù sao, Đường Hải Yến ta vẫn là đệ tử của một trong Võ lâm Tứ hữu danh chấn giang hồ, lẽ nào ta phải cần đến ngươi. Thứ người cao ngạo, tự phụ khoa trương khoác lác!".
Ý nghĩ này vô tình đẩy cao lòng tự tôn của nàng.
Nàng lại nghĩ :
– "Được, ngươi muốn theo cứ theo. Ta cũng muốn ngươi tận mắt nhìn thấy ta không phải hạng liễu yếu đào tơ như ngươi khinh thường. Ngươi sẽ thấy một mình ta biết tự lo liệu thật và lo liệu theo cách của ta. Hừ!".
Điều đó tạo thêm dũng khí cho nàng. Nàng tự tin hơn khi tiếp tục bước đi.

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 18
Ẩn Nhẫn môn

Trời sáng rồi!
Bao nhọc mệt của nàng hầu như tan biến, cũng như bóng đêm phải tan biến lúc vầng dương bắt đầu ló dạng.
Hơn thế nữa, nếu mắt nàng không bị hoa, trước mặt nàng chừng mươi mười lăm trượng chính là dải đất bằng phẳng thấp thoáng qua hàng cây rừng đã trở nên thưa thớt.

Vậy là nàng đã vượt qua khu rừng, vượt qua chính nàng.
Nàng hít một hơi dài, sảng khoái, người lâng lâng, ung dung vượt qua khoảng cách còn lại, giữa nàng và dải đất bằng phẳng phía trước.
– Yến nhi! Ngươi đó ư?
Nàng dừng lại, nhìn quanh.
Dải đất trước mắt nàng tuy bằng phẳng nhưng không vì thế mà không có những cội cây to mọc lác đác, tạo thành bóng râm cho người lỡ bộ cần nơi dừng chân nghỉ trưa, trốn ánh nắng gay gắt, và cũng tạo thành chỗ kín đáo cho bất kỳ ai có tà ý tha hồ ẩn náu vào những lúc trời chỉ mới mờ sáng như lúc này.
Từ tàng cây um tùm của một cội cây như thể có một bóng nhân ảnh lao đến nàng.
Vút!
Nàng giương ánh mắt nghi ngờ :
– Đại bá?
Nhân vật nọ trợn mắt kinh ngạc :
– Sao bộ dạng ngươi tiều tụy như thế này? Tiểu tử kia đâu? Có phải chính y đã gây cho ngươi nông nỗi này?
Nàng nhìn lại mình, đúng là tiều tụy thật. Mà không tiều tụy sao được nếu phải một mình lặn lội giữa khu rừng và hầu như suốt một đêm?
Nàng bậm môi, quyết ngăn chận giọt lệ chực tràn mi. Để điều đó dễ dàng hơn, nàng hỏi ngược lại đại bá của nàng :
– Đại bá sao lại thế này? Tam thúc tứ thúc có phải cũng đi theo đại bá? Vậy còn gia sư sẽ do ai chăm sóc? Điều gì xảy ra cho gia sư rồi?
Hỏi được một hơi như vậy, một là giúp nàng quên đi thái độ bạc bẽo phũ phàng của Cừu Hận, hai là để nàng có dịp tra vấn đại bá của nàng, về những gì nàng có ý nghi ngờ đại bá, như đã được Cừu Hận giải thích.
Đại bá nàng trầm giọng :
– Sao ngươi biết đã có chuyện xảy ra cho sư phụ ngươi?
Vậy là rõ, đại bá nàng vậy là đã gián tiếp thừa nhận. Bao nghi ngờ, bao giận dữ liền được nàng trút ra kỳ hết :
– Sao tiểu điệt không biết? Chư vị là thúc bá bấy lâu nay luôn được Yến nhi kính trọng, sao chư vị nỡ tâm dối gạt Yến nhi? Sao nhẫn tâm đối xử với gia sư như vậy?
Lão cau mày :
– Kìa, Yến nhi! Sao ngươi nói năng hồ đồ vậy? Ta dối gạt ngươi bao giờ? Ta hại sư phụ ngươi bao giờ?
Nàng phừng phừng lửa giận :

– Đại bá không ngờ chứ gì? Chính mắt tiểu điệt thấy, chính tai tiểu điệt nghe, ngay khi tiểu điệt cùng đi với... với gã Cừu Hận, chẳng phải cả tam vị cũng lập tức bỏ đi sao? Điều đó khiến tiểu điệt sinh nghi. Tiểu điệt lập tức quay lại để tìm sư phụ. Hừ! Nào ngờ chỉ mới loáng chốc, bất chấp những lời tiểu điệt gửi gấm, gia sư nào có được chư vị quan tâm. Gia sư bị thất tung bởi chính hành vi thiếu trách nhiệm của ba nhân vật từng là bằng hữu. Đại bá còn muốn đối gạt sư phụ và tiểu điệt như thế nào nữa?
Lão nghiêm mặt :
– Người đã quay lại tìm sư phụ ngươi?
Nàng cười lạt :
– Đúng vậy? Gã Cừu Hận tuy thâm trầm, tuy quái đản nhưng gã nghi thế nào đúng thế đó.
– Gã nghi như thế nào?
Biết rõ đã đến lúc vạch mặt kẻ gian dối, nàng bĩu môi :
– Ngay từ đầu gã đã có ý nghi ngờ tam vị. Do đó, đi chưa được một canh giờ, gã và ta, cả hai cùng tìm chỗ nấp. Quả nhiên sau đó tam vị đều đi ngang qua, cho thấy tam vị chẳng hề có ý quan tâm chăm sóc cho gia sư, chưa gì tam vị chỉ muốn đuổi theo gã dò xét gã.
– Rồi ngươi cùng gã quay lại tìm sư phụ ngươi?
– Đương nhiên! Và sự thật lập tức phơi bày?
– Sự thật gì?
– Hừ! Một là tam vị đã đồng lõa cùng kẻ địch, mới đó đã bắt giữ gia sư, đưa gia sư đi giam cầm nơi nào đó. Hai là chính tam vị vì thiếu trách nhiệm, thản nhiên nhìn gia sư bị bắt giữ. Thử hỏi, nếu là ta tam vị có nghĩ như thế không?
– Hừ! Đó là ngươi đoán hay do gã Cừu Hận đoán và nói cho ngươi nghe?
– Gã đoán, ta tin. Không những thế, gã còn đề quyết gia sư bị hóa cuồng là do tam vị gây ra.
– Do bọn ta?
– Không sai! Gã nói, tam vị làm như thế để mong gia sư tiết lộ những câu kinh văn đã được người phí lực thu thập. Gã nói, trong Tứ hữu chỉ có gia sư là có cơ hội thu thập nhiều câu kinh văn hơn tam vị. Tam vị thật bất nghĩa, bất nhân, chỉ muốn đoạt của người nhưng lại giấu riêng phần của mình.
– Gã nói khơi khơi như vậy mà ngươi cũng tin?
– Sao lại không? Ta không thể không tin một khi chính gã đã lần lượt giúp ta thu thập được ba câu kinh văn từ miệng Chưởng môn Võ Đang phái, sau đó là mười câu nữa từ miệng lão Quan chủ Cổ Thạch

quan. Người tận tâm như gã đương nhiên chỉ muốn giúp ta, không thể đem đến điều bất lợi cho ta.
Lão mỉm cười :
– Gã giúp ngươi lấy được ba câu kinh văn từ phái Võ Đang? Thật ư?
Nàng có phần hãnh diện :
– Điều đó xảy ra ngay trước mắt ta, không có gì xác thực hơn. Đến lão cũng không thể ngờ cách gã giúp ta thu thập.
Đang cao hứng, nàng thuật luôn một mạch cho lão nghe chuyện đã xảy ra, cách Cừu Hận đã dùng chỉ mỗi một câu kinh văn lại đổi được những ba câu ở Thanh Du đạo trưởng. Sau đó nàng tiếp :
– Rồi cũng bằng một câu kinh văn đó, gã vẫn có cách làm cho lão Quan chủ phải tự nói ra những mười câu lão đã thu thập.
Và nàng lại thuật chuyện đánh đổi lần thứ hai...
Chờ cho nàng dứt lời, đại bá nàng nghiêm nghị nhìn nàng :
– Ngươi có biết tại sao một mình Quan chủ Cổ Thạch quan lại có đến mười câu kinh văn, hơn Chưởng môn Võ Đang phái chỉ biết ba câu?
Nàng hỏi ngược lại :
– Lão hỏi điều này để làm gì. Tại sao ta phải quan tâm, phải biết?
Lão đáp :
– Vì ta muốn chứng minh cho ngươi thấy những gì lão Cừu Hận nói về bọn ta đều sai, và những nghi ngờ của ngươi về bọn ta cũng sai.
Nàng cười khẩy :
– Sai ư? Lão định dối gạt ta nữa sao?
Lão quắc mắt.
– Sự việc chưa minh bạch, Yến nhi, vì thế ta tạm bỏ qua thái độ ngạo mạn và những lời nói trịch thượng xúc phạm của ngươi. Huống chi, như ta đã nói ngay lúc đầu, một kẻ cả tin như ngươi trước sau gì cũng bị người mê hoặc. Cũng may, sự việc vẫn chưa đến nỗi nào, vẫn có thể cứu vãn nếu ngươi chịu khó nghe ta giải thích.
Nàng cau mặt :
– Còn gì để giải thích?
Lão hất mặt :
– Còn nhiều nữa là khác. Như việc bọn ta mỗi người có biết thêm một ít câu kinh văn, ngoài năm câu đến ngươi cũng biết, đó là sự dối trá, sự bịa đặt. Hay nói đúng hơn, đó là kế ly gián với ý đồ gây căm phẫn cho ngươi đối với bọn ta.
– Bịa đặt? Ly gián? Như thế nào?
Lão thở dài :
– Trước hết hãy nói về mười câu kinh văn của Quan chủ Cổ Thạch quan. Cũng như bọn ta, Tứ hữu luôn là một, luôn chia sẻ mọi nỗi

phiền muộn ưu tư, Quan chủ Cổ Thạch quan là một trong Giang hồ Thất sát, họ cũng chia sẻ nhau mọi bí ẩn. Đó là lý do khiến ngươi nghĩ một mình lão Quan chủ lại có đến mười câu kinh văn. Kỳ thực, đó là số kinh văn được Giang hồ Thất sát cùng thu thập. Một người không thể nào có cơ hội thu thập nhiều đến thế. Chẳng phải Chưởng môn Võ Đang phái cũng chỉ biết có ba câu đó sao? Cũng không biết chừng, để có ba câu kinh văn, có lẽ Chưởng môn Võ Đang đã cùng một hoặc hai nhân vật nữa trao đổi.
Nàng hoang mang :
– Ý lão muốn nói, Võ lâm Tứ hữu có được năm câu kinh văn, so với mọi người là tương đối? Không thể có nhiều hơn, chỉ có thể ít hơn mà thôi?
Lão gật dầu :
– Ngươi có thể tự nhẩm ra nếu biết rằng dù có đến mấy mươi câu kinh văn xuất hiện rải rác khắp Uy Phong cổ tự nhưng lại có đến hai mươi nhân vật hữu danh cùng chia nhau thu thập. Người nào nhanh lắm cũng chỉ đạt hai hoặc ba là cùng, không thể nhiều hơn. Như vây, một mình sư phụ ngươi đâu có thể biết đến năm câu?
– Có nghĩa là, tam vị thúc bá không ai giữ riêng cho mình câu kinh văn nào cả?
– Không hề! Nếu ngươi vẫn chưa tin ta, ta có thể lập thệ, rằng bọn ta nếu có ý gì khác gây hại cho sư phụ ngươi, nguyên bị nghĩ lôi phanh thây, tử vô địa táng.
Nàng giao động :
– Không lẽ... gã thật sự muốn ly gián chúng ta?
Lão ầm ừ :
– Qua những gì ngươi vừa kể gã là kẻ thủ đoạn có thừa, thật khó tin nếu gã thật sự thành tâm giúp ngươi. Chắc chắn khi giúp ngươi gã phải có dụng ý gì đó có lợi cho gã.
Nàng giật mình :
– Phải chăng đó là chuyện gã dò xét về cái chết của Cầm minh chủ?
Lão giật nảy người :
– Gã dò hỏi như thế nào?
Nàng thuật lại chuyện đó.
Nghe xong, lão cau may :
– Gã chỉ hỏi, không có động thái báo thù.
Nàng lắc đầu :
– Chuyện đó thì không?
– Gã có nói vì sao gã hỏi không?
Nàng lại lắc :

– Tiểu điệt mấy lần định hỏi, nhưng dường như gã luôn lẩn tránh đề tài đó.
– Vậy gã nói với ngươi những gì?
Nàng nhớ lại :
– Gã rất thâm trầm, không mấy khi mở miệng. Hoặc nếu có mở miệng, đó là do tiểu điệt làm trái ý gã, gã chỉ quát nạt tiểu diệt mà thôi.
– Quát nạt? Gã dám hà hiếp ngươi? Một tiểu nha đầu bé bỏng luôn được thúc bá cưng chiều mà gã dám quát nạt?
Nàng thút thít :
– Gã là người như vậy. Tiểu điệt... tiểu điệt hiện rất hận gã.
– Ngươi hận một thì ta hận đến mười. Hừ, nếu là vậy, ngươi không cần đi với gã, hãy đi với ta. Bọn ta nghĩ lại rồi, sẽ giúp ngươi và sư phụ ngươi thu thập càng nhiều câu kinh văn càng tốt. Nhân tiện, sẽ có lúc ta trừng trị gã, giúp ngươi rửa hận.
Nàng thổn thức :
– Nhưng hiện giờ gia sư...
Lão vỗ về :
– Ngươi yên tâm! Sư phụ ngươi quả nhiên đã bị người bắt giữ, là người có hành tung xuất quỷ nhập thần, võ học cao minh, đến bọn ta ba người dù có nhìn thấy cũng không kịp có phản ứng gì đáng kể. Đó là nguyên do khiến bọn ta ba người giờ phải tản khai, chia nhau ra để truy tìm.
Nàng ngước mắt đỏ hoe nhìn đại bá :
– Đại bá! Tiểu điệt trót mạo phạm...
Lão cười xòa, trấn an :
– Ta đã nói là ta bỏ qua, ngươi bất tất mãi áy náy, Nếu lâm vào trường hợp của ngươi, như lúc nãy ngươi nói, có lẽ ta cũng phải nghĩ như vậy. Nhưng chỉ một lần này thôi, lần sau nhớ, đừng quá cả tin, dễ bị người lung lay.
Nàng gật đầu. Vì không hiểu vì lẽ gì nàng chợt quay đầu nhìn lại khu rừng.
Không thấy bóng dáng gã, nàng thầm oán hận, vậy là đêm qua nàng đã đoán lầm, gã không hề bám theo nàng, gã đâu có quan tâm đến nàng như nàng tự mường tượng?
Phát hiện cử chỉ của nàng, lão đại bá hỏi :
– Như lúc nãy ngươi từ trong rừng bước ra? Sao chỉ có một mình ngươi?
– Gã đã gây phẫn nộ cho tiểu điệt, như đó là cách xua đuổi tiểu điệt để gã nhẹ gánh. Giờ này, có lẽ gã vẫn còn trong rừng đang tìm chỗ

nào đó đánh một giấc say sưa, bù lại đêm qua phải thức trắng.
Lão đại bá hầm hầm nét mặt :
– Được lắm! Ta sẽ tìm gặp gã, phải dạy cho gã một bài học.
Nàng ngăn lại :
– Không cần đâu, đại bá. Người của Thần Bí cung cũng đang tìm gã, đại bá vào đó e chạm trán bọn họ mất.
Lão đâm hoảng :
– Thần Bí cung? Ngươi và gã cớ sao lại dây vào Thần Bí cung?
Nàng lại kể chuyện đã xảy ra.
Tiếp theo đó nàng phì cười :
– Gã có tài dị dung rất cao minh, thiên biến vạn hóa. Nếu Thần Bí cung mãi truy tìm một nhân vật có bộ dạng già nua yếu đuối ắt sẽ không lưu tâm đến một nhân vật trạc tuổi tam tuần chính là gã hóa thân, họ sẽ không bao giờ tìm thấy gã.
Ba chữ Thần Bí cung không ngờ lại làm cho đại bá nàng sợ đến vậy.
Lão vội nắm tay nàng lôi đi :
– Thần Bí cung không thích bị ai khác xen vào, ta và ngươi không nên lưu lại. Đi thôi!
Tuy đi theo nhưng nàng nghi hoặc :
– Thần Bí cung, họ là những ai? Sao mới nghe, đại bá đã tỏ ra sợ hãi?
Lão lấm lét đưa đầu nhìn quanh :
– Đến việc nhắc đến ba chữ đó cũng không nên, ngươi cứ đi theo ta. Rồi ta sẽ nói cho nghe về họ. Nhanh nào!
Cả hai đi xa dần.
Cùng lúc đó, từ những tàng cây xung quanh có năm bảy nhân vật lặng lẽ xuất hiện. Họ không đuổi theo hai kẻ mới đi. Trái lai, họ lẳng lặng tiến vào khu rừng.
Độ một tuần trà sau, từ khu rừng chợt bay vọt lên những đốm hoa quang màu đỏ.
Những đốm hỏa quang chưa tắt thì các phía liền có mấy mươi nhân vật thần bí xuất hiện.
Cũng như những nhân vật lúc nãy, mấy mươi nhân vật thần bí cũng lặng lẽ tiến vào khu rừng.
Khu rừng vẫn dày đặc, vẫn âm u, che giấu bên dưới những bí ẩn, những nhân vật kỳ quái vừa chui vào.
Mãi đến lúc này, từ cội cây rùng cao to nhất nằm ngang bìa rừng, một bóng nhân ảnh từ đó lao xuống, xuất hiện ngay dải đất trống bên ngoài.
Thoạt nhìn, nếu có người bất ngờ lưu lại nhìn thấy sẽ khó nghĩ đó là

Cừu Hận hoặc với bộ dạng già nua hoặc với diện mạo một nhân vật tam tuần.
Vì người vừa xuất hiện chỉ là một nhân vật Cái bang với y phục rách rưới nhầu bẩn. Tuy vậy, diện mạo của gã đệ tử Cái bang này lại sạch sẽ, khác hẳn với y phục gã đang khoác trên người.
Tuy cảnh quang xung quanh vắng lặng nhưng không vì thế mà không có người ẩn nấp dò xét.
Gã đệ tử Cái bang như cũng biết rõ như vậy nên cố tình nghêu ngao hát :
– Ư ư, Nhất cung... Nhất Kiếm ư... Tứ tuyệt chưởng! A ha... Thất phái, Thất sát, ư... ư... Nhị đại bang. Cốc, cốc... cốc...
Vừa hát gã đệ tử Cái bang vừa gõ vào nhau bằng hai đoạn cây rừng đủ dài.
Đủ để gã dùng thay vũ khí khi khua khoắng vì đang cao hứng, đủ để gã dùng làm gậy thay cho Đả Cẩu bổng mà đệ tử Cái bang nào cũng có.
– Đứng lại! Hãy xưng danh...
Quả nhiên ở quanh đây vẫn có người ẩn nấp dò xét. Tiếng quát đó xuất phát từ một cội cây cũng khá cao.
Gã đệ tử Cái bang bật cười :
– Đường đường là đệ tử một trong Nhị đại bang như Cao Phong này, tôn giá có tư cách gì ta phải đứng lại?
Dứt lời, gã vẫn bước đi, vẫn nghêu ngao hát :
– Nhất Quân, ư... ư... Nhất Kiếm....
Vút!
Một nhân vật xuất hiện bằng thân pháp bất phàm.
Và từ hai lỗ thủng trên túi vải trùm kín đầu của nhân vật này có hai luồng tinh quang bắn xạ ra, nhìn gã đệ tử Cái bang.
– Cao Phong ngươi là đệ tử của nhân vật nào ở Cái bang?
Gã bĩu môi :
– Lại thêm một kẻ nữa không dám chường mặt thật cho mọi người nhìn? Thần Bí cung chỉ có thể dọa người khác, đâu thể dọa nổi ta là đệ đại tử của đệ nhất thần hành Bang chủ lão gia?
Nhân vật thần bí nọ chớp mắt :
– Gia Cát Vân lão hỏa tử có ngươi là đệ tử khi nào vậy? Lại còn là đại đệ tử nữa?
Gã cười hề hề :
– Tôn giá không biết thật? Hóa ra so về mức độ thần bí, Bang chủ lão gia của Cao Phong ta vẫn chiếm phần hơn. Ha... ha...! Nhất Quân, nhất Kiếm, Tứ tuyệt chưởng.

Gã vừa ư ư hát vừa bỏ đi, khiến nhân vật nọ phẫn nộ, phải dịch người quyết ngăn lối gã :
– Ngươi đâu thể hí lộng ta như thế? Ta...
Vút!
Nhân vật nọ không thể nói hết lời vì một sự việc đang xảy ra khá bất ngờ.
Đó là gã đệ tử Cái bang không hiểu đã đi chuyển bằng cách nào mà dù có bị nhân vật nọ tung người bám theo thủy chung vẫn không thể đón đầu chận lối gã.
Nhân vật nọ càng thêm phẫn nộ, di chuyển nhanh hơn.
Vút! Vút!
Vẫn vậy gã đệ tử Cái bang có cách di chuyển lắt léo kỳ quái, đủ cho gã ung dung tiếp tục bỏ đi và vẫn nghêu ngao hát ư ư :
– Thất phái, thất sát... Nhị đại bang...
Không thể làm gì được, nhân vật thần bí đột ngột phát kình :
– Quả nhiên là công phu "Xúc Địa Thành Thốn" của lão hóa tử Gia Cát Vân. Nhưng với ngươi ta vẫn có cách buộc ngươi dừng lại. Đỡ!
Vù...
Gã đệ tử Cái bang vờ phát hoảng kêu lên :
– A...! Muốn cắn trộm ư? Cẩu cuồng muốn chết phỏng?
Gã nhảy qua nhảy lại, tiện tay gã vung loạn hai nhánh cây thay gậy
Vèo... Vèo...
Cách nhảy của gã tuy không ra chưởng pháp gì nhưng vẫn giúp gã thoát kình của đối phương trong gang tấc.
Ngược lại, hai nhánh cây của gã lại suýt làm túi lụa trùm đầu của nhân vật nọ bật bay.
Nhân vật nọ kịp lách đầu qua một bên, phẫn nộ tung tiếp vào gã một kình nữa :
– Sư phụ ngươi còn phải kiêng nể ta đôi phần, ngươi có tư cách gì đùa cợt ta? Đỡ!
Vù...
Gã lại nhảy, lại khua gậy :
– Ai bảo Cao Phong ta đang đùa? Việc gì ta phải kiêng nể loại giấu đầu giấu mặt như ngươi? Đâm này, đẩy này, cuốn này?
Vèo... vèo...
Gã có cách điều động hai cây gậy thật điêu luyện. Một trên thì một dưới, một tả thì một hữu. Cái thì nhẹ chỉ là hư chiêu, cái thì trầm nặng chính là thực chiêu. Và hư chiêu hay thực chiêu đều thay đổi liên tục, không chắc chắn gậy nào thực, gậy nào là giả hư.
Điều đó làm cho nhân vật nọ sau một thoáng nhận định chợt nhảy lùi

về :
– Dừng tay! Đả Cẩu bổng của Cái bang chưa bao giờ đạt đến mức biến ảo như ngươi vừa thi triển. Ngươi không phải đệ tử Cái bang?
Gã thu gậy về và ung dung bỏ đi, miệng thì nói :
– Phải hay không cũng vậy thôi. Tóm lại, tôn giá giờ đã biết Bổng pháp của Cao Phong ta lợi hại như thế nào rồi đấy! Cáo biệt.
Nhân vật nọ bật quát :
– Đứng lại! Ngươi không thể đi nếu chưa nói rõ công phu ngươi vừa sử dụng gọi là gì?
Gã bật cười :
– Tôn giá muốn biết ư? Đớ gọi là “Thiên Bổng Điếu Cẩu”, “Địa Bổng Ngọa Cẩu”. Ha... ha...
Nhân vật nọ trừng mắt :
– Làm gì có thứ công phu này? Điếu Cẩu, Ngọa Cẩu? Là do ngươi bịa ra thôi.
Chợt có tràng cười từ xả vọng đến :
– Bịa hay không, sao Cung chủ không hỏi lão hóa tử ta? Đôi co làm gì với đệ tử đó đến phải tự hành hạ mình? Ha... ha...
Vút!
Một lão khất cái xuất hiện, khiến gã đệ tử Cái bang tái mặt :
– Bang chủ...
Nhân vật nọ cũng kêu :
– Là Bang chủ Cái bang đó ư? Lão giáo huấn luyện đệ tử giỏi đấy.
Lão khất cái nhìn gã kia :
– Ngươi vẫn không bỏ thói gặp ai cũng hí lộng, cũng đùa cợt thế sao, Cao Phong? Hí lộng ta thì không sao nhưng đến cả Cung chủ Thần Bí cung ngươi cũng không chừa, quả là to gan lớn mật. Hừ!
Thấy lão khất cái vừa mắng vừa nháy nhó mắt, Cao Phong cười hề hề :
– Cao Phong này làm sao phân biệt ai là Cung chủ giữa bao nhiêu người đều che kín chân diện? Phải chi ngay từ đầu lão cứ xưng danh hoặc chỉ cần chường thật mặt ra là đủ, đâu đến nỗi xảy ra cố sự?
Cung chủ Thần Bí cung quắc mắt :
– Đã là đệ tử sao y không có vẻ tôn kính, không gọi lão hóa tử ngươi là sư phụ?
Bang chủ Cái bang cười khà khà :
– Từ trước đến giờ có lúc nào tệ đồ biết tỏ ra tôn kính? Huống chi sau này, y lại tự mình thức ngộ tuyệt kỹ thất truyền của bổn bang, gọi là Thiên Địa nhị bổng, y càng tỏ ra bất trị hơn. Mong Cung chủ chớ phiền trách!

– Thiên Địa nhị bổng? Sao lúc nãy y lại gọi...
Bang chủ Cái bang cướp lời :
– Đó là do y cố tình trêu chọc cũng là do Cung chủ khích nộ y. Điếu Cẩu (câu chó lên), Ngọa Cẩu (bắt chó nằm) là y ám chỉ Cung chủ.
Cung chủ Thần Bí cung thịnh nộ :
– Phải chăng đến lượt lão hóa tử ngươi châm chọc ta?
Bang chủ Cái bang vùng cười ngất :
– Đâu riêng gì lúc này, lão hóa tử ta luôn châm chọc, luôn đối đầu với Cung chủ kia mà. Cung chủ nói gì lạ vậy. Ha... ha...
Cung chủ Thần Bí cung gầm lên :
– Nếu vậy, hãy tiếp ta một chưởng!
Vù...
Cũng như Cao Phong lúc nãy, Bang chủ Cái bang vờ kêu hoảng :
– Lại muốn cắn trộm ư? Cao Phong! Ngươi là đại đệ tử của ta mau giúp ta khỏi bị cắn trộm nào.
Vừa kêu Bang chủ Cái bang vừa nhảy loạn.
Thoạt nhìn, cứ ngỡ cách nhảy của Bang chủ có phần nào giống lối nhảy nhót của Cao Phong lúc nãy nhưng kỳ thực vẫn có điểm dị biệt.
Cung chủ Thần Bí cung nhận ra điểm dị biệt đó :
– Là sư phụ, bộ pháp của lão nhi ngươi sao không biến ảo bằng đồ đệ? Phải chăng cả hai đang về hùa lừa gạt ta? Đỡ!
Cao Phong tuy nghe Bang chủ Cái bang gọi nhưng vẫn đứng ngoài cười hề hề :
– Ai bảo lão nhân gia mãi say sưa đến bị người mắng là tuyệt nghệ học chưa tinh? Đã vậy, lão nhân gia cứ tự lo liệu đấy! Cao Phong đành đi trước một bước vậy. Ha... ha...
Gã bỏ đi thật, khiến Bang chủ Cái bang phải kêu to hơn :
– Ngươi đi thật sao? Ngươi không nhớ bốn chữ Thiên Địa nhị bổng là do ta giúp nên ngươi mới có sao? Chờ ta với!
Bang chủ Cái bang vừa kêu vừa tìm lối bỏ chạy và lão chạy theo Cao Phong.
Cung chủ Thần Bí cung gầm vang :
– Lần này đố sư đồ ngươi dùng Xúc Địa Thành Thốn chạy thoát ta. Mau đứng lại nào.
Vút!
Cứ thế, Cao Phong chạy ở phía trước, Bang chủ Cái bang chạy giữa, và đuổi theo sau là Cung chủ Thần Bí cung.
Vút! Vút! Vút!
Cước bộ của Cao Phong có phần chậm lại. Nhận thấy điều đó, Bang chủ Cái bang dấn bước tiến lên, đuổi kịp Cao Phong :

– Ngươi định bày trò gì nữa? Đối với ta mỗi lần miễn tương đối mặt với lão {Quạ đen} là mỗi lần giảm thiểu niên kỷ. Ngươi muốn làm gì thì làm, đừng lôi kéo la, cũng đừng lôi Cái bang vào cuộc được chứ?
Dứt lời, Bang chủ Cái bang với cước lực không hổ danh đệ nhất thần hành lập tức tiến mất hút ở đằng trước.
Cao Phong không đáp lời nào, chỉ lẳng lặng chi trì cước bộ.
Dù chậm, Cao Phong vẫn chạy, kiên trì chạy.
Chuyện đến phải đến, Cung chủ Thần Bí cung cuối cùng vẫn đuổi kịp.
Tiếng quát của lão vang ngay sau lưng Cao Phong :
– Ha... ha...! Sư đồ ngươi có cách cư xử lạ không thể ngờ. Lúc gặp nguy, mạnh đồ đệ đồ đệ chạy, mạnh sư phụ sư phụ chạy. Hoặc ta đoán đúng về việc ngươi không phải đệ tử của lão hóa tử, hoặc lão hóa tử chỉ là phường tham sinh uý tử mới bỏ mặc ngươi. Vậy chờ gì nữa ngươi chưa nạp mạng! Đỡ!
Vù...
Cao Phong lập tức lạng người, định tránh chiêu công đang quật bủa đến từ phía sau.
Vút!
Nào ngờ, lão Cung chủ lại cười :
– Sai rồi! Đó chỉ là hư chiêu! Thực chiêu là đây. Ha... ha...
Vù...
Ầm!
Bị trúng kình, Cao Phong loạng choạng!
Vút!
Lão Cung chủ xuất hiện ngay trước mặt Cao Phong :
– Ngươi trá ngụy một, ta trá ngụy mười. Nói đi, phải chăng ngươi đang cải dạng? Và lão nhân già nua từng dùng một chiêu kiếm duy nhất uy hiếp Quan chủ Cổ Thạch quan cũng chính là ngươi?
Cao Phong cố đè nén huyết khí cứ chực sôi trào. Hai thanh cây được Cao Phong hất mạnh ra :
– Chớ phí lời! Đỡ!
Vụt! Véo...
Lão Cung chủ lập tức tràn người né tránh :
– Một đao, một kiếm. Một mình ngươi lại kiêm luyện nhiều môn công phu thế ư? Thử xem ngươi có bao nhiêu bản lãnh? Đỡ!
Vù...
Ào..
Lão Cung chủ tuy chỉ dùng mỗi một công phu là chưởng nhưng đại xuất thủ liên hoàn, một tả một hữu.

Cao Phong vụt chuyển đổi hai thanh gậy, khoa tít thành vòng cuộn thẳng vào nhị chiêu của đối phương.
Viu! Viu!
Lão Cung chủ bắn lóe ra hai tia nhìn kỳ lạ :
– Dùng vật cứng để thi triển nhu kình, võ học của ngươi càng lúc càng làm ta quan tâm đấy. Thử một lần nữa xem sao? Đỡ! Đỡ!
Vù...
Ào...
Vẫn xuất thủ nhị kình, lần này dường như lão Cung chủ đã tăng thêm chân lực khiến nhị kình vừa xuất phát đã mang theo uy lực nặng như núi thái, mênh mông như đại hải.
Cao Phong vẫn lẳng lặng phát chiêu, một gậy chọc vào giữa bóng chưởng to đùng, một gậy chợt quét nhẹ xuống phần hạ bàn của lão Cung chủ.
Vụt! Ào...
Lão Cung chủ trợn mắt vì kinh ngạc :
– Nhị Thương Tử Luyện và Xích Luyện? Ngươi cũng am hiểu thương pháp nữa sao? Khá đấy! Đỡ!
Vù...
Lão cũng thay đổi đấu pháp, không ra chiêu dập dồn nữa mà chỉ phát xạ chiêu liền chiêu, như muốn bức bách Cao Phong phải vận dụng hết sở học.
Cao Phong chợt biến chiêu. Thu hai thanh cây về, sau đó nhập làm một, để rồi cùng một lúc bật chéo về hai phía, công kích hai đại huyệt Hồng Môn và Khí Hải của lão Cung chủ.
Viu... viu...
Lão chép miệng :
– Thoái Bộ Đối Chiêu Âm Dương Bút? Sở học của ngươi uyên bác ngoài sức tưởng đấy. Phải chăng thập bát ban võ nghệ ngươi đều tinh thông?
Chẳng nói chẳng rằng, Cao Phong tuy chỉ có hai thanh cây không phải dài lắm ở trên tay nhưng vẫn tuần tự thi triển hết chiêu này đến chiêu khác với mỗi chiêu là mỗi hình thái cho từng thứ binh khí.
Có binh khí dài như trường thương, dây xích luyện, hoặc trường tiên vẫn được Cao Phong vận dụng bằng hai nhánh cây so ra không đủ độ dài. Ngược lại, cũng với hai nhánh cây đó, Cao Phong vẫn ngang nhiên biến thành đao pháp, kiếm pháp, bút pháp hoặc bổng pháp.
Qua đó cho thấy, dường như lão Cung chủ nhận định đúng, Cao Phong quả thật đã kiêm thông thập bát ban võ nghệ (mười tám loại khí giới thông dụng hoặc không mấy thông dụng).

Và đó là điều làm cho lão Cung chủ cuối cùng phải bật ra tiếng quát hỏi do không thể đoán biết sự thừa cùng xuất xứ lai lịch của Cao Phong :
– Sư phụ ngươi là ai? Ngươi thuộc môn phái nào? Hay gần đây có Ẩn Nhẫn môn xuất hiện và ngươi là một trong những cao thủ Ẩn Nhẫn môn? Nói!
Lão hất mạnh hai kình với thái độ không hề giấu giếm rằng nếu Cao Phong không đáp, không cung xưng những điều lão cần biết, một trong hai kình này sẽ khiến Cao Phong hồn du Địa phủ.
Đến lúc này Cao Phong mới chịu lên tiếng, không phải để đáp hay cung xưng mà là châm chọc lão :
– Trước không hỏi, sau không hỏi, lão hỏi ngay lúc này quả là điều lầm lẫn hết sức tệ hại. Vì cơ hội để lão uy hiếp ta bây giờ đâu còn. Xem đây!
Cao Phong loang hai thanh gậy vùn vụt và chính là Thiên Địa nhị bổng từng dùng để hí lộng lão Cung chủ.
Vụt... vụt...
Lão bật quát :
– Ngươi muốn nói nãy giờ ngươi cố tình trùng trình không nói gì là để điều hòa chân lực? Ta không tin công phu Phật Ấn Tu La của ta lại để ngươi dễ dàng khôi phục chân nguyên như vậy. Nạp mạng!
Vù...
Hai thanh cây của Cao Phong vẫn ung dung tung hoành, lúc tả lúc hữu, lúc thực lúc hư và lúc cương lúc nhu.
Đã vậy Cao Phong còn đôi khi bật cười :
– Phật Ấn hay Quỷ Ấn gì cũng vậy! Cơ hội để lấy mạng ta đã bị lão bỏ qua, từ lúc này trở đi, trừ phi lão có thủ đoạn nào thật ác độc, thật tàn khốc thì không có gì để nói, chứ cứ thế này ta có thể cùng lão đùa bỡn năm bảy ngàn chiêu. Không tin, lão cứ nhẫn nại chờ xem. Ha... ha...
Viu... viu...
Phát hiện những chiêu thức do Cao Phong thi triển qua hai thanh cây tuy cứ loang loáng nhưng dường như vô lực, đủ hiểu Cao Phong đang lấy hai chữ linh hoạt biến hóa làm chủ đạo cho đấu pháp hiện thời, và có nghĩa là Cao Phong đang vận dụng đạo lý nhu khắc cương, tịnh chế động, hoặc lấy nhẹ để đối đầu với nặng, lão Cung chủ gầm lên hung hãn :
– Dù muốn dù không, ngươi đâu mãi không thể cùng ta đối chiêu? Và chỉ một chiêu thôi là đủ cho ta lấy mạng ngươi! Đỡ!
Cao Phong biết đối phương cố dần ép buộc phải đối chiêu, nhưng

vẫn cứ chi trì cục diện. Với đạo lý nhu khắc cương, hai cây của Cao Phong tuy xuất chiêu vô lực khiến việc chạm chiêu là không thể, nhưng đôi lúc vẫn giúp Cao Phong hóa giải chiêu công của lão Cung chủ.
Viu... viu...
Lão dần điên tiếc :
– Đỡ! Nạp mạng! Đỡ!
Ào...
Ào...
Cao Phong cũng cuồng nộ :
– Lão cũng nên đỡ của ta một chiêu. Nào!
Véo...
Một thanh cây được Cao Phong bất ngờ thích mạnh vào túi lụa trùm đầu của lão buộc lão phải nghiêng đầu để tránh.
Đã nghiêng đầu tất phải chớp mắt, lão chớp mắt tất phải phân tâm.
Thanh cây thứ hai của Cao Phong vậy là có dịp chọc thẳng vào đại huyệt Đan Điền của lão.
Véo...
Lão hơi bị bất ngờ đành hóp bụng đưa lưng về phía sau, chồm mặt về phía trước.
Cũng lúc này song thủ của lão cũng chồm ra :
– Lần này ngươi phải chết!
Vù...
Cao Phong thất kinh nhìn song thủ của lão vụt trắng toát và đang vỗ ngay vào chính diện của bản thân.
Bật ngã nửa người về phía sau, Cao Phong dùng hai thanh cây ngăn chận đà tiến công vũ bão của lão.
Vụt!
Vụt!
Lão bật cười :
– Phản ứng của ngươi quá kém, liệu ngươi sẽ ra sao? Ha... ha...
Và lão vươn tay chộp luôn vào hai thanh cây của Cao Phong.
Rốp... rốp...
Hai thanh cây dù đã vỡ vụn nhưng song thủ của lão vẫn tiếp tục chộp vào người Cao Phong.
Ào... Ào...
Đã lỡ nghiêng nửa người về phía sau trong một tư thế tuy ngoạn mục nhưng lại là tư thế để lộ nhiều sơ hở nhất, Cao Phong kêu thầm vì biết sinh mạng thế là hỏng.
Đúng lúc này, chợt có tiếng người hô hoán vang lên :

– Quỷ Ấn Tu La! Môn công phu có xuất xứ ở Tây Vực?
Lại thêm một thanh âm nữa vang lên tiếp nối :
– Thần Bí cung chẳng qua chỉ là người được Ma tăng Tây Vực phái qua. Quả là điều khó có thể ngờ.
Lão Cung chủ có một sát na khựng lại.
Bằng cảm nhận, Cao Phong nhận ra sát na đó chính là thời cơ hãn hữu.
Vút!
Bằng tư thức không ai dám nghĩ Cao Phong có thể thực hiện được Cao Phong cho hai chân liên tiếp chuồi vào mặt đất. Và cứ thế vẫn giữ dáng người đang bật ngửa về phía sau, nhờ động tác chuồi mạnh hai chân, thân hình của Cao Phong lập tức trượt về phía sau ít lắm nửa trượng.
Lúc nhận ra sự việc, lão Cung chủ lập tức nhả kình từ song thủ đang đà chộp về phía trước :
– Chạy đâu cho thoát?
Bùng! Bùng!
Rất tiếc, nhị kình Quỷ Ấn Tu La của lão chỉ làm cho nền đất vỡ tung lên mà thôi. Còn Cao Phong thì đã an toàn ở cách đó hai trượng.
Cao Phong nhìn lão, lẩm bẩm :
– Ma tăng Tây Vực? Quỷ Ấn Tu La?
Phần lão Cung chủ, sau một thoáng đưa mắt nhìn quanh bỗng bật cười ằng ặc :
– Ẩn Nhẫn môn! Vẫn là lũ Ẩn Nhẫn môn vô dụng các ngươi? Ha... ha...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 19
Mưu mô trùng trùng

– Chậm đã nào, tiểu tử!
Cao Phong dừng lại, hướng mặt về phía vừa có tiếng phát thoại :
– Bang chủ có gì cần chỉ giáo xin nói ngay cho.
Vút!
Bang chủ Cái bang xuất hiện, bĩu môi nhìn Cao Phong :
– Phải chăng vì biết không thể chạy khỏi ngươi mới ngoan ngoãn đứng lại, hỏi xin lời chỉ giáo?

Cao Phong ung dung thừa nhận :
– Không sai! Nhưng sẽ có ngày dù Bang chủ có tận lực cũng không thể đuổi kịp Cao mỗ. Lúc đó, bốn chữ "đệ nhất thần hành" muốn dọa ai thì dọa nhưng xin chừa Cao mỗ ra.
Bang chủ Cái bang cười khinh khỉnh :
– Chờ đến lúc đó hãy hay. Giờ thì ngươi nói đi, hành vi của ngươi như vậy có đáng hổ thẹn không?
Cao Phong hất mặt :
– Hành vi gì? Bang chủ trước khi mắng người hãy nói rõ trước đã.
Lão Bang chủ hầm hầm nét mặt :
– Được ngươi nghe đây! Tuy nguyên nhân thế nào không biết, nhưng sự thật là nhờ có Ẩn Nhẫn môn xuất hiện đúng lúc ngươi mới không bị công phu Quỷ Ấn Tu La của lão "quạ đen" lấy mạng. Đã vậy, sao ngươi không lưu lại cùng họ đối phó với lão "quạ đen", ngay lập tức ngươi đã lo tháo chạy?
Cao Phong hỏi ngược lại :
– Vậy là Bang chủ vẫn ẩn nấp gần đó và đã thấy tất cả?
Lão đáp :
– Đương nhiên! Nếu không...
Cao Phong xua tay :
– Chậm đã! Vậy sao Bang chủ không giỏi hiện thân giúp họ? Phải chăng Bang chủ đúng là phường tham sinh úy tử như đã nghe lão Cung chủ bảo?
Lão trợn mắt :
– Ta...! Nhưng đâu phải ta được Ẩn Nhẫn môn vô tình cứu mạng? Đó là ngươi, chính ngươi, không phải ta. Ngươi không thể nhẫn tâm bỏ đi như thế.
Cao Phong cười nụ :
– Cứ cho lời của Bang chủ là đúng đi, rồi sao? Bang chủ bất bình thay cho họ? Bang chủ có tư cách gì để bất bình?
Cao Phong bảo :
– Nếu mỗi việc mỗi bất bình như Bang chủ, vậy sao lúc Bang chủ thấy Cao Phong mỗ đối phó một cách khốn đốn với lão Cung chủ, Bang chủ không vì bất bình mà hiện thân tiếp trợ?
Cao Phong cười khẩy :
– Cao mỗ hiểu, vì đó là Bang chủ muốn mượn tay lão Cung chủ để trừng phạt tội mỗ giả danh Cái bang. Đó là chưa nói Bang chủ cũng muốn nhân cớ đó nhận rõ lai lịch cùng xuất xứ võ học của Cao mỗ. Tóm lại, để có tư cách, Bang chủ tuyệt đối không có tư cách gì trách cứ Cao mỗ. Còn việc Ẩn Nhẫn môn, giả như có họ ở đây, nếu họ

chất vấn Cao mỗ như Bang chủ vừa làm, Cao mỗ sẽ có đủ lý lẽ bác bỏ lời chất vấn của họ.
Bang chủ Cái bang giận tím mặt :
– Được! Ta không nói về Ẩn Nhẫn môn nữa. Hãy nói về chuyện giả làm đệ tử Cái bang của ngươi. Ngươi có dụng ý gì?
Cao Phong nhún vai :
– Cùng tắc biến, biến tắc thông. Đã là ngươi thuộc giới giang hồ hẳn Bang chủ phải biết câu "ngộ biến tùng quyền" là thế nào. Vả lại, tuy Cao mỗ có lỗi là mạo danh Cái bang nhưng xét ra vẫn chưa gây tổn hại gì cho. Cái bang, nếu không muốn nói là đã đem đến điều lợi.
Lão thóa mạ :
– Lợi cái mốc xì. Không phải ngươi đã làm ta phải vắt chân lên cổ mà chạy đó sao?
Cao Phong hấp háy mắt :
– Sở trường của Bang chủ là chạy, đâu phải đây là lần đầu? Còn lợi mà Cao mỗ muốn nói đến, đó là từ nay về sau Thần Bí cung cần phải cân nhắc kỹ lưỡng trước khi cùng Cái bang đối đầu. Chí ít, đó là vì lão phải kiêng dè tuyệt kỹ thất truyền của quý bang, Thiên Địa nhị bổng.
Lão kêu be be :
– Đó là vì ta muốn phụ họa với ngươi, hù lão "quạ đen" một mẻ, chứ làm gì có thứ tuyệt kỹ quỷ quái đó?
– Đối với Thần Bí cung thì tuyệt kỹ thất truyền của quý bang vẫn là một điều bí mật thật sự.
Lão nổi xung :
– Đủ rồi! Ta chỉ thừa nhận là ta không có nhiều lý lẽ như ngươi. Còn bây giờ, ta cấm ngươi, không được mạo nhận là đệ tử Cái bang, cũng không được đụng ai thì cứ khoa trương về bổng pháp, nhất là Thiên Địa nhị bổng quỷ quái đó.
Cao Phong nghiêm mặt :
– Vậy nếu Cao mỗ cứ giữ nguyên vẻ ngoài như thế này?
Lão nạt :
– Không được!
Cao Phong hất mặt :
– Tại sao? Y phục rách rưởi đâu cứ riêng gì đệ tử Cái bang mới có đặc quyền dành riêng cho Cái bang? Cao mỗ cứ làm theo sở thích, miễn không xưng nhận là đệ tử cái Bang, đủ chưa?
Lão phát tác :
– Ngươi muốn ta đích thân xử trị ngươi?
Cao Phong bĩu môi :

– Nếu Bang chủ thích, mời!
Lão gầm lên :
– Cuồng đồ! Ta đập chết ngươi! Đỡ!
Lão xông đến và phát kình.
Vù...
Cao Phong cười lạt :
– Đến Cung chủ Thần Bí cung còn chưa dám chắc là đập chết mỗ hay không, Bang chủ làm gì có tư cách?
Vừa nói, Cao Phong vừa dịch người tránh chiêu.
Vút!
Bang chủ Cái bang giận đến râu tóc dựng đứng :
– Rồi ngươi sẽ biết ta có tư cách hay không! Xem chiêu!
Cao Phong tránh lần thứ hai :
– Nghĩ tình Bang chủ dù sao cũng có lòng, Cao mỗ xin nhượng tam chiêu.
Vút!
Lão quát to như tiếng sấm :
– Ai cần ngươi nhượng! Đỡ!
Vù...
Cao Phong lại tránh lần thứ ba :
– Đã đủ tam chiêu rồi! Nếu Bang chủ còn bức bách nữa, chớ trách Cao mỗ phải thất lễ.
Vút!
Bang chủ Cái bang gầm vang :
– Chờ ngươi có bản lãnh đó hãy hay! Đỡ!
Vù...
Cao Phong gầm trả lại :
– Được! Vậy thì đỡ!
Vù...
Nhị kình giao nhau.
Ầm!
Cao Phong loạng choạng...
Bang chủ Cái bang bật cười :
– Bản lãnh ngươi chỉ có thế thôi ư? Giỏi cho tiểu tử huênh hoang khoác lác. Đỡ!
Ào... Ào...
Cao Phong nghiến răng bật rít lên :
– Nào phải chỉ có bấy nhiêu! Xem đây!
Vù...
Lần này đúng lúc nhị kình sắp giao nhau, Cao Phong đột nhiên thu

chiêu về và...
Vút!
Bóng nhân ảnh của Cao Phong liền mất dạng, khiến Bang chủ Cái bang hoài nghi.
– Ngươi chạy ư?
Nào ngờ từ phía sau lão có tiếng Cao Phong vang lên :
– Chưa đâu! Đỡ chưởng!
Lão dịch bộ tràn qua một bên.
Vút!
Có tiếng Cao Phong bật cười :
– Hay! Đấu pháp của lão Cung chủ vậy mà hay. Lần này thì phải trúng thôi. Đỡ!
Vù...
Bang chủ Cái bang giật mình, vội tránh lần nữa.
Nhưng đã muộn một phần.
Bung!
Bang chủ Cái bang tuy lảo đảo nhưng vẫn kịp quay phắt lại :
– Học cái hay ngươi không học lại học thủ đoạn để lừa người. Ngươi thật đáng chết!
Vù...
Cao Phong thoáng ngẩn người khi nhận ra một kình vừa rồi dường như không gây chút tổn hại nào cho Bang chủ Cái bang.
Do đó phản ứng của Cao Phong có phần chậm, tạo cơ hội cho chưởng lực của Bang chủ Cái bang tiến đến quá gần.
Nhận ra sự thể có thể dẫn đến mất mạng Cao Phong lập tức chuồi người về phía hậu, bằng cách liên tiếp chòi hai chân xuống đất.
Vút!
Một phương cách tuy miễn cưỡng nhưng lại khả dĩ giúp Cao Phong lần này là lần thứ hai thoát nguy.
Lão Bang chủ ngẩn người :
– Dường như ngươi chỉ mới xuất đạo, đang thu thập kinh lịch qua từng trận chiến? Ngươi thuộc môn phái nào?
Cao Phong thoắt cuồng nộ :
– Muốn biết xuất xứ của ta ư? Hãy hỏi đôi nhục chưởng này! Đỡ! Đỡ!
Bang chủ Cái bang bắt đầu có cử chỉ thận trọng hơn, không giận dữ cũng không phát chiêu hung hãn nữa.
Vù...
Ào...! Ầm! Ầm!
Sau một lúc cố tình giữ thái độ thận trọng, lão cân nhắc khi lên tiếng :

– Sở học ngươi tuy uyên bác nhưng về mức độ uyên thâm thì chưa đủ. Sao sư phụ ngươi không chỉ bảo thêm cho ngươi?
Cao Phong lạnh mặt :
– Người có đủ tư cách bình phẩm về võ học của ta, rất tiếc không phải lão. Tiếp chiêu!
Vù...
Vừa xuất lực đương đầu, lão vừa tiếp tục lên tiếng :
– Xem ra sư phụ ngươi phải là bậc kỳ nhân tuyệt thế mới am hiểu nhiều công phu tuyệt học để chỉ điểm cho ngươi. Việc ngươi khiếm khuyết nội lực ta nghĩ, có lẽ do ngươi không đủ căn cơ?
Lời này lập tức làm cho Cao Phong biến sắc.
Cao Phong dừng tay lại, khinh khỉnh nhìn lão Bang chủ :
– Lão tự thị kiến văn uyên bác, có thể đoán ra nguyên ủy của từng sự việc mà chỉ cần dựa vào việc xem xét võ học của đối phương?
Lão nhìn Cao Phong và lấy làm lạ :
– Ngươi muốn ám chỉ điều gì?
Cao Phong mỉm cười :
– Không có gì ngoài việc ta có một chiêu kiếm do đích thân gia sư truyền thụ.
Lão dám thử không?
– Kiếm? Ngươi muốn ta đoán lai lịch của ngươi qua chiêu kiếm?
– Không sai. Vỏn vẹn có một chiêu mà thôi!
Vì sợ lão không nhận lời, Cao Phong nói thêm :
– Nếu lão không dám thử, việc lão tự thị có kiến văn tinh thông kim bác cổ từ nay về sau lão đừng phô trương nữa.
Lão động tâm :
– Nhưng ngươi làm gì có kiếm?
Cao Phong thoáng thở ra nhẹ nhõm, đưa tay chỉ vào khu rừng thưa cạnh đó :
– Vì chỉ ấn chứng võ học, ấn chứng mức độ thông hiểu của lão, ta sẽ dùng cành cây thay kiếm, lão nghĩ sao?
Lão cũng thở ra nhè nhẹ :
– Được! Ta chấp nhận!
Khi quay trở lại ra với một thanh cây vừa tầm tay, Cao Phong bảo :
– Tuy chỉ một chiêu nhưng uy lực thật vô song. Mong lão chớ nên xem thường.
Lão thủ bộ :
– Ta tự biết lo liệu. Xuất thủ đi!
Cao Phong nâng dần thanh cây :
– Khi nào chuẩn bị xong, cứ hô lên, khi đó ta sẽ xuất chiêu.

Lão nôn nóng :
– Đánh đi! Chớ phí lời.
Thần sắc ngưng đọng, Cao Phong đưa dần thanh cây về phía trước :
– Đây là chiêu kiếm ta mới nói. Lão đối phó đi.
Lão thoáng cau mày :
– Chiêu này...
Chợt từ khu rừng thưa có tiếng hô hoán vang lên :
– Bang chủ đừng chần chừ nữa, phát chiêu đi.
Cao Phong biến sắc nhưng vẫn cố giữ nguyên phương vị của thanh cây.
Lão Bang chủ cũng động đung và lập tức động thủ :
– Đỡ!
Vù...
Nhưng, tiếng nạt của Cao Phong vang lên kịp lúc :
– Dừng lại ngay! Nếu không muốn lão này mất mạng.
Tiếng nạt của Cao Phong không chỉ dành riêng cho Bang chủ Cái bang.
Bang chủ phải ngẩn người dừng lại vì bị một dầu thanh cây chạm vào tâm thất.
Cách dó không xa ba nhân vật bí ẩn vừa từ trong khu rừng lao ra cũng phải dừng lại. Họ không dám nhích động vì sợ ném chuột bị vỡ vật quý.
Cao Phong bừng bừng sát khí, tay nhẹ đẩy thanh cây về phía trước :
– Không ngờ đường đường là Bang chủ một đại bang lại cố tình dùng thủ đoạn này cho người tiềm phục sẵn? Tam vị từ từ tháo bỏ vuông lụa che mặt ra. Nên nhớ, chỉ một cử chỉ manh động Cao mỗ lập tức lấy mạng lão này. Nào, làm đi!
Ba nhân vật nọ tuy không vận y phục tuyền đen như Thần Bí cung nhưng diện mạo của họ lại có vuông lụa che kín nửa mặt.
Họ còn đang chần chừ, chưa chịu thực hiện theo mệnh lệnh của Cao Phong thì nghe Cao Phong nạt :
– Sao? Tam vị ngỡ Cao mỗ không dám hạ thủ thật ư? Vậy thì xem đây!
Cao Phong nghiến răng chuẩn bị thọc mạnh cây vào tâm thất của lão Bang chủ Cái bang. Chợt ở đâu phía sau lưng Cao Phong có tiếng gầm giận dữ.
– Cuồng đồ nào to gan lớn mật! Nếu ngươi muốn hạ thủ Gia Cát bang chủ chí ít ngươi cũng phải đưa mắt nhìn quanh đã, xem bọn ta là ai.
Toàn thân Cao Phong rúng động.

Không cần quay mặt lại Cao Phong vẫn biết đó là ai.
Cao Phong cất giọng trầm trầm, nói thật chậm, thanh cây vẫn uy hiếp sinh mạng Bang chủ Cái bang :
– Thật hân hạnh cho Cao mỗ, cùng một lúc được những Tam Hữu trong Võ lâm Tứ hữu cùng xuất đầu tương hội. Qua thanh âm, dường như tôn giá là lão Tứ, với tuyệt kỹ thành danh Phiên Thiên tuyệt chưởng? Vẫn thiếu mất một Hữu, tại sao?
Lại một tràng cười nữa vang đến :
– Quả cao minh. Thính lực cao minh, kiến văn cũng cao minh. Còn ta, ngươi thử đoán xem ta là ai?
Cao Phong càng thêm rúng động :
– Tỏa Long bang cũng đến ư? Phi Long Ảo của Khả bang chủ tuy danh bất hư truyền nhưng rất tiếc vẫn bị Cao mỗ nhận diện.
Nhân vật dó kêu kinh ngạc :
– Ngươi nhận ra ta? Giỏi? Hẳn ngươi không phải kẻ vô danh? Sao ngươi không tạm thời nhân nhượng, cùng mọi người bàn biện pháp giải quyết chuyện ngộ nhận này?
Cao Phong nạt lớn :
– Đứng lại! Không được đến gần. Bất luận là ai, nếu có manh động, hãy chuẩn bị thu nhặt thi thể lão này.
Cao Phong nghe không lầm, tiếng bước chân của Bang chủ Tỏa Long bang vẫn từ từ tiến đến.
Cao Phong một lần nữa lại nghiến răng :
– Vậy đừng trách ta phải...
Ba nhân vật đầu tiên xuất hiện chợt cả tiếng kêu lên :
– Khả bang chủ! Lời nói của tiểu tử kia không phải lời nói đùa, mong Bang chủ hãy lấy sinh mệnh của Bang chủ Cái bang làm trọng, đừng khích nộ tiểu tử.
Khả bang chủ lớn tiếng :
– Tam vị là ai? Không dám chường mặt thật như tam vị, tư cách gì tam vị xen vào, khuyên bảo bổn Bang chủ?
Có thanh âm của lão Tam Hữu vang lên :
– Bọn ngươi che dầu giấu mặt, chắc chắn là Thần Bí cung môn hạ. Bao lâu nay làm gì có chuyện Thần Bí cung ưu tư, lo lắng cho sinh mệnh của ngoại nhân? Phải chăng bọn ngươi nói như thế là để không ai can thiệp vào và cuối cùng bọn ngươi sẽ mãn nguyện nếu Gia Cát chủ không còn? Thần Bí cung vậy là giảm một nhân vật đối đầu?
Thanh âm trầm sắc của lão Đại Hữu đến lúc này mới xuất hiện :
– Cần gì phải nhiều lời, lão tam? Cứ hành động như Khả bang chủ

mà hay. Đả thảo tất tinh xà, tiểu tử nếu muốn hạ thủ cũng phải nghĩ đến hậu quả sau đó.
Toàn thân Cao Phong chợt trân cứng. Vì nếu y nghe không lầm, đoán không lầm thì ở phía sau, ngoài tiếng bước chân của Bang chủ Tỏa Long bang đang chầm chậm tiến đến còn có thêm tiếng dịch chuyển của hai nhân vật nữa.
Hai nhân vật nào? Tuy Cao Phong không thể minh định một cách chắc chắn nhưng vẫn biết đó là hai nhân vật trong Tam Hữu vừa xuất hiện.
Bằng hành vi bất ngờ, Cao Phong chợt nghiêm giọng và xạ mắt nhìn thẳng vào Bang chủ Cái bang :
– Có quá nhiều người lo lắng cho sinh mệnh của lão, nếu ta giết lão ta khó thoát. Theo lão, ta nên làm gì? Giết hay không giết?
Mọi người đều bất ngờ, kể cả Bang chủ Cái bang đang bị nguy đến tính mạng cũng bất ngờ. Không ai dám nghĩ Cao Phong lại đặt câu hỏi đó cho Bang chủ Cái bang, nhân vật đang có sinh mệnh hoàn toàn tùy thuộc vào sự cao hứng của chính y.
Giết hay không giết đó là tùy y, cớ sao y gán trách nhiệm đó cho nạn nhân của y?
Nhận biết tâm trạng hoang mang của Bang chủ Cái bang, Cao Phong vội nói thêm, vì xem ra những kẻ ở phía sau đã tiến quá gần :
– Sao lão không đáp? Nếu có ở cương vị ta, lão phải làm gì? Phải đối phó thế nào? Hay lão thích ta cùng lão thiệt mạng?
Bị bức bách, bị dồn ép, ban chủ Cái bang miễn cưỡng lên tiếng. Nhưng không phải nói với Cao Phong, mà là lão nói và nhìn những nhân vật đang muốn giúp lão, đang muốn giải vây cho lão :
– Khả bang chủ, Đại Tam nhị hữu. Đa tạ chư vị có hảo ý muốn giúp Gia Cát mỗ. Nhưng tình thế này. A... tiểu tử đã bị dồn ép đến chân tường, tam vị muốn giúp mỗ là hại mỗ. Mong tam vị lùi lại cho, vẫn còn cách để mỗ và tiểu tử thương lượng.
Lập tức có tiếng lão Tam Hữu phản kháng :
– Không thể gượng nhẹ với tiểu tử như thế được, Bang chủ. Được đằng chân lân đằng đầu, Bang chủ không quên nhân từ với địch nhân là độc ác với bản thân Bang chủ?
Cao Phong ngấm ngầm vận lực vào cây, miệng nói với Bang chủ Cái bang :
– Bọn họ đã quyết liệt như thế, xem ra phen này Cao Phong không cách nào lực chọn. Cũng tốt thôi! Vậy thì Cao mỗ được chết chung vối một nhân vật thanh danh lừng lẫy là Bang chủ Cái bang.
Bang chủ Cái bang cũng cảm nhận ở thanh cây đang có lực tạo tuôn

vào.
Lão thét lên :
– Tam vị không dừng lại, có phải bức bách mỗ vong mạng?
Lão họ Khả giật mình :
– Ô hay sao Gia Cát lão lại nói như vậy?
Lão Tam Hữu cũng kêu :
– Phải đó, bọn ta ai cũng lo lắng cho Bang chủ, cớ sao...
Lão Tam Hữu vậy là không có cơ hội nói hết lời.
Lão kêu như vậy, một là tự cáo giác cương vị hiện có của lão hiện cách Cao Phong khoảng nửa trượng, ở phía sau chếch về bên tả. Thứ hai do kêu, dù là hữu ý hay vô ý, lão cũng có một chút nào đó sơ tâm.
Bấy nhiêu đó cũng quá đủ cho Cao Phong thực hiện ý đồ Thanh cây trên tay Cao Phong vụt chớp động.
Nhanh và chuẩn xác. Nhanh đến độ lão Tam Hữu cũng không nhận biết.
Véo...
Mọi người chỉ sau đó mới nhận thức diễn biến của sự việc.
Khi đầu thanh cây của Cao Phong đã thay đổi từ Bang chủ Cái bang sang qua lão Tam Hữu, đổi từ tâm thất của Bang chủ Cái bang qua đại huyệt Khí Hải của lão Tam Hữu.
Mọi người lập tức có phản ứng :
– Tiểu tử quá ngông cuồng!
– Ngươi...
– Chưa thấy ai to gan lớn mật như tiểu tử. Có lẽ ngươi...
Bất ngờ bị thánh cây từ tay Cao Phong uy hiếp Khí Hải huyệt, lão Tam Hữu bỗng ngây người, trơ như phỗng đá. Và chỉ cần nhìn thấy ánh mắt đằng đằng sát khí của Cao Phong, không cần ai khuyên cũng không cần Cao Phong nhắc nhở, miệng của lão lập tức kêu lên những tiếng kinh hoàng và dường như đây là hành vi ngoài sự tự chủ của lão. Lão kêu :
– Không ai được vọng động. Tất cả hãy ngừng lại! Tiểu tử không hề đùa, thiệt đó, y không hề đùa. Dừng, dừng lại đi... ta...ta...
Lão nao núng thấy rõ, lão sợ chết thấy rõ. Đến độ, dù lão nhận ra đến lời nói, những lời vang xin lố bịch nhưng thay vì tìm cách giữ thể diện, tức là ngưng ngay mọi việc lời van xin trơ trẽn, lão lại ấp a ấp úng, rất muốn van xin tiếp nhưng do quá bủn rủn nên không nói được lời.
Thoát chết trong gang tấc và thường hiểu Cao Phong không hề đùa trong chuyện sinh tử này. Đích thân Bang chủ Cái bang phải lên

tiếng, phải chủ trương.
– Không sai! Tiểu tử không hề đùa. Mọi người không được manh động, lùi lại ngay.
– Đừng ai tiến đến gần. Phải giữ khoảng cách chí ít nhất một trượng, như mỗ đây này.
Có tiếng chân lùi. Mọi người thấy thế, nghe thế cũng phải lùi.
Bất quá chỉ có một mình lão Đại Hữu là cố gắng vớt vát thể diện, vừa lùi vừa hâm dọa :
– Nếu Lão Tam có mệnh hệ gì, dù là suy suyển một chân tơ, một cọng tóc, chính tiểu tử ngươi phải nếm đủ mọi thủ đoạn tàn khốc của ta. Hừ...
Cao Phong cười lạnh, một nụ cười có lẽ chỉ có một mình lão Tam Hữu là cảm nhận được hết vẻ lạnh lùng của nó :
– Chuyện đó để sau hãy nói, còn bây giờ người quyết có nói đến thủ đoạn chính là Cao mỗ. Nếu chư vị muốn mục kích thì thử manh động xem.
Không ai dám thử, cũng không ai dám lên tiếng. Họ chỉ lùi và lùi. Rốt cuộc như những nhân vật hiện giờ đang lọt vào tầm thị tuyến của Cao Phong. Là Khả bang chủ, là lão Đại và lão Tứ cả ba không chỉ lùi lại một trượng, họ lùi đến trượng rưỡi mới đứng lại.
Cao Phong đắc ý đưa mắt nhìn lão Tam Hữu, nạn nhân hiện giờ của y :
– Bây giờ tôn giá biết rồi đó, nào phải dễ chịu nếu sinh mạng bản thân thì bị uy hiếp, trong khi mọi người cứ áp vào như muốn thúc đẩy cho cái chết đến nhanh hơn đúng không?
Lão Tam Hữu gục gật đầu không biết bao nhiêu lượt mà nói :
– Đúng thế! Không dễ chịu, không dễ chịu chút nào. Ngươi nói đúng... Thiếu hiệp nói rất đúng... ta...
Nếu Cao Phong không bất ngờ có thêm hành vi khác có lẽ lão còn tiếp tục gục gật đầu một lúc lâu.
Nhưng Cao Phong đã có hành vi đầy bất ngờ.
Diễn biến xảy ra thật nhanh..
Vút!
Hự!
Khi mọi người nhận ra, khi lão Tam Hư nhận ra thì Cao Phong đã không còn đứng trước mặt lão Tam Hữu nữa.
Y hiện đứng sau lưng gả Tam Hữu, và thay vì chống cây vào đại huyệt nào đó của Tam Hữu, Cao Phong lại để cây đu đưa hời hợt trên tay hữu và ở phía ngoài, cạnh thân lão Tam Hữu.
Trong khi đó ngoài việc đột ngột kêu hộc lên một tiếng, toàn thân lão

Tam Hữu đang bất động. Bất động từ tứ chi đến môi miệng.
Cao Phong lên tiếng :
– Sẽ không hề thừa nếu Cao mỗ cho chư vị biết. Tam Hữu hiện bị Cao Phong khống chế huyệt đạo, không những thế, tả thủ của mỗ đang đặc huyệt Linh Đài của lão. Hậu quả sẽ như thế nào nếu chư vị loạn động, và nếu Cao mỗ thật sự nhả kình, có lẽ chư vị tự hiểu lấy.
Những lời một lúc mỗi ngắn để đổi hơi, để lựa chọn thái độ Cao Phong tiếp :
– Còn bây giờ mời chư vị phân khai giùm cho, mỗi người ở một phương vị, người này cách người kia một trượng. Và nhớ, đừng tìm cách đứng khuất tầm nhìn của Cao mỗ, có lẽ chư vị đã hiểu! Vậy thực hiện đi.
Có lẽ cả bảy nhân vật, không kể lão Tam Hữu đang bị Cao Phong uy hiếp, và ở họ mỗi người có mỗi phản ứng khác biệt.
Ba nhân vật che kín diện mạo lập tức thực hiện đúng đề xuất của Cao Phong. Họ đứng phía ngoài, cùng về phía tả của Cao Phong, và người đứng ngoài nhất đang cố gắng lượng định khoảng cách, sao cho bản thân không đứng khuất tầm mắt của Cao Phong.
Muốn khoảng cách giữa mỗi người với nhau là một trượng, vô hình chung họ phải cách xa Cao Phong đến ba trượng.
Nhận rõ điều đó, lão Tứ Hữu tuy phải thực hiện theo đúng vẫn lên tiếng phản bác :
– Làm như ngươi nói, khoảng cách giữa bọn ta và ngươi quá xa, phải chăng ngươi định bỏ chạy?
Cao Phong mỉm cười :
– Chạy ư! Đó có phải ý của tôn giá, muốn Cao mỗ phải thực hiện theo? Không dễ như thế đâu, chuyện chưa đến xin đừng đoán trước phần chư vị thực hiện nhanh cho.
Bang chủ Cái bang cũng đã lùi, chợt lên tiếng :
– Mỗi khi hành động cần phải lường trước hậu quả. Ta biết ngươi không phải hạng thích nhuộm máu người, chỉ bị bức bách mà thôi. Do đó....
Cao Phong lập tức nạt ngang :
– Đương nhiên Cao mỗ không thích chuyện sát nhân hại mạng, nhưng nếu cần Cao mỗ cũng không ngần ngại. Nào! Bây giờ thì phiền chư vị tạm thời đứng yên, không được lên tiếng, càng không được nhích động, Cao mỗ đã nghe đủ lắm rồi.
Vừa dứt lời, Cao Phong phát hiện ở lão Đại Hữu có sắc diện kỳ quái, miệng lão mấp máy như muốn lên tiếng định nói điều gì đó.
Cao Phong lập tức chớp động thân cây.

Lão Tam Hữu chợt nảy lên, diện mạo biểu lộ niềm đau đớn.
Cao Phong thu thanh cây về, lạnh lùng nhìn lão Đại Hữu :
– Đừng để Cao mỗ hủy hoại sinh mạng hữu ích như cánh tay của lão vừa bị Cao mỗ phế bỏ. Phiền tôn giá ra lệnh hoặc gọi nhân vật nào đó vừa xuất hiện phía sau mỗ hãy nhanh chân tiến ra phía trước. Chớ để Cao mỗ lập lại lần thứ hai.
Lão Đại hữu nghiến rang ken két, tuy phẫn nộ tọt cùng nhưng vẫn phải chấp hành.Lão cất giọng khàn khàn gọi :
– Ngươi nghe rồi đấy, Yến Nhỉ, đừng manh động chỉ chuốc tam thúc ngươi mang họa thôi! Hãy đến đây!
Đang quay lưng về phía khu rừng thưa. Cao Phong nghe thanh âm một nữ nhân chợt thét lên :
– A... A
Đồng thời với tiếng kêu thét của nữ nhân. Cao Phong thấy ở phía trước lão Đại Hữu gầm lên :
– Cuồng đồ từ đâu đến? Vô oán vô thù cớ sao lại cố tình hạ thủ điệt nữ ta? Ngươi là ai?
Cao Phong lấy làm lạ, tiếng thét của nữ nhân thì có, nhưng là ai, như lời lão Đại vừa nói, bỗng dưng bất ngờ xuất hiện, rồi lại bất ngờ xuống tay hạ thủ nữ nhân nọ? Kẻ ấy xuất thủ với ý nghĩa gì? Trợ giúp Cao Phong hay vì tư thù với nữ nhân, với Võ lâm Tứ hữu nên đã ra tay.
Cao Phong đành phải quay đầu lại.
Có chuyện đó thật. Có một nữ lang, như lão Đại vừa gọi nàng là Yến Nhi, là điệt nữ của lão đang nói bì một văn nhân thư sinh khống chế thật.
Cao Phong nhìn văn nhân thì bắt gặp văn nhân cũng đang bình thản nhìn Cao Phong.
Cao Phong chưa lên tiếng thì văn nhân đã lên tiếng :
– Bắt giữ một không bằng bắt giữ hai, tình thế của nhân huynh buộc văn sinh phải mạn phép tiếp trợ. Hy vọng nhân huynh đừng lấy đó làm phiền.
Cao Phong hít nhẹ một hơi thật dài :
– Gặp chuyện bất bằng đã không nệ hà ra tay tiếp trợ, nghĩa cử của các hạ Cao mỗ xin tuân lãnh. Tri nhân tri diện bất tri tâm, do các hạ lỡ xuất hiện và xuất hiện quá đúng lúc, các hạ muốn giữ người tùy các hạ, nhưng phiền các hạ quá bộ đến phía trước. Đừng chần chừ kẻo hệ lụy đến sinh mạng của một trong Võ lâm Tứ hữu. Nào!
Lão Đại Hữu lập tức gào toáng lên :
– Không thể được, tiểu tử họ Cao kia. Gả kia là ai ta không biết, hành

vi của gã ta không chịu trách nhiệm, cớ sao ngươi cứ gán hết lên đầu lão Tam?
Văn nhân nọ giật mình :
– Nhân huynh nghi ngờ vãn sinh? Sao lạ vậy? Lấy oán báo ân, hóa ra việc làm của vản vừa rồi vô ích và tự rước họa vào thân?
Cao Phong bật rít :
– Các hạ muốn hiểu sao thì hiểu nhưng phải tuân thủ mọi sắp đặt của Cao mỗ. Nào xin đừng thử thách lòng nhẫn nại của Cao mỗ.
Văn nhân vừa thoáng chần chừ thì...
Véo...
Hự!
Lão Đại Hữu gầm vang :
– Súc sinh! Chuyện không liên quan đến Tứ Hữu càng không liên quan đến lão Tam, ngươi nhẫn tâm phế bỏ đủ song thủ của lão Tam thế sao?
Mọi người cùng thất sắc vì nhận ra Cao Phong vừa quyết liệt phế bỏ luôn tả thủ của lão Tam Hữu thật.
Bang chủ Cái bang cau mặt :
– Ngươi bất cận thân tình là thế, sau này khó mong tránh đại họa diệt thân.
Cao Phong cười lạt định nói, chợt nghe văn nhân nọ cười khảy :
– Người quyết đoán như nhân huynh càng khiến vãn sinh thích thú. Được, đỡ! Đã thế dù nhân huynh không mấy hài lòng, vãn sinh cũng ý giúp một tay.
Trước hết cũng phế bỏ một cánh tay của nha đầu này.
Có tiếng nữ nhân hoảng hốt kêu lên :
– Đừng! Ta và ngươi chưa từng gặp mặt, càng không thể có oán thù, sao ngươi lại muốn hại Đường Hải Yến ta?
Còn Cao Phong chợt cả tiếng cười :
– Kìa lão Đại Hữu! Sao tôn giá tỏ ra dửng dưng không chút động dung, dù biết lệnh điệt sắp bị một gã xa lạ hủy hoại một chi? Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, rất tiếc, khổ nhục kế của chư vị sớm bị Cao mỗ phát hiện. Ha...ha...
Lao Đại Hữu biến sắc, chỉ biết ấp úng :
– Ta... ta...
Nhân vật nọ chợt quát :
– Cừu Hận! Ngươi nghĩ đây là khổ nhục kế của ta? Lầm rồi, ta nghĩ ngươi không thể không quan tâm nếu tiện tỳ này vì ngươi mà bị hệ lụy.
Cao Phong đáp lại bằng cách cho thanh cây chớp dộng.

Véo...
Và lão Tam Hữu có lẽ vừa được Cao Phong giải khai Á huyệt, chợt gào lên :
– Thiếu cung chủ xin nghĩ tình, đừng để tiểu tử tiếp tục lăng trì khổ nhục lão phu. Ôi!
Nhìn lại thấy Cao Phong đang chọc sâu thanh cây vào bờ vai hữu của Tam Hữu, khiến máu huyết từ đó cứ tuôn trào lai láng, lão Đại Hữu chợt quay mặt đi, để lại tiếng rít qua kẽ răng :
– Tiểu tử chính là Cừu Hận, lão Tam chẳng phải chúng ta đã cùng nhận định xác quyết là gì? Lão yên tâm, bọn ta sẽ không bỏ qua mối thù này. Cần phải mạnh tay, cần phải diệt trừ tiểu tử còn hơn để sau này cả bốn chúng ta cùng mất mạng. Thiếu cung chủ! Xin thực hiện theo chủ trương Cung chủ.
Lập tức Bang chủ Cái bang, Bang chủ Tỏa Long bang và ba nhân vật che kín chân diện cùng la lên :
– Nói sao?
– Võ lâm Tứ hữu là người của Thần Bí cung?
– Nhẫn tâm bỏ mặc bằng hữu, chỉ có Võ lâm Tứ hữu mới dám nghĩ dám làm.
Cao Phong không hề đổi sắc, vẫn sát khí đằng đằng khi làm cho thanh cây ngoáy động, buộc lão Tam Hứa phải gào to thảm thiết :
– Không được bỏ mặc ta, lão Đại, lão Tứ. Đừng hủy hoại ta như đã làm với lão Nhị. Bọn ngươi phải cứu ta... ta không muốn chết!
Văn nhân nọ cau mặt quát :
– Cừu Hận! Vô độc bất trượng phu. Ngươi đừng nghĩ chỉ có mình ngươi dám hành hạ người mà sắc diện vẫn trơ như đá. Đến lượt ngươi, hãy nhìn tiện tỳ bị hành hạ.
Đường Hải Yến hét vang :
– Gia sư! Hóa ra gia sư bị bọn người lòng lang dạ thú các ngươi hãm hại thật! Giết ta đi đừng để ta sống! Bằng không, sau này tất cả sẽ hối hận. Tất cả phải hối hận.
Chợt văn nhân nọ gầm vang :
– Gia Các Vân! Lão định đi đâu? Đứng lại!
Bang chủ Cái bang đã lẻn đi, tiếng gầm của văn nhân nọ chỉ được Bang chủ Cái bang cười trả :
– Ngươi chỉ là Thiếu cung chủ, chưa đủ tư cách để ra lệnh cho ta. Ta ngán lắm rồi những thủ đoạn đê tiện của bọn ngươi. Hãy tha cho ta, tha cho lão hóa tử ta. Ha.. Ha...
Đúng lúc ấy, Cao Phong cũng bật cười :
– Ai là Cừu Hận kìa? Mà thôi! Thần Bí cung các ngươi muốn gọi ta

thế nào cũng được, muốn hành hạ ai thì tùy, ta hoàn toàn vô can. Ha... Ha...
Và Cao Phong bất ngờ tung cước đá bay lão Tam Hữu về phía lão Đại Hữu.
Bung!
Trong khi lão Đại Hữu vươn tay để đón thân hình của lão Tam thế nào cũng rơi xuống thì nghe lão Tứ Hữu và văn nhân nọ cùng quát, cùng động thân lao đi.
– Đứng lại!
– Tiểu tử không được chạy!
Nhưng Cao Phong đã mất dạng...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 20
Tuyệt Mệnh độc sa

Vừa thay đổi y phục xong, chưa kịp trổ tài dị dung để đổi khác diện mạo.
Cao Phong giật thót mình. Vì từ phía cuối động, rõ ràng lúc quay vào Cao Phong đã dò xét và biết là không có người, nhưng lúc này chợt có một thanh âm vang lên :
– Ngươi đúng là Cừu Hận.
Cao Phong bàng hoàng như đang thực hiện hành vi mờ ám chợt bị ai đó bắt quả tang.
Thanh âm nọ lại vang lên :
– Ta có thể giết ngươi, nếu ta muốn. Nhưng bây giờ thì chưa. Hãy từ từ quay mặt lại đi nào.
Cao Phong nào dám phản kháng. Vừa từ từ quay lại, Cao Phong vừa tìm cách dò xét :
– Cô nương đến tự lúc nào? Thân pháp của cô nương quả vô lượng.
Đáp lại thanh âm nọ đúng là thanh âm của một bậc nữ nhi, Cao Phong chỉ nghe tiếng hừ mũi :
– Bất tất phải tán dương ngươi khá khen ta không ngại, Còn là ngươi xin miễn cho ta không thích bị xỏ mũi. Còn bây giờ ta biết trong người ngươi còn còn có sẵn hỏa tạp, hãy lấy ra, chầm chậm thôi và bật lên nào.
Ở cuối động tuy tối âm u nhưng từ đó lại có luồng gió nhẹ thổi ngược

qua.
Cao Phong từ từ lấy hỏa tập vừa thở dài :
– Không ngờ ở cuối động lại có lối thông ra ngoài, Cao mỗ quả sơ xuất chết người.
Nữ lang vẫn từ chỗ nấp bật lên tiếng cười lạnh :
– Nhân vô thập toàn! Có trách hãy tự trách thân. Trước đó ta đã thấy ngươi từ nơi này đi ra. Chờ ngươi đi khuất ta lẻn vào phát hiện đây sẵn có bộ y phục. Tương kế tựu kế, ta chờ ngươi quay lại. Vậy ngươi có hai, không phải chỉ có một sơ xuất. Bật hỏa tập lên!
Cao Phong lại thở dài khi bắt đầu bật hỏa tập.
Xoạch!
Một tia lửa nhoáng lên, chỉ có thế mà thôi, không hề có bất kỳ ngọn lửa nào bùng cháy nhưng đáng lý nó phải cháy.
Nữ lang nọ cao giọng :
– Chớ giở trò với ta, bằng không có lẻ ngươi tự hiểu biết, nếu bị ta dùng độc mưa hại, hậu quả sẽ như thế nào?
Cao Phong biến sắc :
– Cô nương xin chớ hiểu lầm. Thật không đúng lúc, hỏa tập của Cao mỗ đã hoàn toàn cạn kiệt, không thể phát hỏa được.
– Hết sử dụng được ư? Ngươi lắm mưu nhiều mẹo như ngươi lẽ nào lại sơ xuất sơ đẳng như vậy? Hết hay còn, lần cuối cùng ngươi sử dụng tự ngươi phải phát hiện ra chứ?
Cao Phong kêu lên :
– Cô nương đừng quá đa nghi! Chẳng phải cô nương vừa nói, nhân vô thập toàn đó sao? Cao mỗ có thể lập thệ, là không nửa lời dối gạt cô nương.
Nữ lang xì dài :
– Thật khó tin tưởng gì ngươi nói, dù có lập thệ cũng vô ích. Ta...
Cao Phong bỗng gầm lên :
– Nỡ nào cô nương thi độc? Cao mỗ có oán thù gì với cô nương?
Nữ lang kêu lên :
– Ô hay! Ta chỉ nói thế thôi, ta đâu đã dụng độc? Sao ngươi... Úy! Có độc khí xuất hiện thật? Ngươi...
Nữ lang nọ đột nhiên yên lặng. Cả Cao Phong cũng yên lặng.
Vậy là toàn bộ động thất âm u đều chìm trong sự tĩnh lặng. Một sự tĩnh lặng mang đầy bầu tử khí.
Sau đó không lâu từ phía ngoài động thất bỗng vang vào một tràng cười rùng rợn :
– Vĩnh biệt hai người! Một gã không biết tự lượng sức, dám đối đầu với bổn cung, cùng một ả bỗng dưng đâm đầu vào tử địa. Ha... Ha...

Và...
Rào... rào...
Ầm!
Những tiếng động ầm ầm không ngừng vang lên, cho thấy động khẩu đã bị chủ nhân của tràng cười rùng rợn động đất đá đã bị phong bế hoàn toàn, giấu kín bên trong là âm mưu hại nhân tàn khốc.
Một lúc sau đó, khi tiếng động từ phía ngoài đã hoàn toàn ngưng hẳn trong động thất vẫn bị bầu tử khí tĩnh lặng bao trùm.
Cũng như màn đêm đen đang được việc phủ trùm toàn bộ động thất. Đến một tiếng thở nhẹ cũng không có.
Cao Phong và nữ lang nọ cả hai đã bị chết?
Chưa! Ít nhất là có một người chưa chết.
Thanh âm thì thào của nữ nhân nọ chợt văng vẳng xuất hiện :
– Tuyệt Mệnh sa! Thần Bí cung quả tàn độc... Mạng ta hỏng thật rồi. Hai mươi ngày là cùng...Nếu không bị chết ngạt, chết khát chết đói, ta cũng bị Tuyệt Mệnh sa hủy diệt...
Và kịp hô hấp trì trệ của nữ lang bắt đầu hữu hiệu, lấp đầy khoảng không gian tĩnh lặng đã ngự trị ở đây một lúc lâu :
– Hừ.. ừ..! Hừ.. ừ.....
Tiếp đó, nữ lang gượng kêu :
– Cao Phong! Cao Phong hay Cừu Hận gì đó, người chết thật rồi sao?
Không có tiếng Cao Phong vang lên, đến một tiếng hô hấp cũng không có.
Nữ lang chợt ai oán :
– Vậy là ngươi đã chết! Bây giờ chỉ có vong hồn ngươi tồn tại! Vậy ngươi hãy hiểu cho, ngươi chết vì Tuyệt Mệnh sa của Thần Bí cung... không phải ta, không phải Tạ Phương Yến hại ngươi...
Vẫn không có thanh âm hồi đáp, vì người đã chết làm sao hồi đáp được?
Nữ lang nọ, ngươi vừa tự xưng là Tạ Phương Yến chợt than thở, thút thít :
– Nhưng dẫu sao cũng là ta hại ngươi. Ta cũng sơ xuất, cũng vấp một sơ xuất chết người. Lúc vào đây, ta có nghe tiếng động lạ phải chi ta cảnh giác hơn, phải chi ta đừng... háo hức tìm hiểu ngươi, xem ngươi có phải là Cừu Hận ta từng biết, từng chịu chung hoạn nạn, có lẽ, có lẽ...
– Cô nương là Tạ Phương Yến?
Thanh âm của Cao Phong tuy vang lên khẽ nhưng vì quá bất ngờ

nên nữ lang nọ bất ngờ phải bật thét lên :
– Ma!
– Suỵt! Khẽ thôi! Là tại hạ đây, tại hạ chưa chết, tại hạ cũng chưa thể hóa thành ma. Nào, đáp đi!
Thanh âm của nữ lang lại kêu lên, lần này lại kinh ngạc, vì ngỡ ngàng, vì bán tín bán nghi :
– Ngươi không ngại độc? Tuyệt Mệnh sa cũng không hại được ngươi? Hóa ra ngươi chỉ giả vờ sợ hãi khi nghe ta dọa sẽ dùng độc?
Cao Phong thở hắc ra :
– Cô nương nhiều lời quá, trong khi tại hạ chỉ mong cô nương đáp lại chỉ một câu, nhưng vẫn mảy may không nói.
Nàng thở dài :
– Đương nhiên Tạ Phương Yến chính là ta. Sao? Hay luôn ngươi vẫn luôn thói đa nghi, nghĩ ta không phải Tạ Phương Yến.
Không giải thích, không biện bạch, Cao Phong chợt hỏi :
– Có biết Tạ Phương Điền không?
Nàng kêu :
– Đó là gia huynh! Sao ngươi biết ta có một bào huynh Tạ Phương Điền? Là gia huynh nói? Ngươi gặp gia huynh lúc nào? Có đến hai năm hơn ta không được tin tức nào của gia huynh. Kìa ngươi nói đi, nói gì đi chứ!
Vẫn không giải đáp lẫn giải thích Cao Phong chỉ hỏi và hỏi :
– Cô nương thật sự đã bị Tuyệt Mệnh sa gia hại?
Nàng thở hắc ra :
– Điều ta mong mỏi ngươi không đáp ứng. Ngươi hỏi điều này để làm gì? Phải, ta đã trúng độc. Hoặc giả ngươi muốn giúp ta giải độc?
– Muốn giải độc cần phải làm thế nào?
Nàng động tâm :
– Nghĩa là ngươi... ngươi có giải dược?
– Giải dược! Tại hạ không có. Nhưng tại hạ biết rõ ai đang giải dược.
Nàng nửa thất vọng, nửa phấn khích :
– Ngươi không có thật? Vậy thì ai? Ngươi có quen biết à?
– Không quen, nhưng biết. Thời gian bao lâu chất độc sẽ phát tác. Có phải là hai mươi ngày như cô nương khi nãy có nói?
– Phải! Chỉ có hai mươi ngày.
– Nếu trong thời gian đó không tìm thấy giải dược. Liệu...
Nàng nóng nãy ngắt lời :
– Thất khiếu xuất huyết! Chết! Còn liệu với không liệu gì nữa?
– Tại hạ muốn hỏi, liệu có cách nào giúp thời hạn kéo dài?
– Điều đó ư? Có!

– Có! Bằng cách nào?
– Xuống Quỷ Môn quan bảo lão Diêm vương gia hạn tứ kỳ.
Cao Phong đứng lên, chậm rải tiến về phía nàng.
Nghe tiếng bước chân di chuyển, nàng sinh nghi :
– Ngươi định làm gì?
– Tìm lối thoát!
– Tìm lối thoát? Thật ư? sao ngươi không bật hỏa tập lên để dễ tìm?
Cao Phong thở dài :
– Thứ nhất, tại hạ thật không có tà ý, cũng chưa có ý gia hại cô nương. Thứ hai tại hạ chưa từng khinh xuất, có những lời lập thệ giả dối, hỏa tập của tại hạ thật sự đã cạn kiệt rồi.
Nàng làu bàu :
– Đúng là phi lý sử dụng cho đến hết hỏa tập mà không nhận ra? Ngươi đừng tiến lại nữa. Tự ta sẽ tìm lối thoát.
– Cô nương đã bị trúng độc...
– Trúng độc không có nghĩa là mù, là bất lực. Nếu phát hiện có lối thoát ta sẽ gọi ngươi sau.
Cao Phong lùi lại :
– Xem ra cô nương còn đa nghi hơn tại hạ bội phần.
Xoạch!
Hóa ra nàng cũng có hỏa tập. Và bây giờ sau khi bật hỏa tập lên.
Đầu tiên nàng đưa mắt nhìn Cao Phong, sau đó nhún vai :
– Cẩn tắc vô ưu. Đa nghi như vậy ta mới còn mạng sống cho được tận bây giờ. Ngươi... Diện mạo ngươi lúc này là thực hay giả?
Cao Phong lần đầu tiên mỉm cười với nàng :
– Là giả, sao?
– Ngươi dị dung lúc nào? Nếu ta nhớ không lầm trừ khi ngươi chui vào đây cho đến lúc ta lên tiếng gọi đâu có lúc nào ta thấy ngươi dị dung?
Cao Phong nheo mắt :
– Nếu để cho cô nương phát hiện, còn gì là bí ẩn của tại hạ? Đó là lúc cô nương than thở, vì nghĩ tại hạ đã chết. Trong bóng đêm tại hạ cứ âm thầm dung dị.
Nàng kinh ngạc :
– Dị dung không cần ánh sáng, cũng không cần gương soi! Nói vậy thuật di dung của ngươi quá cao minh, đã đạt đến mức xuất thần.
Cao Phong bảo :
– Không có gì qua khổ luyện. Nếu cô nương cứ như tại hạ bỏ công suốt một năm dài để tập cách dị dung, đổi hết diện mạo này qua diện mạo khác, tập cho đến kỳ thuần thục, lảo luyện, ắt cô nương sẽ

được mức dị dung như tại hạ.
Nàng ngưỡng mộ :
– Thảo nào ngươi không dị dung nhanh và tài tình như thế? Nhưng ngươi khổ công như vậy để làm gì?
Cao Phong hắn giọng :
– Tại hạ không nở dối gạt một người như cô nương. Do vậy... Hãy miễn cho tại hạ lời giải thích. Còn bây giờ dường như cô nương không muốn nhanh chóng tìm lối thoát?
Nàng thở dài sườn sượt :
– Tìm để làm gì? Càng lúc ta càng tin ngươi, tin ngươi nói thật và tin ngươi không hề lừa dối ta. Do đó, dù có lối thoát cũng vô ích, ngươi không thể giúp ta giải độc.
Cao Phong cười lạt :
– Cô nương lầm rồi, nhân vật mà tại hạ biết, chắc chắn sẽ có giải dược... Không như cô nương nghĩ, tại hạ chỉ sợ không tìm thấy lối thoát mà thôi.
Nàng ném hỏa tập qua cho Cao Phong, đương nhiên hỏa tập lúc bị ném phải tắt, nhưng nàng biết Cao Phong thế nào cũng chộp được :
– Tuy ta không nói rõ nhưng đó cũng là điểm đang cho ta sợ! Có lẽ ngươi sẽ không tin, để có thể lẻn vào đây bằng lối hậu, ta phải phí nhiều thời gian và công sức mới tạo được lối thông từ nhiều kẻ đá hở nhỏ đến không thể đút lọt một thanh kiếm. Không tin ngươi hãy tự xem xét.
Chộp lấy hỏa tập, Cao Phong bật lên huơ nhẹ một vòng :
– Trên không lối, tìm cách thoát ra theo lối ngoài chỉ là điều vọng tưởng. Tóm lại có tận nhân lực mới tri thiên mệnh. Tại hạ quyết phải tìm lối thoát theo phía hậu.
Cao Phong vượt qua phần nổi của một tảng đá, nơi đã là chỗ ẩn nấp kín đáo cho Tạ Phương Yến khiến cho Cao Phong ngay từ đầu không thể phát hiện.
Lúc đi ngang nàng, Cao Phong nghe nàng gọi :
– Này. Ngươi sợ chết thế sao?
Cao Phong thản nhiên bảo :
– Có cái chết nhẹ tợ lông hồng, cũng có cái chết nặng tợ núi thái. Tại hạ nào sợ chết, chỉ sợ chết không phải lúc.
Nàng động dung :
– Câu nói này trước kia ta từng nói với một gã văn nho yếu đuối gã cũng tự xưng là Cừu Hận, rất tiếc có lẽ gã không thể là ngươi bây giờ.
Cao Phong không nói gì, chỉ chú tâm chú mục vào việc đưa hỏa tạp

đến sát từng khe đá, quyết tìm lối thoát.
Được một lúc, Tạ Phương Yến lại gọi :
– Này!
Không nghe nàng nói gì, Cao Phong quay đầu lại.
– Gì?
Nàng bảo :
– Nếu ngươi không tìm được lối thoát thì sao?
Cao Phong lạnh lùng :
– Nhất định phải tìm thấy!
Nàng nhăn mặt :
– Nhưng ta cứ giả định như thế, ngươi nói đi. Sao nào?
– Nếu vậy! Hà, một khi ta đã tuyệt đường tại hạ dù không cam lòng nhưng cũng phải chịu thôi.
Nàng lại bảo :
– Giả như ngươi đến lúc đó thật, ngươi nghĩ sao, chết với một diện mạo không phải của ngươi thế sao?
Cao Phong cười gượng :
– Tại hạ chưa nghĩ đến điểm này. Vậy ý cô nương là thế nào?
Nàng vờ nói bâng quơ :
– Ai ai cũng có thân hình phụ mẫu. Nếu lúc sống toàn gia đều muốn sum họp, thì có lẽ cùng lúc xuống cữu tuyền cũng phải vậy thôi, ngươi thử nghĩ lại xem, liệu song thân ngươi có nhận ra ngươi qua diện mạo xa lạ đó không?
Hiểu ý, Cao Phong bật cười :
– Không cần phải vòng vo, ý của cô nương là muốn nhìn thấy diện mạo thật của tại hạ?
Nàng bĩu môi :
– Đừng bảo là ta muốn, ta chỉ lo cho ngươi thôi. Chứ về sắc mặt thật hay giả ngươi cũng đâu thể khác người? Cũng đủ ngũ quan, cũng tai mắt mũi vậy thôi.
Cao Phong chợt nghiêm mặt :
– Được! Tại hạ có thể tự hứa một điều, nếu trước khi ngọn hỏa tập này cháy cạn, nếu tại hạ vẫn chưa tìm được lối thoát, thì tại hạ sẽ khôi phục diện mạo thật, chí ít, trước lúc mệnh chung vẫn còn có một người biết rõ tại hạ là ai, lai lịch thế nào, diện mạo ra sao, và người đó sẽ là cô nương.
Nàng cười khúc khích :
– Là ngươi tự hứa lấy đấy nha. Chớ bảo ta miễn cưỡng ngươi hay nài nỉ ngươi.
Nghe nàng cười, Cao Phong thoáng nao nao nhưng cố giấu không

để nàng nhận ra.
Sau đó Cao Phong dùng hỏa tập săm soi tìm.
Được một lúc, nàng chợt lên tiếng :
– Để biết hỏa tập còn cháy được bao lâu, ngươi biết phải làm gì rồi chứ?
Cao Phong không quay đầu lại, vừa mỉm cười vừa đáp :
– Tại hạ nào đâu phải người bội tín, dù là hứa với người hoặc là hứa với bản thân. Tại hạ sẽ lưu tâm không để xảy ra sơ xuất như ngọn hỏa tập của tại hạ. Cô nương cứ yên tâm.
Nàng chống chế :
– Là ta sợ ngươi không đủ thời gian để tìm lối thoát. Còn việc ngươi giữ lời hay không là tùy ngươi, đâu có liên quan gì đến ta.
– Đây rồi!
Nàng giật mình :
– Gì? Có lối thoát ư?
Cao Phong đang ngồi phục tại chân vách đá phía hậu :
– Tuy không chắc chắn nhưng ở khe hở này đích thực là có gió lùa vào. Phải chi tại hạ có vật gì cứng nhọn, một thanh kiếm chẳng hạn?
– Ta có một...
Nàng không nói nữa.
Cao Phong quay phắt lại và tắt hỏa tập :
– Cô nương bảo cô nương có một vật gì?
Nàng hỏi ngược lại :
– Hỏa tập tự tắt hay ngươi tắt?
Cao Phong gắt :
– Tại hạ tự tắt. Tại hạ không quên lời đã hứa, đủ chưa? Giờ đến lượt cô nương có vật gì?
Nàng nạt lại :
– Ngươi tưởng ta có vật gì? Kiếm ư, hay đao? Đâu phải ngươi chưa có dịp quan sát? Nếu ta có đao có kiếm đương nhiên phải thấy, việc gì ngươi phải hỏi?
Cao Phong trầm giọng :
– Tại hạ thừa nhận hai thứ đó cô nương không có. Nhưng chắc chắn cô nương phải. Thủ sẵn một lợi khí nào đó để phòng thân. Nào, vì sinh mệnh của cả hai cô nương nên giao vật đó cho tại hạ.
Cao Phong cau mày :
– Tại hạ không hề có ý thoát thân một mình, cô nương sợ gì chứ?
– Ta không sợ.
– Tại hạ đã hứa là sẽ giúp cô nương giải độc, hay cô nương sợ tại hạ không thủ tín?

– Giải hay không giải ta không cần.
– Cô nương muốn chết?
– Muốn thế nào tùy ta, không việc gì đến ngươi.
Cao Phong thở dài :
– Diện mạo của tại hạ...
– Này! Nãy giờ ta nào có lời gì đề cập đến diện mạo của ngươi. Ngươi khỏi phải bắt quàng như vậy!
Nhưng Cao Phong vẫn nói :
– Cô nương hãy nghe tại hạ nói đã. Tại hạ định thế này...
– Thế nào?
Cao Phong cười thầm, hóa ra nàng ngỗ ngược như vậy, gây khó dễ như vậy vẫn vì chuyện diện mạo thật hoặc giả của Cao Phong. Nên Cao Phong bảo :
– Tại hạ định, nếu phải để lộ diện mạo thật cho ai thấy, chỉ có thể là cô nương, người đầu tiên cũng là cô nương. Huống chi, lối mà tại hạ vừa tìm thấy, đâu có gì chắc chắn đó là lối thoát?
Phải nói như thế nàng mới chịu thổ lộ :
– Đúng là ta có một lợi khí chỉ dùng để phòng thân. Nhưng vì là vật tổ truyền nên ta ngại, không giám giao ra. Nào phải ta muốn làm khó dễ?
Cao Phong thở phào :
– Chỉ cần cô nương nói như thế, tại hạ thà mất mạng, quyết không để mất vật tổ truyền của cô nương. Tại hạ cũng đâu dám nghĩ cô nương muốn gây khó dễ.
Có một vật được nàng ấn vào tay Cao Phong :
– Thanh chùy thủ này rất sắc bén, ngươi phải cẩn thận. Muốn sử dụng, cũng phải mở bao da ra đã.
Cao Phong phì cười :
– Cô nương nhắc nhở rất đúng lúc. Suýt nữa tại hạ nghĩ, sao thanh chùy thủ lại có lớp ngoài mềm mại như vậy?
Không cần bật hỏa rập lên, Cao Phong sau khi nhét bao da của thanh chùy thủ vào bọc áo liền đưa mũi nhọn của thanh chùy thủ vào khe đá đã phát hiện.
Cạch cạch cạch...
Tiến đến từ phía sau, nàng quan tâm :
– Thế nào?
Cao Phong lựa lời giải thích :
– Cũng khó nói! Vì khe đá hẹp, lại khó nạy bật tảng đá nên chưa biết kết quả ra sao. Tuy vậy, tại hạ có cảm nhận, ở phía sau và ở dưới tảng đá dường như là lớp đất mềm...

– Nếu là đất mềm, việc đào một địa huyệt tuy dễ dàng nhưng vị tất chúng ta có đủ thời gian. Đói và khát, đó là thực trạng chúng ta sắp phải đối mặt.
Cao Phong rít qua kẽ răng :
– Khó cũng phải hành động! Tại hạ không tin chưa gì trời đã tuyệt đường tại hạ.
– Chưa gì? Ý ngươi muốn nói ngươi có rất nhiều việc phải làm và tất cả chỉ là bước khởi đầu?
– Đúng vậy! Nhưng vạn sự khởi đầu nan, như việc tại hạ đang gắng sức thực hiện đây cũng vậy.
Cạch cạch cạch...
Chốc chốc, nàng lại hỏi :
– Tiến triển thế nào?
Và nàng chỉ nghe ở Cao Phong có mỗi một lời đáp :
– Khó nói!
Cạch cạch cạch...
Mãi một lúc sau nàng mới nghe Cao Phong đổi cách đáp :
– Có khá hơn.
Hoặc :
– Có thể lay tảng đá được rồi.
Quả nhiên là đất mềm Giờ thì phải đẩy bật tảng đá qua một bên.
Nàng hỏi :
– Liệu được không?
Cao Phong trở lại câu đáp cũ :
– Khó nói!
Sau đó thì :
– Vô ích! Trừ phi...
Nàng hỏi nhanh :
– Sao?
– Phá hủy lớp đất mềm ở dưới, cho tảng đá rơi tụt xuống.
Nàng lo ngại :
– Vậy là tự bít lối?
– Vị tất! Đâu phải chỉ có phía dưới mới là đất mềm? Ở phía sau tảng đá cũng có. Và tại hạ sẽ mở lối thoát từ phía đó.
Phập phập phập...
Đất mềm đào lên được Cao Phong hất qua hai bên.
Được một lúc, Cao Phong bảo :
– Cô nương tìm chỗ nép qua phía khác. Tại hạ cần phải ném đất về phía sau, ở hai bên đã đầy rồi....
Nàng nép qua một bên và hầu như phải tựa hẳn vào một bên người

Cao Phong.
Nàng lí nhí :
– Không còn chỗ cho ta đứng. Ngươi đừng nghĩ khác nha?
Cao Phong không đáp, vì đáp còn dở hơn là không đáp.
Việc đào đất mềm vẫn tiếp tục.
Cho đến một lúc, có tiếng Cao Phong thở phào :
– Đủ sâu rồi! Giờ đến lúc cho tảng đá rơi xuống.
Biết Cao Phong đang vận lực, có làm tảng đá lay động và tự rơi xuống nơi Cao Phong đã đào sẵn, nàng thầm thì căn dặn :
– Ngươi phải cẩn trọng! Có thể đá ở bên trên sẽ rơi xuống, đè phải ta và ngươi.
Cao Phong cố cười thành tiếng, vì đàng dồn lực cho việc bẩy tảng đá :
– Nếu có chuyện bất ngờ xảy ra, tại hạ chỉ ngại là ngại ở phía sau tảng đá. Còn ở bên trên, có cầu cho đá lăn hay cầu cho động thất đổ sụp xuống vị tất được như ý muốn.
Và Cao Phong lại vận lực dể lay tảng đá.
Tảng đá nhích động mạnh dần đến một lúc, Cao Phong hô hoán :
– Rơi này!
Lập tức có tiếng không khí xao động.
Tảng đá rơi!
Vù...
Và tảng đá chạm vào đáy hố đất vừa đào.
Phịch
Nhưng tảng đá không chịu dừng ở đó. Nó lún dần, lún dần.
Cao Phong chợt kêu hoảng :
– Nguy tai! Bên dưới là mạch nước ngầm. Không khéo chúng ta phải rơi vào đó. Nào! Mau lùi lại nào.
Cao Phong lùi.
Riêng Tạ Phương Yến vì đang tựa vào Cao Phong, Cao Phong lùi làm nàng mất chỗ tựa. Nàng rơi xuống và chấp chới.
Cao Phong nhận ra quá muộn, vội chộp vào chỗ nàng vừa đứng.
Nhưng Cao Phong chỉ chộp được một cánh tay nàng đang chấp chới đàng huơ loạn :
Cao Phong vận lực giữ lực.
Đất mềm lúc nãy Cao Phong ném ở hai bên và ở phía sau giờ phản lại Cao Phong.
Muốn giữ nàng lại, Cao Phong phải trụ bộ. Đất dưới chân rã ra, chân trụ của Cao Phong chuội dần.
Biết là nguy, Cao Phong đành dồn lực lần cuối, quyết nhảy lên cao

và lôi nàng cùng lên.
Muốn vậy, Cao Phong phải trụ bộ nhiều hơn, mạnh hơn.
Kết quả, đất ở hai bên và ở phía sau, do lúc nãy Cao Phong ném lên thành đống, giờ bỗng đồng loạt đổ xuống.
Và...
Cả hai cùng rơi, rơi vào chỗ tảng đá lúc nãy đã rơi và hiện đã lún mất hút về phía dưới.
Phía dưới, đó là nơi Cao Phong không hề nghĩ đến, rằng sẽ có điều bất ngờ xảy ra...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 21
Thảm trạng ở Cổ Thạch quan

– Thoát rồi!
Với thanh chủy thủ vừa tình cờ cắm đúng một vào khe đá, Cao Phong nhờ đó vừa giữ được thân hình vừa cố nâng thân thể mảnh mai của Tạ Phương Yến lên cao để cả hai không bị dòng nước ngầm cuốn trôi, đồng thời để nàng có dịp bình tâm sau mộtlúc lâu lâm vào cảnh hoảng loạn.
Không nghe nàng đáp, Cao Phong lại lên tiếng :
– Theo dòng nước này nhất định chúng ta sẽ có lối thoát, hoặc một dòng suối một ghềnh thác nào đó. Chờ tại hạ nghỉ một lúc cho lại sức chúng ta sẽ đi. Và lần này, đương nhiên tại hạ sẽ không để dòng nước cuồng loạn cuốn trôi, cô nương cứ yên tâm.
Nàng vẫn không một lời hồi đáp.
Nghĩ ngay đến chuyện bất ổn, Cao Phong vội thu người lên cao, tỳ toàn thân vào điểm tựa duy nhất là thanh chủy thủ, cũng may đã cắm vững chắc vào khe đá.
Sau đó, Cao Phong tìm cách đưa mặt Tạ Phương Yến đến thật sát. Nàng vẫn đang hô hấp, may quá, có lẽ vì bị dòng nước hung hãn dập vùi và nhiều phen nhấn chìm, nàng quá hoảng sợ nên hôn mê thế thôi, sinh mạng vẫn chưa đến nỗi nào ngoại trừ độc chất Tuyệt Mệnh sa vẫn tiềm tàng và chực chờ hủy diệt nàng.
Cao Phong lại loay hoay một lúc để sửa lại tư thế nâng giữ nàng. Phải nâng đầu lên cao, chí ít là cao khỏi mặt nước, Cao Phong chỉ yên tâm khi rốt cuộc cũng thực hiện được điều này, dù chỉ bằng một

tay, do tay còn lại vẫn luôn bám giữ vào thanh chủy thủ.
Phóng tầm mắt nhìn theo dòng nước, nhìn để nghe, để đoán, vì kỳ thực Cao Phong nào có nhìn thấy gì khi bao phủ xung quanh chỉ toàn là bóng tối thâm u.
Nước vẫn chảy xiết nhưng dường như xa thật xa phía trước đã có tiếng nước dội vào đá vọng về.
Ghềnh thác, đó là điều tuy Cao Phong có nghĩ đến, nhưng vào lúc này lại không hề mong đợi.
Rơi theo ghềnh thác, một mình Cao Phong thì không ngại. Bởi chỉ cần đừng hoảng loạn, đừng quá đụng sức chống chọi lại sức mạnh vô biên của ghềng thác tuôn đổ, trái lại chỉ cần nương theo nó, lấy sức của nước làm sức của mình, một mình Cao Phong vậy là thoát.
Nhưng hiện tại Cao Phỏng phải gìn giữ sinh mạng cho Tạ Phương Yến, bằng mọi giá phải gìn giữ, và là một Tạ Phương Yến đã hôn mê bất động, muốn cả hai cùng thoát hiểm quả không phải điều dễ dàng.
Không dễ cũng phải thực hiện, khó đến mấy cũng phải mạo hiểm, Cao Phong chầm chậm hít vào một hơi thật dài, thật đầy và từ từ thu thanh chủy thủ về.
Thanh chủy thủ rời khe đá, lực giữ lại không còn, uy lực của dòng nước vậy được dịp biểu dương sức mạnh, tác động vào Cao Phong, cuốn Cao Phong đi.
Ào...
Không như lúc mới rơi vào dòng nước ngầm, Cao Phong và Tạ Phương Yến do không lường trước, không chuẩn bị trước nên mất thế chủ động, lần này dòng nước tuy vẫn chảy hung hãn nhưng đâu thể gây hoảng loạn, gây nguy hiểm cho Cao Phong.
Lợi dụng sức nước đẩy, Cao Phong chỉ cần giữ sao cho bản thân không bị nước nhận chìm hoặc cuộn xoáy, cũng luôn giữ cho đầu của Tạ Phương Yến ở trên cao, việc di chuyển vậy là dễ dàng, không tổn hao sức lực.
Chỉ thỉnh thoảng, để đừng trôi quá nhanh, dễ mất thế chủ động, Cao Phong mới phải nhờ vào thanh chủy thủ. Cắm loạn vào vách đá hai bên, tìm chỗ để thanh chủy thủ có thể cắm vào, giữ thân hình lại thoát sức cuốn của nước. Sau đó, mọi việc thế là bắt đầu trở lại
Cùng với tiếng nước dội vào đá vang đến tai, càng lúc càng lớn, ánh sáng mờ nhạt từ phía trước cũng bắt đầu lọt vào mục quang của Cao Phong.
Đã đến chỗ dòng nước ngầm phải lộ mình hoàn toàn dưới ánh dương quang, cũng là thời điểm phải chống chọi với ghềnh thác sắp xảy đến cho Cao Phong.

Thu cất thanh chủy thủ vào người, sau đó Cao Phong ngoài việc vòng tay ôm thật sát Tạ Phương Yến vào người thì chỉ còn biết buông lỏng toàn thân, không vận lực, không phản kháng, phó thác tất cả cho số mệnh, chấp nhận uy lực thượng thừa của dòng nước càng lúc càng chảy xiết.
Thật nhanh, ánh sáng không đến thì thôi, một khi đã đến thì ngập tràn, cũng như toàn bộ thân thể của cả hai đang bị nước ở ghềnh thác ngập tràn hoàn toàn.
Nước tuôn đổ, cả hai cũng tuôn đổ. Nước rơi xuống nhanh thì cả hai cũng rơi xuống nhanh.
Cao Phong đã lường trước nên chấp nhận, miễn sao thân thể của cả hai đừng bị vỡ vụn, như nước ở ghềnh thác lúc rơi xuống chân đá cũng phải vỡ vụn.
Và Cao Phong đã định tâm, đến lúc tối hậu sẽ có phản ứng thích hợp. Còn bây giờ thì cứ chờ đã.
Chợt, mục quang của Cao Phong bỗng chạm vào sắc diện Tạ Phương Yến.
Nàng tái nhợt đến thảm.
Chưa đúng, nàng có diện mạo tím tái thì đúng hơn.
Không ổn rồi, Cao Phong thầm kêu, không thể duy trì thêm nữa tình trạng quá nguy hiểm này cho Tạ Phương Yến.
Đưa mắt lướt nhìn khắp nơi.
Đối diện ghềnh thác là một cội cây cao to. Rất tiếc, khoảng cách từ ghềnh thác đến thân cây lại xa đến mười trượng, một khoảng cách hoàn toàn vượt quá năng lực của Cao Phong.
Khoan đã, có một nhánh cây đủ lớn chợt vươn ra từ cội cây nọ. Vậy là khoảng cách chỉ còn bảy hoặc tám trượng, vẫn quá tầm sức của Cao Phong.
Có rồi, theo dòng nước đang tuôn đổ, chếch về phía bên tả là một mỏm đá vẫn may chưa bị nước phủ kín.
Đó là cứu cánh duy nhất cho Cao Phong lúc này.
Nào, hoặc ngay bây giờ hoặc không còn cơ hội nào nữa.
Vút!
Nương theo sức cuốn của nước, lấy sức nước làm sức mình, Cao Phong như Lý ngư đả đỉnh chợt quẫy người bật hướng về phía có mỏm đá.
Hít một hơi dài thanh khí, cho toàn bộ chân lực vận khởi, Cao Phong san sàng cho lần chạm chân vào mỏm đá.
Dồn toàn bộ chân khí xuống hạ bàn, Cao Phong giẫm hai chân lên mỏm đá.

Cao Phong nhún mình xuống và lập tức đưa chân khí ngược lên thượng bàn.
– Đi!
Chân khí dồn nén, được thoát ra một phần thành tiếng hét cực lớn va đầy quyết tâm. Toàn thân Cao Phong vậy là bật lao như được ai đó bật cung xạ tiễn, lao vút về phía có tàng cây, phần gần Cao Phong nhất có từ nhánh cây vươn ra nọ.
Cao Phong tính đúng, đà lao xuống mỏm đá không hề bị bỏ phí, đã được cộng vào đà lao đi cũng từ mỏm đá, hợp lực này vừa đủ cho Cao Phong vượt qua khoảng cách bảy trượng.
Sắp đến gần nhánh cây, cảm nhận nhánh cây khó chịu nổi nếu bất ngờ có trọng lượng của cả hai người cùng lúc dồn vào, Cao Phong vội lập lại những đông tác vừa thực hiện. Là đưa chân khí xuống hạ bàn, nhún mình khi chạm vào tàng lá không mấy dầy của nhánh cây, sau đó bật tung lên cao.
Rắc...
Nhánh cây bị gãy, nhưng trước đó nó vẫn kịp giúp Cao phong, tại chỗ cho Cao Phong mượn lực khi bắt đầu đẩy chân khí lên thượng bàn :
– Lên!
Chân khí lại thoát ra một ít, tạo thành tiếng quát đanh gọn vừa được Cao Phong phát ra.
Chiều cao của cội cây thu ngắn dần, ngược lại với thân hình của Cao Phong càng lúc càng lên cao.
Xào...
Xuyên qua tán lá dầy, nhân đó, Cao Phong xả khí, trụ vững thân hình ở giữa tàng cây.
Xong! Thoát hiểm! Bây giờ là lúc lo lắng cho Tạ Phương Yến.
Cao Phong cố nấn ná giữa tàng cây độ nửa tuần trà, sau đó, đặt nàng lên lưng, Cao Phong cõng nàng nhảy từ tàng cây nhảy xuống.
Vù...
Chợt....
– Úy! Lúc nãy diện mạo của ngươi rất tuấn tú, sao bỗng chốc lại hóa ra khó coi thế này?
Đó không phải là thanh âm của Tạ Phương Yến.
Thứ nhất, thanh âm đó là của nam nhân. Thứ hai, thanh âm phát ra từ nơi nào đó ở phía vách đá, không phải ở phía sau lưng Cao Phong và Tạ Phương Yến đang yên vị. Thứ ba, lúc nấn ná ở tàng cây, lúc dị dung để biến đổi diện mạo, Cao Phong vẫn quan sát và vẫn biết nàng cứ hôn mê trầm trầm, nàng làm gì có điệp nhận ra có sự

biến đổi diện mạo ở Cao Phong.
Cao Phong xạ mắt nhìn về phía vách đá, là vách đá đối diện với phía vẫn có ghềnh thác tuôn chảy.
Thấy rồi nửa kín nửa hở ở một động khẩu lưng chừng vách đá, đó là một đạo nhân vận đạo bào trắng như tuyết, rất dễ nhận thấy đo sắc phục khá tương phản với màu xám xịt của đá.
Đạo bào trắng rõ rồi, Cao Phong vậy là đoán ra xuất xứ lai lịch của đạo nhân. Đó là chưa kể lời phát thoại lúc mới rồi của đạo nhân không được phù hợp lắm với lời lẽ phát ra từ một bậc thanh tu.
Một đạo nhân không thể tùy tiện bảo diện mạo của ai đó là tuấn tú, càng không thể chưa gì đã khinh bỉ, chê bai một diện mạo khó coi, khó nhìn của người lần đầu tiên gặp mặt.
Một đạo nhân không đủ tư cách là một đạo nhân, đó chỉ có thể là...
Vút!
Cao Phong dịch chuyển phương vị, lại bật cao lên và bất ngờ hiện thân trước mặt gã đạo nhân nọ :
– Đạo hiệu của đạo trưởng họ Thạch là gì.
Đạo nhân tròn mắt :
– Ngươi nhận ra ta là người của Cổ Thạch quan? Ngươi là bằng hữu? Vậy cứ gọi ta là Thạch Bạch.
Cao Phong trầm giọng :
– Ở Cổ Thạch quan, nam thì có đạo hiệu bắt đầu bằng chữ Thạch, chữ Cổ dành cho nữ. Thạch Bạch ngươi là sư huynh hay sư đệ của Cổ Tuyết?
Đạo nhân Thạch Bạch thoáng nghi ngại :
– Ngươi quen biết Cổ sư tỷ? Giữa hai người phải chăng vì quen nhau nên đã có tình ý?
Cao Phong sa sầm nét mặt :
– Vì sao ngươi hỏi ta như thế?
Gã lùi lại :
– Vậy là đúng rồi! Thảo nào Cổ sư tỷ cứ khăng khăng không thuận tình gá nghĩa phu thê cùng Thạch Hạc đại sư huynh như sắp đặt của Quan chủ sư phụ! Hóa ra tâm tư của Cổ Tuyết sư tỷ từ lâu gửi cả cho ngươi, một kẻ có diện mạo tuấn tú hơn Thạch Hạc đại sư huynh bội phần?
Cao Phong chợt thở dài :
– Nếu là vậy, ta nào biết nói gì hơn. Mà này, sao ngươi đứng ở đây một mình?
Gã có sắc mặt nghi ngờ :
– Ta có nhiệm vụ canh phòng phía hậu Quan, phải chăng ngươi có ý

xâm nhập và dò xét Cổ Thạch quan ta?
Cao Phong đưa tay lên vỗ trán :
– À! Ra là ngươi đang cảnh giới. Vậy đã đến lúc đổi phiên rồi sao? Có người đang đi đến gần kìa.
Nghe vậy, gã nửa muốn quay lại nhìn nửa không muốn :
– Sư phụ và toàn thể thúc bá đang mật nghị bên trong. Nào đã đến lúc ta được đổi phiên?
Cao Phong mỉm cười, lần này cố tình chỉ tay về phía sau gã :
– Ngươi không tin cũng không được. Nhìn kìa!
Gã quay lại nhìn.
Cao Phong nhẹ nhàng tiến đến gần gã.
– Hự!
Gã kêu và khuỵu xuống.
Cao Phong vội đặt Tạ Phương Yến xuống, cho dựa nửa người vào vách đá, sau đo lôi hình hài bất động của gã Thạch Bạch qua một bên, tìm chỗ giấu.
Chợt...
– Thạch Bạch! Việc cảnh giới thế nào? Ngươi không được sơ thất đấy.
Cao Phong nhíu mày tức bực. Nhưng Cao Phong vẫn phải lên tiếng nếu không muốn kẻ nào đó vừa lớn tiếng hỏi vì nghi ngờ phải hăm hở chạy đến dò xét, bởi y hỏi nhưng không có ai đáp lại Cao Phong cố giả giọng gã Thạch Bạch :
– Ta biết rồi. Sẽ không có sơ thất đâu.
Nhưng vẫn có một tình huống vì Cao Phong không biết nên không lường trước :
– Thạch Bạch! Theo môn quy, vì ngươi không tôn trọng, không gọi ta là sư huynh như mọi lần, ta phải xử phạt ngươi thôi.
Cao Phong chán ngán, đành vất gã Thạch Bạch qua một bên để nhanh nhẹn đặt Tạ Phương Yến lên vai.
Sau đó, Cao Phong lẳng lặng tụt người xuống theo vách đá.
– Ôi Thạch Bạch! Ai hạ thủ ngươi thế này? Hay vì sợ ta xử phạt, ngươi cố tình giả vờ?
Cao Phong hài lòng vì vẫn kịp thoát khỏi tầm mắt của kẻ tự dưng đến. Chỉ có điều đáng tiếc là Cao Phong vẫn chưa kịp xóa bỏ dấu vết, dễ dẫn đến nghi ngờ là ở trên động khẩu kia vừa có sự biến nảy sinh.
Đã lỡ rồi Cao Phong đành tiếp tục tụt ngươi xuống càng nhẹ nhàng càng êm thấm càng tốt.
Chợt...

– Hừ! Quả nhiên Thạch Bạch đã bị địch nhân bất ngờ hạ thủ. Không khéo việc mật nghị đã bị người phát hiện?
– Ai dám lẻn đến đây để hạ thủ, đại sư huynh? Không phải chính đại sư huynh đã hạ thủ, vì bấy lâu nay Thạch Bạch vẫn bênh Cổ Tuyết này?
Cao Phong lại nhíu mày, không ổn rồi, ngoài một người vừa phát hiện có sự biến xảy ra, chính là Thạch Hạc đại sư huynh của Thạch Bạch, giờ lại xuất hiện thêm Cổ Tuyết.
Cao Phong nào ngại cho dù có bị hai nhân vật này phát hiện, bất quá, hoặc là động thủ hoặc cứ bỏ chạy là cùng, cho dù đích thân Quan chủ Cổ Thạch quan có mặt vẫn không ai làm gì được Cao Phong. Chỉ tiếc, bên mình Cao Phong lại còn có Tạ Phương Yến, động thủ hay chạy, hai biện pháp này đều có phần bất lợi cho Cao Phong.
Đành ẩn nhẫn một lúc vậy, Cao Phong thu người, nép sát vào vách đá, nơi bị hõm vào sâu nhất.
– Cổ Tuyết muội chớ ngờ oan cho ta. Thủ pháp đã hạ thủ Thạch Bạch, muội thử nhìn xem, nào phải là thủ pháp của Cổ Thạch quan chúng ta?
– Muội không cần nhìn cũng có thể đoán đó là do đại sư huynh hạ thủ. Ngoài lý do như muội vừa nêu, chẳng phải gần đây đại sư huynh đã được thất thúc truyền thụ cho bí kỹ sao? Đại sự huynh nên thẳng thắn thừa nhận thì hơn.
– Tại sao ta phải thừa nhận một việc ta không hề làm? Cổ Tuyết muội! Muội căm ghét ta thế nào cũng đước nhưng chuyện này muội phải tin ta. Đã có kẻ lẻn hạ thủ Thạch Bạch, và kẻ đó nhất định là có ý đồ lẻn dò xét việc mật nghị của sư phụ và chư vị thúc bá. Ta phải cấp báo ngay kẻo muộn.
– Đứng lại! Đại sư huynh đi rồi, mọi tội lỗi ắt sẽ bị đại sư huynh đổ trút lên đầu muội. Dù có trăm miệng muội cũng không thể phân biện một khi cạnh muội là thảm ngộ của Thạch Bạch và muội hiện làm sư phụ tức giận.
– Vậy muội muốn sao? Ta đi, muội không tin. Nhưng để muội đi, ta càng không tin. Biết đâu muội không nhân dịp này đổ vấy tất cả cho ta, khiến hôn sự giữa ta và muội vốn được sư phụ chấp thuận nay sẽ bị thu hồi.
– Lại chuyện hôn sự? Đại sư huynh? Muội đã nói rồi, muội không hề chấp thuận luôn sự này, dù là với đại sư huynh nay với bất luận ai khác.
– Ta chỉ thuận miệng nhắc đến thôi! Vào lúc này, chuyện bất ổn đang

xảy ra, ta còn tâm trí đâu để nghĩ đến hôn sự. Hãy lo chuyện trước mắt đã. Ta hoặc muội, hoặc cả hai, cần phải cấp báo ngay cho sư phụ.
– Muội sẽ đi! Nơi này vẫn cần người cảnh giới, trách nhiệm đó đương nhiên phải do đại sư huynh cáng đáng.
– Chậm đã! Muội không tìm cách đổ tội cho ta chứ?
– Muội không đổ tội cho ai cả. Chuyện thế nào, muội bảo thế ấy. Tội về ai, sẽ do đích thân sư phụ định đoạt.
– Vậy sao được? Tính khí sư phụ thế nào, hẳn muội phải rõ hơn ai hết. Chỉ cần nghe và biết có người hạ thủ Thạch Bạch, mọi giận dữ của sư phụ trước tiên sẽ trút lên người có trách nhiệm cảnh giới, và người đó sẽ là ta, sẽ là đại sư huynh ta.
– Đã biết rõ như vậy sao lúc này đại sư huynh cứ nằng nặc bảo muội phải lưu lại? Hóa ra đại sư huynh cũng muốn nhân dịp này trừng phạt muội, vì muội không thuận gá nghĩa cùng đại sư huynh?
– Ta không hề có ác ý đó. Ta chỉ lo cho toàn cục. Không như muội, muội chỉ lo cho bản thân muội.
– Đại sư huynh lo cho toàn cục? Muội tin được sao, một khi chính mắt muội thấy chỉ có một mình đại sư huynh bên cạnh thân hình bất động của Thạch Bạch? Ta không phải hạng đê tiện hạ lưu như muội nghĩ.
– Vậy thì ai? Ai đê tiện? Ai hạ lưu? Dường như đại sư huynh muốn ám chỉ muội? Có gì mà đại sư huynh phải ngập ngừng? Nếu đây là lần đầu tiên đại sư huynh thóa mạ ra miệng, có lẽ bấy lâu nay đại sư huynh vẫn ngấm ngầm thóa mạ như thế. Cũng không sao, muội tự biết muội hạ lưu, muội đê tiện. Đã vậy, sao đại sư huynh vẫn muốn cùng kẻ đê tiện, kẻ hạ lưu này kết nghĩa phu thê?
– Ta...
– Đại sư huynh thương hại? Đại sư huynh muốn cứu vớt một kẻ đã lỡ xuống bùn, muốn rửa sạch mọi nhơ bẩn cho kẻ đó? Hay đại sư huynh miễn cưỡng phải tỏ thái độ hào hiệp để lấy lòng sư phụ, để được sư phụ chân truyền toàn bộ tuyệt học?
– Ta không miễn cưỡng. Ta thật tâm với muội. Bấy lâu nay, vì tự biết ta không xứng với muội, nên chỉ ta dám chôn chặt vào lòng mọi tình ý của ta dành cho muội. Nào như muội, muội nào có chút hoài niệm về ta? Chỉ khi được sư phụ đề xuất về hôn sự, ta mới...
– Đại sư huynh nói dối! Sự thật thì, đại sư huynh đã biết tất cả đúng không? Đâu phải bỗng dưng sư phụ đề xuất chuyện hôn sự này vơi đại sư huynh?
– Ta...

– Đại sư huynh không cần giấu không cần tự dối lòng. Đại sư huynh đã biết tất cả!
– Ta...
– Hà... Đại sư huynh càng che giấu càng, khiến muội khó xử khó quyết định. Bây giờ thì thế này vậy, nếu đại sư huynh chịu thú nhận những gì đại sư huynh đã biết về muội, có lẽ muội sẽ chấp nhận hôn sự với đại sư huynh.
– Muội nói thật?
– Thật!
– Vậy ta nói. Đó là....! Mà thôi, ta nghĩ thà không nói còn hơn, nói ra chỉ thêm đau lòng.
– Đại sư huynh không muốn hôn sự sẽ xảy ra?
– Ta muốn, lúc nào ta cũng muốn. Chỉ có điều, muội đừng miễn cưỡng ta phải nói rõ sự thật chối tai.
– Sự thật gì?
– Là muội...
– Sao?
– Hừ. Vậy ta nói. Miễn muội đừng vì thế mà để tâm, chuyện gì đã qua hãy để nó qua..
– Là chuyện gì?
– Là muội đã thất thân cùng sư phụ.
– Đại sư huynh...
– Ta không muốn nói, không muốn nghe, cũng không muốn nhìn thấy gì cả. Nhưng từ khi trở về Tung Sơn, hai năm trước, ta phát hiện sư phụ luôn nhìn muội bằng ánh mắt không phải của sư phụ dành cho nữ đệ tử. Mà đó là cái nhìn ngưỡng mộ, cái nhìn chỉ muốn chiếm hữu. Ta đang nặng lòng với muội, ta quan tâm đến muội, đó là lý do ta phải phát hiện hành vi cục súc của sư phụ, lúc sư phụ chiếm đoạt, dày vò muội. Ta hận, ta ẩn nhẫn, vì biết một khi để lộ, ta ắt bị sư phụ sát hại. Cứ thế, ngày càng ngày ta càng nhìn thấy muội héo hắt dần, ta xót xa cho thân phận muội. Đôi lúc, ta nảy ý tưởng sẽ cùng muội đi thật xa, đi đâu cũng được, miễn là muội đừng mãi xa biến thành thú tiêu khiển của sư phụ mỗi khi sư phụ thèm muốn. Ta...
– Đại sư huynh thật sự muốn như thế, muốn đưa muội khỏi chốn bùn nhơ.
– Bất luận lúc nào, thời điểm nào hễ muội ưng thuận cùng ta ly khai, ta sẽ đưa muội đi.
– Đại sư huynh còn quên một điều.
– Điều gì?
– Đại sư huynh hận, muội cũng hận. Nhưng đi để quên hận là điều

muội chưa hề nghĩ tới.
– Muội báo hận? Đối đầu với sư phụ là tự sát, muội không biết thế sao?
– Nghĩa là đại sư huynh không dám?
– Ta...
– Đại sư huynh luôn như thế, luôn thiếu quyết đoán như thế. Đó là lý do muội dù là liếp hoa tàn nhụy rữa nhưng vẫn không cam tâm chấp thuận chuyện hôn sự với đại sư huynh.
– Không phải! Chỉ cần muội nhận lời thì ta, dù muội có bảo nhảy vào vạc sôi chảo lửa ta vẫn không từ.
Vô tình được nghe một câu chuyện quá ư bi thảm, quá ư phũ phàng, Cao Phong mải nghe nên quên mất việc phải tìm cách lẻn đi.
Và diễn biến của câu chuyện đã dẫn đến một chiều hướng càng khiến Cao Phong khó thể lẻn đi hơn.
Đó là lúc Cao Phong nghe thanh âm của lão Quan chủ quát lên vang dội :
– Giỏi cho câu nhảy vào vạc sôi chảo lửa vẫn không từ. Thạch Hạc! Ngươi đáp nghĩa sư phụ thế ư?
Có tiếng Thạch Hạc thảng thốt :
– Sư phụ...
Lại có tiếng Cổ Tuyết phẫn hận :
– Đại sư huynh! Nếu đại sư huynh thật sự có thành ý, đây là lúc đại sư huynh phải giúp muội. Dâm lão khả ố. Ta quyết liều chết với lão.
Cao Phong thoáng phân vân khi nghe thanh âm của lão Quan chủ gầm quát :
– Dám tạo phản, nghiệt đồ phải chết Đỡ!
Vù... Ầm!
Nương theo mấy loạt chấn kình, Cao Phong lặng lẽ đưa Tạ Phương Yến rơi đi.
Trên động khẩu, vì toàn bộ sự việc đều bại lộ, Thạch Hạc đành liên tay liên thủ với Cổ Tuyết, đương đầu một cách vô vọng với một nhân vật từng là sư phụ của cả hai.
Vù... Ầm!
Ào... Ầm!

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 22
Quỷ môn

Đang chuẩn bị quật ra một chiêu tối hậu nhằm lấy mạng Thạch Hạc, Cổ Tuyết, hai phản đồ, lão Quan chủ bỗng gọi giật giọng :
– Ngươi là ai? Sao dám đường đột xuất hiện? Lại còn đến gần Thạch Bạch, đệ tử ta? Mau đứng lại?
Một nhân vật vô danh, diện mạo đen sạm vì nắng gió dãi dầu, vẫn ngang nhiên đi thoăn thoắt về phía Thạch Bạch, một đạo nhân không hiểu sao cứ nằm im bất động.
Chỉ khi nhân vật nọ đoạt được thanh đao, vốn của đạo nhân Thạch Bạch nọ, y mới chịu đưa mắt nhìn lão Quan chủ :
– Một kẻ tồi bại như lão, mỗ được lệnh Diêm vương đến thu hồi mạng sống. Hãy tự vệ đi!
Vừa nói, y vừa lăm lăm đại đao, tiến đến gần lão Quan chủ.
Lão Quan chủ quắc mắt :
– Chính ngươi phải tự vệ thì có. Nhưng trước hết hãy xưng danh.
Y nâng đại đao lên, cho dù đại đao vốn nặng, y vẫn nâng lên từ từ :
– Nghe rõ đây! Mỗ được mệnh danh là Diêm La Nhân. Và chiêu đao này được gọi là Diêm La Đoạt Hồn.
Lão Quan chủ vụt tròn mắt :
– Chiêu đao của ngươi...! Thế khởi dao của ngươi sao lại giống thế kiếm ta từng mục kích?
Y bật cười :
– Giống là phải! Vì cả hai vốn là một. Tiếp đao!
Vù...
Lão Quan chủ giật mình, nhảy tạt qua một bên :
– Không phải! Chiêu kiếm kia vốn là tịnh chế động, không như ngươi chưa gì đã động.
Do lão nhảy qua một bên, vô tình đứng cách xa Thạch Hạc và Cổ Tuyết.
Y chợt kêu :
– Hai ngươi còn chờ gì nữa chưa chạy? Mau!
Vỡ lẽ Thạch Hạc và Cổ Tuyết hốt hoảng bỏ chạy, không kịp có lấy một lời đáp tạ.
Vút! Vút!
Lão Quan chủ cũng hiểu ra :
– Ngươi thật to gan, dám giở trò để hai kẻ phản đồ tẩu thoát! Ngươi phải nạp mạng Vù...
Nhưng ngay khi lão xuất kình, nhân vật nọ chợt cười :
– Đã bảo hai chiêu vốn là một, sao chưa gì lão đã vội chớp đông. Lão không nhớ bài học lần trước, tịnh chế động là thế nào ư? Thật

đáng tiếc cho lão. Đỡ!
Vụt!
Lão Quan chủ nhanh tốc bật lùi, chỉ suýt nữa đã bị đại đao chém rụng cánh tay :
– Ra là ngươi, lão nhân già yếu độ nào? Hãy đỡ Độc Sát Chưởng của ta!
Vù...
Nhưng, chỉ trong thoáng mắt, nhân vật nọ đã lùi xa, và lùi gần như sắp rớt ra ngoài động khẩu :
– Lão trúng kế của mỗ rồi. Lần này đành tạm biệt vậy! Hẹn lần sau sẽ bồi tiếp lão nhiều hơn. Ha...ha...
Vừa cười, y vừa ném mạnh đại đao về phía lão Quan chủ, còn hai chân thì thần tốc bật lao đi, ly khai khỏi động khẩu.
Vút!
Phẫn nộ, lão Quan chủ lập tức đuổi theo :
– Ngươi chạy đâu cho thoát?
Vút!
Nhân vật nọ sau một lúc lâu để cho lão Quan chủ bám đuổi, bỗng cước lực vụt tăng nhanh :
– Đuổi như thế đủ rồi! Giờ xin cáo biệt..Ha...ha...
Lão Quan chủ đến lúc này mới hiểu, lão đã bị đối phương dẫn dụ, cố tình kéo dài thời gian, để Thạch Hạc, Cổ Tuyết có dịp chạy thật xa.
Lão bật gầm lên để hả giận :
– Cừu Hận! Ta biết ngươi chính là Cừu Hận! Được, cừu này do ngươi gây ra, hận này ngươi phải chuốc lấy.
Nhưng nhân vật vô danh nọ đã mất dạng.
* * * * *
Định dùng thuật dị dung để biến dối diện mạo của Tạ Phương Yến, Cao Phong vẫn trong lốt giả dạng thành nhân vật vô danh chợt ngoảnh đầu nhìn về một phía :
– Ai?
Hai đạo nhân, một nam một nữ, trong đạo bào màu trắng giờ đã lấm lem chợt từ chỗ ẩn nấp bước ra.
Cao Phong cau mặt khi thấy cả hai chợt phục người xuống, lúc họ hãy còn xa Cao Phong những hai trượng.
Cả hai cùng mở miệng :
– Ân công! Phùng Xuyên và Âu Dương Thúy xin được đáp tạ đại ân.
– Ân công đã giúp xin giúp cho trót. Hoặc thu nhận tiện nữ cùng Phùng đại ca làm gia nô cho người, hoặc vạch đường để vượt bến mê. Mong ân công mở lượng hải hà.

Cao Phong thở ra :
– Đứng lên đi! Tại hạ hiểu ý nhị vị rồi. Việc thu nhận biết tất phải nhắc đến vì tại hạ tự lo cho bản thân còn chưa xong. Còn việc thứ hai, được, nếu nhị vị muốn, tại hạ sẵn sàng chỉ điểm thuật dị dung cho nhị vị.
Đạo nhân nam kinh ngạc :
– Tâm cơ của ân công quá mẫn tiệp. Thúy muội chưa kịp giãi bày đã bị ân công đoán biết như nhìn vào lòng bàn tay. Thật đáng ngưỡng mộ.
Cao Phong xua tay :
– Một lần nữa, nhị vị đứng cả lên cho. Hà! Còn việc đoán biết đâu có gì khó. Thứ nhất, thế nào nhị vị cũng nghe tiếng gầm thét lúc mới rồi của lão Quan chủ. Vậy là nhị vị đều biết ai là Cừu Hận và tại sao diện mạo của tại hạ đã đổi khác. Thứ hai, nhị vị nấp quá kín, khiến tại hạ không thể phát hiện, và nhị vị vậy là có dịp thấy tại hạ định làm gì trên khuôn mặt tái nhợt của cô nương này. Chính sự xuất hiện quá đúng lúc của nhị vị, cộng với lời lẽ của Cổ Tuyết, tại hạ đoán ngay nhị vị muốn gì. Hóa ra Cổ Tuyết có tính danh thật là Âu Dương Thúy, và nhân huynh, Thạch Hạc chính là Phùng Xuyên.
Phùng Xuyên thở dài :
– Đã lâu rồi mới được dùng lại tính danh do thân sinh phụ mẫu ban cho, Phùng Xuyên thoạt nghe vẫn còn bỡ ngỡ.
Thấy Cổ Tuyết - Âu Dương Thúy mấp máy môi định nói, Cao Phong lập tức ra hiệu và ngăn lại :
– Lúc này chưa phải lúc hàn huyên hoặc rảnh rỗi để hỏi han, thời gian đã cấp bách, muốn am hiểu thuật dị dung, ngay lúc này xin nhị vị hãy chú tâm.
Dứt lời, sẵn trên tay đã có những vật dụng cần thiết, Cao Phong vừa dị dung cho Tạ Phương Yến vừa giảng giải cách thức dị dung.
Chỉ một thoáng sau, Cao Phong không những làm cho vẻ mặt tái nhợt của Tạ Phương Yến đổi thấy nét mặt bình lặng của người đang giấc ngủ say, mà còn biến đổi thành diện mạo khác.
Sau đó, Cao Phong bảo Phùng Xuyên :
– Tuy cấp bách nhưng đối với việc này phải cẩn trọng, nhân huynh thử vận dụng những gì tại hạ vừa chỉ điểm để thay đổi diện mạo cho Âu Dương cô nương. Nếu có sai, tại hạ vẫn kịp sửa lại.
Phùng Xuyên trước khi nhận lời bỗng nói :
– Quấy rầy ân công như thế này thật không phải, nhưng ân công bận phải chăng vì lo lắng cho bệnh trạng của nàng?
Cao Phong đáp :

– Trong một lúc ngắn khó thể nói hết được. Tóm lại, nàng bị như thế này là vì trúng phải Tuyệt Mệnh sa.
Đang được Phùng Xuyên dị dung, Âu Dương Thúy chợt kêu :
– Là Tuyệt Mệnh sa của Thần Bí cung?
Phùng Xuyên kinh ngạc :
– Muội biết ư?
Vừa để cho Phùng Xuyên dị dung tiếp, Âu Dương Thúy vừa giải thích :
– Lúc nãy muội vô tình lẻn nghe sư phụ, lão Quan chủ khả ố cùng những nhân vật kia mật nghị. Họ có đề cập đến chất độc này.
Cao Phong quan tâm :
– Giang hồ Thất sát không phải ngẫu nhiên đề cập đến. Âu Dương cô nương nghe như thế nào?
Âu Dương Thủy thoáng nhăn mặt để cố nhớ lại, làm cho Phùng Xuyên dị dung hỏng một chỗ, phải sửa lại.
Âu Dương Thúy đáp :
– Có ngẫu nhiên hay không tiện nữ không biết. Nhưng dường như họ có nói, những nhân vật nào không sớm đầu phục Thần Bí cung, trước sau gì cũng bị Tuyệt Mệnh sa lấy mạng.
Cao Phong hỏi vội :
– Như vậy phải hiểu Giang hồ Thất sát đã đầu phục Thần Bí cung. Hoặc phải hiểu họ mật nghị để bàn cách đối phó vì đã bị Thần Bí cung dùng Tuyệt Mệnh sa hạ thủ?
Phùng Xuyên ngừng tay, vì đã dị dung xong cho Âu Dương Thúy :
– Nếu họ bị hạ thủ chắc chắn mỗ và Thúy muội cũng bị hạ độc. Điều này dường như chưa có, nên phải hiểu họ đã là người của Thần Bí cung.
Cao Phong gật gù :
– Không gì dễ bằng thuật dị dung, đúng không? Nhưng để không có bất kỳ sơ hở dù nhỏ, nhân huynh cần phải lưu tâm ở chỗ này, chỗ này...
Đến lượt Phùng Xuyên được Âu Dương Thúy dị dung. Nàng vừa tiến hành vừa tiếp tục câu chuyện :
– Phùng đại ca vừa nói rất đúng. Tiện nữ có nghe họ bàn về việc phải nhờ vào thế lực của Thần Bí cung để lẩn tránh kẻ thù thế nào cũng tìm đến họ.
Cao Phong cười nhẹ :
– Giang hồ Thất sát nếu phải lẩn tránh kẻ thù, nhân vật đó ắt phải có thân thủ cao minh hơn họ hợp lại?
Âu Dương Thút gật đầu :

– Nghe bảo, đó là hậu nhân của Cầm minh chủ độ nào.
Cao Phong vẫn thản nhiên :
– Cầm minh chủ, tại hạ có nghe. Nhưng việc Minh chủ còn hậu nhân, điều này liệu có thật không?
Âu Dương Thúy liếc nhìn Cao Phong :
– Ân công không biết thật hay đang cố tình giấu tiện nữ?
Cao Phong hỏi ngược lại :
– Tại hạ giấu chuyện gì?
Nàng đáp :
– Chính lão Quan chủ thuật lại, ân công từng dò hỏi lão về cái chết của Cầm minh chủ, đủ rõ giữa ân công và Cầm minh chủ có liên quan? Chuyện Cầm minh chủ có hậu nhân hay không, thiết nghĩ, chỉ có ân công là người biết rõ nhất.
Cao Phong lẩn tránh câu trả lời :
– Họ nói về hậu nhân của Cầm minh chủ như thế nào?
Âu Dương Thúy bảo :
– Họ không ám chỉ cụ thể là ai nhưng vì họ được biết Ẩn Nhẫn môn hóa ra chính là lực lượng do hậu thân của Cầm minh chủ phát động và quy tự nên họ không thể không sợ.
Cao Phong gật gù :
– Thì ra tin về hậu nhân của Cầm minh chủ là do Ẩn Nhẫn môn tung ra! Họ sợ cũng phải!
Và để chấm dứt câu chuyện, Cao Phong bảo :
– Bước đầu, dị dung được như nhị vị là tạm ổn. Chỉ cần thay đổi lối xưng hô, lưu tâm từng hành vi nhỏ nhặt, trên đường nhị vị bôn tẩu ắt khó ai phát hiện.
Âu Dương Thúy và Phùng Xuyên nhìn vào nhau, hài lòng về diện mạo đã đổi khác của cả hai.
Trước khi bỏ đi, họ định nói lời từ biệt cùng Cao Phong, chợt Phùng Xuyên nhớ đến một việc :
– Vừa xuất hiện, ân công đã tiến đến nhặt đao của Thạch Bạch, phải chăng y là do ân công hạ thủ?
Cao Phong thở ra :
– Tại hạ chỉ tạm thời chế ngự Thạch Bạch bằng thủ pháp do tại hạ tự nghĩ ra. Y không mất mạng đâu.
Phùng Xuyên lo lắng :
– Mỗ nào lo cho tính mạng Thạch Bạch, mỗ chỉ lo cho ân công.
Cao Phong động tâm :
– Lo như thế nào?
Phùng Xuyên đột nhiên hỏi :

– Ân công hạ thủ y, hẳn phải có nguyên do?
Cao Phong thoáng cau mày :
– Vì y vô tình nhìn thấy diện mạo thật của tại hạ, y cũng nhìn thấy diện mạo thật của cô nương này, nên...
Phùng Xuyên suýt xoa :
– Vậy thì phải rồi. Về diện mạo, ân công có thể nhờ thuật dị dung để biến đổi, nhưng rốt cuộc vẫn là một nam một nữ cận kề nhau. Dường như ân công quên, không lưu tâm đến điểm này?
Cao Phong giật mình :
– Nhân huynh nhắc thật đúng lúc. Phải rồi, đành cho nàng cải dạng nam trang. Có như thế mới không bị Giang hồ Thất sát phát hiện truy đuổi. Nhưng...
Âu Dương Thúy nhanh trí :
– Ân công không thể thay đổi y phục cho nàng. Tiện nữ có thể giúp.
Cao Phong cười gượng :
– Tại hạ và nàng vừa trải qua thảm họa, hiện không còn y phục nam nhân nào để nàng cải trang.
Phùng Xuyên lên tiếng :
– Bên dưới lớp đạo bào này, mỗ lúc nào cũng vận thêm một lớp y phục. Hay...
Cao Phong lắc đầu :
– Nhị vị đâu thể bôn tẩu dưới lớp đạo bào mà thoạt nhìn ai ai cũng nhận biết xuất xứ. Nhân huynh vẫn cần y phục cho chính nhân huynh.
Âu Dương Thúy bảo :
– Tiện nữ có cách. Địa hình nơi này bọn tiện nữ rất thông tuệ, chỉ cần cho Phùng đại ca cải dạng nữ nhân, chờ vượt quá ba mươi dặm sẽ có y phục thay đổi.
Phùng Xuyên gật gù :
– Âu cứu tử của ân công, mỗ có cải dạng nữ nhân cũng không hại gì. Mỗ và nàng kia sẽ tráo đổi y phục, vậy là ổn thỏa đôi bên.
Cao Phong nhìn họ, sau đó bảo Phùng Xuyên :
– Vậy phiền nhân huynh tìm chỗ khuất, trút bỏ y phục cho. Việc này càng thực hiện nhanh càng tốt.
Phùng Xuyên lập tức quay người, chạy đến chỗ lúc nãy y cùng Âu Dương Thúy ẩn nấp.
Cao Phong nghe tiếng Phùng Xuyên tuần tự trút bỏ lớp đạo bào bên ngoài, sau đó đến lớp y phục bên trong.
Từ chỗ ẩn, Phùng Xuyên ném bộ y phục ra :
– Mỗ vẫn chờ ở đây. Khi nào tráo xong y phục, nhân tiện mỗ khoác

vào luôn.
Đón lấy bộ y phục được Phùng Xuyên ném ra, Cao Phong giũ nhẹ. Chỉ mong lúc tỉnh lại, nàng không quá thất kinh khi nhận ra y phục đã đổi khác.
Đoạn trao y phục đó cho Âu Dương Thúy, Cao Phong bảo :
– Phiền cô nương thay đổi hộ cho, tại hạ tạm thời tìm chỗ ẩn vậy.
Và Cao Phong thản nhiên bỏ đi.
Nhưng kỳ thực, Cao Phong dù muốn hay không muốn cũng phải tìm chỗ ẩn sao cho có thể quan sát từng hành vi của mọi người. Nghĩa là nhất cử nhất động của Phùng Xuyên, của Âu Dương Thúy cần phải được Cao Phong giám sát.
Và Cao Phong phải nhịn cười khi lờ mờ nhìn thấy Phùng Xuyên dù đã nép sát vào một lùm cây vẫn phải ngồi cuộn tròn và dùng đạo bào để tạm che kín tấm thân lõa thể.
Tương tự, Cao Phong thấy Âu Dương Thúy tuy khẩn trương vẫn không bỏ sót bất kỳ hành vi nhỏ nào cho việc giúp Tạ Phương Yến thay đổi y phục.
Vậy là Cao Phong chỉ quá đa nghi, Âu Dương Thúy và Phùng Xuyên đều có thành ý khi đề xuất việc tráo đổi y phục.
Yên tâm, Cao Phong quay mặt đi, tránh việc nhìn quá lâu vào thân ngọc vóc ngà của Tạ Phương Yến.
Bất chợt, Cao Phong nghe từ miệng Âu Dương Thúy bỗng phát ra tiếng kêu khẽ :
– Úy.
Cao Phong kinh tâm, quay mặt lại.
Lúc này, Âu Dương Thúy ngoài việc lỡ lời bật ra tiếng kêu, vẫn nhanh nhẹn tiếp tục giúp Tạ Phương Yến, như không có chuyện gì xảy ra.
Cao Phong nhất mực sinh nghi. Nếu không vì lo ngại cho tấm thân trinh bạch của Tạ Phương Yến, có lẽ Cao Phong không chờ đợi nữa, sẽ lao ra ngay để hỏi nguyên do.
Nhưng Cao Phong cố kềm nén.
Kể cả lúc Âu Dương Thúy báo hiệu là đã xong, Cao Phong khi xuất hiện vẫn vờ làm ra vẻ không hề nghe Âu Dương Thúy có buột miệng kêu như vậy.
Cao Phong tự tay nhận lấy y phục của Tạ Phương Yến, vờ giũ nhẹ để đoán biết có vật gì của nàng bị Âu Dương Thúy bỏ quên trong bọc áo hay không? Lúc nãy, khi giũ bộ y phục của Phùng Xuyên, cũng là cách giúp Cao Phong dò xét.
Sau đó, Cao Phong ném bộ y phục của Tạ Phương Yến về phía

Phùng Xuyên đang ẩn mình.
Mọi việc vẫn diễn ra bình thường, cho đến lúc Phùng Xuyên và Âu Dương Thúy định bỏ đi, Cao Phong vừa chực lên tiếng, quyết hỏi rõ về tiếng kêu khi nãy, thì kịp may Âu Dương Thúy bỗng lên tiếng trước :
– Ân công! Có chuyện này tiện nữ định không nói, nhưng nghĩ lại đành phải thổ lộ cho ân công biết.
Cao Phong thêm nghi hoặc khi thấy Âu Dương Thúy vừa đưa mắt nhìn về phía Tạ Phương Yến vừa nói :
– Chuyện nàng có bị trúng độc hay không, tiện nữ chỉ biết tin theo lời của ân công mà thôi. Riêng nàng cứ mãi hôn mê như thế này, tiện nữ biết, không phải do độc.
Cao Phong buột miệng :
– Không do độc? Cô nương đoán chắc? Chính tại hạ tận mắt nhìn thấy nàng bị hạ độc lẽ nào...
– Lâu lắm rồi, có lần tình cờ bọn đồ đệ tiện nữ có nghe lão Quan chủ lúc vui miệng thuật lại nhiều cố sự võ lâm, trong đó có nhắc đến một thứ tà thuật Tây Vực.
Phùng Xuyên chợt ứng tiếng kêu :
– Muội nhắc ta mới nhớ. Dường như đó là thuật Quỷ... Quỷ gì đó?
Cao Phong hoang mang :
– Là Quỷ Ấn Tu La công?
Phùng Xuyên lập tức lắc đầu :
– Nghe như không phải, không dài như vậy.
Âu Dương Thúy tỏ vẻ lo âu :
– Nếu ân công không biết, chứng tỏ nàng chưa từng đề cập đến?
Cao Phong cười gượng :
– Tạ hạ và nàng chỉ là bình thủy tương phùng, nào phải thâm giao để nàng có thể thố lộ mọi ẩn tình? Cụ thể, cô nương phát hiện điều gì?
Âu Dương Thúy đáp :
– Tuy không nhớ rõ cách gọi của tà thuật, có lẽ Phùng đại ca vẫn còn nhớ, lão bảo tà thuật này có phần giống môn công phu đã thất truyền của Trung Nguyên chúng ta, gọi là...
Lần thử hai Phùng Xuyên vọt miệng :
– Là Quy Tức đại pháp?
Âu Dương Thúy gật đầu :
– Không sai! Đó là Quy Tức đại pháp, có thể giúp người đã luyện, nếu gặp chuyện kinh biến, sẽ rơi vào giấc ngủ triền miên cho đến lúc tự tỉnh lại.
Lần thứ ba Phùng Xuyên kêu lên :

– Nhắc đến diệu dụng này, thật may, ta nhớ ra cách gọi của tà thuật Tây Vực rồi. Đó là Quỷ Miên.
Cao Phong ngơ ngác :
– Quỷ Miên? Chỉ để ngủ thôi ư? Vậy diệu dụng ở chỗ nào?
Âu Dương Thúy giải thích :
– Ân công cứ xem kinh mạch của nàng sẽ rõ. Nhịp nhẹ như tơ chứng tỏ huyệt mạch chỉ dẫn lưu có chừng mực, đủ duy trì sự sống, cho dù có bị thù nhân chôn sâu vào lòng đất, hoặc vô tình rơi vào chỗ hoàn toàn thiếu dương khí. Tà thuật này có chỗ khác biệt so với Quy Tức pháp là người lâm vào giấc ngủ say sau khi tỉnh dậy sẽ mất một phần tri giác, phải thật lâu mới từ từ khôi phục. Không như Quy Tức đại pháp vẫn giữ nguyên sự minh mẫn cho người đã luyện.
Cao Phong lo ngại :
– Muốn nàng tỉnh lại ngay được không?
Phùng Xuyên hiểu ý :
– Ân công sợ nàng kéo dài giấc ngủ càng giảm nhiều tri giác?
Cao Phong thừa nhận :
– Phải! Chưa lúc nào tại hạ cần nàng tỉnh táo như lúc này.
Âu Dương Thúy chợt nhìn Phùng Xuyên :
– Như đại ca vừa nhớ đến một nhân vật?
Phùng Xuyên cười gượng;.
– Muội lúc này cũng tinh nhanh hơn ta. Phải. Nhưng ta chỉ sợ ân công không thể đáp ứng yêu sách oái ăm và cổ quái của nhân vật này.
Cao Phong động tâm :
– Nhị vị muốn nói có một nhân vật sẽ giúp được nàng? Là ai? Yêu sách oái ăm như thế nào?
Phùng Xuyên phì cười :
– Gọi là oái oăm vì không phải ai cũng đáp ứng được yêu sách của mụ. Tuy vậy, bởi mụ có y thuật hơn người nên tính khí của mụ cũng khác người. Mụ chỉ thuận chữa trị cho những ai có thể đưa đến cho mụ mỗi lần như vậy là một cổ vật, cổ kiếm, cổ đao, cổ thư, cổ kính... Vật gì cũng được, miễn cổ là được.
Cao Phong chùng giọng :
– Muốn tìm mụ phải như thế nào?
Âu Dương Thúy lườm Phùng Xuyên, sau đó nhìn Cao Phong :
– Ân công chớ nghe theo Phùng đại ca. Vì thoạt nghe chữ “mụ” ai cũng nghĩ đó là người vừa khó coi vừa xấu tính. Kỳ thực, Thánh Thủ Nữ Y là một mỹ phụ trung niên có diện mạo dễ nhìn cho dù chưa một lần thành lập gia thất. Tính tình cũng dễ chịu, trừ những đòi hỏi quả

là quá khó đối với những ai trong lúc cấp thời không thể tìm ra cổ vật.
Ngừng lời một lúc, Âu Dương Thúy tiếp :
– Tiện nữ từng nghĩ, một mỹ phụ như vậy, một Thánh Thủ Nữ Y như vậy, nếu chịu nhẫn nại cầu xin, lẽ nào Thánh Thủ Nữ Y không xiêu lòng, không thuận tình chữa trị, gọi là cứu nhân độ thế?
Cao Phong gật đầu :
– Tại hạ nghĩ, có lẽ cũng ổn thôi. Thánh Thủ Nữ Y ngụ ở đâu?
Phùng Xuyên đáp ngay :
– Đại Phúc sơn, cách đây khoảng năm trăm dặm về phía bắc.
Cao Phong lập tức nhấc Tạ Phương Yến lên :
– Rõ rồi! Tại hạ vội, xin đi trước. Cáo biệt!
Họ đáp lễ :
– Ân công bảo trọng!
– Cáo biệt ân công!
Và họ cũng đi.
Lúc biết họ đã đi khuất, Cao Phong lập tức cải dạng và dị dung cho bản thân, cho Tạ Phương Yến.
Tự mỉm cười hài lòng, Cao Phong sau đó lao đi.
Vút!

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 23
Thánh nữ Bạch Liên giáo

– A Di Đà Phật!
Tiếng niệm Phật được vang lên và vang tại một nơi hoàn toàn hoang vắng như thế này khiến một gã có diện mạo chất phác thành thật và có phần đần độn dù vội đến mấy cũng phải dừng lại.
Gã nhìn quanh và sau đó tuy nặng nề vì phải mang trên lưng một lão bà nhưng gã vẫn tất tưởi bước vội đến cội cây mọc ở phía trước, chếch về bên hữu ngay ven quan đạo.
Gã thở hào hển khi đừng lại trước mặt nhân vật lúc nãy đã buông tiếng niệm Phật.
Vẫn cõng lão bà trên lưng, gã cố khom người :
– Lão hòa thượng đại phúc! Gia mẫu vị già yếu lại đang lâm trọng bệnh, A Cửu không thể tròn lễ, mong lão hòa thượng đại xá. Sao lão hòa thượng ngồi vò võ một mình ở đây? Nếu lão hòa thượng có gì

cần sai bảo xin cứ nói, A Cửu dù đang vội vẫn nguyện ý giúp lão hòa thượng.
Đó là một lão tăng đã cao niên, da nhăn má hóp, mắt trũng sâu, mặt sạm đen và qua lớp tăng bào cũ kỹ thụng thịu khoác bên ngoài có thể đoán vóc hình của lão tăng rất gầy, gầy đến trơ xương.
Tuy vậy, khi lão tăng hé mở đôi mắt vốn chỉ khép hờ thì từ đó lại phát xạ ra hai luồng tinh quang chói lọi, chói đến độ khi gã nọ tình cờ nhìn thấy cũng phải giật mình bước lùi lại và miệng lắp bắp :
– Ôi chói! Mắt của lão hòa thượng. Mô Phật, mô Phật! A Cửu có mắt như mù, hóa ra lão hòa thượng là thần tiên giáng lâm, là đức Phật đại từ bi hóa thân hiện xuống để cứu khổ cứu nạn chúng sinh. A Cửu thất lễ, quá ư thất lễ. Mong lão Phật tổ đại xá đại xá.
Môi của lão tăng chợt mấp máy, nhẹ và khẽ dường như không hề mấp máy vậy, nhưng khi thanh âm phát ra lại là từng âm tiết rõ ràng lọt vào tai người đối diện :
– A Di Đà Phật! Tiểu đàn việt đừng gọi lão nạp như vậy tội lắm! Người được tiểu đàn việt cõng trên lưng là lệnh cao đường?
Gã nọ tỏ ra e dè :
– Lão... lão hòa thượng. A Cửu gọi như vậy được chứ? Mong lão hòa thượng dùng tuệ nhãn soi xét. Mãi đến ngoại ngũ tuần gia mẫu mới được Quan Thế Âm Bồ Tát chứng cho lòng thành ban cho gia mẫu một mụn con trai để nối dõi tông đường, chính là A Cửu. Trên A Cửu còn có tám thân tỷ. Bởi đó, cứ việc nào nặng nhọc, A Cửu đều phải gánh vác. A Cửu nói như thế không phải kể khổ, mà chỉ xin lão hòa thương cầu phúc cho, giúp gia mẫu tai qua nạn khỏi. Mọi bệnh trạng đều nhanh chóng khôi phục.
Hai mắt của lão tăng vẫn cứ phát xạ tinh quang chói lọi, và lão tăng vẫn phát thoại từng âm tiết rõ ràng cho dù đôi môi cơ hồ không nhích động :
– Tiểu đàn việt đến Đại Phúc sơn này, nếu lão nạp không lầm, là đề cầu y, chữa trị cho lệnh cao đường?
Gã lại khom người :
– Quả nhiên lão hòa thượng có tuệ nhân khác thường. Không sai, A Cửu từ xa lặn lội đến đây vì nghe lời đồn đại rằng bấy lâu nay ở Đại Phúc sơn có nữ Bồ Tát giáng lâm để cứu nhân độ thế. Phải chăng lão hòa thượng đã được nữ Bồ Tát sai phái, cố tình đến đây để chỉ nẻo cho A Cửu vượt bến mê?
Dứt lời, không chờ xem phản ứng của lão tăng, là thừa nhận hay phủ nhận, gã lập tức có cử chỉ như muốn đặt lão bà xuống :
– Nếu vậy, nhờ lão hòa thượng ra tay tế độ, chữa bệnh cho gia mẫu.

Lão tăng vội ngăn lại :
– Tiểu đàn việt lầm rồi. Có chăng, lão nạp chỉ có thể chỉ đường cho tiểu đàn việt, cùng với những lời khuyên cần thiết. Lão nạp đâu tinh thông y lý để chữa trị cho lệnh cao đường?
Gã không đặt lão bà xuống nữa. Và gã vẫn tiếp tục biểu lộ thái độ thành khẩn :
– Dù sao đi nữa, nếu được lão hòa thượng ban cho vài lời khuyên, A Cửa vẫn cảm kích, vẫn tạ ơn trời Phật vì đã kịp sai phái lão hòa thượng đến với A Cửu.
Lão tăng chợt hỏi :
– Tiểu đàn việt tìm đến đây, ắt đã thủ sẵn một món cổ vật?
Gã đưa tay gãi đầu :
– A Cửu có nghe biết về chuyện phải có lễ vật. Nhưng gia cảnh A Cửu...
Lão tăng thoáng cau mặt :
– Nghĩa là không có lễ vật?
Gã hốt hoảng :
– Mong lão Phật tổ soi xét. Vơ vét mãi A Cửu mới có vài lạng bạc. Đó là tất cả những gì A Cửu có cộng với lòng thành của gia mẫu. Nhờ lão Phật tổ nói giúp vài lời, để nữ Bồ Tát đừng khước từ.
Lão tăng nọ thở ra :
– Không có cổ vật? Không có gì thật ư?
Gã gật đầu không biết mấy lượt mà kể :
– A Cửu có tội, A Cửu thất lễ. Mong lão Phật tổ đại từ bi, không chấp nệ tội của A Cửu.
Lão tăng nhắm mắt lại :
– Được rồi! Chuyện sẽ như thế nào khó nói trước, nhưng với lòng thành của tiểu đàn việt, yên tâm đi, lão nạp sẽ liệu lời nói giúp. A Di Đà Phật!
Hiểu đó là lời từ biệt, gã vội khom người hành lễ :
– Nếu được như vậy, A Cửu thật cảm kích, muôn ngàn lần cảm kích.
Vừa nói gã vừa bước lùi. Sau đó, gã lủi thủi bước đi.
Quan đạo đến chỗ rẽ, gã rẽ vào, lầm lũi tiến vào sơn dạo cứ hẹp dần, hẹp dần...
Hai bên sơn đạo đâu thiếu gì chỗ kín đáo. Nhưng sau một lúc kiếm tìm, gã chỉ hài lòng và ưng ý với vị thế gã vừa nhìn thấy.
Gã đặt lão bà xuống, nửa nằm nửa ngồi dựa vào tảng đá.
Dưới tảng đá có một chỗ trùng hẹp, là nơi tạo thành từ ba tảng đá vừa chồng lên nhau vừa dựa vào nhau.
Gã tỏ vẻ vội vã khi lẩm bẩm nói vào tai lão bà, thái độ của gã chủ yếu

chỉ là giải thích, là phân minh, vì lão bà vẫn ngủ mê mệt, đâu thể nghe rõ lời của gã :
– Mẫu thân chớ quá lo. A Cửu vẫn ngay bên cạnh mẫu thân. Cho dù phải đi ngoài, A Cửu quyết không rời mẫu thân nửa bước.
Gã tụt xuống chỗ trũng và có vài động tác đủ hiểu đó là gã đang cần phải đi ngoài (đại tiện). Nhưng đúng như lời gã vừa lẩm bẩm, đầu gã vẫn nhô cao và luôn luôn trông chừng lão bà.
Kỳ thực, gã không đi ngoài.
Trái lại, sau một lúc lâu dò xét một cách kín đáo, gã dò xét hai vật vừa lấy từ trong người ra, với toan tính của gã, gã giấu kín một vật. Vật còn lại gã cất vào người, chỗ để gã có thể dễ dàng lấy ra lúc cần.
Vờ đã đi ngoài xong, gã leo lên với sắc thái nhẹ nhõm.
Nhấc lão bà đặt lại lên lưng, gã nặng nề bước đi từng bước một.
Sắp đặt chân đến một nơi có cảnh quang u nhã, gã nghe từ phía đó có tiếng người hậm hực phát thoại :
– Chủ ý thật sự của đại sư là thế nào? Sao đại sư không nói rõ ra, trái lại cứ luôn có những hành vi kỳ quặc khiến mấy lúc gần đây đã nhiều phen làm cho bất kỳ ai tìm đến cầu y cũng phải phàn nàn.
Để đáp lại câu hỏi do một nữ nhân nào đó vừa phát thoại, một thanh âm tuy nhẹ nhàng nhưng vẫn rõ từng âm tiết liền vang đến tai gã A Cửu :
– A Di Đà Phật! Nữ đàn việt cứ lo việc của nữ đàn việt, lão nạp có việc của lão nạp. Hành vi của lão nạp đối với nữ đàn việt tuy khó hiểu nhưng đâu có lần nào lão nạp gây tổn hại cho nữ đàn việt?
– Sao lại không? Bao nhiêu cổ vật được họ đưa đến, không cách này cũng cách khác cũng bị đại sư xem trước. Thử hỏi, nếu là đại sư, đại sư có chấp nhận vật của đại sư bị người khác xem trước không?
– Lỗi quá, lỗi quá! Lão nạp tuy có xem qua nhưng đâu đã chiếm đoạt hoặc cố tình làm cho những cổ vật đó suy suyển? Hành vi của lão nạp phải thừa nhận là không thuận lẽ, không thuận mắt, nhưng...
– Đại sư hiểu như thế là đủ rồi. Nếu không kính trọng đại sư là người đã cao niên, lại chưa gây tổn hại nào tiểu nữ đâu cam tâm nhẫn nhịn đến lúc này.
– A Di Đà Phật! Nữ đàn việt nói như vậy, ý muốn bảo lần này nữ đàn việt sẽ không nhẫn nhịn nữa?
– Phải! Trừ phi đại sư nói rõ chủ ý, Bằng không tiểu nữ buộc phải dùng vũ lực, trục xuất đại sư khỏi khu vực này.
– A Di Đà Phật! Lão nạp có lời này muốn khuyên, hy vọng nữ đàn việt suy xét lại.
– Dường như đại sư không thích những lời nôi ôn hòa?

– Trái lại, lão nạp là người cửa Phật, càng chuộng những hành vi ôn hòa hơn.
– Đại sư muốn khuyên như thế nào?
– A Di Đà Phật! Suốt hai năm qua, ít nhiều lão nạp cũng nghe biết về nữ đàn việt. Nếu lão nạp đoán không lầm, việc thu thập của nữ đàn việt vẫn chủ yếu tìm một vài vật đã bị thất lạc và đó là những vật phải ẩn chứa khẩu quyết công phu?
– Đại sư cũng nhiều chuyện lắm, dám dò xét ý đồ của tiểu nữ?
– Nữ đàn việt khoan giận vội, lão nạp vẫn chưa nói xong. Vì kỳ thực, ý của lão nạp cũng gần giống với ý của nữ đàn việt. Bảo là gần giống vì vật lão nạp muốn tìm tuyệt đối không phải vật nữ đàn việt tìm.
– Nói như vậy, nếu có người đưa cổ vật đến cầu y và vật đó lại là vật đại sư đang tìm, đại sư sẽ cướp đoạt?
– A Di Đà Phật! Tuyệt đối không có việc cướp đoạt. Bất quá lão nạp sẽ thương lượng với điều kiện hoàn toàn thuận lợi cho nữ đàn việt.
– Thuận lợi như thế nào?
– Nữ đàn việt cần công phu. Lão nạp sẽ có công phu đủ lợi hại trao đổi.
– Thật ư? Liệu đó có phải, là công phu cái thế?
– Cái thế? Nữ đàn việt cần gì đến công phu cái thế?
– Để làm gì, tiểu nữ không thể bạ ai cũng thổ lộ. Chỉ cần biết, liệu đại sư có đáp ứng được hay không?
– Được hoặc không, điều này liệu có ai dám quả quyết đâu là thứ công phu cái thế?
– Nhưng tiểu nữ biết. Tiểu nữ có thể quả quyết.
– Giả dụ?
– Đại sứ quá tò mò rồi. Nếu tiểu nữ tiết lộ tên của loại công phu đó, có khác tự thố lộ mục đích cùng với ý đồ của tiểu nữ.
– Vậy thì khó quá! Lão nạp đâu thể so sánh để liệu xem thứ công phu lão nạp định trao đổi có phù hợp với ý đồ với nữ đàn việt hay không?
– Vậy thì sẽ không có chuyện thương lượng, cũng không còn chuyện đại sư cứ luôn gây phiền hà cho tiểu nữ.
– Nữ đàn việt định trục xuất lão nạp?
– Đại sư cứ thử xem. Chỉ một lần nữa thôi, nếu tiểu nữ phát hiện dại sư vẫn tìm cách dò xét vật gì đó do người kế tiếp đưa cầu y chớ trách tiểu nữ sẽ không khách sáo, không giữ lễ, phải cho dại sư nếm lùi lợi hại.
– A Di Đà Phật! Nữ đàn việt cần phải nghĩ lại thôi. Lão nạp tuyệt đối không muốn cùng nữ đàn việt trở mặt, xem nhau như kẻ thù.

– Dễ thôi! Đại sư hãy đi nơi khác, kiếm tìm theo ý đại sư, đừng gây phiền hà cho tiểu nữ nữa. Xin miễn tiễn chân. Mời!
– A Di Đà Phật! A Di Đà Phật...
Sau đó tất cả đều im bặt, A Cửu cố giấu nét mặt khẩn trương, chậm rãi cõng lão bà đến.
Dù có thừa, năng lực để nghe ngóng từ khoảng cách ba trượng, như A Cửu vừa lắng nghe, nhưng A Cửu cố tình đợi đến lúc khoảng cách chỉ còn bảy tám trượng mới vờ kêu lớn :
– Thánh Thủ Nữ Y! A Cửu có việc khẩn, xin Thánh Thủ Nữ Y cho diện kiến.
Thanh âm của nữ nhân lúc nãy liền vang lên :
– Ngươi đưa mẫu thân ngươi về đi. Không có cổ vật, ta không chữa trị.
A Cửa vờ hốt hoảng :
– Nữ y, nữ Bố Tát. Xin hãy nghĩ tình gia mẫu đang rất cần tài diệu thủ của nữ Bồ Tát.
– Ta không phải nữ Bồ Tát. Ta cũng chưa từng chữa trị không cho ai. Ngươi bất tất phải nài xin.
– Nữ Thánh Thủ, Thánh Thủ Nữ Y. Mong nữ y ra tay cứu nhân độ thế. A Cửu nguyện cảm kích suốt đời.
– Ngươi về đi. Khi nào có cổ vật ngươi hãy đến. Bình sinh ta chưa hề biết đến bốn chữ “cứu nhân độ thế”. Đi đi!
A Cửu vờ kêu thảm :
– Ôi, nữ y ôi! Xin hãy cho A Cửu diện kiến, chỉ một lần thôi. Để A Cửu có cơ hội dập đầu cầu y, dù có ngàn lượt A Cửu vẫn không nệ hà. Mong nữ y thương tình.
– Được! Ta chấp thuận! Miễn ngươi thật sự có mang theo một cổ vật nào đó... Có không? Nếu có, vào! Nếu không, đi đi!
– Nữ y nỡ nào tuyệt tình đến vậy. Xin cho A Cửu một cơ hội.
– Ta đã cho ngươi một cơ hội rồi. Đó là hãy mang cổ vật đến.
– Ôi nữ y! Ít ra nữ y cũng cho A Cửu được một lần diện kiến, cho gia mẫu được một lần nuôi hy vọng là chỉ suýt nữa sẽ khôi phục bệnh trạng. Sau đó, cho dù gia mẫu có gặp phải mệnh hệ gì, gia mẫu vẫn được ngậm cười nơi chín suối. Tâm nguyện của A Cửu chỉ có vậy thôi, lẽ nào nữ y nhẫn tâm khước từ?
– Ta...
– Ôi nữ y! Đạo hiếu dầu sao A Cửu cũng phải giữ tròn. Nhờ sau này gia mẫu có mệnh chung, A Cửu vẫn không áy náy, vẫn không mang tội bất hiếu.
– Ta...

– Ôi, nữ y! A Cửu ngàn lần khấu đầu, ngàn lần cầu xin nữ y.
Cuối cùng, Thánh Thủ Nữ Y cũng phải tỏ ra nhân nhượng :
– Được rồi! Nghĩ tình ngươi luôn biết hiếu để với đấng sinh thành, ta không cho ngươi diện kiến có lẽ ngươi sẽ kêu gào mãi không thôi. Vào đi!
A Cửu chỉ muốn nhảy cẫng lên :
– Đa tạ nữ y, da tạ nữ Bồ Tát! Cầu trời Phật luôn độ trì, ban nhiều hồng phúc cho nữ y.
Vừa láp váp luôn miệng, A Cửu vừa đưa lão bà tiến vào.
Đó là một gian thạch thất thật kín đáo với lối xuất nhập được chủ nhân phong tỏa bằng một phiến đá có thể di chuyển.
A Cưu vừa bước vào lập tức đặt lão bà nằm ngay trước mặt một mỹ phụ trung niên tuy có diện mạo khoan hòa nhưng mục quang đôi lúc lại ánh lên vẻ khắc khổ nhẫn nại.
Thay vì khấu đầu cầu xin như lúc nãy có nói, A Cửu chợt hạ thấp giọng thì thào :
– Đó chỉ là kế của tiểu nhân, mới mong tránh khỏi những đôi mắt nhòm ngó của bọn cường sơn đại đạo ở đâu cũng có. Kỳ thực A Cửu có mang theo vật này.
A Cửu trao cho Thánh Thủ Nữ Y một thanh chủy thủ tuy lấp loáng ánh kim quang nhưng phần đốc lại cũ kỹ, chính là một cổ vật.
Thánh Thủ Nữ Y thoáng sững sờ. Sau đó nữ y mới khẽ giọng hỏi A Cửu :
– Nếu lúc nãy ta không cho ngươi vào thì sao. Há lẽ ngươi cứ giữ kín, không chịu thú thật?
A Cửu không đáp, chỉ hỏi ngược lại với tâm trạng nôn lóng :
– Nữ y thấy vật này thế nào? Có phù hợp với đề xuất của nữ y?
Thở dài, mỹ phụ đưa tay nhận lấy thanh chủy thủ :
– Vô tình hành động của ngươi đã cảnh tỉnh ta. Có lẽ với điều kiện của ta đã làm cho nhiều người lâm nạn. Không sai, cổ vật vốn quý, đâu thiếu gì kẻ thèm muốn. Ôi chao! Vậy là ta tình cờ biến thành đồng lõa cho bọn cường sơn thảo khấu. Không biết đã có bao nhiêu người lâm nạn rồi, trong khi ta vẫn chưa đạt ý đồ của ta?
A Cửu càng thêm nôn nóng :
– Nếu vật này là phù hợp, mong nữ y nhanh nhanh xem xét cho gia mẫu.
Mỹ phụ thờ ơ với món cổ vật vừa có.
Đặt qua một bên, mỹ phụ bắt đầu xem mạch tượng cho lão bà.
Vừa mới xem qua, mỹ phụ giật mình thu tay lại :
– Quỷ Miên Ám Công Phật! Hóa ra ngươi cũng là nhân vật giang hồ?

A Cửu không thừa nhận, chỉ nôn nóng hỏi :
– A Cửu chỉ biết đó là Quỷ Miên. Nhưng nếu nữ y gọi đó là Quỷ Miên Ám Công Phật hay gì gì nữa cũng được, chỉ xin mau mau giúp gia mẫu lại tỉnh.
Mỹ phụ chợt cười lạt :
– Cần gì phải vội. Có lẽ ngươi chưa biết, đối với nhân vật giang hồ, ngoài điều kiện là phải có cổ vật, ta còn một đề xuất nữa. Chỉ như thế ta mới chữa trị.
A Cửu đứng ngay người lên :
– Đề xuất gì, nữ y cứ nói. A Cửu nguyện đáp ứng.
– Đó là phải dùng tính danh thật, diện mạo thật để đối điện với ta.
A Cửu đáp ứng ngay :
– Về điều này, được, tại hạ tên Cao Phong, gia muội tên Cao Thủy. Riêng về diện mạo, để tránh mọi người nhòm ngó, nghi kỵ, tại hạ buộc phải cải dạng cho gia muội thành một lão bà. Nữ y hài lòng chưa?
Dứt lời, tự tay Cao Phong xóa bỏ toàn bộ nét dị dung trên mặt lão bà, cho lão bà trở lại diện mạo thật của một vị cô nương xinh đẹp với sắc mặt vẫn tím tái.
Thánh Thủ Nữ Y chợt cau mặt :
– Ngươi nhanh nhảu đấy! Vậy còn lai lịch sư thừa?
Cao Phong trầm giọng :
– Lúc nãy nữ y nào nêu đề xuất này. Xin đừng gây khó dễ cho huynh muội tại hạ.
Thánh Thủ Nữ Y đuối lý :
– Thôi được! Vậy là ta hiểu, nếu lúc nãy ta không cho ngươi vào với bản lãnh của ngươi, có lẽ ngươi vẫn có cách buộc ta phải cho ngươi diện kiến?
Cao Phong bảo :
– Tại hạ không muốn cùng nữ y tranh luận. Nhất là chuyện đó đã không xảy ra. Hy vọng nữ y không vì những phỗng đoán này nọ mà tìm cách chối từ việc chữa trị cho gia muội, trong khi tại hạ đã đáp ứng đủ hai đề xuất của nữ y.
Thánh Thủ Nữ Y chớp mắt :
– Ngươi ứng đối thật nhanh, dường như trước lúc đến đây ngươi đã tiên liệu và chuẩn bị trước những lời đối đáp?
Cao Phong cũng chớp mắt :
– Dường như nữ y vẫn tìm cách gây khó dễ cho huynh muội tại hạ? Hay nữ y không thật sự là Thánh Thủ như tại hạ từng nghe?
Mỹ phụ bật cười :

– Ta dối đáp không lại ngươi, suýt nữa còn bị ngươi khích nộ. Hay lắm! Để hai chữ Thánh Thủ không bị ngươi khinh thường, ta đành phải trổ chút diệu thủ vậy. Quỷ Miên Ám Công đâu gây khó dễ cho ta? Ha...ha...
Chợt :
– A Di Đà Phật! Ở đây có người luyện được công phu Quỷ Miên Ám Công Phật ư?
Vút!
Lão tăng từng chạm mặt A Cửu - Cao Phong đột nhiên xuất hiện.
Mỹ phụ cau mặt :
– Đại sư sao lại tùy tiện? Tiểu nữ...
Chợt, lần thứ hai, lão tăng kêu :
– Ra là tiểu đàn việt! Tiểu đàn việt quả cao minh, lừa được lão nạp. Vậy thì cổ vật...
Mỹ phụ bị ngắt lời, một điều để giận giờ lại nghe lão tăng muốn lân la hỏi đến cổ vật, điều đáng giận thứ hai, mỹ phụ lập tức chộp lấy thanh chủy thủ, cười lanh lảnh :
– Nào phải chỉ có đại sư bị qua mặt. Nhờ đó, lâu lắm rồi, lần đầu tiên có một món cổ vật không bị đại sư xem trước. Ha... ha...! Thú vị thật! Ha... ha...
Lão tăng thêm một lần nữa kêu lên :
– Tiểu thần kiếm Tu La? Chính là vật lão nạp muốn tìm.
Mỹ phụ ngưng cười, lẹ làng thu thanh chủy thủ vào người :
– Nói sao? Đây là Tiểu kiếm Tu La? Đại sư đang tìm?Vậy đại sư là thuộc hạ của Ma tăng Tây Vực?
Cao Phong chớp động.
Vút!
Đứng án ngữ trước mặt Thánh Thủ Nữ Y, Cao Phong tuy nhìn lão tăng nhưng lại lên tiếng nói với nữ y :
– Phiền nữ y khai giải Quỷ Miên cho gia muội. Cần thiết, để tại hạ đối phó với lão tăng Tây Vực này.
Chợt Thánh Thủ Nữ Y kéo Cao Phong. qua một bên :
– Không cần! Ta muốn tự tay đối phó lão. Ngươi lùi lại, lo chăm sóc cho muội muội ngươi.
Lời vừa dứt, chính mỹ phụ bật tung người lao về phía lão tăng :
– Thù nhân. Ta đợi cơ hội này lâu lắm rồi. Hãy nạp mạng cho ta.
Vù...
Bị tấn công bất ngờ, lão tăng kinh nghi tìm cách tránh chiêu :
– Chậm đã! Lão nạp nào phải thù nhân của nữ đàn việt Xin hãy nghe lão nạp giải thích.

Vụt!
Bị hụt chiêu, mỹ phụ vẫn tìm cách lăn xả :
– Chớ nhiều lời! Đối với ta, bất kỳ ai liên quan đến Ma tăng Tây Vực đều là thu nhân. Đỡ!
Vù...
Lão tăng vẫn tránh chiêu, miệng kêu nhiều hơn, phân minh nhiều bơn :
– Có lẽ nữ đàn việt đã ngộ nhận rồi. Hãy mau mau dừng tay, lão nạp cần phải giải thích. Hãy cho lão nạp cơ hội giải thích.
Mỹ phụ bỗng cười sằng sặc :
– Thù nhân ơi thù nhân Suốt hai năm qua ngươi vẫn ở cạnh ta vậy mà ta nào hay biết. Giờ ngươi còn muốn giải thích nữa sao? Hãy đem sinh mạng của chính ngươi thay cho lời giải thích! Đỡ! Đỡ! Ha... ha...
Cao Phong đứng ngoài quan chiến, vì thấy thủy chung lão tăng vẫn một mực tránh chiêu, không một lần hoàn thủ nên cũng có cảm nghĩ là có thể tin ở lão tăng. Do đó, Cao Phong định lên tiếng, khuyên mỹ phụ hãy nghe lão tăng giải thích.
Nào ngờ, trong một lần tránh chiêu, lão tăng bất ngờ nhận ra đang đứng cạnh vị cô nương xinh đẹp đang nằm bất động vì tà thuật Quỷ Miên.
Vậy là lão tăng có cơ hội để ngăn cuộc chiến.
Chớp lấy nữ lang, lão tăng gầm lên :
– Dừng tay! Đừng buộc lão nạp phải dùng thủ đoạn không mấy minh bạch này.
Cả kinh, Cao Phong bật lao đến :
– Lão dám...! Đỡ!
Vù...
Lão tăng luống cuống kéo nữ lang lùi lại, miệng tiếp tục gầm :
– Tiểu đàn việt cũng vậy! Chớ quá dồn ép lão nạp.
Mỹ phụ và Cao Phong cùng lo ngại :
– Hãy mau buông người xuống. Có bản lãnh hãy giao đấu với ta. Đừng gây tổn hại cho bệnh nhân của ta.
– Gia muội đã vô phương hoàn thủ. Lão làm thế mà không hổ thẹn sao?
Thấy cuộc chiến dù sao cũng đã dừng, lão tăng nhìn Cao Phong :
– Tiểu đàn việt bảo đây là lệnh muội?
Cao Phong trầm giọng :
– Bất tất phải nhiều lời! Cao mỗ chỉ có mỗi một câu, nếu gia muội bị bất kỳ tổn hại nào đù nhỏ, đừng nói gì lão ắt phải chuốc lấy hậu quả,

mà toàn bộ những ai có liên quan đến lão, đến Ma tăng Tây Vực sẽ bị Cao mỗ dùng thủ đoạn tàn khốc để hủy diệt.
Lão tăng tuy rúng động nhưng vẫn lên tiếng gặng hỏi :
– Điều này rất hệ trọng, hên quan đến sinh mạng nhiều người, lão nạp hy vọng tiểu đàn việt hãy nói thật. Đây có thật sự là lệnh muội không?
Cao Phong định lên tiếng thừa nhận thì nghe lão tăng hỏi tiếp :
– Tiểu đàn việt hãy cân nhắc trước khi đáp. Vì nếu lão nạp nhận định không lầm, tiểu cô nương này phải ở họ Tạ. Và nếu tiểu đàn việt thật sự là bào huynh của Tạ cô nương, sao tiểu đàn việt không nhận biết lão nạp?
Đến lượt Cao Phong rúng động.
Cao Phong nhìn sững lão tăng, dù mơ hồ đoán biết tại sao lão tăng dám nói chắc như vậy nhưng Cao Phong lại không biết phải đối đáp như thế nào.
Thánh Thủ Nữ Y vụt cười lạt :
– Hay lắm! Chỉ trong một ngày, cùng một lúc ta chạm mặt những ba thù nhân, đều là kẻ có liên quan đến Ma tăng Tây Vực. Tiểu tử kia! Ta tin chắc ngươi đang dùng giả diện. Chờ gì nữa ngươi chưa khôi phục chân diện để nhìn nhận quen biết lẫn nhau?
Cao Phong chầm chậm hít vào một hơi thật dài, mắt đăm đăm nhìn lão tăng :
– Vì sao lão quen biết Tạ Phương Điền? Không sai, nàng là Tạ Phương Yến, bào muội của Tạ Phương Điền, không phải tại hạ. Lão nói đi.
Lão tăng hoài nghi :
– Nếu không phải huynh muội sao tiểu đàn việt lại chung đường với Tạ cô nương?
Cao Phong nhăn mặt, vì thay cho lời đáp như Cao Phong đang mong đợi, lại bị lão tăng truy hỏi.
Miễn cưỡng, Cao Phong đáp :
– Bình thủy tương phùng, thấy nàng bị hại, lẽ nào tại hạ không quan tâm?
Lão tăng thêm hoài nghi :
– Quỷ Miên Ám Công Phật chỉ phát huy tác dụng nếu người luyện bất ngờ gặp cơn nguy cấp. Cho hỏi, Tạ cô nương bị hại như thế nào? Chuyện gì đã xảy ra?
Cao Phong lại hít vào một hơi :
– Nàng bị trúng độc Tuyệt Mệnh sa!
Lão tăng chới với :

– Tuyệt Mệnh sa? Lại là y? Y hết gây họa này đến họa khác cho bổn phái? Y không còn chút nào kính trọng đối với người đang cất giữ Tu La tiểu thần kiếm nữa rồi.
Cao Phong giật mình :
– Y? Là ai? Phải chăng. lão muốn ám chỉ...
Lão tăng sực tỉnh, thở dài, nhìn Thánh Thủ Nữ Y :
– Còn ai vào đây nếu không phải kẻ đang bị nữ đàn việt đây căm hận, đến phải ngộ nhận, cho lão nạp cũng là thù nhân? Y chính là phản đồ của bổn phái, đã vào Trung Nguyên từ lâu và hiện là Cung chủ Thần Bí cung.
Thánh Thủ Nữ Y giật mình :
– Đó chính là kẻ thù của ta. Nói như vậy, lão... đại sư đã bị tiểu nữ ngộ nhận. Kỳ thực, y là phản đồ và đại sư đang truy tìm y?
Cao Phong không nói gì, chỉ lặng lẽ chờ xem diễn tiến.
Lão tăng bảo :
– Lời của lão nạp vì tất nhị vị tin. Phải chi có Tạ Phương Điền ở đây, để y nói thì hay hơn.
Và lão tăng nhìn và chờ Cao Phong lẽn tiếng.
Cao Phong nói một cách miễn cưỡng :
– Không có Tạ Phương Điền thì còn có Tạ Phương Yến. Lão...
Lão tăng lắc đầu :
– Việc của Tạ Phương Điền, Tạ Phương Yến hoàn toàn không am hiểu.
Cao Phong nhăn mặt, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ :
– Phải chăng đó là cách để lão khỏi miễn cưỡng cho Tạ Phương Yến lai tỉnh?
Lão tăng cười tự tin :
– Tiểu đàn việt muốn nghi ngờ lão nạp như thế nào cũng được. Thứ nhất Tạ Phương Yến chỉ tự lai tỉnh chứ không thể có ai khác ở ngoài giúp cho lai tỉnh. Thứ hai, chỉ cần gặp lại Tạ Phương Điền, nếu tiểu đàn việt thật sự quen, y sẽ thừa nhận y như lời lão nạp vừa nói.
Nữ y ngắt lời :
– Ta làm được nếu người có cách bảo vị đại sư kia giao người..
Cao Phong lại nhìn lão tăng.
Không chờ Cao Phong hỏi, lão tăng lập tức bảo :
– Lão nạp tự biết y thuật của Thánh Thủ Nữ Y có thể làm được nhiều chuyện thần kỳ, nhưng lão nạp chỉ có thể giao người nếu tiểu đàn việt thuận hai điều kiện.
Cao Phong cười lạt :
– Lão nói đi!

– Thứ nhất, hãy nghe lão nạp nói rõ nguyên ủy để tránh những ngộ nhận đáng tiếc về sau.
Cao Phong gật đầu :
– Tại hạ đáp ứng! Còn điều kiện thứ hai!
Lão tăng mỉm cười :
– Điều thứ hai lão nạp xin nói sau, cũng không khó lắm đâu.
Cao Phong thở hắt ra :
– Được! Tại hạ chấp nhận chờ đợi. Lão nói đi!
Lão tăng nhìn Thánh Thủ Nữ Y :
– Phần này, có lẽ nữ đàn việt quan tâm hơn. Là thế này, hai mươi năm trước, sau một lần từ Trung Nguyên quay về bổn phái, không hiểu sao Lỗ Trung sinh tâm, y đánh cắp chân kinh và bỏ đi. Mười năm sau đó, bổn phái rốt cuộc mới biết y đã quay lại Trung Nguyên, bổn phái mới sai Tạ Phương Điền dò la.
Nói đến đây, lão tăng chuyển ánh mắt nhìn qua Cao Phong :
– Vào thời điểm này, Tạ Phương Yến chỉ mới lên tám và được Tạ Phương Điền đưa theo. Đó là lý do lão nạp nói Tạ Phương Yến không thể am hiểu những gì Tạ Phương Điền làm. Từ đó, cứ mỗi năm một lần, Tạ Phương Điền đều đặn đưa tin về tệ phái. Qua đó, tệ phái mới biết...
Lão lại chuyển ánh mắt nhìn qua Thánh Thủ Nữ Y :
– Lỗ Trung vào Trung Nguyên với dã tâm không nhỏ. Cụ thể y đã ngấm ngầm tạo thế lực, không ngại gây hiềm khích hoặc thù oán với giới võ lâm Trung Nguyên. Cách đây hai năm, Tạ Phương Điền cùng một lúc đưa về hai tin. Tin đầu cho biết một cách chắc chắn Lỗ Trung chính là Cung chủ Thần Bí cung. Tin thứ hai có bên quan đến Tạ Phương Yến.
Lão nhìn qua Cao Phong :
– Là Thánh nữ Tạ Phương Yến bỗng thất tung, kể cả Tiểu Thần Kiếm Tu La, tín vật của tệ phái cũng thất lạc. Vậy là để truy tìm Thánh nữ, cũng là tìm phản đồ để xử trị, lão nạp phải du nhập Trung Nguyên. Lỗ Trung rất có tâm cơ, lại có lắm thủ đoạn, Tạ Phương Điền vì hiện là tâm phúc của y nên việc dò xét phản đồ đã có Tạ Phương Điền đảm nhiệm. Phần lão nạp, vì nghi ngờ kẻ bắt giữ Thánh nữ ắt hẳn chỉ vì Tu La tiểu thần kiếm, muốn biết tung tích Thánh nữ chỉ cần tìm thấy tín vật là đủ. Vậy là lão nạp đến đây.
Ngay khì lão tăng dứt lời, Thánh Thủ Nữ Y buột miệng hỏi :
– Y vẫn dùng tính danh là Lỗ Trung hay đã thay đổi? Chân kinh của quý phái đã bị y đánh cắp phải có võ công gì khắc chế?
Lão tăng cười gượng :

– Giờ thì đã rõ kẻ thù của nữ đàn việt chính là phản đồ lão nạp nghĩ, việc thu thập công phu cái thế của nữ đàn việt chỉ là hành động vô ích. Bởi Phật Ấn Tu La công nếu được y luyện đến mức đại thành sẽ không có tuyệt học nào đủ sức đối đầu.
Thánh Thủ Nữ Y bĩu môi, đưa tay vung vẩy thanh chủy thủ :
– Nếu vậy, vật này đại sư đâu có cách nào thu hồi?
Lão tăng hốt hoảng :
– Tuy không có gì để trao đổi nhưng lão nạp nguyện giúp nữ đàn việt báo thù. Chỉ xin giao hoàn tín vật cho bổn phái.
Cao Phong chợt lên tiếng :
– Tại hạ nghĩ đó cũng là ý hay thuận lợi cho cả đôi bên, mong nữ y cân nhắc.
Mỹ phụ thở dài, ném thanh chủy thủ qua cho lão tăng :
– Đằng nào y cũng bị quý phái thu thập, xử trí, có lẽ phải chấp nhận vậy thôi. Hãy giao người cho tiểu nữ.
Ai trong họ cũng có thái độ quân tử, hiềm khích thì hiềm khích, ngộ nhận lập tức không còn khi đã rõ sự thật không ai trong họ muốn có những thủ đoạn bất minh, lão tăng lập tức giao người qua cho Thánh Thủ Nữ Y.
Cao Phong lại lẳng lặng chờ xem diễn tiến, vẫn tỏ lộ thái độ quân tử như họ đang có.
Trong lúc chờ diệu thủ của Thánh Thủ Nữ Y, đã thi triển, sẽ làm cho Tạ Phương Yến lai tỉnh, lão tăng chợt nói với Cao Phong :
– Giờ lão nạp cũng hiểu rõ tiểu đàn việt chính thật là bằng hữu của Thánh nữ tệ phái. Suýt nữa lão nạp lầm nghĩ tiểu đàn việt là kẻ bấy lâu nay bắt giữ Thánh nữ.
Cao Phong cười nhẹ :
– Tương tự, tại hạ cũng tin những gì đại sư nói. Đồng thời tại hạ cũng đoán biết điều kiện thứ hai của đại sư rồi. Yên tâm đi, Thánh nữ của quý giáo vẫn nguyên vẹn là một Thánh nữ. Tại hạ chưa hề có ý nghĩ mạo phạm hoặc đã xúc phạm.
Lão tăng giật mình :
– Dường như tiểu đàn việt am hiểu nhiều hơn không gì lão nạp đã nghĩ về tiểu đàn việt?
Cao Phong bảo :
– Không có gì lạ nếu tại hạ đoán biết đại sư là người của Bạch Liên giáo, vì duy nhất chỉ có Bạch Liên giáo mới dùng hai chữ Thánh nữ thay cho cách xưng hô Giáo chủ. Huống chi, Bạch Liên giáo lại có xuất xứ từ Tây Vực. Tại hạ đoán biết nào có gì khó khăn.
Lão tăng đành thừa nhận :

– Do bổn giáo không muốn gây dao động, hoặc gây thị phi cho võ lâm Trung Nguyên nên lão nạp phải giấu phần nào sự thật. Huống chi, theo ngữ nghĩa của người Trung Nguyên. hai chữ Ma tăng như không được thuận tai. Kỳ thực, đối với người Tây Vực mà nói, họ không kiêng kỵ chữ Ma hoặc chữ Quỷ. Đến võ học của bổn giáo cũng vậy, vẫn không ngại chữ Quỷ.
Cao Phong gật đầu :
– Đó cũng là một lý do khiến tại hạ đoán biết xuất xứ của đại sư Quỷ Ấn Tu La công vẫn còn được gọi là Phật Ấn Tu La công.
Lão tăng phụ họa :
– Đó là một thí dụ. Thí dụ khác là Quỷ Miên Ám Công Phật. Gọi là Quỷ nhưng chỉ có ai được chọn sau này sẽ là Thánh nữ mới được đặc cách luyện tập. Bởi đó, Tạ Phương Yến không thể để nhơ danh Thánh nữ.
Vừa nói đến đây, Tạ Phương Yến kịp lúc tỉnh lại.
Nàng nhìn quanh và càng nhìn càng ngơ ngác :
– Chư vị là ai? Đại sư là ai? Sao tiểu nữ... tiểu nữ lại ở đây?
Cao Phong hiểu tại sao nàng hỏi như vậy. Vì nàng đâu đã gặp Thánh Thủ Nữ Y, đâu có dịp gặp lão tăng nọ. Nhất là nàng đâu thể nhận ra Cao Phong qua diện mạo đã thay đổi.
Miễn cưỡng, Cao Phong phải lên tiếng :
– Tạ cô nương...
Nàng lập tức trố mắt nhìn Cao Phong :
– Là ngươi, Cao Phong! Ngươi lại biến đổi diện mạo. Nhưng ta vẫn nhận ra thanh âm của ngươi.
Lập tức...
Vút! Vút!

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 24
Thánh Thủ Nữ Y

Cao Phong cười gượng, nhìn lão tăng và Thánh Thủ Nữ Y vừa đột nhiên vây áp hai bên :
– Tại hạ không phủ nhận tại hạ đang dùng giả diện, nhưng nhị vị làm như thế là có ý gì?
Lão tăng nhanh miệng hơn Thánh Thủ Nữ Y :

– Ngươi đã dùng giả diện, không loại trừ chính ngươi đã hãm hại, đã bắt giữ Thánh nữ.
Đến lượt Thánh Thủ Nữ Y tỏ lộ thái độ :
– Không phải ta đã từng nói về điều kiện của ta? Sao ngươi vẫn cố tình vi phạm? Nói, ngươi là ai? Muốn dò xét ta điều gì?
Tạ Phương Yến ngồi bật dậy, chồm lên, đứng ngay bên cạnh Cao Phong.
– Cao Phong là bằng hữu của Tạ Phương Yến này. Nhị vị là ai? Nếu muốn động thủ, Tạ Phương Yến ta nguyện lĩnh giáo?
Lão tăng sửng sốt :
– Là bằng hữu thật ư?
Tạ Phương Yến hất mặt :
– Không thật chẳng lẽ giả? Lão trọc ngươi nói đi, Thánh nữ nào đã bị Cao Phong bắt giữ? Nếu có, Thánh nữ của lão có lẽ cũng là hạng chẳng ra gì. Vì như ta thấy, Cao Phong chưa bao giờ hành sự mà không có lý do chính đáng.
Cao Phong cười gượng, nói vào tai Tạ Phương Yến :
– Vị Thánh nữ đó chính là cô nương. Đại sư nghi ngờ tại hạ là hung thủ đã bắt giữ, sau đó lại hãm hại cô nương.
Nàng trợn mắt :
– Ta là Thánh nữ? Hồi nào? Còn bắt giữ ta? Sai rồi, từ khi thất lạc gia huynh đến nay, ta đâu có bị ai bắt giữ. Riêng chuyện hãm hại ư. Nếu ta nhớ không lầm, kẻ hãm hại ta là Cung chủ Thần Bí cung và hại bằng Tuyệt Mệnh sa, ngươi cũng thấy kia mà. Nào, ngươi nói đi, tại sao ta bỗng dưng biến thành Thánh nữ?
Nếu sau khi Tạ Phương Yến nói xong, những lời nói đủ làm cho lão tăng yên lòng, thì chính Cao Phong lại không yên dạ. Cao Phong hỏi :
– Cô nương nhớ rõ từng sự việc thế sao?
Nàng cau mày :
– Sao lại không nhớ? Chuyện chỉ mới xảy ra thôi mà. Hay đã có chuyện gì xảy ra, ta nói điều gì đó không phải?
Cao Phong thở hắt ra, nhìn Thánh Thủ Nữ Y :
– Việc tại hạ trót lừa dối tôn giá, tại hạ xin được một lần minh định. Là sẽ không một ai được nhìn thấy diện mạo thật của tại hạ, cho đến khi tại hạ tự lộ diện. Chưa hết, tôn giá hãy chờ nghe tiếp.
Cao Phong nói như thế vì phát hiện Thánh Thủ Nữ Y có sắc mặt giận dữ, định phát tác. Cao Phong bảo :
– Việc tôn giá muốn nhìn biết diện mạo thật, tại hạ hiểu đó là vì tôn giá muốn cảnh giác đối với kẻ thù. Vậy thì, thù nhân của tôn giá cũng

chính là thù nhân của tại hạ. Không tin, tôn giá thử nhớ lại những gì Tạ Phương Yến vừa nói.
Tạ Phương Yến sừng sộ :
– Nói sao! Có người nghi ngờ ngươi là đồng bọn của Thần Bí cung? Thật hồ đồ. Chỉ suýt nữa ta và ngươi đã bị mất mạng cũng vì Tuyệt Mệnh sa của Thần Bí cung. Đâu thể có chuyện đó?
Lão tăng đến lúc này mới có dịp xen vào :
– Tiểu đàn việt cũng bị trúng độc Tuyệt Mệnh sa?
Cao Phong chưa kịp đáp, Tạ Phương Yến quá nhanh nhẩu khi lên tiếng :
– Lão hỏi để làm gì? Cũng may còn có y vì không trúng độc nên ta và y có cơ may thoát nạn.
Cao Phong chưa kịp kêu thầm thì nghe Thánh Thủ Nữ Y và lão tăng cùng quát :
– Thánh Thủ Nữ Y mau tránh ra. Y chính là môn hạ của phản đồ Lỗ Trung.
– Cuồng đồ to gan! Tuyệt Mệnh sa đến cả ta cũng không thể giải, trừ phi ngươi chính là người do kẻ thù cài đặt. Ta phải giết ngươi.
Vù...
Phát hiện Thánh Thủ Nữ Y, một mỹ phụ xa lạ chợt xuất thủ đánh vào Cao Phong, Tạ Phương Yến lập tức phát chiêu chống đỡ.
– Mụ kia. Ta...
Cao Phong cả kinh kêu lên :
– Dừng tay! Nàng bị trúng độc, chân lực đâu còn?
Vừa kêu, Cao Phong vừa kéo Tạ Phương Yến lùi lại.
Nhưng nhanh hơn một sát na, lão tăng đã kéo Tạ Phương Yến về phía lão.
Vô tình ngọn kình của Thánh Thủ Nữ Y quật thẳng vào Cao Phong.
Bung!
Cao Phong loạng choạng.
Tạ Phương Yến vùng vẫy :
– Buông ta ra, lão trọc. Mụ kia, không được hại y.
Cao Phong vội kêu, ngăn nàng lại :
– Cô nương chớ hồ đồ. Tôn giá đây là...
Thánh Thủ Nữ Y đã lao đến :
– Ngươi quả có đôi chút bản lãnh, thảo nào dám đến tận đây dò xét ta. Đỡ!
Vù...
Cao Phong hốt hoảng vội dịch người tránh chiêu, miệng kêu :
– Chậm đã! Hãy nghe tại hạ giải thích.

Vút!
Bị hụt chiêu, Thánh Thủ Nữ Y thêm phẫn nộ :
– Giỏi! Thử tránh lần nữa xem sao? Đỡ!
Vù...
Cao Phong lại tránh, lần này quát :
– Nếu không nghĩ tình tôn giá đã cứu tỉnh Tạ cô nương, tại hạ không thể nhân nhượng mãi.
Vút!
Thánh Thủ Nữ Y cười lạnh :
– Ai cần ngươi nhân nhượng? Cuồng đồ! Nạp mạng!
Vù...
Cao Phong định phát chiêu, chợt nghe ở phía sau có thanh âm của lão tăng vang lên :
– Lão nạp nguyện tiếp lực. Tiểu đàn việt xin chớ trách! Đỡ!
Ào...
Cao Phong phát hoảng vì biết khó thể đối phó cùng một lúc hai cao thủ như thế này. Y đành bật tung người lên cao.
Vút!
Diễn biến khá bất ngờ, khiến chiêu công của Thánh Thủ Nữ Y suýt quật phải chiêu tập kích của lão tăng.
Nhân lúc cả hai đang cố hết sức để thu chiêu, Cao Phong từ trên cao nhìn xuống, thấy Tạ Phương Yến đã bị chế trụ huyệt đạo.
Bật cười, Cao Phong lập tức trầm người xuống :
– Tại hạ xin đắc tội! Đỡ! Đỡ!
Nhị kình được phát ra từ song thủ của Cao Phong, một cho lão tăng và cho Thánh Thủ Nữ Y.
Họ giận dữ quát nạt :
– Cuồng đồ to gan!
– Tiểu đàn việt công phu quả lợi hại!
Và họ phát kình đón đỡ!
Vù...
Ào...
Không chậm theo kế đã định, Cao Phong lạng người, vừa giải huyệt vừa lôi Tạ Phương Yến cùng chạy :
– Cáo biệt! Ha... ha...
Đến lúc này, hai tiếng chạm kình mới thật sự vang lên.
Ầm! Ầm!
Dư kình làm cho hai nhân vật nọ phải chậm lại, khiến việc đuổi theo Cao Phong thêm khó khăn.
Họ lao ra ngoài gian thạch thất, không nhìn thấy Cao Phong và Tạ

Phương Yến đâu.
Thánh Thủ Nữ Y giận dữ :
– Tiểu tử không thể chạy như thế. Đuổi theo.
Lão tăng bảo :
– Lão nạp truy tìm phía hữu. Chúng ta phải phân khai mới dễ tìm. Nào!
Vút! Vút!
Họ phân khai, chạy mỗi người mỗi hướng.
Họ vừa khuất dạng, từ phần đỉnh của gian thạch thất liền có thanh âm của Tạ Phương Yến vang lên :
– Kế của ngươi tuy cao minh nhưng bây giờ ngoài việc leo lên núi đâu còn hướng nào cho chúng ta chạy?
Có tiếng Cao Phong đáp lại :
– Chỉ một mình tại hạ chạy là đủ. Cô nương...
Tạ Phương Yến gạt ngang :
– Không được! Ta sẽ đi theo ngươi. Ta...
Đến lượt Cao Phong ngắt ngang :
– Hãy nghe cho rõ đây. Cô nương chính là Thánh nữ của Bạch Liên giáo ở Tây Vực, vị đại sư lúc nãy đã nói quá rõ về xuất thân của cô nương cùng lệnh huynh Tạ Phương Điền. Nếu cô nương muốn báo thù cho lệnh huynh, cần phải đi theo đại sư.
– Báo thù? Ngươi muốn nói...
– Tại hạ phải đưa cô nương trốn chạy cốt ý để làm rõ chuyện này. Xin dừng ngắt lời tại bạ, chuyện là thế này...
Cao Phong sau khi thuật những chuyện có hên quan đến Tạ Phương Điền, mới chùng giọng nói tiếp :
– Tại hạ chính là người từng được cô nương cướp từ tay Cung chủ Thần Bí cung, đã từng cùng cô nương rơi xuống vực sau đó cùng thoát. Và cũng tại lòng núi Võ Di đó, tại hạ dã bị lệnh huynh không chế. Thoạt đầu, tại hạ rất phẫn hận vì cứ bị lệnh huynh hành hạ, bị tra hỏi về câu kinh văn ở Uy Phong cổ tự. Sau này tại hạ mới hiểu, đó là cách lệnh huynh giúp tại hạ khổ luyện công phu. Vì cảm kích lệnh huynh, ngay khi biết cô nương là Tạ Phương Yến, tại hạ không thể quan tâm.
Tạ Phương Yến bàng hoàng :
– Theo ngươi nói, chạy thoát khỏi núi Võ Di là do gia huynh bày nghi trận, để buộc ngươi càng thêm khổ luyện?
– Không sai! Dù tại hạ có cải dạng cách nào, có thay đổi chỗ lưu ngụ đến đâu suốt một năm sau đó lệnh huynh vẫn âm thầm bám theo hỗ trợ.

– Gia huynh đã chỉ điểm thuật dị dung cho ngươi, đương nhiên ngươi có dị dung đến đâu cũng bị gia huynh phát hiện. Việc gia huynh bám theo còn có ý bảo vệ cho ngươi, tại sao?
Không một lời nhắc đến lai lịch, Cao Phong chỉ giải thích :
– Tại hạ nghĩ, có lẽ lệnh huynh dã bị Lỗ Trung phát hiện. Lệnh huynh cũng bị Lỗ Trung ngấm ngầm hạ độc. Để báo thù, lệnh huynh phải dồn sức, cho tại hạ và còn ủy thác cô nương cho tại hạ.
– Những lời này tuy đúng nhưng về thời điểm thì sai. Bởi sau khi bị Tuyệt Mệnh sa gia hại, sinh mệnh của gia huynh không kéo dài quá hai mươi ngày.
Cao Phong vờ đoán :
– Rồi có thể lệnh huynh biết cách kìm chế, khiến độc chất chậm phát tác. Chỉ đến khi không còn làm gì được nữa, lệnh huynh mới thảm tử, thất khiếu đều xuất huyết.
– Nhưng tại sao gia huynh chọn ngươi? Sao bấy lâu nay gia huynh không một lần đề cập những việc gì có liên quan cho ta biết?
– Cô nương đã có thân phận là Thánh nữ, lệnh huynh tin tưởng là đã có ngươi của quý giáo chu toàn. Vả lại, chính việc thất tung của cô nương đã làm cho lệnh huynh dù muốn nói, muốn giải thích cũng không còn dịp.
– Lỗi tại ta. Gia huynh luôn bỏ đi biền biệt, thỉnh thoảng mới quay về. Và hễ quay về lại bắt ép ta luyện công. Không chịu được ta tự ý bỏ đi.
– Rồi chuyện gì xảy ra? Lần gặp cô nương, tại hạ nhớ cô nương giả thành gã khất cái?
– Quả nhiên ngươi chính là gã thư sinh độ nọ, đã bị ta ép giả thành thị tỳ cùng ta đi đến Uy Phong cổ tự. Lúc đó, vì muốn lẩn tránh Tỏa Long bang và Cổ Thạch quan, ta mới tìm đến Uy Phong cổ tự hy vọng tìm thấy gia huynh cũng ở đó.
– Sao cô nương phải lẩn tránh Tỏa Long bang và Cổ Thạch quan?
– Có gì đâu. Tình cờ ta nhìn thấy ả họ Khả, ái nữ của Lão bang chủ. Thấy thế lực của ả có thể giúp nhiều việc, ta lân la làm quen ả. Nào ngờ chưa gì ả đã nặng lời nhục mạ. Ta mới cho ả một bài học.
– Thế nào?
– Cũng nhẹ nhàng thôi. Điểm nguyệt ả, thay đổi y phục với ả. Vất ả vào chỗ khuất. Vậy là ta ung dung thay địa vị ả được ba ngày. Mọi việc bại lộ khi ta bất ngờ chạm trán lão Quan chủ Cổ Thạch quan. Lão tưởng ta là thiếu Bang chủ Tỏa Long bang thật, lão hết lời mời mọc ta đến thăm chỗ của lão.
Thở ra một hơi dài, Tạ Phương Yến tiếp :

– Nào ngờ đó chỉ là kế của lão, định dùng ta để uy hiếp Bang chủ Tỏa Long bang. Hiểu ra, ta biết nếu để Bang chủ Tỏa Long bang nhìn thấy thì có khác nào "lạy ông tôi ở bụi này"? Kinh hoảng, ta lập kế bỏ chạy. Cuối cùng, lão Quan chủ cứ đinh ninh là ta tìm cách tiềm phục vào Cổ Thạch quan, lão giận dữ, truy đuổi ta. Ta không thể không sợ, phải cải dạng. Tiếp đó là gặp ngươi.
Trước khi dứt lời, nàng chợt hỏi :
– Này! Diện mạo lần đầu ta nhìn thấy chính là diện mạo thật của ngươi?
– Là thật!
– Vậy tính danh của ngươi là gì?
– Cừu Hận!
– Không phải! Ta biết đó chỉ là giả danh. Nào nói đi.
– Tại hạ không thể nói, chưa tiện nói. Mong cô nương...
– Không được! Ngươi phải nói! Ta hứa sẽ giữ kín cho ngươi.
– Tại hạ...
– Còn nữa. Ta không muốn làm Thánh nữ. Ta sẽ đi theo ngươi. Ngươi đi đâu, ta theo đó vì từ lâu ta đã....
Chợt nàng đổi giọng, kêu lên :
– Cao Phong... Cừu Hận! Ngươi làm sao rồi?
Nàng kêu mãi kêu mãi nhưng cuối cùng chỉ có tiếng của một mình nàng kêu.
Do kêu lâu, kêu càng lúc càng to, lão tăng khi nãy và Thánh Thủ Nữ Y nghe được nên cùng quay lại.

Hồi 25
Công phu Uy Phong

Vừa mở mắt, với những gì đang nhìn thấy, là gương mặt khẩn trương lo lắng và nghi hoặc của ba nhân vật: lão tăng, Tạ Phương Yến và Thánh Thủ Nữ Y, nếu có phần nào tạo cho Cao Phong cảm giác vừa hoang mang vừa bồn chồn thì tất cả những cảm giác đó lập tức ngưng đọng, ẩn sâu vào chỗ tận cùng của tri giác vừa mới quay trở lại với Cao Phong, lúc nghe họ tranh nhau lên tiếng.
Đầu tiên, Tạ Phương Yến vừa quan tâm vừa lo lắng hỏi :
– Ngươi đã làm ta sợ! Giờ thì thế nào? Ngươi cảm thấy ra sao?

Thánh Thủ Nữ Y nghi hoặc hỏi một câu ngắn gọn :
– Tiểu tử, ngươi ở họ Cầm?
Khẩn trương hơn, lão tăng nọ hỏi dồn :
– Kinh mạch của tiểu đàn việt bị tổn thương nghiêm trọng, tại sao? Có phải vì muốn giúp tiểu đàn việt luyện công, Tạ Phương Điền phải dùng Luyện Hình công, một phương cách luyện công khổ nhục bậc nhất của bổn giáo, vận dụng vào tiểu đàn việt? Điều gì khiến Tạ Phương Điền phải tận tâm tận lực vì tiểu đàn việt?
Càng nghe hỏi hỏi, sắc mặt của Cao Phong càng tái nhợt dần.
Và sau cùng, lúc họ hoàn toàn ngưng lời, im lặng chờ nghe lời đáp của Cao Phong, với sắc diện phẫn nộ, Cao Phong nhìn họ.
Chạm cái nhìn của Cao Phong, Tạ Phương Yến chợt chớp mắt, để từ đó xuất hiện những giọt lệ tuôn dài, lão tăng thì lúng túng, nửa muốn nói gì đó nửa lại không dám, rốt cuộc vẫn để ánh mắt của Cao Phong xạ nhìn vào mà không biết phải phản ứng ra sao. Riêng Thánh Thủ Nữ Y thì từ trạng thái nghi hoặc chuyển sang trạng thái xao xuyến, xúc động, cuối cùng là sợ hãi đành phải quay mặt đi để tránh cái nhìn của Cao Phong. Nhưng, như vẫn cảm nhận bị cái nhìn dữ dội của Cao Phong nhìn xoáy từ phía sau, Thánh Thủ Nữ Y nhận ra, có quay mặt đi vẫn chưa đủ để lẩn ánh mắt nhìn đó, đành chấp nhận quay cả người, đưa lưng về phía Cao Phong, sau cùng loạng choạng tiến về phía xuất nhập của gian thạch thất, để tỳ tay vào vách đá và giữ mãi tư thì đó với đôi bờ vai chợt run lên nức nở.
Toàn bộ gian thạch thất nếu vừa bị một loạt những câu hỏi làm khuấy động thì giờ đây vụt trở nên câm lặng.
Sự câm lặng đã bắt đầu từ Cao Phong, y không một lời đáp, cũng không một phản ứng nào dù nhỏ, và đã truyền sang Tạ Phương Yến, sang lão tăng, sang đến Thánh Thủ Nữ Y.
Họ cũng câm lặng. Tạ Phương Yến để lệ tuôn dài trong câm lặng. Lão tăng câm lặng vì bối rối. Vì không biết phải nói gì, hỏi gì trong lúc này.
Thánh Thủ Nữ Y thì câm lặng trong một trạng thái chỉ có một mình biết, một mình hiểu.
Quay lưng lại, quay về phía Cao Phong, về phía mọi người, là Thánh Thủ Nữ Y không muốn ai biết, ai hiểu về trạng thái câm lặng của bản thân.
Không khí trong gian thạch thất cứ thế chìm trong sự câm lặng.
Tình trạng này vì quá kéo dài nên vô tình biến thành sự thử thách, biến thành thước đo lòng nhẫn nại của từng người. Và tùy theo cảm xúc của mỗi người, họ lần lược để độ điểm yếu của họ.

Đầu tiên, vụt nấc lên một tiếng, Tạ Phương Yến bưng mặt chạy ra ngoài gian thạch thất do bầu không khí ở đây đã vượt quá mức chịu đựng của nàng.
Cũng giống như sự lây lan của trạng thái câm lặng lúc nãy, hành vi của Tạ Phương Yến lập tức tác động vào những ai còn lại Thánh Thủ Nữ Y chợt lảo đảo, và cứ thế bước ra ngoài gian thạch thất. Kế đó, lão tăng thở dài, lắc đầu, chép miệng, đầu cúi xuống, lủi thủi quay lưng bỏ đi.
Họ đã bỏ đi. Cao Phong thấy. Họ không nói một lời, Cao Phong biết. Và bây giờ chỉ còn lại một mình ở đây, Cao Phong cảm nhận được.
Thế nhưng, Cao Phong vẫn nằm yên, vẫn câm lặng, mắt vẫn nhìn xoáy nhưng là nhìn xoáy vào một điểm nào đó vô hình.
Không có sự hiện diện của họ nữa, gian thạch thất càng thêm câm lặng, thêm ngưng đọng.
Tình trạng này cứ thế kéo dài cho đến lúc có một tiếng động chợt vang lên.
Xoạch!
Đó là tiếng bật hỏa tập.
Tiếp đó, một đĩa đèn, hai đĩa đèn và tuần tự nhiều đĩa đèn chứa dầu lạc được thắp sáng.
Màn đêm đã buông xuống từ lúc nào? Cao Phong biết hay không biết?
Điều đó không quan trọng vì cho đến lúc này Cao Phong vẫn nằm bất động.
Nhẹ như bóng u linh, chơi vơi như hồn ma bóng quế, Tạ Phương Yến đang dật dờ di chuyển và lần lượt in hình bóng mảnh mai của nàng lên từng vách đá đo ánh sáng từ nhiều đĩa đèn dầu lạc vừa được nàng thắp sáng chiếu hắt lên.
Mãi đến lúc này ở Cao Phong mới có sự nhích động.
Đầu tiên chỉ là những cử chỉ mơ hồ, chưa thật sự rõ nét khiến Tạ Phương Yến không thể nhận ra những cử chỉ đó của Cao Phong.
Chỉ đến khi Cao Phong lù lù ngồi dậy, bước đi, biến những cử chỉ mơ hồ thành những hành vi sống động, Tạ Phương Yến mới hay, mới biết.
Nàng mấp máy môi định lên tiếng, định hỏi, nhưng vì thấy Cao Phong chỉ bước đi, tịnh không một lời nào thết ra, nàng đành ngậm miệng lại, giữ cho riêng nàng những gì định hỏi, định nói.
Và mắt nàng lại rưng rưng lệ khi dõi nhìn từng bước chân gần như vô hồn của Cao Phong.
Bị cuốn hút theo, bị cử chỉ của Cao phong lây lan tác động, Tạ

Phương Yến cũng chầm chậm bước theo.
Màn đêm đã buông xuống thật sự.
Bên ngoài gian thạch thất là cả một vùng trời đêm. Và trên bầu trời đêm, sự hiện của hàng vạn hàng vạn vì tinh tú đã minh chứng cho điều đó, đang nói lên rằng đêm đã về từ lâu, rằng bây giờ là lúc của bóng đêm đen đang ngự trị.
Mắt nhìn lên bầu trời đêm, Cao Phong lững thững bước đi.
Đi mông lung, đi vô định, đi theo sự dẫn dắt của muôn vàn vì tinh tú vô định mông lung.
Tạ Phương Yến không còn rưng rưng lệ nữa. Nàng vẫn lững thững bước theo Cao Phong. Và từ lúc nào không biết, nàng đã bật thành tiếng khóc. Thoạt đầu là âm ủ, tức tưởi, sau đó là nức nở, xót xa, cuối cùng thì òa khóc.
Nước đã tràn lên bờ, không còn gì có thể ngăn chận. Tiếng khóc của nàng nếu lúc đầu chưa tác động gì đến Cao Phong. Vì y vẫn bước đi, thì càng về sau, những tiếng khóc như những sợi dây vô hình bắt đầu giữ chân Cao Phong lại.
Cao Phong bước chậm dần và dừng hẳn.
Nhưng những tiếng khóc của Tạ Phương Yến vẫn chưa chịu buông tha Cao Phong. Sau khi đã giữ chân Cao Phong lại, chúng bắt đầu cuộn quanh, thít lại và cuối cùng quật ngã Cao Phong.
Cao Phong buông người ngồi phịch xuống. Và khi tâm tư, toàn bộ nhận thức đều bị tiếng khóc kia bóp nghẹt, từ miệng của Cao Phong liền bật ra một hơi dài, thật dài :
– A...
Thanh âm này bật ra, hàm ý thúc thủ, hàm ý cam chịu, vô tình làm cho tiếng khóc của Tạ Phương Yến tăng thêm cường độ.
Nàng khóc lớn, tức tưởi hơn, xót xa hơn. Vì thế, nàng phải lảo đảo chập choạng chấp chới.
Đến lượt nàng bị tiếng khóc của chính nàng quật ngã.
Nàng khuỵu xuống và phải ôm chầm vào dáng ngồi tuyệt vọng của Cao Phong. Có như thế nàng mới không bị ngã vật ra, không bị đổ gục hoàn toàn.
Chịu đựng như thế được một lúc, Cao Phong chợt lên tiếng :
– Vì sao cô nương khóc?
Thanh âm của Cao Phong làm toàn thân nàng chấn động.
Sợ bị ngã vật ra, nàng càng ôm chặt hơn vào Cao Phong và lắp bắp :
– Ta khóc... ta khóc, là muội khóc... muội khóc...! Cao huynh! Cừu Hận huynh... Cầm Phong huynh! Muội làm sao không khóc trước một Cầm huynh u uất, trầm lặng? Hu... Hu...

Chàng đặt tay lên vai nàng, vỗ về :
– Ta không khóc, cớ sao nàng khóc? Cầm huynh? Nàng đừng gọi ta như vậy. Nàng là Thánh nữ. Nàng không thể khóc cho ta.
– Không!
Nàng thét lên :
– Muội không là Thánh nữ! Muội là muội, là Tạ Phương Yến của huynh, của riêng một mình huynh.
Rồi nàng nức nở :
– Hãy đối xử với muội, như muội vốn là muội. Muội không thể là Thánh nữ. Vì muội... muội hiểu huynh. Muội yêu huynh mà Hu... hu...
Tay chàng vụt bất động :
– Nàng yêu ta! Yêu một phế nhân ta?
Chàng bất động thì nàng cử động. Nàng vòng cả hai tay, ôm giữ chàng, như sợ chàng đột ngột tan biến đi :
– Không! Chàng không là phế nhân? Muội biết chắc như vậy. Muội yêu huynh vì huynh không phải hạng người cam chịu. Chàng không thể cam chịu. Muội không thể chấp nhận như thế.
Toàn thân chấn động, Cao Phong vùng mạnh, thoát khỏi vòng tay nàng :
– Ta không cam chịu mà được sao? Hừ! Kinh mạch bị phế bỏ cố công đến mấy cũng bị phế bỏ. Không báo được gia thù, không rửa được nhục hận, ta không là phế nhân thì còn là gì nữa! Nói đi, nàng nói đi. Ta không là phế nhân thì là gì đây hử! Hừ!
Nàng chồm đến, huơ đôi tay bất lực quyết ôm giữ chàng, ôm giữ lại tấm thân sắp bị bùng nổ của chàng :
– Chàng không được nghĩ về mình như thế. Chàng chưa phải là phế nhân, là hậu nhân của một Minh chủ võ lâm, của một nhân vật tuyệt đại chàng không thể là phế nhân!
– Hậu nhân của Minh chủ? Ha... ha...! Ta là hậu nhân của Minh chủ võ lâm? Ha... Ha..! Cao xanh ơi cao xanh! Nỡ cay nghiệt đến thế sao? Phụ thân! Mẫu thân! Hài nhi sao lại bị đày đọa thế này? Hài nhi bất hiếu! Hài nhi đã quá bất hiếu! Ha... Ha...
Vút! Vút!
Hai bóng người xuất hiện.
Họ lặng lẽ nhìn cảnh thương tâm trước mặt Tạ Phương Yến vừa gào vừa kéo vừa ôm giữ Cao Phong. Còn Cao Phong vẫn cười, cười sằng sặc, cười cay đắng, cười đến nỗi nước mắt phải chảy ra.
Không chịu được nữa, một trong hai nhân vật vừa xuất hiện chợt lên tiếng, cố tình lên tiếng :
– Cầm Phong! Ta có lỗi vì đã khơi gợi những gì ngươi cố giấu.

Nhưng ta hứa với ngươi, vì ta là... là bằng hữu của phụ thân ngươi, bằng toàn bộ y thuật ta có, ta sẽ giúp ngươi khôi phục nguyên trạng. Chỉ cần ngươi cho ta biết kẻ nào, thủ pháp nào đã hủy hoại căn cơ võ học của ngươi?
Nhân vật thứ hai cũng lên tiếng :
– A Di Đà Phật! Qua những gì nữ y đàn việt vừa cho lão nạp biết, lão nạp hiểu lệnh tiên tôn đã bị phản đồ hãm hại. Để trả lại công bằng, lão nạp hứa, lão nạp sẽ truyền thụ tâm pháp thượng thừa của bổn giáo, giúp tiểu đàn việt dạt bản lãnh phi phàm, báo thù cho song thân.
Cao Phong đưa ánh mắt ngây dại nhìn họ. Sau cùng là nhìn vào Thánh Thủ Nữ Y, Cao Phong chợt lên tiếng mai mỉa :
– Tôn giá là bằng hữu của tiên phụ! Từ lúc nào vậy? Tôn giá có biết thù nhân của tiên phụ đều đã từng là bằng hữu của người không? Hử?
Thánh Thủ Nữ Y chấn động, bước lùi lại.
Thật may Tạ Phương Yến chợt gào lên, vô tình giải thích thay cho Thánh Thủ Nữ Y :
– Chàng đừng nói như vậy, đừng bất kính như vậy. Ngay khi chàng hôn mê, Lan Hoa tiền bối suýt giết chàng cũng là để báo thù cho lệnh tôn, cho Cầm minh chủ. Nhưng khi nhìn thấy diện mạo thật của chàng, thấy chàng như đang là Cầm minh chủ tái sinh, Lan Hoa tiền bối mới nhận ra có sự nhầm lẫn. Rằng chàng chính là hậu nhân của Cầm minh chủ, rằng vì để báo phục gia thù chàng phải cải dạng, luôn tay đổi diện mạo. Kỳ thực, Lan Hoa tiền bối chính là bằng hữu chi giao, là người vẫn luôn tôn thờ hình bóng của người trong mộng, là người tình trong như đã mặt ngoài còn e của lệnh tôn.
Lão tăng nọ vụt chép miệng ngay khi Tạ Phương Yến ngưng lời :
– A Di Đà Phật! Chữ tình thật đáng sợ và cũng đáng trân trọng. Vì chữ tình, nếu Lỗ Trung biến yêu thành hận, tạo nên thảm trạng thì cũng chữ tình đó lại khiến một nữ y băng tâm ngọc khiết phải vò võ hai mươi năm trường, quyết báo thù cho người yêu. Tiểu đàn việt xin chớ ngộ nhận đừng ngộ nhận, kẻo làm vong linh lệnh tôn phải tủi hổ.
Cao Phong nhìn lão tăng :
– Vì yêu biến thành hận? Lỗ Trung yêu ai? Hận ai?
Cao Phong chuyển ánh mắt nhìn qua Thánh Thủ Nữ Y, bởi Thánh Thủ Nữ Y đang đáp, đáp thay cho lão tăng :
– Cùng là người trong cuộc, nếu ta là người thầm gửi trọn tâm tư cho Cầm Hải thì Lỗ Trung lại nặng lòng với Uyển Uyển, thân mẫu ngươi. Ta và y đều là người thứ ba trong mắt song thân ngươi, đó là lý do

khiến Lỗ Trung sinh hận. Y ngấm ngầm hãm hại phụ thân ngươi. Cho dù biết, nhưng vì nghĩ y đã là kẻ bại trận trong tình trường, phụ thân ngươi đại lượng, bỏ qua cho y. Điều đó càng khiến y oán hận. Vừa hận tình vừa bất phục y đã lập kế sát hại phụ thân ngươi. Chỉ có điều, y đã sát hại mẫu thân ngươi như thế nào, y đã để xổng ngươi ra sao, tại sao y không trảm thảo trừ căn, tất cả đều phải chờ nghe ngươi giải thích.
– Ha... Ha...! Nếu ta đã để xổng tiểu tử, nếu ta chưa trảm thảo trừ căn, thì bây giờ là lúc ta hành sự, cũng đâu có muộn. Ha... Ha...
Cao Phong tái mặt :
– Cung chủ Thần Bí cung! Y đã đến!
Thánh Thủ Nữ Y biến sắc :
– Lỗ Trung! Là ngươi! Ta nhận ra thanh âm của ngươi!
Lão tăng nọ phừng phừng lửa giận :
– Tên phản đồ! vì ngươi, một Hộ Giáo Pháp Sư như ta phải lặn lội vào tận Trung Nguyên. Ngươi ở đâu? Hãy hiện thân đi.
Đáp lại, thanh âm ngạo mạn của Cung chủ Thần Bí cung vang đến :
– Ngõa Nặc Lạt Ma. Ta biết lão vào Trung Nguyên từ lâu và ta nhẫn nại chờ đến lúc này. Lão có biết tại sao không? Vì nhờ lão, ta sẽ có Tu La tiểu thần kiếm, cùng với báu vật đó sẽ là tuyệt học chí đại Vô Ngã Bát Mạch công. Có tuyệt học đó, ta ngại gì đi học thượng thừa của lão Uy Phong lưu lại đang gây cản ngại cho mộng độc bá võ lâm của ta? Không những thế, giờ đây, nhờ lão, ta được dịp tiêu trừ hậu họa, loại bỏ cái gai trước mắt là di tử của tên thất phu Cầm Hải, thuận tiện thu thập luôn vị Thánh nữ trước sau gì cũng gây phiền toái cho ta. Bọn ngươi phen này đừng mong thoát. Ha... Ha...
Lỗ Trung, Cung chủ Thần Bí cung vẫn chưa xuất hiện.
Lão Tăng Hộ Giáo Pháp sư thoáng nao núng :
– Qua thanh âm, phản đồ đã luyện chân kinh Tu La đến tám thành. Y nói đúng, tất cả chúng ta phen này khó thoát.
Thánh Thủ Nữ Y bất phục, rít lên khe khẽ :
– Chỉ tiếc, ta chưa thu thập đủ Càn Khôn nhị khuyên. Bằng không, với Càn Khôn chỉ pháp thượng thừa, dù y có luyện được Kim Cương Bất Hoại cũng bị tán mạng.
Tạ Phương Yến lo ngại :
– Sao y chưa chịu xuất hiện? Hay y ngại Hộ Giáo Pháp sư đã luyện qua công phu Vô Ngã Bát Mạch công gì đó?
Ngõa Nặc Lạt Ma động tâm :
– Thánh nữ nói như thế, phải chăng đã tìm biết công phu Vô Ngã ẩn giấu ở đâu trong Tu La tiểu thần kiếm?

Nàng lắc đầu :
– Đến nghe, chỉ mới ngày hôm nay, lần đầu Tạ Phương Yến này được nghe. Đâu đã biết trước để tìm?
Ngõa Nặc Lạt Ma cau mặt :
– Vậy thì lạ quá! Không kể trước kia lão nạp đã tìm, suốt chiều hôm nay lão nạp cũng thử tìm nhưng vẫn không biết công phu đó được ẩn giấu ở đâu?
Đến lúc này, Cao Phong chợt lên tiếng :
– Y chưa xuất hiện không phải vì ngại công phu Vô Ngã. Có lẽ y cũng biết chỗ ẩn giấu công phu Vô Ngã không phải dễ tìm. Và như vậy ở bên ngoài chân núi nhất định đã có chuyện xảy ra! Đã có chuyện gì đang cần giữ lại. Đây đúng là cơ hội cho chúng ta tìm cách thoát.
Thánh Thủ Nữ Y tỏ ý nghi ngờ :
– Lời ngươi đoán lấy gì làm chắc?
– Tiền bối nên tinh ý thì hơn! Chưa lần nào tiểu nữ thấy y đoán sai!
Ngõa Nặc Lạt Ma vội thúc giục :
– Vậy còn chờ gì nữa...
Chợt có thanh âm vang lên, không phải thanh âm của Cung chủ Thần Bí cung :
– Muốn chạy ư? Đâu dễ!
Vút! Vút!
Hai bóng nhân ảnh xuất hiện!
Cao Phong thì thào :
– Đại Hữu, Tứ Hữu! Tại hạ nhận ra họ, cho dù họ cố tình che kín chân diện!
Thánh Thủ Nữ Y giật mình :
– Võ lâm Tứ hữu sao lại về hùa với Thần Bí cung?
Cao Phong cười lạt :
– Chuyện nay đâu phải mới xảy ra. Từ hai mươi năm trước kia!
Thánh Thủ Nữ Y bàng hoàng.
Tạ Phương Yến khẽ kêu :
– Sao họ chỉ xuất hiện mà chưa xuất thủ Lần này Cao Phong bảo :
– Là họ e ngại Hộ Giáo Pháp Sư! Ắt cũng là do Lỗ Trung căn dặn họ!
Ngõa Nặc Lạt Ma quyết định :
– Nữ đàn việt mau đưa người đi trước! Lão nạp sẽ ngăn chúng lại!
Nhưng những thanh âm khác bỗng vang lên :
– Muộn rồi! Cơ hội của bọn ngươi đã qua!
Vút! Vút! Vút!
Thêm bảy nhân vật xuất hiện!

Lần này Tạ Phương Yến buột miệng kêu :
– Chính là lão Quan chủ Cổ Thạch quan!
Cao Phong nói thêm :
– Vậy là Giang hồ Thất sát đều đủ mặt!
Thánh Thủ Nữ Y vụt quay người :
– Mau theo ta!
Cao Phong cười gượng :
– Trừ khi tôn giá có sẵn lối thoát! Bằng không hãy nhìn xem, chúng ta đã bị tuyệt đường.
Ngõa Nặc Lạt Ma vụt bật tung người :
– A Di Đà Phật! Trời chỉ tuyệt đường kẻ ác, lão nạp không tin tất cả chúng ta đều bị tuyệt đường! Chạy đi!
Vây quanh họ lúc này là chín nhân vật. Đang có năm nhân vật chuyển dịch vị trí, quyết chận lối định bỏ chạy của Thánh Thủ Nữ Y!
Ngõa Nặc Lạt Ma cố tình lao về phía năm nhân vật này phát kình khai lộ :
– Đỡ!
Vù...
Ào...
Năm nhân vật nọ đồng loạt gầm lên :
– Tên Tây Vực tăng định một mình đối phó với bọn ta? Thật ngông cuồng. Đỡ!
Ào...
Ào...
Thánh Thủ Nữ Y lập tức tiếp trợ lão tăng.
– Thất sát các ngươi hãy nếm thử tuyệt học của Lan Hoa Thánh Thủ ta.
Vù... vù...
Bốn nhân vật còn lại vậy là được dịp lao vào Cao Phong và Tạ Phương Yến :
– Tiểu tử và nha đầu còn chần chờ gì nữa mà chưa nạp mạng? Ha... Ha...
Vút! Vút!
Vù... Vù...
Đúng lúc này chưởng kình của lão tăng đã chạm phải chưởng lực của năm nhân vật nọ!
Ầm! Ầm! Ầm!
Không phải ngẫu nhiên ngay lần xuất hiện đầu tiên lão tăng lài cố ý chọn năm nhân vật nọ!
Vừa thấy năm nhân vật nọ chao đảo, phần khai tuyệt lộ kể như đã

xong, lão tăng nương theo chấn kình đột ngột ngoặt về phía Cao Phong và Tạ Phương Yến!
Và lão tăng kịp buông tiếng quát đanh giọng :
– Mọi người chạy được rồi! Chí ít nửa canh giờ nữa chúng mới phục nguyên. Giờ đến lượt bọn ngươi! Đỡ!
Ào... Ào...
Có âm thanh của lão Đại Hữu bật hoảng :
– Nguy tai! Lão trọc dám liều mạng, dùng chân nguyên bản thân để thi triển Tà Công Định Nguyên Lực tâm pháp?
Lão tăng vụt gầm lên :
– Bọn ngươi có nhận ra thì đã muộn. Chạy đi đâu? Đỡ!
Ầm... Ầm...
Đến lượt bốn nhân vật nọ lảo đảo. Điều này tạo phấn khích cho Thánh Thủ Nữ Y!
Thánh Thủ Nữ Y gầm lên thịnh nộ :
– Không nhân lúc này lấy mạng lũ ác nhân thì còn chờ đến bao giờ? Đại sư chớ lo! Tiểu nữ đến tiếp trợ đây!
Vút!
Nào ngờ, Thánh Thủ Nữ Y bỗng nghe lão tăng hốt hoảng hô hoán :
– Chạy đi! Chưa phải lúc hạ sát thủ đâu! Đừng...
Cao Phong cau mày, chợt bảo Tạ Phương Yến :
– Mau tìm cho ta thanh kiếm! Hoặc một thanh cây cũng được! Nhanh lên!
Tuy chưa hiểu Cao Phong có ý định gì, nhưng Tạ Phương Yến cũng vội thực hiện!
Nàng vừa trao cho Cao Phong một nhánh cây, tràng cười khinh ngạo của Cung chủ Thần Bí cung cũng lại từ xa vang đến :
– Không phải Định Nguyên Lực tâm pháp đâu! Vì lão làm gì đã đắc thủ Vô Ngã Bát Mạch công bấy lâu nay kể như thất lạc? Đó chỉ là kế trá ngụy của lão, tạm thời làm ngưng trệ việc vận dụng chân lực của chư vị mà thôi! Chớ để lão lừa? Ha... Ha...
Thánh Thủ Nữ Y lập tức biến sắc, nhất là lúc nghe chính lão tăng nạt vang :
– Lỗ Trung! Ngươi thật khả ố! Đã có tín vật của tổ sư ở đây, ngươi còn dám tạo phản, chống lại chính nơi xuất thân của ngươi ư?
Cũng lúc này, ngay khi Thánh Thủ Nữ Y lao đến gần đối phương, nhân vật đứng gần Nữ Y nhất lập tức vươn tay vẫy kình :
– Lan Hoa Thánh Thủ! Ngươi vẫn chung tình với người không hề quan tâm gì ngươi đến thế sao? Đỡ!
Vù...

Hóa ra chân lực của đối phương không hề bị thất tán nửa canh giờ như lão tăng cố tình dọa, Thánh Thủ Nữ Y vì lỡ bộ đành phải bật lên tiếng rít dầy hận thù :
– Kẻ thù của Cầm Hải cũng là kẻ thù của Lan Hoa Thánh Thủ ta! Nạp mạng!
Ầm!
Cung chủ Thần Bí cung tuy mấy lượt phát thoại nhưng thủy chung vẫn chưa xuất đầu lộ diện!
Điều đó không làm cho chín nhân vật nọ kinh ngạc! Trái lại được giao đấu được hủy diệt nhóm người đã bị Cung chủ Thần Bí cung mấy lần đề án tử dường như làm bọn họ phấn khích?
Cả chín nhân vật liền xông lên, vây áp Thánh Thủ Nữ Y và lão tăng, cũng là chốt chặn toàn bộ lối tháo chạy của Cao Phong và Tạ Phương Yến!
Những tiếng quát tháo, nạt nộ vang lên ầm ĩ, làm huyên náo cả một góc trời!
Cao Phong tay thủ thanh cây, chợt thì thào khẽ bảo Tạ Phương Yến :
– Dù tình huống có nguy cấp thế nào, nàng đừng bao giờ rời xa ta. Nhớ không phản ứng, không sợ sệt, cứ vững tâm bước theo ta. Nào!
Bằng cái lôi nhẹ, dấu hiệu cho Tạ Phương Yến nép sát vào phía sau, Cao Phong ung dung nhấc chân tiến bước.
Đồng thời, thanh cây cũng được Cao Phong nâng dần lên!
Hữu ý Cao Phong đi thẳng đến chỗ có một nhân vạt đang hung hăng giao đấu!
Với giọng trầm hẳn lại. Cao Phong cố ý gọi nhân vật nọ :
– Nếu tôn giá đúng là Tứ Hữu, hẳn không quên chiêu kiếm này.
Dứt lời, Cao Phong từ từ đẩy thanh cây ra.
Nhân vật nọ đương nhiên đã nhìn thấy Cao Phong và Tạ Phương Yến di chuyển, dĩ nhiên cũng thấy từng cử chỉ của Cao Phong! Và đối phương đã chờ sẵn nếu sự thật Cao Phong dám đến gần, chuẩn bị cho việc tháo chạy! Câu nói của Cao Phong làm nhân vật nọ phẫn hận!
Vừa quay phắt lại, nhân vật nọ vừa gầm gừ :
– Ta làm sao quên một khi ta đã được biết trước rằng ngươi chính là gã Cừu Hận độ nào? Cầm Phong, tính danh thật của ngươi chính là Cầm Phong? Hay lắm, ta phải giết ngươi để trừ hậu hoạn, cũng là thù cho lão Tam! Hãy nạp mạng!
Vù...
Với khoảng cách đủ gần, Cao Phong chợt quát :

– Vậy là lão chưa biết uy lực của Uy Phong Kiến? Trúng!
Viu...
Thanh cây chợt nhích động nhẹ và không hề có bất cứ sự biến hóa nào, thản nhiên xuyên qua vùng chưởng kình vừa được lão Tứ Hữu hất ra!
Chưởng kình vừa mới xuất phát nên chưa có bao nhiêu uy lực và thanh cây hầu như vô lực của Cao Phong cứ thế băng băng tiến đến, chạm luôn vào huyệt Khúc Trì của Tứ Hữu.
Hự!
Cánh tay của lão Tứ Hữu buông thõng, thoát lực! Lão giận dữ hất mạnh tả thủ :
– Người muốn chết!
Vù...
Thanh cây trên tay Cao Phong chợt gật nhẹ, đủ làm cho đầu thanh cây chuyển hướng, cắm đúng vào huyệt Khí Hải của đối phương :
– Lão quên ta vừa nói gì sao? Uy Phong kiếm đâu để lão xem thường!
– Hự!
Bị điểm vào huyệt Khí Hải, lão Tứ hữu thoáng khựng người, sau đó lảo đảo lùi lại.
Có chỗ trống, Cao Phong nhích chân đến. Hai nhân vật đứng về hai phía của lão Tứ Hữu, phát hiện sự tình xảy ra quá kỳ quặc, cùng một lúc lên tiếng hỏi lão Tứ Hữu :
– Lão Tứ sao không giết tiểu tử, báo thù cho lão Tam?
– Phải đó. Nghe nói tiểu tử đã mất võ công, không lẽ Phiên Thiên chưởng hữu danh của lão cũng mất uy lực.
Vừa hỏi hai nhân vật này vừa dịch bộ cùng áp vào Cao Phong từ hai phía.
Cao Phong vẫn trầm giọng :
– Sao không hỏi ta, hỏi làm gì lão Tứ? Hay nhị vị vẫn chưa tin di học do Uy Phong thượng tăng lưu lại là thượng thừa? Đây là Uy Phong kiếm đệ tam chiêu! Thử hóa giải xem?
Víu...
Cao Phong đẩy nhẹ thanh cây qua mé tả, đủ làm cho thanh âm của lão Đại Hữu phải vang lên thất thanh.
– Uy Phong kiếm pháp! Ta nhớ rồi, cũng là ngươi, hai năm trước đã xuất hiện ở Uy Phong cổ tự, thu thập toàn bộ những câu kinh văn ở đó?
Bốn chữ Uy Phong kiếm pháp thừa đủ cho lão Đại Hữu bước lùi!
Cao Phong quay ngoặt thanh cây qua mé hữu :

– Không sai! Kể cả kinh văn trong quyển Phạn Kinh hiện do Thiếu Lâm tăng Chí Thiện cất giữ cũng được tại hạ thấu triệt! Giờ đến lúc tại hạ công khai xuất hiện, báo thù cho tiên phụ Tuyệt Chỉ Nhất Quân Cầm Hải! Trúng!
Viu...
Nhân vật đang bị Cao Phong đưa lần thanh cây đến cũng kinh hãi gào lên :
– Nguy tai! Tiểu tử Cầm Phong đúng là hậu nhân của Nhất Quân Cầm Hải! Tiểu tử không bị mất võ công! Tiểu tử đã luyện hết sở học thượng thừa của Uy Phong thượng tăng! Chúng ta lầm kế tiểu tử rồi! Công phu của Uy Phong thượng tăng thật sự cao minh như thế nào, hiện giờ không ai hay biết! Thế nhưng bốn chữ Uy Phong thượng tăng lại phát sinh tác động ngoài sức tưởng!
Đã mục kích thảm bại của lão Tứ Hữu, mà lại bại vào một thanh cây thật mảnh mai, những nhân vật còn lại vì thế cũng thêm khiếp hãi khi nghe đến bốn chữ Thượng tăng Uy Phong!
Họ nhốn nháo, tạo thêm cơ hội cho lão tăng Ngõa Nặc Lạt Ma và Thánh Thủ Nữ Y tả xung hữu đột.
Cao Phong. được dịp di chuyển về phía một nhân vật gần đó, vẫn trầm trọng như oan hồn đòi mạng :
– Giang hồ Thất sát, Võ lâm Tứ hữu và những ai từng lập mưu hãm hại tiên phụ mẫu, tất cả đều phải tuần tự trả lời trước Cầm Phong ta tuần tự đối mặt với Uy Phong công phu của ta! Trúng!
Víu...
Nhân vật đang bị Cao Phong nhắm đến chợt lên tiếng, để lộ thanh âm chính là lão Quan chủ Cổ Thạch quan. Lão bật quát lên uy mãnh :
– Ngươi đích thực là Cầm Phong càng tốt! Kẻ có lắm thủ đoạn như ngươi đâu phải là lần dầu chạm mặt? Ta không tin ngươi còn võ công, ta càng không tin ngươi đã luyện Uy Phong di học! Kế của ngươi đâu thể lừa ta? Đỡ!
Vù... Vù...
Lần này Tạ Phương Yến thật sự kinh hoàng! Và nếu nàng không kịp nhớ đến lời căn dặn trước đó của Cao Phong, không cố nép mình phải tin vào những hành vi kỳ quái đang thực hiện của chàng, có lẽ nàng phải kéo Cảo Phong lùi lại, chí ít là để chàng đừng uổng mạng khi cố tình hứng trọn một kình Độc Sát Chưởng lợi hại của lão Quan chủ Cổ Thạch quan.
Kịp may là nàng chưa thực hiện điều nàng đang nghĩ!
Và thật kịp lúc khi nàng nghe Cao Phong bật quát lên, một tiếng quát

nếu so về mức độ uy mãnh đâu kém gì tiếng quát của lão Quan chủ!
Chàng quát :
– Lão là người đầu tiên được Cầm Phong này chiếu cố báo thù! Nạp mạng!
Vù...
Ầm!
Chưởng kình của chàng làm cho toàn trường kinh ngạc.
Chàng nào mất hết võ công như họ nghĩ?
Huống hồ lão Quan chủ là người đương cuộc, lão không chỉ kinh ngạc mà còn bàng hoàng!
Bởi, chưởng của Cầm Phong là thực và có uy lực thật! Nếu không thực, sao Độc Sát Chưởng của lão cũng bị hóa giải sau tiếng chạm kình cũng rất là thực?
Đã thế bằng cách nào lão Quan chủ không biết, thanh cây của Cầm Phong đang từ từ xuyên thủng huyệt Hầu Lộ của chính lão!
Lão trợn mắt, bước lùi, lùi theo từng bước tiến của Cao Phong có Tạ Phương Yến vẫn bước theo sau!
Từ huyệt Hầu Lộ của lão có máu phun ra, máu trào lên cả miệng!
Lão ngoác miệng, phun ra vừa máu vừa những thanh âm của kẻ sắp chết :
– Cầm Phong...! Hóa ra... Hóa ra tất cả đều là... là mưu kế...? Công phu Uy Phong... quả nhiên... quả nhiên lợi... lợi hại... Hự!
Cầm Phong vẫn đẩy lão lùi, kỳ thực không ai nhận ra chính hình thể sắp bất động của lão Quan chủ đang lôi Cầm Phong đi.
Cầm Phong cứ thế vừa đi vừa phát lên những âm thanh trầm trầm :
– Lão nhận ra thì quá muộn! Muộn cho lão và muộn cho tất cả những ai sẽ bị Cầm Phong ta chiếu cố. Rồi sẽ đến lượt họ, sẽ đến lượt họ...
Cứ thế cho đến lúc Cầm Phong nghe âm thanh của Tạ Phương Yến nửa mừng nửa bồi hồi vang lên bên tai :
– Hay quá, Cầm Phong, bọn họ chạy hết rồi! Cung chủ Thần Bí cung vẫn chưa thấy đến!
Cầm Phong thoáng khựng lại. Chực lảo đảo thật khi thân hình của lão Quan chủ cũng đến lúc ngã ngửa về phía hậu!
Tạ Phương Yến thất kinh, vội đỡ chàng :
– Cầm Phong! Cầm Huynh!
Cầm Phong cố thều thào :
– Chạy... Đi...
Diễn biến này một lần nưa hoàn toàn ngoài sức tưởng của hai nhân vật nãy giờ vẫn lẽo đẽo bước theo chân Cầm Phong!
Và khi diễn biển đã xảy ra, tin hay không tin, bất ngờ hay không bất

ngờ, hai nhân vật này, lập tức có phản ứng :
– A Di Đà Phật! Nhờ nữ đàn việt chăm sóc cho Thánh nữ, lão nạp xin khai lộ!
Ngõa Nặc lạt Ma lập tức xốc thân hình mềm mại của Cầm Phong lên vai.
Cũng nhanh như vậy, Thánh Thử Nữ Y vừa chộp lấy Tạ Phương Yến vừa khẩn trương kêu lên :
– Tiểu nữ biết một chỗ ẩn! Hãy theo tiểu nữ.
Vút! Vút!

Hồi 26
Vô Ngã Bát Mạch công

Lãnh khí thấm nhập vào người, vào các kinh mạch, Cầm Phong tỉnh lại đúng lúc Ngõa Nặc Lạt Ma lên tiếng nghi hoặc :
– Ở Trung Nguyên, chỉ phương Bắc mới có tiết lạnh như thế này vào mùa Hạ tương tự ở Tây Vực! Đại Phúc sơn thì ở mãi phương Nam, tiết lạnh thế này quả là kỳ quái!
Cầm Phong cựa mình, người đang đưa Cầm Phong đi chính là lão tăng. Lập tức lão tăng phát giác :
– Tỉnh rồi! Có lẽ chúng ta tạm thời dừng chân lại ở đây, cũng nên xem qua thương tích cho tiểu đàn việt!
Cầm Phong thì thào :
– Tại hạ ổn rồi, chỉ bị thoát lực thôi! Chúng ta đang ở trong lòng núi Đại Phúc sao?
Thanh âm của Tạ Phương Yến vang lên :
– Cầm huynh bị thoát lực, chuyện đó ai cũng biết! Nhưng việc Cầm huynh bị như thế những hai lần dường như không bình thường! Hãy để Lan Hoa tiền bối xem xét lại, Cầm huynh không được xem thường tính mạng như thế!
Thánh Thủ Nữ Y góp tiếng :
– Đúng vậy! Ta chưa từng thấy ai đã một lần thoát lực vì bị tổn thương kinh mạch sau đó lại đột nhiên khôi phục chân nguyên, rồi thêm một lần nữa thoát lực! Chuyện bất thường thế này, ta nghĩ, nhất định phải có nguyên do và càng có nhiều liên can hệ trọng đến tính mạng! Ngươi đừng quá miễn cưỡng!

Xung quanh tối đen, Cầm Phong vì không nhìn thấy được gì đành đưa mắt về phía vừa có tiếng phát thoại! Chàng cười gượng :
– Bất thường thì có nhưng liên quan đến sinh mạng thì không! Đây là lần tại hạ thật sự bị thoát lực, thoát lực hoàn toàn, tại hạ tự biết rõ bản thân! Do đó hãy khoan lo lắng cho tại hạ! Điều cần thiết là hãy nghĩ cách đối phó với Lỗ Trung, Cung chủ Thần Bí cung.
Tạ Phương Yến vọt miệng :
– Hiện tại, điều đó là không cần thiết. Lan Hoa tiền bối đã đưa chúng ta đến một nơi thật kín đáo, tận trong lòng núi Đại Phúc! Dù đối phương muốn truy đuổi, muốn kiếm tìm, chỉ vô ích! Cầm huynh hãy yên tâm!
Chàng thở đài, hướng mặt về phía Tạ Phương Yến vừa phát thoại :
– Ta không thể yên tâm nếu chưa biết vì sao kẻ thù cố tình đến đây nhưng vẫn không mảy may xuất hiện! Bảo đó là vì đối phương kiêng dè Vô Ngã Bát Mạch công hay Uy Phong công phu thì hết sức phi lý! Còn bảo đối phương chưa nỗi tuyệt tình thì càng phi lý hơn? Đừng tự huyền hoặc cho đối phương không thể truy đuổi chúng ta!
Thanh âm cửa Thánh Thủ Nữ Y vang lên đầy vẻ nghi ngại :
– Ta thừa nhận là không thể bác bỏ những lập luận, những nhận định của ngươi! Nhưng sự thật vẫn là sự thật, đối phương không có dấu hiệu truy đuổi chúng ta, và bây giờ, vì chỉ có một mình ta là am hiểu địa hình chốn này, ta có thể đoán chắc đến lúc này dù đối phương có muốn truy đuổi cũng vô ích, bởi không thể biết chúng ta đang ở đâu?
Có tiếng Ngõa Nặc Lạt Ma thở ra :
– Lão nạp cũng nghĩ Lỗ Trung không thể dễ dàng bỏ qua như thế này nhất là công phu Quỷ Ấn Tu La của y đã luyện đến tám thành hỏa hầu, hơn lão nạp bội phần. Nhưng tại sao y vẫn chưa xuất hiện quả là khó hiểu?
Tạ Phương Yến lo lắng, và chỉ lo lắng cho Cầm Phong :
– Nếu Cầm huynh sau một lần thoát lực vẫn có cách tự khôi phục chân nguyên thì lần thứ hai, lần thứ ba gì cũng vậy thôi. Lan Hoa tiền bối! Xin chớ nghe y nói, hãy nghĩ cách giúp y!
Có lẽ Thánh Thủ Nữ Y đang nhún vai, khi nói :
– Ta chịu thôi. Kinh mạch của y như thế nào, ta đã xem qua rồi và đâu phải chỉ xem một lần. Nếu y muốn ai khác giúp, tự y phải nói rõ những gì chúng ta đang muốn biết nhưng chưa thực được biết.
Tay của Tạ Phương Yến chạm vào Cầm Phong :
– Cầm huynh...
Chàng thở dài :

– Muốn tại hạ nói, không khó! Chỉ sợ chư vị không tin, nghĩ lại hạ cố tình phóng đại! Và sau đó, sẽ có người trách tại hạ về một chuyện không nên làm!
– Trách ngươi? Về chuyện gì? Còn ngươi có phóng đại hay không, tự ngươi biết. Ta và mọi người chỉ biết nghe và nghe, dựa theo đó sẽ nghĩ cách giúp ngươi, cần gì phải phê phán, bình phẩm.
Không ai nói gì, dường như tất cả đều đồng tình với lời Thánh Thủ Nữ Y vừa nói. Cầm Phong đành thố lộ :
– Kinh mạch của tại hạ bị tổn thương là do thủ pháp Triệt Mạch Long Trảo Thủ của Chí Thiện Thiếu Lâm tăng phá hủy...
Đây là lần đầu tiên Cầm Phong thố lộ cho mọi người biết thân thế, xuất thân và lai lịch của chàng, khởi đầu từ Hứa gia trang của một vị quan viên họ Hứa, cho đến sự xuất hiện ngẫu nhiên của Tạ Phương Điền ở đó. Chuyến đi Tung Sơn, đưa quyển Phạn kinh do Chí Nhân ủy thác đến tận tay Chí Thiện. Chuyện Chí Thiện nhận ra lai lịch thật của chàng qua diện mạo giống Cầm Hải như tạc!
Chuyện Chí Nhân sau đó vì cảm kích đã chỉ điểm bi thuật thổ nạp Dịch Cân kinh!
Từ đó dẫn đến chuyện Hứa gia trang bị phóng hỏa thiêu hủy bản thân chàng suýt bị Tạ Phương Điền lấy mạng, chuyện chàng tình cờ gặp Tạ Phương Yến cũng đang trên đường đào vong.
Nghe xong tất cả, người đầu tiên phát thoại là Ngõa Nặc Lạt Ma :
– Rõ rồi, Tạ Phương Điền đã hành sự theo mệnh lệnh của Lỗ Trung. Việc tiểu đàn việt thoát có lẽ chính Tạ Phương Điền cũng không ngờ? Sau đó, vì phát hiện tiểu đàn việt còn sống, nhận ra kẻ thù của tiểu đàn việt cũng là kẻ mà bổn giáo phải khu xử. Tạ Phương Điền đã bị Lỗ Trung nghi ngờ, đã bị hạ độc Tuyệt Mệnh sa, y giúp tiểu đàn việt là có hai dụng ý!
Chàng gật gù :
– Tại hạ cũng hiểu! Thứ nhất, y muốn chuộc lỗi vì đã nhẫn tâm hạ thủ tại hạ, là ân nhân có lần đã cứu y? Thứ hai y nhận ra võ học Uy Phong sẽ là thứ công phu tốt nhất để đối phó với Lỗ Trung, và giúp tại hạ cũng là tự giúp y, giúp quý giáo!
Lão tăng thở dài :
– Không sai? Và y đã không tiếc công, dùng Luyện Hình công để giúp tiểu đàn việt! Đó là nguyên do khiến tiểu đàn việt tuy bị hủy hoại căn cơ nhưng vẫn luyện được công phu đạt đến mức độ nhất định, cũng là nguyên do giúp tiểu đàn việt không ngại Tuyệt Mệnh sa không hề có thuốc giải của bổn giáo.
Tạ Phương Yến bật kêu :

– Không có giải dược? Nếu vậy...
Lão tăng chép miệng :
– Mong Thánh nữ lượng thứ! Tệ giáo chỉ có dược liệu để ngăn ngừa Tuyệt Mệnh sa thâm nhập. Còn đã để Tuyệt Mệnh sa thâm nhập, có lẽ chính Lỗ Trung cũng phải mạng vong! Trừ phi ai ai cũng có đủ đởm lược, vượt qua Luyện Hình công như tiểu đàn việt đây vì trong tình thế chẳng đặng đừng để vượt qua! Do đó...
Lại chép miệng, lão tăng bảo :
– Một Thánh nữ không được gần gũi, không được để tâm tư dao động trước bất kỳ nam nhân nào, đó là nghiêm luật của bổn giáo! Vì Thánh nữ, trước sau gì cũng phải... hà...! Sinh mạng của Thánh nữ đâu còn bao lâu. Mấy ngày qua lão nạp cố tình làm ngơ là vì nguyên nhân này.
Cầm Phong hốt hoảng :
– Nếu bây giờ áp dụng Luyện Hình công...
Lão tăng thở ra :
– Đã quá muộn! A Di Đà Phật!
Tạ Phương Yến chợt tỏ ra dửng dưng :
– Cũng không hề gì! Không còn là Thánh nữ, Tạ Phương Yến này thật nhẹ nhõm! Và nếu được chết ngay bên cạnh tình lang, a... Tạ Phương Yến này còn gì mãn nguyện hơn?
Xúc động tột cùng, Cầm Phong đưa tay giữ chặt tay nàng, vẫn đặt lên vai chàng từ nãy đến giờ, chàng bảo :
– Yến muội! Ta không để muội chết! Nhất định như vậy! Vì muội, ta cũng phải sống! Ta sẽ không cam chịu số phận! Ta nhất định phải sống! Ta không thể là phế nhân! Có như thế ta mới cứu được muội, mới lo lắng bảo bọc muội!
Thanh âm của Thánh Thủ Nữ Y lập tức cất lên :
– Muốn như vậy, ta nghĩ, tình cảnh ngươi vẫn chưa đến chỗ vô vọng, ngươi hãy thật tâm cho ta biết những điều sau đây! Thứ nhất tại sao ngươi vẫn còn chân lực cho dù đối với ta ngươi là người đã thật sự thoát lực?
Chàng đáp :
– Dịch Cân kinh. Ngay khi bị hoặc được Tạ Phương Điền hành hạ, dựa vào kinh văn Uy Phong, tại hạ có cảm nhận vẫn có thể luyện công. Sau đó, vì căn cơ đã bị phá hủy, tại hạ tự biết dù có luyện đến mấy cũng chỉ đạt mức độ giới hạn, khó thể báo thù, tại hạ bèn dùng thuật Dịch Cân kinh để thay đổi lối dẫn lưu chân lực! Có thể nói. nếu ai ai cũng cần có đủ Bát đại mạch để dẫn lưu nội kinh, tại hạ nhờ thuật Dịch Cân chỉ cần Lục mạch là đủ.

– Hiểu rồi, đó cũng là điều may cho ngươi, may ở chỗ ngươi có trí tuệ hơn người, đã tự nghĩ ra đường lối võ học phù hợp cho riêng ngươi. Nhưng chuyện thoát lực kia...
Chàng ngắt lời giải thích ngay :
– Sẽ dễ hiểu hơn nếu tôn giá biết rằng Nhị mạch còn lại tuy không được tại hạ dùng đến nhưng kỳ thực Nhị mạch đó vẫn tiềm tàng ẩn chứa chân lực theo thời gian tại hạ khổ luyện công phu.
Thánh Thủ Nữ Y à lên :
– Ta hiểu rồi! Vì thế, lúc mới nãy ngoài việc ngươi cố tình đem bốn chữ Uy Phong công phu làm chúng phần nào nao núng, ngươi vẫn dành chân lực đó cho một chiêu tối hậu, một chiêu đủ làm cho sự nao núng biến thành nỗi khiếp đảm, khiến chúng phải tháo chạy.
– Nếu không phải thế, Tứ Hữu đã bị thiệt mạng kế đó là lão Đại Hữu, sau cùng mới đến lượt lão Quan chủ. Đáng tiếc, tại hạ lâm cảnh lực bất tòng tâm!
Ngõa Nặc Lạt Ma chợt kêu :
– Nhị Mạch đó vậy là thêm một lần bị phá hủy! Với tình trạng như thế này của tiểu đàn việt, sao Nữ Y bảo tiểu đàn việt vẫn chưa đến nỗi vô vọng?
Thánh Thủ Nữ Y trầm giọng :
– Đại sư hỏi rất đúng và đó là điều thứ hai tiểu tử sắp hỏi y! Cầm Phong! Nhị Mạch của ngươi vẫn không thay đổi vẫn không tồi tệ hơn so với lần đầu ta đã xem qua? Tại sao?
Cầm Phong thoáng ngập ngừng chưa muốn đáp thì nghe Thánh Thủ Nữ Y hừ lạt :
– Dùng Dịch Cân kinh để thay đổi đường lối vận công đã là điều khó tin, khó chấp nhận. Nếu không phải ngươi đã nói trước, có lẽ ta cho đây là sự phóng đại, hàm ý khoa trương! Do vậy ngươi đừng bảo Nhị Mạch của ngươi không bị phá hủy lần nữa là nhờ thuật Dịch Cân. Ta không tin đâu.
Chàng đáp nhẹ :
– Đó là nhờ Vô Ngã Bát Mạch công!
Lão Tăng giật mình :
– Vô Ngã Bát Mạch công! Tiểu đàn việt... ngươi... ngươi...
Chàng bảo :
– Tại hạ nói rồi, sẽ có người trách tại hạ! Nhưng chuyện đã đến thế này, tại hạ không thể không nói! Không sai, tại hạ tình cờ phát hiện nơi ẩn giấu Vô Ngã Bát Mạch công. Vì thấy kinh văn có phần nào phù hợp Dịch Cân, tại hạ có thử vận dụng! Do đó...
Lão tăng giận dữ :

– Đó là tuyệt kỹ của bổn giáo...
Chàng gạt ngang :
– Lúc phát hiện, lúc luyện, tại hạ nào biết đó là tuyệt kỹ của ai? Tại hạ cũng đâu biết thanh chủy thủ đang cầm được gọi là Tu La tiểu thần kiếm?
– Nếu không biết, sao tiểu đàn việt biết đó là công phu Vô Ngã?
– Là do đại sư nói. Đại sư quên rồi sao? Chuyện mới xảy ra thôi mà.
Lão tăng bối rối :
– Nhưng dù sao đó cũng là võ học của người, nếu tiểu đàn việt phát hiện cũng không nên tùy tiện luyện!
Cầm Phong bảo :
– Tại hạ sẽ không luyện nếu lần đầu gặp mặt, đại sư đừng có những hành vi quá đỗi thần bí, khiến tại hạ nghi ngờ!
– Tiểu đàn việt muốn nói lão nạp nhìn thấy tiểu đàn việt và Thánh nữ qua lốt cải dạng?
– Không sai! Vì muốn cứu mạng Tạ Phương Yến, vì biết muốn cầu y phải có cổ vật, tại hạ đương nhiên phải dùng thanh chủy thủ làm vật cầu y! Sự xuất hiện của Đại sư cùng với võ học Đại sư cố tình để lộ, tại hạ nghĩ ngay sẽ bì Đại sư ra tay đoạt vật nếu không còn biện pháp đối phó. Vì thế, tại hạ phải giả ngây giả dại, giả làm người chất phác để qua mặt Đại sư!
Ngừng một lúc, chàng tiếp :
– Đã vậy, Đại sư còn lẻn đi theo tại hạ! Chợt nghĩ, hay thanh chủy thủ có điều bí ẩn, tại hạ đành muối mặt, vờ phải đi ngoài để có dịp dò xét thanh chủy thủ!
Lão tăng chép miệng :
– Quả nhiên lão nạp đã bị lừa! Tiểu đàn việt có lối giả dạng thật giống, thật cao minh. Do nghĩ tiểu đàn việt cần phải đi ngoài thật, lão nạp biết có theo dõi cũng vô ích, đành bỏ đi?
– Đó là lúc tại hạ phát hiện ở bao da của thanh chủy thủ mới hàm chứa điều bí ẩn! Vậy là kinh văn Vô Ngã Bát Mạch công tình cờ rơi vào tay tại hạ.
– Ở bao da ư? Nó đâu rồi?
Chàng thở dài :
– Tại hạ sẽ không phá hủy nếu không tình cờ nghe Đại sư và Thánh Thủ Nữ Y đôi co và tranh chấp quyền xem trước cổ vật! Nghĩ Đại sư là ác nhân, ngỡ Nữ Y cũng có tà ý, tại hạ đâu còn cách nào khác đành phải...
– Phá hủy rồi ư? Vậy lão nạp lấy gì để phục mệnh nếu phải quay về bổn giáo?

Thánh Thủ Nữ Y lên tiếng :
– Đâu có gì khó! Y sẽ sao lại, tiểu nữ tin như thế. Y dám thố lộ, dám nói ra điều không ai buộc được y phải tự nói, dĩ nhiên y sẽ sẵn sàng giao hoàn. Tính khí của y hoàn toàn giống phụ thân y, phụ thân y cũng vậy!
Tạ Phương Yến phì cười :
– Đại sư tất phải lo âu! Giả như y không nói, chẳng phải Đại sư từng nói đã lâu lắm rồi vẫn chưa ai biết công phu đó ẩn giấu ở đâu ư? Vì y đã thố lộ tất y phải giao hoàn! Thật đó.
Thánh Thủ Nữ Y cất giọng :
– Vậy là rõ. Cầm Phong ngươi nhờ kinh văn Vô Ngã nên vẫn chi trì Nhị Mạch. Nhưng nếu tính về thời gian, ngươi chỉ luyện công phu Vô Ngã khoảng hai ngày có được kết quả này thật khó tin!
– Tôn giá lại nghĩ tại hạ phóng đại, khoa trương cũng không khó hiểu lắm đâu nếu tôn giá nhớ lại điều tại hạ vừa nói, Kinh Văn Vô Ngã có phần phù hợp với Dịch Cân! Mà thuật Dịch Cân đâu phải tại hạ mới luyện. Do vậy, luyện công phu Vô Ngã, theo tại hạ tự minh bạch, sẽ là việc dễ dàng nếu tại hạ đừng lâm vào cảnh hai lần thoát lực!
Lão tăng chợt lẩm bẩm :
– Đâu lại có chuyện dễ dàng như vậy? Năm xưa, Tổ sư Ma tăng Tây Vực phải phí ngót nghét mười năm, còn phải nhờ lãnh khí ở Tuệ Lãnh đầm làm cho bản thân hóa thành Vô Ngã mới luyện được, đâu phải...
Cầm Phong vụt kêu :
– Lãnh khí? Phải cần lãnh khí ư? Vậy thì đúng rồi!
– Đúng?
– Cái gì đúng?
– Phải đó, Cầm huynh? Cầm huynh đã phát hiện điều gì? Phải chăng đã nghĩ ra cách tự khôi phục?
Họ cùng kêu, cùng tranh nhau hỏi. Và tất cả cùng bàng hoàng khi nghe chàng đáp nhẹ, thật nhẹ :
– Lỗ Trung! Lỗ Trung không phải không dám xuất hiện! Mà y chưa thể xuất hiện. Và một khi y xuất hiện phải đó là lúc y đã luyện Tu La công phu đã đến thập thành nhờ lãnh Khí đột ngột hiện diện quá nhiều ở đây, ở ngay đây!
Lập tức mọi ngươi nghe thanh âm của Cung chủ Thần Bí cung vang lên rõ mồn một :
– Tiểu từ đoán rất đúng! Không sai. Giờ mới là lúc ta thu thập tất cả bọn ngươi! Võ lâm Trung Nguyên cũng đã đến lúc ta thu phục? Ha...

Ha...
Tất cả cùng biến sắc...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 27
Tình nghĩa nan phân

– Chạy!
Ngõa Nặc Lạt Ma quả hốt hoảng khi biết Lỗ Trung đã luyện Tu La công phu đến thập thành, lão vừa hô hoán vừa nắm tay Cầm Phong lôi bừa!
Không thể xa rời tình lang, sống thì sống chung chết thì chết chung chỗ với tình lang, Tạ Phương Yến vậy là càng có cơ hội nắm chặt tay Cầm Phong và cũng bị Ngõa Nặc Lạt Ma lôi đi!
Cũng lúc này, cũng với ý nghĩ phải chạy, Thánh Thủ Nữ Y lại chộp tay kia của Tạ Phương Yến, để lôi nàng chạy theo hướng khác!
Hai nhân vật còn võ công do bất nhất, do chạy về hai phía nên vô tình tạo thế giằng co giữa Tạ Phương Yến và Cầm Phong!
Mà Cầm Phong và Tạ Phương Yến nào còn có võ công?
Lực giữa hai người chỉ là hai bàn tay vô lực đang nắm chặt, một lực không đáng kể nếu so với lực giằng co từ hai nhân vật kia!
Do vậy...
– Cầm Huynh!
– Yến muội!
Giữa không gian hoàn toàn đen tối, tiếng kêu vô vọng của cả hai chỉ là tiếng kêu không có âm thanh vọng lại!
Họ kêu mặc họ, hai nhân vật kia chạy cứ chạy.
Đã vậy, tiếng kêu của cả hai đâu còn cơ hội nào vọng lại, vọng vào tai nhau một khi tràng cười ngạo mạn của Lỗ Trung đã vang lên che lấp.
– Ha... Ha...! Quỷ Môn quan vô nẻo bọn ngươi lại tự ý tìm vào! Quanh bọn ngươi đâu đâu cũng là tuyệt lộ! Đừng chạy nữa vô ích! Ha... Ha...
Ở đầu kia, xa thật xa, Cầm Phong nghe như có tiếng Thánh Thủ Nữ ỷ gầm thét :
– Thù nhân! Ta dù chết cũng quyết làm quỷ về báo oán! Đỡ! Càn Khôn chỉ pháp của ta!

Viu...
Thanh âm của Lỗ Trung vang lên lớn hơn :
– Ta cũng có Càn Khôn chỉ pháp đây! Nếu có gặp lại, hãy nói với Cầm Hải như vậy! Nạp mạng! Ha... Ha...
Ầm!
Hự! Hự!
Cầm Phong vẫn bị Ngõa Nặc Lạt Ma lôi chạy!
Phẫn nộ vì không thể cùng chết chung chỗ với Tạ Phương Yến - chàng biết rõ nàng vừa bị Lỗ Trung hạ thủ cùng với Thánh Thủ Nữ Y - Cầm Phong vừa vùng vẫy, vừa quát to vừa gào :
– Buông tại hạ ra! Chạy là hèn! Đại sư muốn chạy cứ chạy, tại hạ không muốn!
Lão tăng lập tức vừa buông vừa hất Cầm Phong qua một bên :
– Lão nạp chỉ muốn giúp tiểu đàn việt! Nếu tiểu đàn việt không muốn, được, lão nạp phải lo nghĩ đến hậu vận của bổn giáo. Vĩnh biệt!
Dù chỉ là cái hất nhẹ, Cầm Phong biết Ngõa Nặc Lạt Ma không hề có ác ý, nhưng do đang trong tình trạng thoát lực, cái hất đó vẫn đẩy Cầm Phong bay bắn qua một bên.
Vù...
Tiếng gầm hung ác của Lỗ Trung kịp lúc vang lên :
– Tiểu tử muốn đào mạng ư? Đâu dễ! Đây là số phận dành cho ngươi Ha... Ha...
Một lực đạo xô bắn vào người Cần Phong.
Bung!
Toàn thân chấn động, Cầm Phong đang đà bị hất đi càng bay nhanh hơn, nhanh hơn.
Ào...
Đang nghĩ phải chết, không vì chưởng lực vừa bị Lỗ Trung quật vào thì cũng vì va vào vách đá nào đó, Cầm Phong chợt nghe tiếng lão tăng gào thét :
– Phản đồ! Ngươi...
Lỗ Trung càng cười to hơn :
– Hộ Giáo Pháp Sư! Đó là lão tự chuốc họa, chớ trách ta! Ha...Ha...
Ầm! Ầm!
Oa!
Vậy là hết, Cầm Phong nghĩ, cả lão Lạt Ma Hộ Giáo cũng không thoát mạng!
Lỗ Trung quả nhiên đã luyện Tu La công phu đến thập thành và đã dạt mức cái thế vô song.
Y không còn đối thủ...

Y không còn đối thủ...
Với ý nghĩ cay đắng và tuyệt vọng mãi đeo đẳng tâm tư, Cầm Phong hoàn toàn chìm vào bóng đêm tột cùng của nhận thức.
Bõm!
Làn nước lạnh giá chợt vây phủ, giúp Cầm Phong thoáng tỉnh lại!
Nhờ đó chàng nhận ra bản thân đang chìm dần, chìm đần và vẫn bị làn nước giá lạnh bao phủ!
Do cái lạnh thấm nhập, lần thứ hai chàng bị rơi vào cõi vô thức vĩnh hằng!
Bị treo lơ lửng, bên dưới là vân vụ mịt mù lạnh, dưới nữa là lớp băng không hiểu sao đã bị vỡ một mảng to, càng thêm lạnh, Cầm Phong nghi hoặc nhìn quanh.
Không có ai!
Vậy ai đã cứu Cầm Phong, sao lại treo lơ lửng thế này!
Chàng ngước nhìn lên cao, bắt đầu từng sợi dây đang quấn quanh thân và đang treo chàng lơ lửng!
Sợi dây khá to, đủ đài để nối giữa chàng và mỏm đá ở trên cao, có đến ba trượng là ít.
Chênh vênh trên mỏm đá là hình một nữ nhân đang ngồi tọa công.
Sự hiện hữu của nữ nhân không làm Cầm Phong sợ bằng hình ảnh một thanh kiếm có lẽ được nữ nhân cố ý đặt cận kề với sợi dây.
Thoạt nhìn qua, Cầm Phong hiểu dụng ý của nữ nhân bí ẩn nọ!
Nữ nhân đang tọa công, đó là cơ hội cho chàng nghĩ cách thoát khỏi tình cảnh quá ư nguy hiểm này, mà có lẽ nữ nhân vì mãi tọa công sẽ không hay biết!
Vậy thanh kiếm kia chỉ có mục đích là ngăn chàng thực hiện ý đồ đó nếu có!
Vì muốn tự giải thoát, Cầm Phong phải cục cựa, phải vùng vẫy, phải đung đưa than mình! Sợi dây vì thế cũng phải đung đưa!
Và thế là sợi dây sẽ từ từ bị thanh kiếm cắt đứt!
Dây đứt, Cầm Phong phải rơi. Và mảng băng bị vỡ dưới kia sẽ là nơi chàng rơi vào! Chàng phải chết nếu miễn cưỡng tìm cách thoát!
Chàng chưa muốn chết! Và tại sao phải chết một khi chàng đáng lẽ đã chết nhưng giờ vẫn sống?
Chàng không đám cục cựa!
Chàng đành chờ nữ nhân tọa công xòng, chờ nữ nhân lên tiếng và chờ nữ nhân giải thích rõ hành vi kỳ quái này!
Thời gian dần trôi!
Lãnh khí dần thấm nhập!
Cầm Phong dần bất động, đến nỗi dù muốn tục cựa cũng không thể

cục cựa nổi!
Nhưng nữ nhân vẫn mãi tọa công!
Vẫn may đôi mắt chàng vẫn chưa bất động! Chàng căng mắt nhìn, theo dõi từng cử động nếu có ở nữ nhân!
Vô ích, nữ nhân vẫn bất động!
Thêm một điều may nữa, đôi môi chàng vẫn còn miễn cưỡng động đậy!
Tuy miễn trong nhưng từ đôi môi chàng bật lên thành một âm thanh, thành một tiếng kêu :
– Đường Hải Yến! Là cô nương đó ư?
Lập tức nữ nhân mở bừng mắt!
Hành động đầu tiên của nàng là cầm lấy thanh kiếm, cứa mạnh vào sợi dây chỉ trong tầm tay nàng :
– Hóa ra là ngươi. Phải chi ngươi cứ giả vờ như nãy giờ, đừng nhận ra ta, có lẽ ta sẽ hết nhẫn nại, sẽ nghĩ ngươi không phải là kẻ đang hận, và ta sẽ buông tha ngươi! Nhưng ngươi đã tự cáo giác! Cừu Hận! Cao Phong? Và bây giờ là Cầm Phong! Bất kể danh tánh của ngươi là gì, vĩnh biệt!
Chàng phát hoảng :
– Hận tại hạ? Tại sao?... Khoan đã! Tại hạ không hề giả vờ! Phải cố lắm, tại hạ mới nhận rõ diện mạo của cô nương! Vì tại hạ đâu còn võ công.
Nàng vẫn cứa vào sợi dây :
– Ngươi quá cao minh trong bản lãnh giả vờ, trong thuật dị dung. Ta đâu dại tin ngươi lần nữa.
Sợi dây sắp đứt, mạng chàng sắp chấm dứt. Chàng kêu :
– Ngừng tay! Tại hạ đã gây tổn hại gì cho cô nương? Tại hạ có oán thù gì với cô nương? Hãy để tại hạ chết một cách minh bạch.
Nàng ngừng tay, đắc ý nhìn sợi dây chỉ cần cứa một phát nữa là đứt :
– Ngươi lừa ta khi bảo không hề lợi dụng ta. Thật ra ngươi có lợi dụng, trước hết là thu thập càng nhiều câu kinh văn, càng tốt, kế đó là để mưu cầu sự báo thù của riêng ngươi, ngươi đủ nhẫn tâm để mặc ta bị gã Thiếu cung chủ họ Hứa muốn hành hạ, muốn tùng xẻo ta thế nào tuỳ ý? Vậy đã đủ tội của ngươi chưa?
– Họ Hứa? Họ Hứa nào?
Nàng nghiến răng. cứa thanh kiếm vào sợi dây :
– Ngươi hỏi để làm gì? Chết như vậy chưa đủ minh bạch sao? Vĩnh biệt!
Phựt!

Dây đứt thật! Chàng rơi thật! Dù thế chàng vẫn kêu, vẫn nói :
– Nếu gã ở họ Hứa, nếu gã có thân phận thật sự là Thiếu cung chủ, há lẽ gã chỉ là đệ tử của Lỗ Trung, của phản đồ Bạch Liên giáo Tây Vực!Tại hạ còn nhiều điều chưa minh bạch! Tại hạ chưa muốn chết!
Bõm!
Vậy là Cầm Phong rồi! Lần trước, nếu nhờ rơi vào làn nước lạnh giá mà chàng tỉnh lại thì đây chính là chỗ chàng đã rơi! Vì bây giờ chàng lại bị làn nước lạnh giá bao phủ.
Chàng chìm dần...
Nhận thức của chàng cũng chìm dần...
* * * * *
Thân vẫn bị trói, có khác chăng là chàng không bị treo lơ lửng tuy vẫn có thanh kiếm cận kề ngay bên thân, kề bên cổ!
Đường Hải Yến ngồi bên cạnh nhìn chàng :
– Ngươi bị thất tán võ công thật?
Chàng thở dài, nín lặng!
Nàng cười nhạt :
– Cũng hay! Càng đỡ cho ta nhọc công lo sợ ngươi giở trò! Nghe đây, ngươi bảo ai là Lỗ Trung?
– ...
– Ngươi không nói? Cũng được? Vì ta đã đoán ra đó chính là Cung chủ Thần Bí cung! Nhưng cũng lạ, sao lại có tên trùng với danh tánh của kẻ thù sát hại phụ mẫu ta? Trong khi ta được biết lão ở họ Hứa, nguyên tên là Hứa Đạt.
Giật thót mình, lần này Cầm Phong không sao nín lặng được nữa :
– Hứa Đạt? Ai nói cho cô nương biết Lỗ Trung chính là Hứa Đạt?
Nàng nheo mắt :
– Còn ai nói cho ngươi biết Hứa Đạt chính là Lỗ Trung? Ta có quyền chất vấn ngươi chứ không phải ngược lại. Tương tự, ta có quyền định đoạt sinh mệnh của ngươi, không phải ngược lại!
Chàng thở dài :
– Lão tự nhận như thế? Chính Hộ Giáo Pháp Sư Tây Tạng tăng, Ngoã Nặc Lạt Ma cũng nhận định như thế! Và hơn nữa, chính...
– Chậm đã! Ngõa Nặc Lạt Ma nào, Tây Tạng tăng nào? Ngươi có muốn chết nhanh thì tùy ngươi, hiện giờ ta lại thích ngươi phải chầm chậm mà chết! Nói đi!
Cầm Phong cười gượng! Trong cơn nguy ngập chàng đã gặp may, vô tình gặp lại Đường Hải Yến - đệ tử của Nhị Hữu độ nào - và nàng đã cứu chàng. Tuy vậy, người chàng gặp lại không còn là Đường Hải Yến thuở nào nữa. Người đã thay đổi, quá đa nghi và sẵn sàng lấy

mạng bất cứ kẻ nào làm cho nàng nghĩ rằng sẽ gây hại, gây bất lợi cho nàng.
Đã thế nàng còn độc đoán, không cho chàng nói những gì nàng không muốn nghe và buộc chàng phải nói, phải giải thích những gì nàng muốn nghe muốn hỏi.
Theo từng câu lục vấn của nàng, Cầm Phong tuần tự nói cho nàng nghe về Ngõa Nặc Lạt Ma nói về hành vi bội phản của Lỗ Trung đối với Bạch Liên giáo, đương nhiên cũng phải nói về Tạ Phương Yến, nguyên nhân đưa tạ Phương Yến đến đây và cầu y là cầu như thế nào với Thánh Thủ Nữ Y!
Phải như vậy nàng mới gật gù :
– Lan Hoa Thánh Thủ, một nhân vật có y thuật và có nhan sắc vang danh một thời, ta có nghe sư phụ nói qua! Vậy là ngươi muốn cứu Tạ Phương Yến, một nhân vật trước kia ngươi lầm tưởng là ta, nên mới đưa nàng đến cầu y?
Chàng ậm ừ :
– Như tại hạ vừa nói, vì cảm kích đại ân thuở nào của Tạ Phương Điền, tại hạ.....
Nàng gạt ngang :
– Cảm kích hay không, đó là chuyện của ngươi, ta không cần nghi. Điều ta muốn biết ngươi có hay không có quan tâm đến ả?
Chàng không thể không gật :
– Dĩ nhiên phải quan tâm! Bởi...
Nàng xua tay :
– Đủ rồi! Biết ngươi có quan tâm là đủ, khỏi phải giải thích, khỏi phải biện minh! Giờ thì nói đi, ả đẹp lắm phải không?
– Đẹp! So với cô nương thì....
– Không được dông dài! Đẹp hay không đẹp?
– Về điều này thì... trông cũng thuận mắt.
Nàng nghiến răng :
– Nghĩa là đẹp. Thảo nào ngươi không quan tâm, không hốt hoảng, không vội vội vàng vàng tìm cho được thần y để lo cho ả?
Chàng cau mặt :
– Tại hạ nói rồi, ân phải đền ân, oán phải...
– Không được nói. Hay ngươi nghĩ ta quá ngu muội chưa hiểu hết ẩn ý của ngươi?
– Ẩn ý?
– Phải! Vì diện mạo ta xấu xa, so với ả thì quá kém, lại bắt ngươi phải giúp đỡ, vô tình biến thành gánh nặng cho ngươi, nên để oán phải trả oán, ngươi tất mãn nguyện nếu gã Hứa Thuận lần đó ngay

trước mặt ngươi cứ hành hạ ta, hạ thủ ta?
Lập tức, Cầm Phong có nét mặt giận dữ :
– Cô nương chết, tại hạ được lợi gì?
Nàng cười khảy :
– Ngươi đừng dùng thái độ đó đối với ta, không còn phù hợp nữa đâu! Trước kia thì được, vì lúc đó ta tin ngươi, ngưỡng mộ ngươi và sợ ngươi. Còn bây giờ...
Bất chấp hậu quả, chàng quát :
– Bây giờ thì sao? Cô nương không tin vì quá đa nghi, đến nỗi quá mù quáng, đố kỵ với cả người đã chết. Định sát hại luôn cả người từng thiên phương bách kế giúp cô nương.
– Ngươi dám?
– Sao lại không? Được! Đằng nào Tạ Phương Yến cũng đã chết, Cầm Phong này lại biến thành một phế nhân vô dụng, muốn giết cứ giết! Tại hạ không thiết sống nữa!
Nàng thoáng nghi ngờ :
– Sao? Tạ Phương Yến đã...? A... Ra ngươi cũng là kẻ nặng tình, muốn được chết chung với ả đây? Hừ! Ngươi đừng mong toại nguyện! Vậy là cứ bắt ngươi phải sống! Ngươi phải sống, nghe chưa?
Nàng quát thì chàng cũng quát :
– Tại hạ không thiết sống, cô nương nghe chưa rõ à? Giết đi! Bằng không đừng trách tại sao tại hạ phải thoá mạ, nói những lời khó nghe!
Nàng tải mặt :
– Ngươi thử xem! Ngươi thóa mạ, trước hết ta cắt lưỡi ngươi, sau đó sẽ từ từ hành hạ ngươi, như trước kia vì thái độ bất cận nhân tình của ngươi suýt nữa ta bị Hứa Thuận hành hạ!
Chàng gào lên :
– Ai bất cận nhân tình? Ai đã ngấm ngầm tìm cách vạch rõ bộ mặt gian giới của những kẻ giả nhân giả nghĩa, tự xưng mình là thúc bá của cơ nương? Ai đã âm thầm lo sợ nhưng vẫn phải giả điếc làm ngơ, vờ như không nhận biết cô nương để cô nương không bị lũ ác nhân lấy mạng? Những điều đó lẽ ra cô nương phải tự hiểu nếu muốn đối phó với hạng người nhiều thủ đoạn, lắm tâm cơ, cớ sao cô nương không chịu hiểu?
Nàng trợn mắt ngơ ngác :
– Ngươi bảo sao? Ngươi bảo tất cả những hành vi đó chỉ là vì ta? Để giúp ta?
Đã nói hết những gì cần nói, chàng thở dài :

– Cô nương còn ấu trĩ lắm! Chúng thủ đoạn một cô nương phải có thủ đoạn mười! Nêu không vì thế, cớ sao tại hạ vẫn phải luôn vờ quát nạt cô nương dù trong lòng không hề muốn. Cô nương cứ nhớ lại sẽ rõ, chẳng phải chúng vẫn ngấm ngầm bám theo từng bước chân của tại hạ và của cô nương đó sao? Nào là Thần Bí cung xuất hiện đúng lúc, nào là sự xuất hiện quá ư ngẫu nhiên của Đại Hữu, kẻ đã mê hoặc cô nương, buộc cô nương phải tin những điều ngược lại, rằng những gì tại hạ nói chỉ là kế ly gián giữa cô nương và họ!
– Nói vậy, lúc ta và đại bá ta gặp mặt, ngay bên ngoài khu rừng...
– Nào phải chỉ có lúc đó! Ngay trong khư rừng, lúc cô nương đùng đùng bỏ đi, tại hạ đã lập tức bám theo!
– Vậy sao ngươi không xuất hiện, nói cho lão biết rằng lão đang nói dối ta?
Chàng cố nhún vai, trong tư thế vừa nằm vừa bị trói bằng chính sợi dây từng treo lơ lửng chàng :
– Chưa đủ chứng cớ, lời tại hạ nói một là không đủ thuyếtphục cô nương, hai là vẫn bị lão Đại Hữu bác bỏ?
– Vậy tại sao chỉ một ngày sau đó, ngươi có đủ chứng cứ để vạch mặt lão?
Chàng mỉm cười thương hại :
– Cô nương nhớ lại đi, tại hạ chẳng đã nói ngay lúc đó sao? Gã Thiếu cung chủ xuất hiện quá đúng lúc, lại thêm thái độ của lão Đại Hữu quá dửng dưng khi biết gã chuẩn bị hành hạ cô nương, chẳng phải đó chính là chứng cứ đủ sức thuyết phục sao? Huống chi ngay sau đó lão Đại Hữu sẵn sàng bỏ mặc lão Tam, đó là những kẻ tự để lộ tâm địa xấu xa bỉ ổi của những kẻ tự nhận là Võ lâm Tứ hữu!
– Kể cả sư phụ ta?
– Không sai. Họ là một, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, họ vốn dĩ là vậy. Chưa biết chừng họ vì tâm phúc của Lỗ Trung, song thân của cô nương không chỉ do Lỗ Trung sát hại! Rất có thể họ cũng dự phần! Chuyện cưu mang cô nương chỉ thuận tiện cho mưu kế của họ sau này thôi!
– Kế gì! Đâu kế gì thuận tiện hơn nếu ngay lúc đó cứ trảm thảo trừ căn?
Chàng chợt nghiêm mặt :
– Là kế gì, từ từ chúng ta phải tìm hiểu!
– Chúng ta? Ý củ a ngươi là...
Chàng thố lộ :
– Sát hại song thân cô nương là Hứa Đạt, sát hại song thân tại hạ là Lỗ Trung. Nhưng Hứa Đạt lại cưu mang nuôi dưỡng từ tấm bé cho

đến lúc trưởng thành, cũng như cô nương được Võ lâm Tứ hữu là tâm phúc của Lỗ Trung nuôi dưỡng Hành vi này chắc chắn phải có ý đồ.
– Thật ư? Hứa Đạt đã từng cưu mang ngươi?
Chàng gật đầu :
– Chuyện về tại hạ dài lắm. Liệu cô nương có muốn nghe...
Nàng háo hức, thật khác xa với thái độ của nàng nãy giờ :
– Ta muốn lắm! Sao lại không muốn? Ngươi nói đi!
Để thuyết phục nàng hoàn toàn, chàng biết ngay lúc này chưa thể bảo nàng cởi trói! Vì thế chàng nhẫn nhục và kể...
Càng nghe nàng càng nghi hoặc, cuối cùng nàng hỏi :
– Hứa Đạt giả làm một quan viên, thật ra là để không bị Bạch Liên giáo cho người dò xét! Việc Tạ Phương Điền tình cờ xuất hiện, được ngươi giải cứu và nài nỉ lưu lại, đã khiến các lão ác ma thay đổi kế sách?
Cầm Phong gật đầu :
– Tại hạ cũng nghĩ như vậy! Bất quá, nếu không có Tạ Phương Điền xuất hiện, chỉ một hai năm là cùng, khi lão đã luyện Tu La công phu đến thập thành, lão cũng xuất đầu lộ diện! Có điều chính Tạ Phương Điền đã làm lão phải xuất đầu lộ diện sớm hơn dự tính!
– Vậy lão ác ma có ý đồ gì cố tình lưu mạng ngươi, cũng đã lưu mạng ta?
– Thật khó giải thích điều này! Trừ phi...
– Sao?
Chàng nhìn nàng :
– Song thân của nàng là những nhân vật như thế nào?
Nàng đáp :
– Ta không biết rõ phụ thân, chỉ nghe mẫu thân nói người ở họ Đường.
– Còn lệnh đường?
– Gia mẫu ở họ Mộ Dung...
Chàng giật mình :
– Mộ Dụng ư? Mẫu thân tại hạ cũng ở họ Mộ Dung.
Đến lượt nàng giật mình :
– Thật ư? Lệnh đường gọi là...
– Mộ Dung Uyển Uyển?
Nàng kêu :
– Là a di! Hóa ra mẫu thân của hai chúng ta là...
Chàng nôn nóng :
– Là gì?

Nàng ngây người một lúc mới đáp :
– Là tỷ muội!
– Là tỷ muội?
Nàng gật đầu :
– Phải! Theo gia mẫu nói, gia tộc Mộ Dung mấy đời đều yểu mạng. Như ngoại tổ chẳng hạn, chưa đến ba mươi đã mệnh chung. Chỉ có điều mấy đời trước còn có hậu duệ để gia tộc Mộ Dung khỏi tuyệt tự, đến lượt ngoại tổ vì vô phúc chỉ sinh được nhị kiều, Uyển Uyển và Nhu Nhu!
Cầm Phong cố nhấc thân lên trên :
– Vậy nàng là muội muội đồng hao của ta.
Lại thêm một thoáng ngây người sau đó nàng từ từ cởi trói cho Cầm Phong :
– Kha kha trớ trách muội. Muội quả là ấu trĩ, lại phải tự lo cho sinh mạng, đành phải đắc tội với kha kha.
Cầm Phong hiểu điều gì đang đến cho nàng, nên lắp bắp :
– Ta... ta cũng đang đắc tội với muội. Ta cũng từng có tâm tư như muội, nhất là lúc đưa muội chạy vào rừng, chỉ có hai ta giữa khu rừng đêm. Ta...
Nàng đưa tay bịt vào miệng chàng :
– Đủ rồi! Hóa ra kha kha cũng từng nghĩ đến muội! Muội chỉ cần biết như vậy là đủ! Đủ để an ủi muội tiếp tục sống chuỗi ngày vô vị còn lại. Còn bây giờ, vì chúng ta là kha muội, chuyện đã qua chúng ta bất tất phải nhớ lại, hãy đối xử đúng bổn phận mà cao xanh lại trớ trêu dành cho hai ta!
Chàng giơ tay nàng ra :
– Yến muội! Chuỗi ngày còn lại của muội sẽ không vô vị đâu, vì sẽ có ta bên cạnh! Ta nhất định sẽ chăm sóc muội!
Nàng cười buồn :
– Nhưng đó chỉ là sự chăm sóc của một vị kha kha! Trong khi muội lại cần kha kha chăm sóc bằng cương vị khác. Muội thật sự cần kha kha có hiểu chăng?
Chàng thở dài :
– Ta nào khác gì muội? Tạ Phương Yến chẳng còn, phần muội, đột nhiên vị thế muội thay đổi, ta cũng cần như muội vậy?
Họ ngây người nhìn nhau, có lẽ để ghi nhận lần cuối hình bóng của người từng trong mộng tưởng! Để lát nữa đây, khi trở lại thực tại họ phải sống bên nhau trong một vị thế đã thay đổi, là họ phải chuyển từ tình yêu nam nữ thành tình huynh muội!
* * * * *

Vị trí đã thay đổi, hiện giờ Cầm Phong phải đi phía sau Đường Hải Yến!
Chàng tỏ vẻ cam chịu :
– Ngay một lúc, đương nhiên muội đừng miễn cưỡng, cũng đừng nản lòng! Tuy đã được ngu kha chỉ điểm tường tận từng câu kinh văn của công phu Uy Phong nhưng muội chớ quên câu dục tốc bất đạt! Hãy cố nhẫn nại!
Đi phía trước để khai lộ, Đường Hải Yến hậm hực :
– Chỉ tại kha kha cứ nằng nặc đòi phải ly khai ngay Đại Phúc sơn! Muội thì muốn lưu lại thêm thời gian nữa để luyện công. Muội chỉ muốn ngay khi xuất đầu lộ diện, kẻ đầu tiên muội phải lây mạng chính là Hứa Thuận! Muội càng nghĩ càng hận gã.
Cầm Phong cười buồn :
– Ngu kha cũng biết như vậy! Nhưng nhìn muội luyện công, riêng ta cứ mãi là cái gã phế nhân vô dụng, ta làm sao chịu nổi?
Đường Hải Yến quay người lại :
– Liệu kha kha tính đúng không? Liệu chúng ta quay về Mộ Dung gia trang sẽ thu được kết quả?
Cầm Phong hít vào một hơi :
– Đó là cách thế duy nhất để giải thích hành vi kỳ quái của Lỗ Trung! Lão hận tiên phụ là một chuyện, nhưng lão đâu ngẫu nhiên tìm cách sát hại a di, mẫu thân của muội? Hơn nữa, sao đến lúc chết, ai di vẫn không một lần đề cập đến tính danh của phụ thân muội? Theo ngu kha, hẳn phải có điều bí ẩn và điều bí ẩn đó có liên quan đến Mộ Dung gia trang!
Đường Hải Yến thở dài :
– Nếu thật sự ở Mộ Dung gia trang có điều bí ẩn, giả như là một pho võ học thượng thừa. Muội nghĩ, pho võ học đó đã rơi vào tay ác ma từ lâu! Đã mười năm trôi qua rồi còn gì?
Cầm Phong trầm ngâm :
– Chưa tìm hiểu chưa thể bảo đó là pho võ học? Vả lại, cứ theo công phu của Lỗ Trung hiện giờ mà nói, ngoài sở học Bạch Liên giáo lão đã đánh cắp, lão chỉ am hiểu thêm Càn Khôn chỉ pháp vốn là tuyệt kỹ thành danh của tiên phụ! Đâu còn là thứ công phu nào khác có thể nghi ngờ lão đã chiếm hữu từ Mộ Dung gia trang?
– Kha kha nói cũng phải! Vậy đó là điều bí ẩn gì?
Cầm Phong lại cười buồn :
– Tuy không thể đoán nhưng có lần ngu kha từng nghĩ, hay sở học của tiên phụ không chỉ có Càn Khôn chỉ pháp! Bởi lẽ ngu kha biết, ở Càn Khôn nhị khuyên đều ẩn tàng chỉ pháp Càn Khôn. Lỗ Trung và

Thánh Thủ Nữ Y đã chia nhau, mỗi người giữ một nhị khuyên đó. Và họ cũng đã luyện được Càn Khôn chỉ pháp! Thế nhưng, nếu trước kia tiên phụ nhờ công phu này mà chiếm được ngôi vị độc tôn thì sao bây giờ họ không thể lập lại uy danh hiển hách độ nào của tiên phụ cũng nhờ công phu đó? Vậy phải chăng đó là điều bí ẩn mà Lỗ Trung vì muốn minh bạch phải lần lượt hãm hại, đối phó với những ai có liên quan đến Mộ Dung gia trang?
Đường Hải Yến nghi hoặc :
– Nói đi nói lại, Kha kha vẫn cho điều bí ẩn ở Mộ Dung gia trang có liên quan đến võ học?
Cầm Phong lắc đầu :
– Ý ta không phải vậy! Muội phải hiểu như thế này. Thứ nhất, dường như chưa có ai biết rõ xuất xứ của tiên phụ. Sao ai ai cũng có sư thừa, cũng có chỗ xuất thân, riêng tiên phụ thì không. Thứ hai, cớ sao muội vẫn chưa được mẫu thân nói rõ tính danh phụ thân? Theo ta, hai nghi vấn này phải có liên quan. Và vì tiên phụ và lệnh tôn đều là tử nữ tế của Mộ Dung gia trang, muốn giải đáp hai nghi vấn đó không thể không đến Mộ Dung gia trang!
Đường Hài Yến thở dài :
– Muội chỉ mong kha kha đoán đúng. Bằng không, chỉ uổng phí thời gian, nhất là thời gian cần cho muội luyện công phu Uy Phong?
Cầm Phong mỉm cười, trấn an :
– Muội chớ phiền muộn, ngu kha tính cả rồi! Nếu đến Mộ Dung gia trang vẫn không tìm hiểu được gì, đó sẽ là nơi cho ngu kha lưu ngụ đến cuối đời! Mọi trách nhiệm báo thù đành phải do muội gánh vác, ngu kha sẽ chỉ điểm tường tận toàn bộ sở học cho muội!
Đường Hải Yến chép miệng :
– Đành vậy thôi! Chờ khi báo thù xong, muội sẽ quay về sống bên cạnh kha kha. Chí ít cũng an ủi kha kha phần nào!
Để xua tan nỗi buồn đang manh nha xuất hiện Cầm Phong chợt hỏi :
– Bắt được Hứa Thuận, muội sẽ xử trí thế nào?
Đường Hải Yến thôi ngay nét mặt buồn bã! Đổi lại, nàng nghiến răng :
– Cũng y cách gã đã làm đối với muội?
Cầm Phong cau mặt :
– Cũng đưa gã đến Đại Phúc sơn sau đó trói gô lão, ném vào nơi nào lạnh nhất?
– Gã suýt giết muội nếu không phải ác ma phụ thân gã bất ngờ gọi gã! Chưa hết đâu, muội biết gã định làm nhục muội! Việc đó đáng lý đã xảy ra, cũng may đúng lúc đó kha kha lại ngã đúng vào nơi gã

đứng!
Nàng phì cười, nói tiếp :
– Bốn chữ Uy Phong công phu vậy mà lợi hại, phát hiện kẻ rơi xuống là kha kha, gã nghĩ kha kha xuất hiện là để trừng trị gã! Vậy là gã ba chân bốn cẳng bỏ chạy, đến thanh kiếm cũng ném bỏ đi! Nhờ đó muội tự giải thoát! Sau đó....
Cầm Phong bật cười :
– Sau đó muội dựng thanh kiếm để hai lần suýt lấy mạng kha kha.
Nàng đỏ mặt :
– Đã nói, đó là muội tự lo cho sinh mạng, muội đâu còn cách nào khác?
Cầm Phong ngưng cười :
– Gã bỏ chạy, chắc hẳn phải bẩm báo mọi chuyện cho Lỗ Trung hay! Có điều lạ, sao lão không quay lại ngay lúc đó để thu thập hắn ta? Hay lão nghĩ, đó là nơi giá lạnh, hai ta trước sau gì cũng chết nên không muốn hạnh phúc?
Đường Hải Yến bĩu môi :
– Lão không độ lượng như kha kha nghĩ! Đó là nhờ muội ngay khi biết kha kha bất tỉnh, vừa để trừng phạt kha kha, vừa tự bảo vệ, muội đã chuyển kha kha di nơi khác? Lão muốn tìm đâu phải dễ?...
Nàng vừa dứt lời, ở phía trước, ẩn khuất sau một tảng đá ven đường, một nhân vật chợt xuất hiện với nụ cười độc ác :
– Hai ngươi lầm rồi! Lão không thể biết vì ta không báo! Ta cố ý giữ cha ta và ta chờ hai ngươi ở đây đã lâu rồi!
Đường Hải Yến quắc mắt...
Cầm Phong tái mặt...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 28
Chung đại thâm thù

– Không uổng công ta chờ đợi những hai mươi ngày! Lần này ngoài việc hai ngươi rơi vào tay ta, công phu Uy Phong cũng được ta thu nhập! Ha... ha! Hai ngươi cứ yên tâm, ta sẽ thay hai ngươi báo thù! Vì, hừ, Lỗ Trung lão ma cũng là thù nhân của Hứa Thuận ta!
Gã Thiếu cung chủ Thần Bí cung, Hứa Thuận vừa xuýt xoa vừa ra vẻ đắc ý với kiệt tác gã vừa thực hiện.

Lại bị trói, lại bị Hứa Thuận đưa trở lại Đại Phúc sơn và hiện đang đứng cạnh hố băng mỏng hai mươi ngày trước Cầm Phong từng bị Hải Yến dọa ném xuống, Cầm Phong tuy có sợ nhưng vẫn đăm chiêu nhìn gã, suy nghĩ về những gì gã vừa nói!
Nhất là lúc gã bảo Lỗ Trung cũng là kẻ thù của gã, điều này khiến Cầm Phong suy nghĩ nhiều hơn!
– Nếu có chung một kẻ thù là Hứa lão tặc, cớ sao ngươi vẫn muốn sát hại bọn ta? Ngươi đừng nghĩ bọn ta dễ dàng tin ngươi! Đây chỉ là kế của ngươi, khiến bọn ta tưởng thiệt, sau đó sẽ ngoan ngoãn nói cho ngươi biết toàn bộ kinh văn của công phu Uy Phong! Ngươi chớ vọng tưởng!
– Ngươi không được hồ đồ! Gọi lão là lão tặc thì cứ gọi nhưng không được gán họ Hứa cho lão. Hứa gia của ta mấy đời thanh bạch, làm gì sản sinh ra hạng mưu mô xảo trá như lão ma Lỗ Trung? Nếu ngươi chưa biết sự thật thì đây, hãy lắng tai nghe cho rõ! Lão ma đầu chỉ sát hại phụ thân ta Hứa Đạt, sau đó mạo nhận luôn thân phận của gia phụ để che đậy hành vi tội lỗi. Lão còn giả danh khác là Đường Thanh. Lão bức tử Mộ Dung Nhu Nhu, người mà ngươi lầm nghĩ là mẫu thân! Sự thật, lão chỉ tình cờ nhặt được ngươi, một cô nhi không rõ xuất thân lai lịch! Sau đó, lúc Mộ Dung Nhu Nhu đã chết, lão đưa ngươi về Mộ Dung gia trang, cốt ý để lão Một Dung Chân Quân vì lầm người là ngoại điệt sẽ nhận cưu mang ngươi! Kỳ thực, ngươi không ở họ Đường! Một phụ nhân được lão thuê đã cố tình làm ra vẻ sắp chết và trước khi chết đã cố ý mớm tính danh và xuất xứ cho ngươi nghe! Đó là lý do khiến ta không thể cùng ngươi tiêu diệt kẻ thù chung như ngươi vừa đề xuất?
Đường Hải Yến biến sắc. Và nếu nàng không bị khống chế huyệt đạo, theo tính cách của nàng mà đoán, có lẽ nàng sẽ phải chồm đến khi bật lên câu hỏi đầy nghi ngờ :
– Sao ngươi biết? Chứng cứ nào minh chứng cho lời nói của ngươi?
Hứa Thuận thêm đắc ý :
– Thật ra nhận định của Cầm tiểu tử là đúng! Dụng ý của lão ma chỉ là muốn đối phó với Mộ Dung gia! Suốt hai mươi năm qua, không riêng gì lão, sau này đến cả ta cũng được lão ma sai khiến, luôn truy tìm tung tích của lão Mộ Dung! Nếu hai mươi năm trước lão Mộ Dung tự nhiên thất tung thì mười năm sau đó lão Mộ Dung vẫn bặt vô âm tín! Vậy là kế của lão ma định đưa người tiềm phục vào Mộ Dung gia vẫn vô phương thực hiện. Kể cả việc lão định dùng Cầm tiểu tử để dẫn dụ lão Mộ Dung xuất đầu lộ diện cũng bất thành. Đó là vì Cầm tiểu tử đột nhiên có cơ hội minh bạch thân thế! Lão ma đành

phải thay đổi kế hoạch, cho Cầm tiểu tử ngang nhiên xuất hiện!Lão ma hy vọng sự xuất hiện của Cầm tiểu tử dễ dẫn dụ lão Mộ Dung lộ diện! Nào ngờ, ha...ha...
Đường Hải Yến thật sự hoang mang :
– Nếu lão ma có kế sách như vậy, nếu lão ma kín kẽ như vậy việc ngươi biết lão ma chính là thù nhân chẳng phải quá mâu thuẫn so với người có quá nhiều tâm cơ như lão ma sao?
Hứa Thuận cười lạt :
– Lão rất cẩn trọng, không một ai có hy vọng phát hiện bất kỳ sai sót nào của lão! Tuy vậy, trên đời này làm gì có chuyện thập toàn thập mỹ? Hay nói đúng hơn là nhân định không thể thắng thiên! Ma đưa lối, quỷ đưa đường thế nào không biết Tạ Phương Điền lại vô tình gặp nạn gần Hứa gia trang là ngẫu nhiên lại được Cầm tiểu tử lúc đó là Hứa thiếu gia giải cứu! Một năm trời lưu ngụ lại Hứa gia trang nếu Tạ Phương Điền vì có ý nghi ngờ nên dò xét lão ma thì lão ma cũng ngờ vực, cũng đò xét Tạ Phương Điền. Thế là thân phận của Tạ Phương Điền bị lộ, đã bị lão ma ngấm ngầm hạ độc. Trái lại, Tạ Phương Điền cũng phát hiện lão ma không thật sự là Hứa Đạt! Lúc Tạ Phương Điền cho ta biết sự thật này, tuy chưa hẳn là tin nhưng ta vẫn phải để tâm. Sau đó, sự thật dần phơi bầy... Ta đủ tinh khôn để dần dà hỏi lão ma về ngươi, về Cầm tiểu tử! Vậy là khi đắc ý, lão ma thuật hết cho ta nghe về chuyện có liên quan đến hai ngươi, cũng cho ta biết về mối thù giữa Lỗ gia và Mộ Dung gia! Hừ! Muốn đối phó với người có tâm cơ như lão cần phải dụng tâm cơ! Hai mươi năm được lão ma cưu mang giáo dưỡng đó là điều ta học được ở lão! Và không bao lâu nữa, ta sẽ dùng những gì chính lão chỉ dạy ta để khu xử lão, báo thù cho gia phụ!
Nghe thì nghe nhưng Cầm Phong vẫn không ngớt suy nghĩ tìm phương cách.
Và lúc này, chàng chợt lên tiếng :
– Rốt cuộc, ngươi cũng không kém gì lão ma. Ngươi vừa muốn báo thù vừa muốn thay lão ma thực hiện ý đồ độc chiếm.
Hứa Thuận ném cái nhìn đầy ẩn ý về phía Cầm Phong :
– Ngươi cũng nhận biết ư? Không sai! Hứa gia tuy mấy đời thanh bạch, chỉ mải mê đuổi theo công danh nhưng hoạn lộ vẫn cứ lận đận kém người! Ta thì khác, nhờ trời đất dun rủi, ta sắp là Thiên hạ đệ nhất nhân, cớ sao ta không vận dụng? Vì thế, như ta từng dự định, chỉ có hai nhận vật là có thể ngáng đường ta. Phần lão ma kể như xong, hiện lão ma rất tín nhiệm ta, cứ để lão ma thu phục võ lâm Trung Nguyên thay ta đã! Còn nhân vật thứ hai chính là ngươi. Ta

nghĩ, ngươi phải tự hiểu nguyên do.
Cầm Phong gật đầu :
– Ta hiểu! Đó là vì...
Nói đến đây Cầm Phong chợt ngừng lời. Và chàng tỏ ra hoảng hốt, mắt nhìn trừng trừng về phía sau Hứa Thuận :
– Là lão? Sao ngươi bảo... bảo lão ma không biết việc ngươi làm? Ôi chao... Nguy, nguy mất...
Cả Đường Hải Yến cũng bị thái độ của Cầm Phong lừa!
Nàng cũng quay đầu nhìn về phía sau như Hứa Thuận đang nhìn!
Chỉ đến khi nàng nghe Hứa Thuận bỗng gầm lên, nàng mới biết đó là kế của Cầm Phong.
Nàng lập tức quay lại, lúc tiếng gầm của Hứa Thuận vẫn đang vang dội :
– Cuồng tiểu tử to gan! Dám lập kế lừa ta ư? Muốn chết!
Và nàng thấy Hứa Thuận vung kiếm chém loạn vào Cầm Phong lúc đó tuy bị trói nhưng vẫn cố lao toàn thân vào gã.
Véo...
Nàng không hiểu Cầm Phong tìm đâu ra chân lực, hay đang lúc sinh mạng như chỉ mành treo chuông buộc Cầm Phong phải liều lĩnh, nên sức lực đột nhiên tăng lên.
Nàng chỉ thấy Cầm Phong mắt tóe hung quang, trước tia kiếm quang chực lấy mạng vẫn trầm tĩnh xoay người.
Phập!
Nàng thất kinh, bật kêu lên khi nhìn thấy cả dây trói lẫn y phục và luôn phần da thịt ở phía hậu tam Cầm Phong bị kiếm của Hứa Thuận phạm sâu vào.
– Kha kha...
Bất chấp hậu tâm đang ướt đẫm máu huyết Cầm Phong lùi lại và cố tình hất Hứa Thuận phải ngã lùi! Chàng gào lên :
– Nếu có cơ hội, muội hãy thay ta báo phục gia thù. Ta quyết liều chết cùng gã cuồng đồ Hứa Thuận!
Cái hất của một người hoàn toàn vô lực như Cầm Phong nếu chỉ làm Hứa Thuận vì nhất thời sơ ý phải phần nào loạng choạng thì làm cho chính Cầm Phong phải bật ngã về phía hậu.
Đường Hải Yến đang bị khống chế huyệt đạo, nàng đành giương mắt nhìn thảm cảnh cứ từ từ xảy ra.
Cầm Phong bật ngã dĩ nhiên phải ngã đúng vào Hứa Thuận!
Thanh kiếm liền rời tay gã.
Gã phẫn nộ liệng cao hữu thủ định giáng một kình vào đầu Cầm Phong!

Cầm Phong đang ngã, theo bản năng và gần ngư là cố ý, vòng cả hai tay ôm người Hứa Thuận. Cầm Phong chuồi mạnh hai chân vào nền đá.
Bị tác động từ cử chỉ này từ phía Cầm Phong, gã lại lảo đảo.
Chân gã giẫm vào mặt băng.
Rắc...
Mặt băng chuyển răng rắc!
Gã sợ, gã quên việc phát kình phá vỡ não bộ Cầm Phong, gã trụ người lấy đà, định nhảy lên cao!
Rắc...
Mặt băng kêu chuyển nhiều hơn!
Đó là lúc chân Cầm Phong cũng đạp vào bờ đá, giới hạn cuối cùng của nền động và mặt băng che phủ hồ nước. Chàng lại chuồi mạnh! Đang lấy đà, tuy chưa đủ lực nhưng do mặt băng kêu chuyển gã vẫn nhảy lên!
Nào ngờ, chân gã vừa ly khai khỏi mặt băng, cái chuồi chân của Cầm Phong làm gã phải dịch lùi về phía hậu, giữ mặt băng và lúc chân gã lơ lửng!
Do vẫn ôm giữ Hứa Thuận, gã lùi thì Cầm Phong cũng phải lùi.
Chân Cầm Phong giẫm loạn vào mặt băng.
Băng vỡ. Rắc... rắc...
Cầm Phong chìm xuống, kéo luôn cả Hứa Thuận cùng chìm.
Gã biến sắc, phẫn nộ. Gã gầm lên :
– Tiểu tử phải chết, phải chết. Đừng nghĩ ta phải chết theo ngươi!
Gã co chân vung tay, vừa đạp vừa đánh loạn vào Cầm Phong.
Cầm Phong vì thế chìm nhanh hơn, nhưng tay vẫn cố ôm giữ Hứa Thuận.
Cầm Phong chìm hẳn khỏi mặt nước, Hứa Thuận cũng bị lôi theo, cũng bị trầm người dưới mặt nước giá lạnh.
Gã vẫn đạp vẫn đánh và vẫn gầm :
– Buông ta ra mau, cẩu tiểu tử! Ngươi chết thì chết, đừng kéo ta theo!
Càng nhìn càng bàng hoàng, Đường Hải Yến càng hiểu rõ ý đồ của Cầm Phong thì càng rụng rời tứ chi.
Nuốt hận, nuốt luôn những giọt lệ thâm chực trào, nàng quyết thành toàn ý định của Cầm Phong. Nàng vờ kêu :
– Người chết thì đã chết rồi! Người càng cử động càng làm cho vòng tay người chết thêm thắt chặt! Hãy gượng nhẹ, hãy từ tốn! Có như thế mới được người chết buông tha, có như thế người mới thoát.
Đương nhiên gã phải nghe câu nói của nàng! Gã hoang mang, không

hiểu nàng đang giúp gã hay có ý đồ gì khác?
Tuy vậy, gã cũng phải động tâm! Nàng nới đúng quá! Mãnh lực siêu nhiên cuối cùng của người sắp chết đang chết, đã chết thường như vậy! Gã dù có sát hại, có hủy hoại toàn thân Cầm Phong thì vòng tay kia vẫn ôm chặt, vẫn không buông tha gã.
Không tự chủ, gã liền gượng nhẹ, buông lỏng toàn thần.
Cầm Phong vẫn cứ chìm, vẫn tiếp tục kéo gã xuống.
Gã chìm dần, nước ngập đến ngực, rồi đến ngang cổ.
Với phần đầu còn nhô lên, gã biến sắc khi phát hiện Đường Hải Yến chợt cử động.
Thời gian cho mọi huyệt đạo bị chế ngự đã mãn! Đường Hải Yến thoạt đầu cử động chậm nhưng càng lúc càng nhanh hơn.
Gã nhìn thấy nàng nhặt kiếm!
Gã lập tức đưa hai tay cao lên khỏi đầu :
– Mau lên! Trao kiếm cho ta. Có thanh kiếm ta sẽ thoát. Sau đó ta với nàng sẽ báo thù.
Gã thấy nàng tiến sát đến mép bờ đá. Nàng chồm người đến, đưa dần mũi kiếm về phía gã.
Gã cũng chồm hai tay đến cố với lấy mũi kiếm :
– Không thể với được! Nàng phải cố chồm đến nữa, thêm nữa!
Đúng là nàng, chưa thể đến với gã. Do đó nàng ngồi xuống, một tay bấu giữ thân mình, tay cầm kiếm cố vươn ra nhiều hơn xa hơn.
Nước ngập sắp đến mũi, gã cố ngẩng cổ lên :
– Vẫn không được, vẫn không với tới. Hãy ném ra, mau lên, hãy ném kiếm cho ta!
Nàng mệt mỏi, đành thở dài và đành ném kiếm :
– Cái này dành cho Cầm Phong! Ngươi có biết chàng là gì của ta không. Sao ngươi dám sát hại chàng? Sao ngươi dám sát hại chàng?
Phập!
Mũi kiếm cắm ngay vào giữa hai mắt gã! Chuôi kiếm đang run run sau cú chạm chết người bỗng ngừng lại, đó là vì gã dùng hai tay chạm vào đốc kiếm.
Đang căm phẫn và tuyệt vọng trước cái chết bi thảm của Cầm Phong, Đường Hải Yến trợn ngược hai mắt, nhìn gã từ từ rút thanh kiếm ra!
Mũi kiếm rời trán gã, để lộ một lỗ thủng đang trào huyết lai láng! Huyết nhuộm mặt nước và làn nước đỏ hồng nhiều hơn khi toàn thân gã chìm vào nước, chỉ còn đôi tay gã là đưa lên cao huơ huơ thanh kiếm.

Đôi tay đó cũng chìm dần chỉ còn lại một phần của thanh kiếm.
Chợt nàng nghe ngay sau lưng có tiếng chép miệng :
– Một cái chết thật là tân khốc! Cho hỏi, vì sao kẻ đó bị cô nương trừng phạt bằng cách quá ư tàn nhẫn này?
Giật mình, nàng.quay lại và chỉ suýt chút nữa nàng bị ngã vào mặt nước!
Thật may, một mỹ phụ trung niên là một trong hai nữ nhân không hiểu xuất hiện ở phía sau lưng nàng từ lúc nào, mỹ phụ kịp chộp giữ tay nàng.
Hoàn hồn nàng hỏi :
– Tôn giá là...
Mỹ phụ thoáng cau mặt :
– Mọi người gọi ta là Thánh Thủ Nữ Y! Cô nương vẫn chưa đáp.
Nàng giật mình và lập tứa chuyển ánh mắt qua nữ nhân còn lại :
– Nếu vậy cô nương đây là Tạ Phương Yến, Thánh nữ Bạch Liên giáo?
Nữ nhân nọ vừa gật đầu, thì nàng bật gào lên :
– Tạ Tỷ tỷ! Chàng chết rồi. Chính gã, gã đã bức chàng vào tuyệt lộ! Chàng đã chìm vào đáy nước.
Mỹ phụ cau mặt nhiều hơn :
– Chàng nào? Là ai? Gã mà cô nương vừa đề cập là ai? Còn cô nương là ai, sao lại biết quá rõ Tạ Phương Yến?
Tạ Phương Yến bỗng lên tiếng :
– Ta nhận ra tỷ tỷ. Tỷ tỷ là Đường Hải Yến là đệ tử của một trong Tứ hữu và cũng là người có lần bị Thiếu cung chủ Thần Bí cung sanh cầm.
Khóe lệ tuôn trào, Đường Hải Yến khóc nức nở :
– Chính là gã, Hứa Thuận, Thiếu cung chủ Thần Bí cung! Cầm Phong huynh là người bị hại, tỷ tỷ vẫn chưa hiểu ư? Cầm Phong huynh đã rơi xuống đó, trước khi chết còn cố kéo theo kẻ thù chìm theo. Chàng chết rồi! Chết thật rồi!
Thánh Thủ Nữ Y bàng hoàng. Tuy vậy, vẫn vừa lay vừa kéo Đường Hải Yến lên chỗ an toàn hơn, Thánh Thủ Nữ Y hỏi dồn :
– Cô nương muốn nói Cầm Phong đã bị gã Thiếu cung chủ sát hại? Vì báo thù cho Cầm Phong, cô nương dùng kiếm lấy mạng gã? Có thật không? Chuyện xảy ra thế nào? Cớ sao...
Chợt có tiếng Tạ Phương Yến bật thét :
– Cầm huynh! Muội cố sống là vì huynh, sao huynh lại chết trước muội? Hãy chờ muội với, muội cùng chết với huynh!
Thất kinh, Thánh Thủ Nữ Y vươn tay ra!

Nhưng đã muộn.
Bõm!
Thánh Thủ Nữ Y đành bất lực nhìn Tạ Phương Yến đến lượt chìm xuống.
Chợt Thánh Thủ Nữ Y giật mình khi nghe Đường Hải Yến vùng kêu lên :
– Muội cũng phải chết thôi, kha kha! Hãy để muội cùng chết.
Nàng vung tay quá mạnh, suýt nữa thoát khỏi tay Thánh Thủ Nữ Y. Biết sẽ muộn nếu không cố sức Thánh Thủ Nữ Y vội vòng tay ôm giữ nàng!
Rốt cuộc cả hai cùng ngã lăn!
Đường Hải Yến vừa tiếp tục vùng vẫy vừa gào :
– Buông tiểu nữ ra! Hãy để tiểu nữ cùng chết với chàng Hãy để tiểu nữ cùng chết với chàng! Mau buông... Hự!
Đang kêu, nàng bỗng bất động...
Thật lâu Thánh Thu Nữ Y mới có thể đứng dậy Sau đó, Thánh Thủ Nữ Y loạng choạng vừa bước đi vừa lôi Đường Hải Yến đi!
Thánh Thủ Nữ Y thở dài :
– Rõ rồi! Ta đã biết lão ma thật sự là ai!
Hai mắt tuy sưng mọng vì khóc quá nhiều nhưng từ đó Đường Hải Yến vẫn bắn xạ ra hai tia hung quang :
– Lão ma không phải là Lỗ Trung!
Thánh Thủ Nữ Y trầm ngâm :
– Họ Lỗ thì đúng nhưng chữ Trung chưa hẳn là tên thật của lão. Từ lâu lắm rồi ta có nghe nói Mộ Dung gia và Lỗ gia có mối thù sâu nặng! Một bên văn một bên võ, đây là Nhị đại gia từng vang danh một thời ở phương Bắc! Văn chê võ thô lỗ cục súc, võ chê văn bạc nhược yếu hèn. Nhị đại gia cứ thế kình chống nhau. Võ không thắng văn vì Lỗ gia là quan nha đại thần, văn không làm gì được võ vì Mộ Dung gia là tuyệt đại cao thủ võ lâm! Mãi sau đó, vì nguyên nhân gì không hiểu, Mộ Dung gia ba đời liên tiếp đều vắn số yểu mạng, suýt nữa phải tuyệt tự. Cũng khoảng thời gian đó Lỗ gia chẳng hiểu do lỗi lầm gì, bỗng bị tru di cửu tộc! Vậy là Nhị đại gia đồng loạt lâm thảm họa.
Thở ra một hơi dài, Thánh Thủ Nữ Y tiếp :
– Lão ma ở họ Lỗ, chắc là hậu nhân còn sót lại của Lỗ gia, kịp trốn thoát trước lệnh tru di cửu tộc! Lão ma có đủ lý do để tầm thù và nhắm vào Mộ Dung gia! Việc Hứa gia cũng bị liên lụy, ta nghĩ, đó là Hứa gia có liên quan đến lệnh tru di kia. Nhưng đó là việc của họ, của ba nhà Mộ Dung - Lỗ - Hứa. Phần ta, ta vì Cầm Hải sẽ không

quên chuyện báo thù. Cũng như ngươi, ngươi phải sống, phải vì Cầm Phong mà báo thù! Đó là lý do để ta và ngươi từ nãy giờ đàm đạo minh định. Ngươi nghĩ sao?
Đường Hải Yến từ từ gật đầu :
– Chàng đã di mệnh, nhờ tiểu nữ báo thù thay! Đa tạ tiền bối. Nếu không có tiền bối, suýt nữa vì quá đau đớn, tiểu nữ đã vội quên đi lời ủy thác của chàng!... Không sai. Tiểu nữ phải báo thù!
Thánh Thủ Nữ Y thở ra nhẹ nhõm :
– Tốt lắm, khỏi phải uổng phí công ta cứu ngươi! Tạ Phương Yến đã vương độc trước sau cũng phải thọ tử, nàng chết theo Cầm Phong cũng là phải lẽ! Phần ngươi, nào là thân thế chưa minh bạch, nào là ý thác của ý trung nhân, ta tuy thương tích chưa bình phục nhưng vẫn phải nghĩ cố giữ lấy mạng ngươi! Giờ thì tốt rồi, mối thù của hai đời Cầm gia sẽ do ta và ngươi đảm nhận. Đi thôi!
Thánh Thủ Nữ Y quả nhiên thương tích chưa bình phục thật.
Như Đường Hải Yến đã nghe giải thích, một chưởng của Lỗ Trung tuy kích trúng Thánh Thủ Nữ Y và Tạ Phương Yến, nhưng do lòng núi Đại Phúc có quá nhiều hang động ngách đá, cả hai chỉ bị hất vào một chỗ kín đáo, chưa đến nỗi vong mạng! Sau đó, phải mất một thời gian thật dài, có khi chịu cả đói khát cả hai mới lần mò tìm được lối ra sau cùng đến được chỗ Đường Hải Yến vừa sát hại xong Hứa Thuận.
Nhìn Thánh Thủ Nữ Y loạng choạng đi trước dẫn đường, Đường Hải Yến hoàn toàn cảm thông. Vì sẽ đến lượt nàng bị gánh nặng của mối thù đè lên!
Thời gian kéo dài gánh đó càng trĩu nặng! Nàng chấp nhận điều đó vì Cầm Phong nàng chấp nhận!
Cũng như Thánh Thủ Nữ Y đã chấp nhận vì Cầm Hải, thân phụ của Cầm Phong.

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 29
Tâm pháp Uy Phong

Là người đang tuyệt vọng, đang mất dần nhận thức và chỉ còn lại cơn phẫn hận tột cùng, người như thế hoặc giả còn chút sức lực nào để thể hiện bằng hành vi thì hành vi đó cũng đang được Cầm Phong

thể hiện!
Chàng thực hiện bằng bản năng hơn là bằng lí trí, bằng nhận thức! Phải lôi Hứa Thuận xuống đáy nước cho bằng được đó là điều chàng đã làm.
Phải giữ Hứa Thuận ở đáy nước càng lâu càng tốt, đây là điều Cầm Phong đang thực hiện.
Cốt ý là tạo cơ hội hãn hữu cho Đường Hải Yến thoát mạng, với ý nghĩ duy nhất cuối cùng này còn đọng lại trong nhận thức Cầm Phong ngay khi chân chạm mặt nước vẫn cố sức lôi Hứa Thuận đi.
Xung quanh nước bao phủ, lại còn rất giá lạnh nữa, Cầm Phong phải gắng lắm mới có thể nhích đi từng bước chân!
Phản ứng chống lại của Hứa Thuận yếu dần rồi dừng hẳn, Cầm Phong cảm nhận được điều này nên càng cố sức lôi gã đi.
“Chỉ một lúc nữa thôi, gắng một lúc nữa thôi! Dù sau đó gã thoát, gã không cùng chết với ta, nhưng cũng đủ thời giao cho nàng thoát! Chỉ một lúc nữa thôi... gắng một lúc nữa thôi...”
Được mệnh lệnh tối hậu này thôi thúc, Cầm Phong vậy là vẫn bước đi!
Và Cầm Phong vì đang lúc nhận thức dần dần biến mất nên không nhận ra cũng không lấy làm lạ về việc tại sao chàng bế khí đã lâu nhưng cái chết vẫn chưa chịu đến. Tương tự, thời gian bế khí quá lâu như thế này cớ sao đã không có sự thôi thúc nào bắt chàng phải thổ nạp, phải đổi hơi như bất kì ai lâm cảnh này cũng phải như vậy?
Đã không nhận ra thì còn gì để lấy làm lạ, để suy nghĩ và để tìm lời giải thích.
Cầm Phong đi vẫn đi, lôi vẫn lôi Hứa Thuận!
Gã rất ngoan ngoãn, không còn phản kháng, không còn co chân đạp vung tay đánh nữa!
Có chăng không hiểu sao càng lúc thân hình gã càng nặng, khiến Cầm Phong dù đang di chuyển theo bản năng thôi thúc cũng phải cảm nhận là đang di chuyển ngày càng khó.
Mặc, kéo vẫn phải kéo! Kéo được đến đâu hay đến đấy! Khó cũng phải kéo!
Kéo đến lúc không thể kéo không thể lôi được nữa, Cầm Phong khuỵu xuống!
Tuy vậy, tứ chi chàng vẫn bò, vẫn trườn và vẫn liếp tục lôi Hứa Thuận theo sau. Cứ như thế cho đến lúc chàng hoàn toàn bất động kiệt lực! Chàng thiếp đi và mơ hồ mãn nguyện...
Toàn thân ấm dần, Cầm Phong tỉnh lại. Quá đỗi ngạc nhiên, sao chàng bỗng hiện diện ở giữa một thạch thất phủ băng như thế này.

Chàng ngồi bật dậy, úy sao nội lực bản thân lại tràn trề sung mãn như thế này?
Chàng xạ mắt nhìn quanh.
Quái lạ, Hứa Thuận cũng nằm gần đó, gã đã chết với một lỗ thủng khá sấu giữa huyệt Mi Tâm.
Còn nữa, lờ mờ giữa lớp sương vụ mờ ảo, Tạ Phương Yến.
Sao nàng cũng hiện diện ở đây?
Và ai kia, ai đang ngồi ngay phía sau nàng, truyền lực cho nàng.
Đây là đâu? Chàng rất muốn lên tiếng hỏi, và nhân vật kia là ai, sao lại truyền lực cho Tạ Phương Yến, chàng càng thêm muốn lên tiếng hỏi cho minh bạch điều đó!
Nhưng kịp nghĩ lại, chàng ngồi yên. Diện đối với phương vị Tạ Phương Yến đang được một lão nhân xa lạ truyền lực, Cầm Phong khép hờ hai mắt và tọa công.
Sau nhiều điều đáng phải kinh ngạc về những gì kỳ quái vừa nhìn thấy, nếu Cầm Phong vẫn còn đủ công phu hàm dưỡng để kìm nén và không tạo nên bất kì sự kinh động nào thì bây giờ với những điều phát hiện mới về những điều vừa mới xảy ra trong chính nội thể, chàng cũng đủ điềm tĩnh để giữ kín sự kinh ngạc!
Chàng chỉ ngấm ngầm suy nghĩ tìm hiểu và hài lòng với tất cả những gì đang thực diễn ra trong chính nội thể chàng!
Bị chìm vào làn nước giá lạnh, nội thể của chàng dù vô lực cũng phải có phản ứng nhất định. Nhận thức cũng bị tan biến, vô tình đặt chàng vào cảnh ngộ đạt mức vô ngã. Kinh văn Vô Ngã Bát Mạch công vậy là có cơ hội, có điều kiện phát huy diệu dụng. Bát Đại Mạch trong người vậy là đã được khai thông kể cả nhị mạch trước kia bị Chí Thiện Thiếu Lâm tăng phá hủy cũng được khôi phục.
Bát Đại Mạch khai thông, tạo điều kiện cho bí thuật thổ nạp Dịch Cân kinh phát sinh diệu dùng, giúp Cầm Phong tuy đã bế khí lúc ở đáy nước vẫn tiếp tục duy trì sinh mạng.
Sau cùng, do sự tình cờ nào đó, không loại trừ việc đã được lão nhân thần bí kia cứu mạng, chàng đã từ chỗ có nước ngập tràn bỗng hiện diện ở tại đây. Đến lúc này, tâm pháp thượng thừa từ kinh văn Uy Phong đã tự thôi thúc, tự dẫn lưu, đầu tiên là để kháng lại lãnh khí nhất định phải có rất nhiều ở thạch thất phủ băng này. Sau đó do nội kình xuất hiện sung mãn đã làm thân thể chàng ấm dần lên!
Chàng phải tỉnh lại, đó là điều chắc chắn, diễn biến xảy ra như thế, đó cũng là điều chắc chắn, không thể chối cãi, không thể phủ nhận!
Vừa nghĩ đến đây, chàng vụt mở mắt! Thanh âm của lão nhân thần bí đang rành rọt vang lên :

– Người biết trấn tĩnh, biết nhẫn nại, bản lãnh này chỉ có hơn chứ không thể kém phụ thân ngươi! Làm ta cứ nơm nớp lo sợ e ngươi không có bản lãnh đó, sẽ gây kinh động, làm hại đến ta, nhất là hại cho ý trung nhân của ngươi! Khá lắm, hài tử!
Nghe không sót lời nào và Cầm Phong có thừa nhẫn nại để chờ nghe lão nhân nói cho kỳ xong!
Nghe để hiểu, để có suy đoán và để có nhận định!
Khi đã có nhận định, Cầm Phong từ đứng lên :
– Để giải trừ độc chất Tuyệt Mệnh sa, xem ra lão trượng chính là bậc kì nhân ẩn thế! Vãn bối xin mạn phép hỏi đến tính danh.
Lão nhân mỉm cười :
– Vì ngươi chưa biết ta là ai đó thôi! Nếu đã biết, ắt ngươi phải hiểu, ta chỉ thay mặt phụ thân ngươi, dùng chính công phu của phụ thân ngươi để chi trì và khôi phục sinh mạng của người có lẽ sắp là nương tử của ngươi tiểu tức của Cầm gia.
Cầm Phong phải nén lòng để khi bật ra câu hỏi, thanh âm tỏ ra lễ độ :
– Lão trượng biết rõ tiên phụ?
Lão nhân vẫn mỉm cười từ hòa :
– Thoạt nhìn thấy ngươi, đương nhiên ta lập tức nhận ra. Nếu ta đoán không lầm và nếu những gì trước kia Uyển Uyển nhi nói với ta là không sửa đổi, thì ngươi phải gọi là Cầm Phong?
Cầm Phong không còn kềm nén được nữa :
– Lão trượng gọi tiên mẫu là Uyển Uyển nhi. Vậy lão trượng là...
Lão nhân bỗng bật lao về phía Cầm Phong, cho Cầm Phong thấy lão không còn hai chi dưới. Và khi đến gần Cầm Phong lão nhân tuy có sắc diện của một người sắp sửa gầm lên nhưng do một nguyên nhân nào đó, hay do lão nhân có công phu hàm dưỡng quá sâu dầy, nên khi lên tiếng, lão nhân chỉ biểu lộ trạng thái xúc động qua từng tiếng rít khẽ khàng :
– Ngươi còn nói gì? Sao lại gọi là tiên... tiên mẫu? Uyển Uyển nhi đã...? Ai đã giết Uyển Uyển nhi? Nói đi! Mau nói cho ta nghe đi. Hài tử! Hài tử hãy nói cho ngoại tổ nghe đi!
Chàng bàng hoàng, lùi lại, suýt làm lão té, do lão nhân vì thiếu hẳn hai chi dưới nên nãy giờ cứ chộp giữ, cứ tựa vào Cầm Phong.
Chàng lắp bắp :
– Ngoại tổ...? Người là ngoại tổ của hài nhi! Là Mộ Dung Chân Quân? Là người mà vì thế cả gia phụ lẫn gia mẫu phải vong mạng? Là ngoại tổ đó ư?
Xúc động đến tột cùng, biến đổi sắc mặt đến tột cùng, lão nhân chợt buông tay khỏi người Cầm Phong, vừa gieo người xuống, vừa thảng

thốt :
– Hài tử nói như thế là có ý gì Uyển Uyển thật sự đã chết. Không đúng đâu! Không đúng! Trước khi chết Uyển Uyển đã oán trách ta như thế ư? Sai rồi. Uyển Uyển nhi! Phụ thân nào có lỗi! Ai Đã giết Uyển Uyển nhi của ta? Là kẻ nào? Là... kẻ... nào?
Những thanh âm cuối lão nhân vừa gào to vừa chộp vào tay Cầm Phong!
Lão lay, lão gào thật thê thiết như muốn nài xin Cầm Phong hãy mau mau cho lão biết hung thủ đã giết Uyển Uyển của lão!
Một luồng chấn động chợt truyền qua thân Cầm Phong, truyền từ chân lên đến tận đỉnh đầu. Khiến Cầm Phong vì muốn chống lại phải rùng bắn thân mình hất lão nhân bật ngã về phía sau!
Nhìn lão nhân bật ngã, không những không thương hại mà Cầm Phong còn bắn xạ tỉa mắt oán hận nhìn lão nhân :
– Lão muốn biết kẻ đó là ai ư? Là Lỗ Trung, là Đường Thanh, là Hứa Đạt hay bất kỳ tính danh gì có thể gởi cho lão sự quen thuộc! Cầm Phong nãy giờ minh bạch rồi! Mộ Dung ba đời yểu mạng, vì nguyên do gì Cầm Phong này không cần biết! Chỉ biết, để cứu lão, hay để chi trì sinh mạng cho lão - lão muốn gọi đó là gì tùy thích, gia phụ đã dóc công phu dồn cho lão! Kẻ đó vì quen biết lão, vì thân cận lão đã biết chuyện gia phụ phải hao tổn chân nguyên vì lão! Đó là cơ hội kẻ đó cố tình chờ! Vậy là giờ tử của gia phụ đã điểm, sinh mạng được định đoạt!
Hít một hơi thật dài, Cầm Phong chợt rít lên :
– Chưa hết đâu. Thu nhặt thi thể gia phụ xong, gia mẫu vẫn ngỡ kẻ đó là bằng hữu và tình cảnh lúc đó chỉ có kẻ đó là có thể giúp gia mẫu. Gia mẫu vội chạy đến với kẻ đó. Kết quả, thêm một chướng ngại nữa trên đường phục hận đã được kẻ đó loại bỏ. Và trong khi lão chạy, lão chỉ lo cho thân lão, đến lượt bào muội của gia mẫu lầm kế kẻ đó! Mộ Dung Nhu Nhu rốt cuộc cũng bị sát hại! Tuy không thể biết a di chết như thế nào, bị sát hại ở đâu nhưng Cầm Phong này thừa biết a di dù có muốn cũng không thể chết dễ dàng? Kẻ đó có thừa thủ đoạn, kẻ đó đâu dễ để a di chết! Lão... lão độc ác lắm!
Nghe Cầm Phong nói, lão nhân một lần nữa đã buông tay khỏi người Cầm Phong lúc nào không biết.
Và bây giờ, khi Cầm Phong đã nói xong, đã kết thúc câu nói bằng một lời oán thán tàn nhẫn, gương mặt của lão nhân ngay lập tức như bị màn u ám bao phủ.
Lão chết lặng, nhìn sững Cầm Phong bằng ánh mắt vô hồn.
Khóe môi lão giần giật, tựa hồ lão đang rất muốn nói nhưng lại nói

không lên lời.
Lão không nói thì có người khác nói.
Tạ Phương Yến không hiểu đã lai tỉnh từ lúc nào chợt lên tiếng :
– Trách như vậy là sai rồi, Cầm huynh. Chuyện đã xảy ra như thế nào muội không biết! Muội cũng xin mạn phép đoán cũng như huynh đã đoán. Có khác chăng, bàng quang giả tỉnh đương cục giả mê, bình thường những gì huynh đoán, huynh nhận định thì rất sáng suốt, mười phần đúng đến tám chín. Nhưng lần này sự xúc nộ đã chi phối huynh, tình cảm đã tác động lý trí huynh khiến huynh đoán sai, nhận định sai rồi!
Cầm Phong ngơ ngẩn nhìn Tạ Phương Yến đang tiến lại gần :
– Nàng nói ta đoán sai ư?
Thật thản nhiên, nàng dựa đầu vào người Cầm Phong, thủ thỉ :
– Có thể! Thứ nhất việc lệnh tôn giúp lão bá đây chữa trị thương thế, liệu huynh có đám quyết chắc đấy là hành vi tự nguyện hay miễn cưỡng? Những gì huynh nói, vừa đoán chỉ thiên về thái cực thứ hai, là miễn cưỡng! Giả sử như lệnh tôn tự nguyện thì sao? Nếu là vậy, lấy gì để huynh nhẫn tâm oán trách lão bá vốn là ngoại tổ của huynh?
Nàng vẫn tựa dầu như thế, chợt ngước mắt lên nhìn chàng :
– Thứ hai, việc lệnh tổ rất quan tâm và rất đỗi bang hoàng khi nghe huynh bảo lệnh đường đã vong mạng. Đó sự bàng hoàng hoàn toàn thật nghĩa là lệnh tổ không thể tin có chuyện đó. Tại sao lệnh tổ không tin huynh có biết không? Vì tin làm sao được khi lệnh tổ đã biết, đã hiểu lệnh đường chính là Minh chủ phu nhân, khi bên cạnh lệnh đường lúc nào cũng có lệnh tôn, một nhân vật anh hùng cái thế, một nhân vật đang chiếm giữ ngôi vị độc tôn trên võ lâm?
Nói đến đây nàng chợt lùi lại, bước từng bước về phía lão nhân! Để sau đó, nàng vừa nói vừa nép sát vào người lão nhân như nàng muốn truyền niềm tin mãnh liệt của chính nàng vào lão nhân :
– Thứ ba, với một thân thể bất toàn như thế này của lệnh tổ, nếu huynh nhìn thấy lúc lệnh tổ phải khó khăn như thế nào mới đưa được muội và huynh, cả thi thể của gã kia nữa, đến tận đây, có lẽ huynh mới hiểu thấu tình thương của lệnh tổ là thế nào! Và khi đã hiểu, thay vì những lời oán trách lúc nãy, có lẽ đã mau mau hỏi han lệnh tổ, hỏi làm sao lệnh tổ phải một thân một mình ẩn ngụ nơi đây, hỏi vì sao thân thể lệnh tổ phải tàn khuyết như thế này? Và có lẽ huynh không bao giờ hỏi tại sao lệnh tổ chỉ biết lo cho thân phận lệnh tổ? Đúng thế không Cầm huynh?
Một phen nữa toàn thân Cầm Phong chấn động!

Lần này cơn chấn động đã đẩy Cầm Phong phục người xuống! Chàng kêu lên :
– Muội nói đúng lắm! Ta sai rồi! Ngoại tổ! Điệt nhi sai rồi! Đáng lý điệt nhi không được hợm mình, không được võ đoán. Và đáng lý điệt nhi phải hỏi ngoại tổ cho tận tường! Đằng này...! Điệt nhi, có tội, điệt nhi đã biết tội. Ngoại tổ hãy trừng phạt diệt nhi, hãy mắng trách điệt nhi.
Nét u ám dần dần biến mất, trả lại cho lão nhân một sắc diện từ hòa! Chỉ tiếc rằng dù sao lớp mây mù u ám để lại trên diện mạo từ hòa ấy một nét hằn sâu, cho biết lão nhân đang đau đớn và sẽ mãi mãi đau đớn.
Lão nhân nhìn Cầm Phong, một cái nhìn dung thứ :
– Bản lĩnh cao minh, nhẫn nại có thừa, tâm cơ viễn tự quyết đoán hơn người, lại thêm phần nào đó tự phụ cao ngạo, hài tử đúng là khuôn mẫu của Cầm Hải độ nào! Hãy đứng lên đi! Vì những gì hài tử vừa nói đều đúng! Suốt hai mươi năm qua ta đã tự trách như thế. Phải! Ta chỉ lo thân ta nên vô tình gieo họa cho Cầm Hải. Không như tiểu liễu đầu vừa biện minh cho ta. Kỳ thực ta có biết Cầm Hải thọ nạn. Nhưng cùng lúc đó ta cũng biết Uyển Uyển đã đưa giọt máu của Cầm Hải chạy thoát! Ta cũng đoán Uyển Uyển chạy đến chỗ Đường Thanh! Và ta nghĩ, ta tự trấn an ta là Uyển Uyển đã có Nhu Nhu và Đường Thanh chăm sóc! Quân tử báo thù mười năm cũng không muộn, đã yên tâm về Uyển Uyển và Nhu Nhu, ta lập tức tìm đến đây để ẩn thân! Hài tử! Ngoại tổ chỉ không ngờ, không thể nào ngờ kẻ luôn ngấm ngầm gây họa cho Mộ Dung gia lại là Đường Thanh, là một hậu nhân của Lỗ gia hóa thân! Nếu sớm biết như vậy, ta thà chết, thà yểu mạng như bao đời trước của Mộ Dung gia, đâu lại chấp nhận để Cầm Hải dốc lực đả thông kình mạch? Y cũng như ta, cũng không thể ngờ kẻ thù ngày đêm quanh quấn bên thân! Y tự phụ, một Minh chủ như y còn có kẻ nào dám đối đầu! Ta tin y, vì biết bản lãnh y quả nhiên không còn đối thủ. Hóa ra tất cả đều bắt nguồn từ một khinh suất vô cùng nhỏ! Đại họa từ đó phát sinh.
Tuy bị lão nhân phản biện nhưng Tạ Phương Yến vẫn giữ thái độ như trước!
Nàng ngước nhìn lão nhân :
– Cho dù cái chết của lệnh tế, lão bá bá cũng có phần nào liên đới, nhưng tiểu nữ nghĩ đó là do kẻ thù có quá nhiều tâm cơ, đã dụng tâm từ lâu và tột cùng nhẫn nại! Tương tự, việc lão bá phải ẩn thân ở đây suốt hai mươi năm, ắt hẳn cũng do kẻ thù gây ra, đúng không?
Cầm Phong đã lấy lại trấn tĩnh! Đúng như Tạ Phương Yến đã nói, mọi nhận định của chàng đã bị tình cảm chi phối!

Giờ đây, khi đã hoàn toàn ổn định, chàng đoán mà không sợ lầm.
Chàng bảo :
– Ngoại tổ không chạy đâu mà chạy đến đây, ắt hẳn là do gia phụ chỉ điểm!
Lão nhân gật đầu :
– Không sai. Nơi này từng có di tự Uy Phong thượng tăng lưu lại. Bởi vì...
Chàng giật mình :
– Nếu vậy, công phu của gia phụ có xuất xứ từ Uy Phong thượng tăng. Cũng như Mộ Dung gia ba đời yểu mạng chính là vì kinh văn hãy còn khiếm khuyết có ghi ở Uy Phong cổ tự.
Lão nhân cũng giật mình :
– Sao hài tử đoán biết kinh văn ở Uy Phong cổ tự hãy còn khiếm khuyết?
Chàng bỗng bật cười :
– Hay lắm! Hóa ra hai đời Cầm gia và ba đời Mộ Dung gia đều vì kinh văn Uy Phong mà mang họa. Nhưng nay thì hết rồi. Công phu Uy Phong vậy là có dịp tái xuất giang hồ. Những kẻ nào từng gieo họa cho Cầm gia, cho Mộ Dung gia sẽ được biết thế nào là công phu Uy Phong ha... ha...
Tràng cười của chàng thoạt đầu làm cho lao nhân hoang mang! Nhưng sau đó, thật may mắn, Tạ Phương Yến thầm thì nói gì đo vào tai lão nhân.
Nghe xong, lão nhân chợt thích ý, cũng vùng cười lên phụ họa :
– Phải, phải, chí phải! Phải cho kẻ thù biết nếu chạm vào Cầm gia và Mộ Dung gia sẽ phải chuốc lấy hậu quả gì? Phải cho chúng biết thế nào là sự lợi hại của công phu Uy Phong! Ha... Ha...
Cả hai cùng cười. Rồi đột nhiên Tạ Phương Yến kêu hoảng :
– Lão bá! Ngoại tổ!
Cầm Phong kịp lao đến, đỡ lấy thân hình của ngoại tổ cứ chực đổ ụp xuống!
Chàng cũng hốt hoảng :
– Ngoại tổ.
Lão nhân chợt thều thào, miệng vẫn cười :
– Đừng đau buồn nếu ngoại tổ mệnh chung! Phụ thân hài tử vốn là cô nhi tình cờ và may mắn tiếp nhận tâm pháp thượng thừa của Uy Phong thượng tăng! Cũng tại Đại Phúc sơn này, phụ thân hài tử nếu chịu suy xét và có nhiều may mắn hơn, cứ lưu lại đây và cùng kết nghĩa phu phụ với Lan Hoa Thánh Thủ, có lẽ cho đến tận giờ vẫn tại thế! Bởi đó...

– Ngoại tổ đừng nói nữa! Hãy cho điệt nhi biết ngay điều gì đã xảy ra! Sao ngoại tổ đột nhiên...
Lão nhân vẫn thều thào, vẫn cái cười mãn nguyện :
– Quan tâm chi chuyện đó, hài tử, hãy nghe ngoại tổ nói, hãy tìm lại Càn Khôn nhị khuyên! Hãy giao cho Lan Hoa Thánh Thủ xem đó là vật chỉ có Lan Hoa Thánh Thủ mới có tư cách cất giữ! Còn nữa. Tuyệt Mệnh sa không phải là không có cách giải! Nếu muốn giúp ai, hãy bảo kẻ đó dồn ép chất độc vào hai chi dưới! Và...
Vẫn mỉm cười, lão nhân chợt ngoẻo đầu nín lặng.
Diễn biến quá đột ngột biến, Cầm Phong có muốn kêu cũng không kịp kêu!
Và ngay sau đó, thay vì gào khóc, sắc mặt chàng ngưng đọng! Chàng chợt lầm thầm, đưa mắt nhìn thất khiếu của ngoại tổ dần ứa ra huyết :
– Rõ rồi! Ngoại tổ đã bị Lỗ Trung hạ độc! Để chi trì sinh mạng, ngoại tổ phải dồn độc vào phần hạ thân! Thủ đoạn của Lỗ Trung quả là tàn khốc!
Trong khi đó, Tạ Phương Yến đã khóc ngất lên, như đang khóc cho người thân vừa chẳng may bạc mệnh :
– Ngoại tổ! Thì ra để trục độc cho tiểu nhi, ngoại tổ đã tự thụ độc vào người! Sao ngoại tổ lại xả thân vì tiểu nhi! Sao người quan tâm, lo lắng và hy sinh vì tiểu nhi? Tại sao chứ?
Thất khiếu ứa máu, đó là sự công phạt sau cùng của chất tuyệt độc Tuyệt Mệnh sa! Ngoại tổ của Cầm Phong đã chết như Tạ Phương Điền độ nào đã chết!
Nỗi giận này càng thêm sâu thẳm khi Cầm Phong sau đó được Tạ Phương Yến thuật chuyện...
Nàng đã chi trì sinh mạng quá hai mươi ngày kể từ khi bị vương độc Tuyệt Mệnh sa, đó là nhờ lãnh khí ở nơi này tạm thời làm giảm mức độ công phạt!
Nàng đã tỉnh lại kịp lúc để nhìn thấy lão nhân sau khi kéo Cầm Phong và nàng đến đây để vội truyền lực cho Cầm Phong. Chính đó là tâm pháp thượng thừa của Uy Phong thượng tăng sau hai mươi năm ngoại tổ Cầm Phong nghiền ngẫm thấu triệt! Sau đó đến lượt nàng, vì không biết lão nhân dùng lực tàn để khu trục độc chất nên nàng miễn cưỡng để lão nhân truyền lực và thu độc.
Còn trước nữa thì, Hứa Thuận chết vì bị Đường Hải Yến dùng kiếm đả tử...
Cầm Phong hoàn toàn bất động chỉ nghe và suy nghĩ về những gì Tạ Phương Yến kể, suy nghĩ về những gì ngoại tổ đã xả mệnh thành

toàn!
Diện mạo của chàng đã làm cho ngoại tổ vừa nhìn đã nhận la lai lịch, đó là lý do khiến ngoại tổ phải nảy ý truyền hầu hết chân nguyên cho ngoại điệt!
Đại ân không thể chỉ nói hai chữ cảm kích suông, cũng không thể chỉ kêu khóc là đủ? Cầm Phong dường như biến thành người khác, câm lặng khi an táng cho ngoại tổ, câm lặng khi cùng Tạ Phương Yến ly khai Đại Phúc sơn!
Đã từng mục kích cảnh Cầm Phong câm lặng như thế này một lần. Tạ Phương Yến không còn hoảng hốt nữa! Nàng có cách làm giúp Cầm Phong nguôi ngoai!
Và nàng tìm dịp đề cập đến mối tình chung của Đường Hải Yến cho Cầm Phong nghe...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 30
Trung Nguyên Nhất Kiếm

Một cuộc chiến vô vọng, không cân sức, từ nơi ẩn nấp, đôi mục quang tinh anh nằm không cân xứng trên một gương mặt sạm đen, ngay cái nhìn đầu tiên từ đôi mục quang này, chủ nhân của gương mặt sạm đen đã lập tức có nhận định như vậy, đang diễn ra giữa hai nhóm người để che kín chân hiện!
Một bên che diện mạo bằng túi vải đen trùm kín đầu, để lộ ra từ hai lỗ thủng là những ánh mắt tuy tuyệt vọng nhưng vẫn tràn đầy quyết tâm! Những nhân vật này có sắc phục. Và trang phục không đồng nhất!
Bên còn lại với nhân số tuy ít hơn đôi ba người nhưng vì đang thắng thế nên họ mặc tình tả xung hữu đột khiến những y phục tuyền đen của họ khi xuyên qua xuyên lại cứ nhứ bóng đáng tử thần lúc nào cũng chực chờ sẵn để tiễn đưa kẻ yếu kém hơn về tận Quỷ Môn Quan!
Đủ rồi, nhân vật có gương mặt sạm đen đang ẩn nấp chợt nghĩ như thế?
Và y đứng lên, ung dung xuất hiện, miệng phát ra âm thanh trầm hùng.
– Nhất Quân Nhất Kiếm Tứ Tuyệt Chưởng! Thất phái Thất sát Nhị

đại bang!
Bọn hung nhân áo đen đều loang mắt nhìn! Và khi thấy nhân vật đang cố tình lộ diện chỉ là một tiểu tử vô danh, niên kỷ chỉ ngoài đôi mươi là cùng, bọn hung nhân đều cười rộ! Cũng lúc đó, trong bọn hung nhân Hắc y liền có một nhân vật lao ra!
Hắc y nhân vừa lao đến tiểu tử vô danh vừa cười sằng sặc :
– Ngươi hủ lậu thế sao, tiểu tử? Nhất Quân đâu còn! Ngươi phải đổi là Nhất cung mới đúng! Ha... Ha...
Tiểu tử vô danh bỗng chớp mắt vài lượt :
– Nhất cung nào? Nếu có, tại hạ chí biết có một cung mà thôi!
Hắc y nhân tưởng gã không biết thật nên quát :
– Đã không biết đến Thần Bí cung, tiểu tử ngươi còn vác mặt bôn tẩu giang hồ làm gì? Cút!
Tiểu tử nọ trợn mắt :
– Cút? Các hạ bảo ai? Hay các hạ nghĩ một Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh như tại hạ là người dễ bắt nạt nên bảo ta cút?
Đang định phác tác, câu nói của tiểu tử vô danh làm cho Hắc y nhân bật cười :
– Nói sao? Ngươi là Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh. Đâu nào, ngươi thử nhiếp hồn Đại lão gia ngươi xem! Ha... Ha...
Tràng cười của Hắc y nhân chí ít cũng. làm cho đồng bọn đôi ba người phải phá lên cười phụ họa :
– Này, Trương huynh! Không khéo Trương huynh bị tiểu tử nhiếp hồn thật đó? Ha... Ha...
– Nếu có bị tiểu tử nhiếp hồn, Trương huynh nhớ dặn tiểu tử nhiếp luôn hồn Lý mỗ! Chẳng phải Trương huynh và Lý mỗ đi đâu cũng có đủ đôi sao? Ha... Ha...
Gã Hắc y nhân họ Trương nghe đông bọn cười và nói như thế, gã càng cười to hơn, cười đến híp cả hai mắt.
Hai mắt vừa híp lại, gã đâu biết đó là lúc Nhiếp Hồn lệnh được tiểu tử vô danh nọ phát ra. Gã chỉ có cảm nhận ở huyệt Hậu Lộ của gã vừa có một vật nhọn chạm vào!
Gã mở mắt!
Đúng là có một vật nhọn đang hiện hữu trên huyệt Hầu Lộ của gã thật!
Hoảng vía gã ngưng cười!
Thanh âm trầm trầm của tiểu tử vô danh liền cất lên :
– Sao không cười nữa?
Gã Hắc y nhân lắp bắp, chân bước lùi :
– Ngươi... Ngươi...

Vô phúc cho gã, chân gã dù bước lùi nhưng thủy chung vẫn bị đầu nhọn của thanh kiếm dính sát vào da. Đã thế, gã còn nghe tiểu tử vô danh bảo :
– Hãy đổi lại cách xưng hô nào. Gọi đi! Gọi tại hạ như thế nào, hử?
Có cảm nhận lúc lên tiếng là lúc tiểu tử vô danh để lộ sơ hở, gã Hắc y nhân chợt hất tay :
– Đổi này!
Vù...
Mắt của tiểu tử vụt ánh lên tia nhìn giễu cợt. Và kiếm của tiểu tử cũng vụt lóe lên.
Véo...
Và Phập!
Gã Hắc y nhân đau đớn nhìn cánh tay gã vừa bất ngờ hất lên giờ đang co giật ở dưới nền đất.
Đau thì đau nhưng gã không thể nào phát lên tiếng kêu đau.
Vì đầu nhọn của thanh kiến lúc này dù đã nhuộm huyết của gã nhưng lại được tiểu tử vô danh đặt ngay vào miệng gã! Và miệng gã dù đang há rộng nhưng vì có mùi kiếm trám vào nên gã đâu dám phát thanh tiếng kêu.
Ánh mắt của tiểu tử đang bắn ra toàn sát khí :
– Ngươi có miệng cũng như không có. Hay ngươi vẫn chưa biết phải gọi bổn Lệnh chủ như thế nào?
Lần này, gã Hắc y nhân thật ngoan ngoãn. Từ tận trong sâu cuống họng gã lập tức phát ra những âm tiết ky quặc :
– Iết... iết!
Tiểu từ vô danh vờ ngãng tai :
– Ngươi nói biết?
Gã Hắc y nhân gắng sức kêu nhiều hơn :
– Iết... Iết...
Kêu thì kiêu nhưng mắt gã chợt lóe lên những tia nhìn đầy hy vọng!
Tiểu tử vô danh lúc này mới gật đầu :
– Vậy là biết! Được! Thử gọi ta nghe nào!
Và tiểu tử thu kiếm về!
Nhưng thanh kiếm không chỉ thu về rồi thôi. Chính tiểu tử vô danh đột nhiên thọc mạnh cả thanh kiếm về phía hậu thật là nhanh.
Và, Phật! Oa!
Hai tiếng kêu đồng lúc vang lên, cũng là lúc tiểu tử vô danh thu ngược kiếm về, nhẹ nhàng đặt trở lại huyệt Hầu Lộ của gã Hắc y nhân họ Trương :
– Sao ngươi chưa gọi?

Hai mắt gã Hắc y nhân vụt lạc thần! Gã phải lên tiếng phải gọi :
– Lệnh chủ... Nhiếp Hồn lệnh chủ!
Tiểu tử vô danh khe khẽ đẩy thanh kiếm về phía trước một ít :
– Gọi to lên! Càng to càng tốt!
Gã phải gọi :
– Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh! Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh!
Cảnh tượng diễn ra đương nhiên gây kinh động cho tất cả mọi người đương diện! Tất cả cùng ngưng trận chiến! Và vô tình, họ lùi lại, đứng thành hai nhóm ở hai phía.
Thân chủ của Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh quả là kinh nhân khiếp quỷ. Chỉ thoáng mắt, không cần nhìn phía sau, không cần biết kẻ vừa ngấm ngầm ra chiêu như thế nào, với một chiêu kiếm bất ngờ tung nhanh về phía hậu, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh đã thản nhiên thu hồn kẻ tập kích! Thân chủ này làm bao người đương diện phải kinh động.
Nhận ra động tĩnh của mọi người, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh, một tiểu tử thật sự vô danh chợt hắng giọng :
– Còn ai bất phục bổn Lệnh chủ?
Nhóm Hắc y nhân gồm tám nhân vật không kể gã họ Trương vẫn đang bị thanh kiếm của Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh uy hiếp, chợt rục rịch xôn xao. Tuy nhiên, vẫn chưa một ai lên tiếng.
Nhóm còn lại không hiểu vì sao cứ đứng lặng yên, hoàn toàn bất động. Có thể họ đang ngấm ngầm điều hòa chân lực sau một lúc giao đấu trong tình thế tuyệt vọng!
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh bỗng gọi :
– Vị họ Lý đâu! Nếu bổn Lệnh chủ nhớ không lầm, các hạ vừa bảo Trương - Lý đi đâu cũng có đôi, lại còn dặn bổn Lệnh chủ đừng quên phần các hạ. Giờ thì sao rồi?
Bọn Hắc y nhân nhìn nhau!
Sau đó, tất cả cùng chớp động, cứ như họ vừa được ai đó ngấm ngầm hạ lệnh, hoặc giả họ tự cảm nhận thế.
Bọn Hắc y nhân chớp động vụt tản khai. Ba tên lao về Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh, năm tên còn lại hùng hổ lăn xả vào nhóm đối phương!
Tất cả hùa nhau hô hoán, gầm thét và quát nạt :
– Tiểu tử đừng quá ngông cuồng! Bổn cung chưa có tiền lệ để kẻ nào dám dối đầu bổn cung được sống sót!
– Không cần phải phí lời. Hãy lấy mạng tiểu tử, báo thù cho Đặng hương chủ.
– Giết! Giết ngay tiểu tử!
Ở phía bên kia thì chúng la :

– Ẩn Nhẫn môn đã đến hồi cáo chung! Hãy mau mau nộp mạng!
– Nghịch ngã giả vong! Ẩn Nhẫn môn dám kháng lệnh bổn cung, đã có mệnh lệnh, c...h...ế...t...
– Ha... Ha... Giết!
Chờ ba gã Hắc y nhân lao đến đủ gần, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh vụt đanh giọng nạt to một câu thật ngắn gọn :
– Muốn chết?
Và thanh kiếm của Lệnh chủ liền lóe lên.
Véo...
Đồng thời với thanh kiếm chợt chớp lóe, một bựng huyết đỏ cũng bật tung lên, tạo khí thế khác thường cho chiêu kiếm!
Nhìn lại, thân hình của gã họ Trương bỗng gục xuống, bàn tay tả còn lại của gã không hiểu sao lúc này cứ nắm chặt. Và khi bựng huyết đỏ xuất hiện, chính là máu huyết của gã họ Trương bị thanh kiếm của Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh xé toang ngũ tạng, thì máu huyết đó khi thấm vào lòng bàn tay tả đang nắm chặt của gã, từ từ lòng bàn tay liền nghi ngút xuất hiện một làn khói lam mờ mờ! Khói lam lan tỏa bắt đầu thấm nhập vào thi thể vẫn còn ấm nóng của gã họ Trương! Và hiện trạng kỳ quái liền xuất hiện! Đầu tiên là cánh tay tả của gã cứ xạm đen dần, sau đó lan khắp thi thể gã! Trong nháy mắt sau đó, cũng lan nhanh như vậy, từng mẩu thịt trên tay của gã chợt chảy ra, ly khai khỏi cánh tay, kế đó là những mẩu thịt trên khắp người của gã cũng nhanh chóng rã rời!
Diễn biến xảy ra rất nhanh, đến nỗi ba gã Hắc y nhân đang đà lao tới chợt như chạm phải bức tường thành vô hình đều dừng cả lại. Ba đôi mắt cứ kinh hãi xạ nhìn thi thể gã họ Trương giờ chỉ còn là bộ cốt trắng phau! Một bộ cốt thiếu mất cánh tay nữa, chính là bộ cốt trước đó đã mang hình hài dáng dấp của gã họ Trương!
Cả ba gã Hắc y nhân ngay sau đó chợt thảng thốt kêu không thành tiếng :
– Tuyệt Mệnh sa??!
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh lập tức thừa nhận :
– Không sai! Kẻ nào định dùng Tuyệt Mệnh sa ám hại bổn Lệnh chủ, kẻ đó phải chuốc hậu quả tương tự. Bây giờ đến lượt bọn ngươi. Gọi đi! Gọi to lên nào! Biết phải gọi bổn Lệnh chủ như thế nào rồi chứ?
Ba gã đưa mắt nhìn nhau và cùng lẳng lặng gật đầu với nhau.
Sau đó, cả ba cùng chớp động, như lúc nãy đã chớp động, giờ thì tiếp tục để bù lại một vài sát na vừa gián đoạn..
– Gọi nè!
– Bổn cung càng thêm lý do để giết ngươi!

– Đỡ! Đỡ!
Vù...
Ào...
Một tiếng nạt đanh gọn nữa được Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh phát ra :
– Muốn chết?
Véo...
Phập! Phập! Phập!
Oa! Oa! Oa!
Chỉ một lần bật lóe của thanh kiếm chỉ vỏn vẹn một chiêu kiếm mà thôi, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh vậy là vừa thu phách nhiếp hồn luôn cả ba gã Hắc y nhân!
– Hảo Kiếm pháp! Tiểu tử ngươi đã đến lúc cung xưng rõ lai lịch sư thừa rồi đó! Ha... Ha...
Vút! Vút!
Hai nhân vật cũng vận Hắc y và che kín diện mạo chợt xuất hiện!
Và khi xuất hiện, cả hai cũng phân khai, một người dừng chân ngay trước mặt Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh, người còn lại thì xông bừa vào trận loạn chiến đang diễn ra ở cách đó không xa, giữa năm gã Hắc y nhân và mười một nhân vật được gọi chung là Ẩn Nhẫn môn!
Nhân vật đó vừa xông đến vừa cười sằng sặc :
– Ẩn Nhẫn môn quả biết cách dùng người! Có đủ cả đệ tử Thất đại phái cùng hiện diện liên thủ. Bình sinh bản nhân rất thích nhuộm máu Thất đại phái! Hãy nạp mạng đi thôi. Ha... Ha...
Và hàng loạt nhiều chưởng kình đầy uy lực được nhân vật này bật tung ra, loạn đả đánh vào những nhân vật Ẩn Nhẫn môn.
Vù...
Ào...
Đến lúc này Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh mới có phản ứng, đáp lại sự xuất hiện của hai nhân vật Hắc y mới đến!
Y bật người lao đi.
Vút!
Hắc y nhân đang đứng đối diện y vụt cười khan :
– Ngươi chưa cung xưng lai lịch, cũng không tự lo cho bản thân, vội gì lo lắng chiếu cố cho ai khác. Đứng lại nào.
Viu...
Một tia chỉ kình được Hắc y nhân bắn loạn xạ, cuộn xoáy lao đuổi theo Lệnh chủ Nhiếp Hồn.
Bằng một động tác vừa chuẩn xác vừa tỏ dấu hiệu là đã dự liệu sẵn hành vi đối phó này của Hắc y nhân, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh vụt ném ngược thanh kiếm về phía sau, ném đúng vào ngọn kình đang

cuộn đến.
Vù...
Và cứ thế Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh vẫn ung dung lao đến đón đầu nhân vật hắc y đang bộc lộ dã tính qua hàng loạt chưởng kình với ý đồ tàn sát!
Đúng lúc này, ở phía sau Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh, thanh kiếm vừa ném ra đã bị chỉ kình chấn vào.
Coong! Rắc!
Thanh âm cho thấy thanh kiếm đã bị chỉ kình chấn gãy!
Thế nhưng, chủ nhân của tia chỉ kình bỗng buột miệng kêu lên :
– Úy! Thủ pháp điêu luyện này dường như bổn Tổng đường chủ đã từng thấy qua! Tiểu tử ngươi là...
Đó là lúc Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh chợt quát lên khi đã tiến gần nhân vật Hắc y nọ :
– Tứ Sát! Bổn Lệnh chủ có chuyện cần hỏi lão đây! Dừng tay nào!
Và Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh liền xạ kình.
Bị gọi là Tứ Sát, lại phát hiện có chưởng kình ập đến trong khoảng cách quá gần. Nhân vật Hắc y nọ chợt khựng người, sau đó lẹ làng bật tung người lao ngược ra ngoài.
Vút!
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh cũng lao theo và đương nhiên phải thu hồi chiêu chưởng vừa phát ra để chỉ bức nhân vật Hắc y kia ly khai trận chiến như ý muốn.
Biết đang bị bám đuổi, nhân vật được gọi là Tứ Sát chờ lao đến khoảng trống liền dừng lại, quay lại đối diện với kẻ đang bám theo :
– Tiểu tử ngươi sao lại biết ta là một trong Thất sát?
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh tuy cũng dừng lại nhưng không cần lên tiếng đáp.
Vì đã có người đáp thay. Đó là nhân vật Hắc y vừa tự xưng là Tổng đường chủ.
Nhân vật Tổng đường chủ không hiểu động thân từ lúc nào giờ bỗng xuất hiện ngay phía sau lưng Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh!
Tổng đường chủ lên tiếng :
– Không cần phải hỏi đâu, Lưu huynh. Y không ngoài ai khác ngoài kẻ đã từng cải dạng thành nhiều diện mạo! Và nếu bổn Tổng đường chủ đoán không lầm, y chính là Cầm Phong, kẻ mà Cung chủ cho rằng đã chết.
Lão Tứ Sát chợt bật lùi :
– Cầm Phong! Công phu Uy Phong thượng thừa...
Từ phía sau Tổng đường chủ bật tiếng cười lạnh :

– Tứ huynh vội gì kinh hãi, mất hết nhuệ khí? Đó chỉ là kế trá ngụy của y thôi? Ba trăm năm rồi nào có ai luyện được công phu thượng thừa do Uy Phong thượng tăng lưu lại? Hãy bình tâm, hãy mau ra tay tế độ cho tiểu tử! Đó cũng là cách cho Tứ huynh thay Thất sát đoái công chuộc tội vì đã để Chí Nhân chạy thoát!
Vẫn nhẫn nại chờ lão Tổng đường chủ nói dứt lời, đến lúc này Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh mới ung dung lên tiếng :
– Nhị vị sắp xếp đủ chưa? Nếu đủ rồi thì hãy mau tự vệ? Bổn Lệnh chủ phải động thủ đây!
Đứng trước mặt, lão Tứ Sát bật gầm :
– Ngươi đúng là Cầm Phong! Đỡ!
Vù...
Không nghe ở phía sau có tiếng phát kình, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh lạnh giọng :
– Tổng đường chủ vẫn chưa xuất lực ư? Được thôi. Lão càng có điều kiện chiêm ngưỡng tuyệt kỹ của bổn Lệnh chủ!
Và nhanh chóng đổi giọng, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh vừa quật một kình thật nhanh vào Tứ Sát vừa quát :
– Đã có lệnh Nhiếp Hồn! Tứ Sát! C...h...ế...t...
Vù...
Bùng...!
Một kết quả thật bất ngờ, sau tiếng chạm kình duy nhất vừa vang lên, nhân vật Hắc y gọi là Tứ Sát lập tức bật cả hai chân về phía hậu làm cho nửa thân trên phải ngã ập về phía trước, tạo cho thân hình lão Tứ Sát có vị thế nằm ngang, lơ lửng trên không!
Và cứ thế, vẫn nằm ngang bằng như vậy, toàn thân lão Tứ Sát nặng nề gieo xuống đất.
Phịch!
Lão hoàn toàn bất động, không một lần giãy giụa, không một tiếng kêu, dù là tiếng kêu đau, tiếng kêu uất hận hay tiếng của lời trăn trối! Cái chết đến với lão Tứ Sát quá nhanh!
Cũng nhanh như vậy Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh quay phắt về phía sau, kịp đối diện với ngón tay vừa nhân vật Tổng đường chủ đưa ra. Nhờ đó, trước khi Tổng đường chủ nhả kình để tạo thành một tia chi lực thế nào cũng xuất phát. Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh vụt lên tiếng :
– Dùng Càn Khôn chỉ pháp là hành vi không khôn ngoan chút nào. Nếu không mau mau vận dụng tuyệt kỹ của lão, chớ trách bổn Lệnh chủ sao không nói trước.
Tổng đường chủ khựng người :
– Ngươi muốn ám chỉ điều gì?

Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh khẽ chớp nhẹ bờ mi :
– Trung Nguyên Nhất Kiếm! Lão chớ mong che giấu thân phận thật đối với bổn Lệnh chủ! Đây là cơ hội cuối cùng cho lão, bổn Lệnh chủ muốn lĩnh giáo kiếm pháp tuyệt truyền của lão?
Choang!
Nhanh đến không ngờ, Tổng đường chủ sau một động tác hầu như mơ hồ bỗng có một ngón nhuyễn kiếm cầm trên tay :
– Nhận ra được lão phu, nói đi, ngươi thật sự là Cầm Phong hay là ai khác?
Mắt lóe hung quang, tiểu tử vô danh trầm giọng, nói đều đều :
– Lão chưa biết ta là Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh sao? Động thủ đi!
Mục quang của Tổng đường chủ vụt sáng quắc :
– Ngươi muốn làm oan hồn võ danh? Được! Lão phu sẽ thành toàn cho ngươi! Nạp mạng!
Viu...
Nhuyễn kiếm rung động và từ đó phát ra tia kiếm quang chớp ngời.
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh lắc nhẹ bờ vai.
Vút!
Vậy là Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh ung dung thoát khỏi chiêu kiếm lăng lệ của lão Tổng đường chủ!
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh cười lạnh :
– Quả nhiên không hổ danh Trung Nguyên Nhất Kiếm! Lại còn thêm lợi hại nhờ khẩu quyết Uy Phong? Lão thật xứng danh là Tổng đường chủ Nội Ngoại bát đường Thần Bí cung!
Thanh nhuyễn kiếm trên tay lão Tổng đường chủ lại chớp động :
– Chớ nhiều lời! Đỡ!
Viu...
Vẫn cung cách như cũ, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh lại thản nhiên lẩn tránh chiêu kiếm đầy uy lực của đối phương.
Vút!
Lão Tổng đường chủ nghi hoặc thu kiếm về trước ngực :
– Thân pháp của ngươi.
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh cả cười :
– Lão nhận ra rồi ư? Cũng hay! Để lão khỏi nói bổn Lệnh chủ chưa đủ am hiểu di học Uy Phong. Giờ thì đến lượt bổn Lệnh chủ! Đỡ!
Búng nhẹ ngón tay trỏ, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh phát ra tia chỉ kình mông manh như tơ.
Viu...
Tổng đường chủ định phát kiếm chiêu, bỗng tìm cách lùi lại :
– Kiếm khí? Thảo nào lúc mới rồi ngươi cứ ngang nhiên ném bỏ

thanh kiếm đi! Hóa ra ngươi đã đạt mức thượng thừa của kiếm đạo. Có hay không có kiếm, đối với ngươi nào có cần thiết
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh vẫn đều động cho tia chỉ kình dịch chuyển, bám theo từng bước, di chuyển của lão Tổng đường chủ.
Viu...
Viu...
Tổng đường chủ nói không sai, để có thể vận dụng và điều động một tia chỉ kình mỏng mảnh di chuyển theo ý muốn, quả nhiên Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh đã đạt bản lãnh biến tia chỉ kình thành kiếm khí. Và đó là mức thượng thừa trong kiếm đạo, chỉ có ai đạt được nội công quyệt phàm mới có thể vận dụng được!
Cảm nhận gặp phải đại cường địch, Tổng đường chủ không lùi không tránh nữa! Lão phản thủ hoàn công, vung loạn nhuyễn kiếm :
– Ngươi khoan vội tự phụ! Xem đây!
Véo...
Véo...
Kiếm khí và kiếm quang chạm nhau.
Choang! Choang! Choang!
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh thu kiếm khí về, miệng gầm vang :
– Tiếp chưởng!
Vù... Vù...
Tổng đường chủ càng vung nhanh nhuyễn kiếm, phát chiêu thần tốc :
– Chân lực bất túc, tiểu tử ngươi, vậy là còn khiếm khuyết về phương diện nội lực! Mau nạp mạng cho lão phu!
Véo...
Véo...
Lần này kiếm kình và chưởng phong chạm nhau, phát ra hàng loạt tiếng chấn động long trời lở đất.
Ầm! Ầm!...
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh nhân tiếng chấn kình, lao thẳng vào đối phương :
– Uy Phong đệ tam chiêu! Đỡ!
Vù...
Tổng đường chủ hất mạnh kiếm chiêu :
– Tiếp kiếm!
Véo...
Ầm! Ầm!
– Uy Phong đệ nhất chiêu!
Vù...

Tổng đường chủ lại phát kiếm kình :
– Xem kiếm!
Véo...
Ầm! Ầm!
Đột nhiên Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh bật tung lên cao.
Và từ trên cao Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh xạ xuống một tia kình lợi hại :
– Buông kiếm!
Viu...
Tổng đường chừ ngước mặt nhìn lẽn và bất ngờ vẫy xạ tả kình :
– Đỡ!
Ầm!
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh đảo người, nương theo chân kìnhhạ thân qua một bên, xạ mắt nhìn đối thủ :
– Quỷ Ấn Tu La công? Vậy là rõ, lão chính là tâm phúc của lão ma Lỗ Trung! Đó chính là điều ta cần biết và đã biết. Bây giờ thì... nạp mạng!
Vù...
Một vầng cương kình to như núi Thái mạnh như triều cường liền được Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh quật bủa vào đối phương.
Tổng đường chủ có phần thảng thốt :
– Là Uy Phong công phu! Ngươi đã luyện đủ thập thành công phu Uy Phong! Xem chiêu!
Vù...
Ầm! Ầm!
Lần này công Quỷ Ấn Tu La công của lão Tổng đường chủ phải chịu thế kém. Lão bị hất lùi.
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh lướt đến :
– Hãy hiển lộ chân dung nào!
Vút!
Viu...
Bằng một chỉ pháp vừa thần tốc vừa chuẩn xác, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh nhân lúc đối phương còn ngỡ ngàng đã bất ngờ hất tay buông vuông lụa che mặt của đối phương.
Soạt!
Đối phương phải lộ diện, là một lão nhân có niên kỷ ngoại lục tuần!
Bị lộ diện hoàn toàn ngoài ý muốn, lão nhân nghiến răng phẫn hận :
– Tiểu tử phải chết. Đỡ! Đỡ!
Hữu kiếm tả kình, lão nhẫn hùng hổ vừa lao vào vừa tấn công dồn đập.

Ào...
Véo...
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh cũng nghiến răng rít lên :
– Quả nhiên là lão! Trung Nguyên gì lão? Nhất Kiếm gì lão? Lão chỉ là hạng ngụy nhân quân tử thối tha, bỉ ổi và đê tiện. Xem đây!
Bằng một động tác mơ hồ, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh không hiểu đã cất giấu thanh kiếm thứ hai ở đâu, giờ bỗng nhiên thanh kiếm đó xuất hiện và thần tốc chọc thẳng vào vầng kiếm quang của lão Trung Nguyên Nhất Kiếm.
Véo...
Chưa có chiêu kiếm nào thăn tốc và đầy uy lực như chiêu kiếm này, lão Tổng đường chủ tuy không nới thành lời nhưng vẫn phải ngấm ngầm nghĩ như vậy!
Bởi, ngay khi chiêu kiếm đó xuất hiện, chẳng những kiếm chiêu được lão Tổng đường chủ phát ra trước phải lập tức dừng lại mà đến ngọn chưởng kình được lão phát ra nửa vời cũng phải đột nhiên thoát lực và tự biến mất!
Có diễn biến này đó là vì hiện tại đầu mũi kiếm của Lệnh chủ Nhiếp Hồn.Lệnh đang ghìm ngay vào Mi Tâm huyệt của lão Tổng đường chủ!
Mi Tâm huyệt bị uy hiếp có nghĩa là sinh mạng cũng bị uy hiếp.
Trước sự thể này, lão Trung Nguyên Nhất Kiếm tuy không hề nghe đối phương ra lệnh dừng tay nhưng vẫn phải tự hiểu, nếu lão không dừng tay, nếu lão vẫn tiếp tục chưởng công và kiếm chiêu thì ngay lập tức thanh kiếm của Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh sẽ xuyên thủng Mi Tâm huyệt của lão, mạng lão sẽ dứt!
Lão không thể không dừng.
Thấy vày Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh cười lạt :
– Ngoan ngoãn thế là tốt! Giờ thì... xin đắc tội!
Cùng với lời nói, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh lẹ làng dùng tả thủ phát xạ một tia chỉ lực, cách không điểm huyệt lão.
Lão rùng mình, bật kêu :
– Võ công của ta...
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh chợt gắt :
– Đã đối mặt với Lệnh Nhiếp Hồn, lão có hay không có võ công cũng vậy thôi! Hừ!
Thu kiếm về, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh chợt nhìn quanh và quát :
– Dừng tay!
Năm gã Hắc y đang giao đấu bất phân thắng bại với những nhân vật Ẩn Nhẫn môn lập tức dừng tay! Bọn chúng như chỉ chờ tiếng quát

tương tự vang lên thôi!
Tuy nhiên, khi đã dừng tay, khi thấy hai nhân vật Hắc y vừa xuất hiện, bây giờ thì một bị chết một bị khống chế, cả năm gã Hắc y cùng hốt hoảng gào lên :
– Nguy tai! Từ đường chủ đã chết!
– Tổng đường chủ sao lại...
– Chạy! Chạy mau!
– Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh! Mau mau chạy khỏi Nhiếp Hồn lệnh! Chúng bỏ chạy!
Những nhân vật Ẩn Nhẫn môn cũng nhìn nhìn thấy tình thế đang diễn ra, họ cùng phấn khích, cùng quát và định cùng nhau truy sát lão Hắc y nhân :
– Chớ để bọn ác nhân tháo chạy!
– Đuổi theo! Mau!
...
Nhưng Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh lại quát :
– Hãy lưu lại nào! Chưa có lệnh của bổn Lệnh chủ ai đuổi theo bọn chúng tất phải mất mạng, hừ!
Những nhân vật Ẩn Nhẫn môn dừng lại, tưởng như vừa nghe lầm :
– Lời của thiếu hiệp dành cho ai?
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh hất hàm :
– Là chư vị!
Họ kinh ngạc :
– Thật thế sao? Vậy không phải thiếu hiệp đối đầu với Thần Bí cung đó sao?
Gật đầu, Lệnh chủ đáp gọn :
– Không sai!
– Vậy sao thiếu hiệp ngăn bọn ta, không cho bọn ta truy sát chúng?
Gã Lệnh chủ cười lạt :
– Vì bổn Lệnh chủ đâu bảo là không đối đầu với chư vị?
Họ hoang mang :
– Đối đầu với bọn ta? Vậy là ý gì?
Gã Lệnh chủ nâng kiếm lên :
– Dễ hiểu! Mời chư vị hiển lộ chân dung cho! Nhanh lên! Bổn Lệnh chủ không có nhiều thời gian đâu.
Họ hốt hoảng cùng lùi lại :
– Lệnh chủ...
Gã quờ tay nhắc theo lão Trung Nguyên Nhất Kiếm, tiến dần đến chỗ họ :
– Lệnh Nhiếp Hồn chưa phát, chư vị chớ bỏ qua cơ hội. Kẻo lúc bổn

Lệnh chủ phát lệnh, chư vị có hối cũng đã muộn rồi!
Họ nhìn nhau, sau đó nhìn gã Lệnh chủ có hành vi quá ư kỳ quái :
– Lệnh chủ xin chớ bức bách như thế, bổn môn có oán thù gì với Lệnh chủ?
– Chư vị thật sự chờ bổn Lệnh chủ phát lệnh. Bản lãnh của chư vị so với lão Tứ Sát và lão Trung Nguyên Nhất Kiếm là thế nào?
Họ phát lộ hung quang :
– Bản lãnh yếu kém là một chuyện, bí vũ nhục đến phải liều chết là chuyện khác. Mong Lệnh chủ chớ quá hiếp người!
Gã bật cười hô hố :
– Hiếp người? Chỉ nhìn qua diện mạo chư vị một ít mà đã hiếp người sao? Chư vị chớ quên câu ngộ biến phải tùng quyền? Hãy cân nhắc và tự lượng sức trước, khi có quyết định rồ dại. Ha... Ha...
Tràng cười của gã Lệnh chủ vang vang, cứ như gã cố ý dồn lực vào lạo thành âm thanh vang động để uy hiếp, để uy thị những nhân vật Ẩn Nhẫn môn!
Quả vậy, bị tràng cười vang dậy, cứ oang oang bên tai, những nhân vật Ẩn Nhẫn môn vừa kinh hãi vừa ngấm ngầm thừa nhận lời của gã Lệnh chủ là quá đúng!
Phải tự lượng sức, phải biết tùng quyền nếu bị ngộ biến, họ nhìn nhau! Và lần này, như ý tưởng hên thông, họ đồng loạt lột bỏ túi vải trùm đầu!
Sau cái nhìn thoáng qua, vị tất đã đủ để nhìn rõ diện mạo từng người, gã Lệnh chủ hất hàm :
– Đủ rồi, chư vị có thể đi! Cáo biệt!
Vút!
Họ hoang mang, có cảm nhận hành vi của gã Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh đúng là kỳ quái, không sao hiểu nổi.
Tuy thế, vẫn toàn mạng là quá hay cho họ, không phải động thủ cũng không phải bị vũ nhục nhiều như đã nghĩ, họ vội vã trùm túi vải lên đầu và hối hả bỏ đi!
Họ đi chưa bao lâu, từ hướng họ vừa bỏ đi bỗng có một bóng nhân ảnh vun vút lao ngược đến!
Không để bóng nhân ảnh đó ngừng lại, từ chỗ ẩn nấp ban đầu gã Lệnh chủ lúc nãy nào có bỏ đi, gã chỉ vờ đi, sau đó quay lại và nấp đúng vào chỗ đầu tiên gã đã nấp. Gã Lệnh chủ chợt phóng mình lao ra và lao luôn về phía Bắc!
Vút!
Bóng nhân ảnh mới đến lập tức đuổi theo :
– Phải ngươi là kẻ vừa tự nhận là Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh?

Gã Lệnh chủ vẫn chạy, vẫn mang lão Trung Nguyên Nhất Kiếm theo.
Vút!
Bóng nhân ảnh ở phía sau cật lực đuổi nhanh hơn :
– Hãy đứng lại nào! Một Lệnh chủ như ngươi sợ gì phải chạy hử?
Gã Lệnh chủ chạy càng lúc càng nhanh khiến bóng nhân ảnh đuổi phía sau càng thêm khích nộ :
– Được! Ta quyết tỷ thí khinh công với ngươi! Xem đây!
Vút!
Cả hai tăng cước lực, cứ thế bóng hình của cả hai như nhòe đi, có cảm nhận như hai bóng u linh phiêu phưởng...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 31
Minh định oán thù

Xóa bỏ lớp dị dung, gã Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh tươi cười Nhìn lão Trung Nguyên Nhất Kiếm :
– Lão nhận được ta?
Lão Trung Nguyên Nhất Kiếm trợn to hai mắt :
– Cầm Hải?
Rồi tự lão lắp bắp :
– Không phải! Ngươi không phải Cầm Hải! Ngươi là Cầm Phong thật ư?
Cam Phong vẫn cười :
– Nhận ra là tốt! Đỡ khỏi phí công, phí thời gian! Nào, hai mươi năm trước, ngoài lão và Lỗ Trung hoặc Đường Thanh hoặc Hứa Đạt gì gì đó, hay lão gọi thế nào cũng được, còn những ai dự phân và âm mưu sát hại phụ thân ta?
Lão biết rõ mệnh lão vậy là định đoạt, lão cố chống chế phủ nhận :
– Không phải ta! Ta không hề hại phụ thân ngươi! Cầm Hải và ta là bằng hữu! Tuy chưa phải thâm giao nhưng chí ít vẫn là bằng hữu!
Cầm Phong thu bớt nụ cười về :
– Lão có biết năm xưa gia phụ nhờ công phu gì đả bại kiếm pháp tuyệt luân của lão chăng?
Lão bị Cầm Phong cho vào bẫy mà không nhận biết :
– Là công phu gì?
Cầm Phong nhấp nháy mắt :

– Gia phụ tình cờ tiếp nhận tâm pháp thượng thừa của Uy Phong thượng tăng! Nhờ tâm pháp đó, chỉ pháp Càn Khôn của gia phụ mới có uy lực đáng kể. Và đó cũng là nguyên do khiến lão dù đã chiếm hữu, đã đắc thủ chỉ pháp Càn Khôn nhưng không bao giờ lão đạt được uy lực như gia phụ.
Và Cầm Phong thu hẳn nụ cười về :
– Lão chỉ phí công vô ích! Nào là Chỉ Pháp Càn Khôn, nào là Quỷ Ấn Tu La công, lại thêm kiếm pháp tăng uy lực nhờ câu kinh văn Uy Phong thượng thừa, lão vẫn phải trả lại những gì lão vay. Bây giờ lão nói được rồi đó. Ngoài lão, ngoài Võ lâm Tứ hữu, kể cả Giang hồ Thất sát, còn nhân vật nào nữa trong Thất phái can dự vào mưa đồ hiểm độc hãm hại gia phụ?
Lão chỉ mới mấp máy môi, chưa kịp đáp chợt nghe Cầm Phong hừ mũi :
– Lão đừng nói không với ta! Lão phải minh bạch như thế này, lão nhất định phải chết, đó là điều không cần phải bàn cãi! Tuy vậy, tại sao có quá nhiều người dự phần vào âm mưu nhưng lại có ai đó nhờ lão thiếu thành khẩn mà thoát nạn? Lão phải cân nhắc điểm này! Lão dự phần, lão chết, vậy đâu có chuyện kẻ khác dự phần lại không chết? Nào, nói đi.
– Chí Thiện...
Cầm Phong gật đầu :
– Ta có lý do để tin như vậy! Tiếp!
Lão chớp mắt :
– Thanh Du...
Cầm Phong cười lạt :
– Dường như không đúng. Gắp lửa bỏ tay người, hành vi này chỉ có kết quả nếu lão gặp ai khác chứ không gặp ta? Nói lại đi!
Lão uất hận :
– Ngươi hỏi ta những ai dự phần, sao ta nói ngươi không tin?
Cầm Phong vờ thở dài :
– Còn điều này nữa khi nãy ta quên, ta chưa nói. Đó là trước khi hỏi lão, ta đã dò xét kỹ rồi! Lão muốn nói hay không thì tùy, mà đã nói thì phải nói cho đúng! Ngược lại, dường như lão cũng hiểu thế nào là thủ pháp “Phân Cân Thác Cốt?”\.
Lão tái mặt :
– Ngươi giết ta đi! Đừng hành hạ ta!
Cầm Phong bảo :
– Ta để lão tùy chọn! Nào, nói tiếp đi! Nhớ, nhớ chỉ một lần nữa thôi đấy! Kỳ thực, ta đâu đủ nhẫn tâm nhìn lão bị thủ pháp đó hành hạ.

Lão hoàn toàn bị khuất phục :
– Ở Thất phái, ngoài Chí Thiện chỉ còn một nhân vật nữa thôi.
– Ai?
– Chưởng môn Nga My, Diệt Tình sư thái.
Cầm Phong cố che đậy sự kinh ngạc bằng vờ gật đầu :
– Phải chăng do mụ ta đã xuất gia nhưng vẫn còn động lòng trần, bất bình khi thấy gia phụ lập gia thất?
Lão bĩu môi :
– Mụ có pháp danh Diệt Tình nhưng chính chữ tình đã hủy diệt mụ!
Cầm Phong chầm chậm hít vào một hơi :
– Còn Nhị đại bang thì sao?
Lão gật nhẹ đầu :
– Gia Cát Vân, Khả Thế phương, cả hai cùng có phần!
Cầm Phong vụt cười rộ :
– Lại nữa rồi! Dường như lão đang tự hỏi, không biết Cầm Phong này có am hiểu thủ pháp "Phân Cân Thác Cốt" hay không? Nếu đúng như vậy, có lẽ ta phải...
Lão thập phần sợ hãi :
– Đừng! Ta không tự hỏi gì cả! Ta cũng không muốn nếm thử thủ pháp đó! Ngươi nói đi, ta nói sai chỗ nào?
Cầm Phong trầm giọng :
– Bang chủ Cái bang đủ tự trọng để không bao giờ can dự vào bất kỳ âm mưu đê tiện nào? Tương tự, Bang chủ Tỏa Long bang có thừa cao ngạo để tự kìm chế, tự khổ luyện công phu, quyết dùng công phu rửa lại mối nhục bại cũng từ công phu! Kể cả Diệt Tình sư thái cũng vậy...
Lão bật kêu :
– Đủ rồi, đủ rồi! Về Nhị đại bang ta thừa nhận là ta nói thêm cho họ! Nhưng bảo mụ Diệt Tình không có thì ta không phục! Ta bất phục!
Cầm Phong liền mỉm cười :
– Đa tạ! Đối với Cầm Phong, biết như thế là đủ! Vĩnh biệt Trung Nguyên Nhất Kiếm!
Hự!
Thật nhẹ nhàng, chàng điểm vào tử huyệt kết liễu sinh mạng Trung Nguyên Nhất Kiếm!
Sau đó, chàng xoa hai tay vào nhau, bâng quơ gọi :
– Tấn tuồng đã hết! Bang chủ xuất hiện được rồi.
Từ một vị trí thật khuất lập tức có tiếng người phát thoại, kinh ngạc :
– Úy! Tiểu tử ngươi biết rõ ta hiện diện ư?
Chàng mỉm cười :

– Cố tình giả làm Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh, cố tình dọa vài nhân vật Ẩn Nhẫn môn tháo chạy, rồi lại cố tình dẫn dụ Bang chủ chạy đuổi theo, lẽ nào tại hạ không biết Bang chủ đến đủ lâu để nhìn thấy cách tại hạ xử trí kẻ thù?
Vút!
Bóng nhân ảnh ra từng chạy đuổi theo Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh liền từ chỗ vừa phát thoại lao ra!
Một lão khất cái cao niên, đích thị là Bang chủ Cái bang - Đệ Nhất Thần Hành Gia Cát Vân!
Lão tức tối :
– Ngươi thật quá đáng, nếu không muốn nói là ngông cuồng! Nói đi, ngươi hành động như thế là ý gì?
Cầm Phong nghiêm mặt :
– Bang chủ muốn hỏi về việc gì? Việc dẫn dụ Bang chủ hay việc cổ tình khích nộ Ẩn Nhẫn môn?
– Cả hai. Nhưng trước hết ta muốn biết thái độ của ngươi đối với Ẩn Nhẫn môn!
Cầm Phong cười lạt :
– Vậy Bang chủ nói đi, Bang chủ đã biết tại hạ là ai chưa?
– Biết! Là hậu nhân của Cầm minh chủ!
– Tốt! Vậy trước kia tại hạ từng dùng nhiều diện mạo, để trước sau hai, mà không, đã có đến ba lần cùng Bang chủ hội diện, Bang chủ đã minh bạch chưa?
– Là hai, không phải ba! Lần đầu ngươi giả làm đệ tử bổn bang! Lần thứ hai là lần ngươi suýt nữa lấy mạng ta!
Chàng cười nhẹ :
– Đó là hai lần sau. Còn lần đầu là ở Uy Phong cổ tự! Tại hạ chính là kẻ bị Cung chủ Thần Bí cung bắt giữ, đã bị Bang chủ bám theo đến tận Võ Di sơn.
Lão vỡ lẽ :
– Hóa ra là thế! Vì vậy, ngươi là người duy nhất thu thập đủ kinh văn Uy Phong! Và bây giờ, vì tự thị có võ học cao cường, ngươi luôn ngông cuồng, tự cao tự đại?
– Hãy khoan đề cập đến hành vi của tại hạ vội! Giờ thì phải giải đáp những gì Bang chủ đã hỏi! Nhưng trước hết tại hạ muốn biết, là Bang chủ hay ai khác đã lập ra Ẩn Nhẫn môn.
Lão cười khẩy :
– Một khi chưa rõ thái độ của ngươi đối với Ẩn Nhẫn môn, ngươi nghĩ, ta chịu nói cho ngươi nghe điều đó ư?
– Bang chủ không nói cũng không sao! Duy có điều, Bang chủ vừa

nghe lão Trung Nguyên Nhất Kiếm cung xưng, Chí Thiện và Diệt Tình nhất định phải bị tại hạ lấy mạng? Ẩn Nhẫn môn khó tránh hệ luỵ nếu cố tình bao che họ, hoặc giả Ẩn Nhẫn môn cũng được hai kẻ khẩu Phật tâm xà này đồng sáng lập! Ý của tại hạ, Bang chủ rõ chưa?
Lão động dung :
– Lời của Trung Nguyên Nhất Kiếm mà ngươi tin sao?
– Nếu không tin, cớ gì tại hạ phải phản biện, loại bỏ Thanh Du, Chưởng môn Võ Đang phái, và Nhị đại bang ra khỏi diện tình nghi?
Lão ngớ người :
– Ngươi đã dò xét kỹ?
– Một phần nào thôi! Vì cũng như Bang chủ, Thanh Du và Khả Thế Phương từng cùng tại hạ hội diện! Tuy họ không biết tại hạ là ai, nhưng qua mấy lời đối đáp, tại hạ tự nhận định, họ không có liên can đến thảm họa của gia phụ!
Lão thở ra :
– Liệu nhận định của ngươi đúng không nếu cố tình cho Chí Thiện.
– Phần Chí Thiện Thiếu Lâm tăng là chắc chắn! Vì chính Chí Thiện từng dùng tuyệt kỹ Thiếu Lâm hủy hoại căn cơ luyện võ của tại hạ, chưa kể đó là lúc tại hạ vẫn chưa minh bạch thân thế, vẫn chưa từng luyện công.
– Vậy còn Diệt Tình?
Chàng trầm ngâm :
– Có thể nói mười phần tại hạ tin đủ mười vào lời cung xưng của lão Trung Nguyên Nhất Kiếm! Tuy vậy, qua thái độ dè dặt của Bang chủ, tại hạ tạm gác lại!
– Vậy là tốt! Có nghĩa là, nếu Ẩn Nhẫn môn không có mặt Chí Thiện ngươi sẽ không có thái độ thì địch?
Chàng gật đầu :
– Hơn thế nữa, tại hạ còn nguyện tiếp trợ nếu Bang chủ thấy cần!
– Tốt! Vậy thì ngươi yên tâm. Thiếu Lâm tham gia Ẩn Nhẫn môn là do Chí Nhân chủ xướng! Có thể nói, tự Thiếu Lâm cũng biết Chí Thiện là người không đáng tin!
Chàng mỉm cười :
– Nếu được như vậy, giả như Ẩn Nhẫn môn có nội gián, chỉ còn một nhân vật duy nhất đáng xếp vào dạng tình nghi?
Lão giật mình :
– Ngươi lại nghĩ đến Diệt Tình?
Chàng cũng giật mình :
– Nói vậy, Ẩn Nhẫn môn cũng do Diệt Tình sư thái chủ xướng?

Lão ngao ngán :
– Ẩn Nhẫn môn do Thất đại phái và bổn Bang đồng sáng lập, mọi người đâu thể bác bỏ đề xuất của Diệt Tình, Chưởng môn Nga My phái?
Chàng xua tay :
– Tại hạ có nói tại hạ sẽ tiếp trợ, chuyện của Diệt Tình cứ phó cho tại hạ. Vậy còn Tỏa Long bang thì sao?
– Đúng như ngươi nhận định, Khả Thế phương có thừa cao ngạo để không cần đến chuyện liên minh!
– Nhưng Bang chủ hoặc ai đó đã đích thân gặp Tỏa Long bang để đề xuất chưa?
– Vậy thì chưa?
– Chưa sao biết Tỏa Long bang không tán thành?
– Vì tính khí của họ Khả...
– Không đúng! Tính khí là tính khí, còn chuyện dưới một cái ổ lật úp sẽ không còn quả trứng nào vẹn toàn, Tỏa Long bang không thể không nhận ra điều này!
– Hừ! Ngươi hãy để dành những lời nói đó mà nói với họ Khả!
– Tại hạ sẽ nói, sẽ thuyết phục!
Lão ngẩn người :
– Ngươi muốn nói, ngươi đang vì đại cuộc võ lâm!
Cầm Phong gật đầu :
– Họa từ Lỗ Trung, chưa phải chỉ có Thần Bí cung mà thôi. Nếu lại hạ đoán không lầm, sẽ đến lượt Bạch Liên giáo nhập cuộc!
Lão kinh tâm :
– Bạch Liên giáo Tây Vực?
Chàng thừa nhận :
– Đúng vậy! Vì Lỗ Trung tuy là phản đồ Bạch Liên giáo nhưng tín vật tổ truyền, Tu La Tiểu Hoàn Kiếm lại đang do lão ma cất giữ! Việc thao túng Bạch Liên giáo chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.
Lão sợ thật sự :
– Ma tăng Tây Vực. Vậy là thảm hoa ba trăm năm trước lại tái diễn.
Cầm Phong kình nghi :
– Thảm họa ba trăm năm trước?
Lão thở dài :
– Đó là thời điểm võ lâm Trung Nguyên suýt bị diệt vong nếu không có Uy Phong thượng tăng xuất hiện giải nguy!
Cầm Phong chợt lắc đầu :
– Điều đó sẽ không tái diễn đâu! Vả lại, Lỗ Trung dẫu sao cũng là phản đồ! Tại hạ hy vọng Bạch Liên giáo dù bị thao túng vẫn cố ngăn

không cho Lỗ Trung thực hiện ý đồ, đẩy cả hai phía đến bên bờ vực thẳm!
– Cẩn tắc vô ưu, nếu chuyện đó xảy ra thì sao?
Cầm Phong đáp nhẹ :
– Tại hạ sẽ có cách!
– Cách gì?
Chàng chợt nhìn Bang chủ Cái bang :
– Việc tại hạ hỗ trợ Ẩn Nhẫn môn, Bang chủ nghĩ sao?
Biết là có chuyện hệ trọng, lão đáp một cách dè dặt :
– Ngoại trừ chuyện của Diệt Tình ra, những gì còn lại ta đều tán đồng!
Chàng phì cười :
– Tại hạ đã nói là tạm gác lại, Bang chủ há lẽ không tin?
Lão tỏ ra nhẹ nhõm :
– Vậy thì hay lắm. Chuyện đối phó với Thần Bí cung, ta thú thật đành phải kỳ vọng vào ngươi!
Rồi vì có ẩn ý riêng, lão nói thêm :
– Từ khi hiểu rõ thái độ của ngươi, nhất là hành vi tra xét minh bạch giữa ân và thù, không lẫn lộn, không vơ đũa cả nắm, ta có cảm nhận ngươi chính là Cầm Hải độ nào tái thế! Ta nói ra điều này, hy vọng ngươi càng phải biết tự kiềm chế, đừng để vong linh phụ thân ngươi phải hổ thẹn dưới cửu tuyền!
Chàng bảo :
– Tại hạ cũng muốn minh định một điều. Tại hạ không hề nhắm đến cương vị Minh chủ...
Lão ngắt lời :
– Dù có cũng không sao! Vì ngươi thật xứng đáng!
Chàng xua tay :
– Bang chủ hãy nghe đã! Tại hạ không độ lượng như gia phụ, càng không vị tha như gia phụ! Việc tại hạ cố tình dẫn dụ Bang chủ đến đây thật sự có ý đồ, một ý đồ hoàn toàn vị kỷ.
Lão có ý cảnh giác :
– Ý đồ thế nào?
Chàng đáp :
– Đối với Thần Bí cung, Cầm Phong là người đã chết!
Thấy lão định hỏi, chàng xua tay :
– Tại sao Cầm Phong chết ư? Tại hạ sẽ giải thích sau! Còn bây giờ, tại hạ tiếp, tại hạ buộc phải dùng một thân phận khác! Đó là lý do tại hạ muốn gặp riêng Bang chủ.
– Ngươi định cải dạng làm đệ tử của bổn Bang?

– Hơn thế nữa! Tại hạ muốn hóa thân thành Bang chủ?
– Giả mạo ta?
Chàng giải thích :
– Đúng vậy! Tại hạ sẽ thay Bang chủ điều động Ẩn Nhẫn môn, sẽ thuận tiện hơn cho việc dò xét Diệt Tình, và càng dễ hơn trong việc thuyết phục Bang chủ Tỏa Long bang!
Lão phân vân :
– Nếu ngươi thực hiện đủ từng ấy việc, phần tiện nghi dĩ nhiên thuộc về ta! Vậy ngươi được lợi điều gì? Có hay không có?
– Có! Vì kỳ thực, tại hạ cũng như mọi người, cũng có điểm yếu! Và nếu Thần Bí cung phát hiện, đánh vào điểm yếu đó, tại hạ ắt phải thúc thủ!
– Nhược điểm gì?
– Thứ nhất, nếu tin Cầm Phong còn tại thế được lan ra, Thần Bí cung sẽ lập tức vây hãm, dốc toàn lực vào việc thu phục các phái, hủy diệt Ẩn Nhẫn môn. Đến lúc đó, mãnh hổ nan địch quần hồ, tại hạ càng gặp khó khăn nếu phải đối đầu với Thần Bí cung mà không gây phương hại cho Thất phái!
Lão thừa nhận :
– Đây là nhược điểm thường gặp phải đối với kẻ luôn biết vị tha, luôn biết quan tâm đến đồng bào giang hồ. Không vị kỷ như ngươi vừa thừa nhận!
Chàng cười gượng :
– Chưa hết đâu! Khác với gia phụ, tại hạ hiện có hai bóng hình.
– Nữ nhân ư? Sao?
Chàng có một thoáng đắn đo :
– Tuy tại hạ bố trí, dặn dò phải luôn cẩn trọng, đừng để Thần Bí cung phác giác bắt giữ, nhưng tại hạ sẽ yên tâm hơn nếu...
– Ngươi muốn ta thay ngươi chăm sóc bảo vệ bọn tiểu liễu đầu đó?
Qua khẩu ngữ có phần mai mỉa của lão, Cầm Phong chợt bảo :
– Một trong hai tiểu liễu đầu như Bang chủ vừa nói đó sẽ là người duy nhất giúp chúng la triệt thoái Bạch Liên giáo nếu họ thật sự tiến nhập Trung Nguyên?
Lão nghi ngờ :
– Có chuyện đó ư? Nếu ả có bản lãnh như vậy...
Chàng ngắt lời :
– Chuyện này không liên quan gì đến bản lãnh! Thế này vậy, ngoài những gì tại hạ sẽ thực hiện nhân danh Bang chủ và đem lại mọi tiện nghi cho chính Bang chủ, tại hạ sẽ cho Bang chủ biết Tạ Phương Yến vì sao có thể triệt thoái Bạch Liên giáo.

Phải ngẫm nghĩ một lúc thật lâu Bang chủ Cái bang mới đáp ứng :
– Dù sao, mục đích tối hậu vẫn là tiêu diệt Thần Bí cung, được ta chấp thuận!
Chàng thở ra nhẹ nhõm và nghiêng đầu thì thầm vào tai lão!
Tiếp theo sau mọi việc diễn ra dễ dàng hơn! Cả hai cứ thầm thầm thì thì trao đổi những điều gì đó rất bí ẩn.
Mãi đến khi màn đêm đã buông xuống dày đặc cả hai mới chia tay nhau, mỗi người một phần hành như đã bàn...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 32
Ẩn Nhẫn môn

– Tuy tất cả đều che kín chân diện nhưng qua dáng dấp, nhất là qua một vài sắc phục quá ư đặc trưng, đối với chúng ta, ai cũng có thể nhận ra nhau. Vậy thì cần gì phải làm ra vẻ thần bí, cứ lộ diện luôn chẳng phải hay hơn sao?
Có chín nhân vật đang ngồi thành hai dãy, mỗi dãy bốn người, vị chi là tám, trừ một người đang ngồi ở thượng vị!
Nhân vật ở thượng vị lập tức đưa mắt nhìn người vừa phát thoại, đó là người ngồi ở hàng cuối, dãy bên tả.
– Tiểu bất nhẫn ắt loạn đại mưu, đó là nguyên nhân khiến tất cả chúng ta đều tán thành dùng hai chữ “Ẩn Nhẫn” thay cho bất kỳ danh xưng nào khác!
Nhân vật ở hàng cuối đó chợt phát ra tiếng cười khẩy :
– “Ẩn nhẫn”? Hừ! Còn “ẩn nhẫn” đến bao giờ nữa đây? Người của các môn bang phái không nhiều thì ít đều bị Thần Bí cung lần lượt mua chuộc, mê hoặc, dẫn dụ hoặc bắt giữ! Đã đánh thì phải cho ra đánh, phải khẩn trương truy tìm Tổng đàn Thần Bí cung, phải dốc toàn lực tiêu trừ. Đêm dài lắm mộng, chậm một ngày, nguyên khí của các môn bang phái phải giảm thiểu một phần! Cứ lần lựa mãi, ẩn nhẫn mãi, uy tín của địch tăng còn nhuệ khí của chúng ta dần dần cạn kiệt!
Nhân vật ở thượng vị xua tay :
– Không sai. Đánh thì phải cho ra đánh nhưng là đánh đúng chỗ, đúng thời điểm. Ẩn Nhẫn môn không thể mạo hiểm nếu chưa am hiểu định tình, chưa truy tìm được Tổng đàn Thần Bí cung!

Nhân vật nọ bật cười :
– Đó là nguồn do khiến chúng ta càng nên lộ diện! Có lộ diện, có công khai tuyên chiến cùng Thần Bí cung thì khi giao chiến xong, giả như Thần Bí cung thảm bại, tất chúng phải chạy về hang ổ truy tìm Tổng đàn của chúng nhanh bằng!
Chợt một thanh âm khàn khàn vang lên, nghe rõ đó chính là thanh âm đã được phần nào biến đổi, và vị trí phát thoại là ở hàng thứ hai bên tả :
– Giả như chúng không bại?
Nhân vật nọ ngắt lời :
– Chưa chiến đã bại, đó chính là lý do khiến Khả Thế Phương này bao lâu nay dù có nghe đến Ẩn Nhẫn môn nhưng vẫn không quan tâm! Tại sao lại quá đề cao Thần Bí cung như vậy?
Nhân vật nọ nói đến đây liền đứng lên, vừa vứt bỏ túi lụa trùm đầu, để lộ diện mạo thật là Bang chủ Tỏa Long bang, Khả Thế Phương vừa tiếp tục nói :
– Chúng có Thất sát, ta có Thất phái. Đó là chưa kể Nhị Sát Quan chủ Cổ Thạch quan đã chết từ lâu, thêm Tứ Sát vừa thảm tử, vậy là chúng ta hơn hai. Thần Bí cung còn có Võ lâm Tứ hữu nhưng đã chết hai còn hai, chúng ta lại có Nhị đại bang để đối phó! Hai trội hơn của chúng ta lúc nãy sẽ cố giao đấu cầm chừng với Cung chủ Thần Bí cung, phần thắng sẽ thuộc về chúng ta!
Nhân vật ngồi ở hàng đầu dãy bên hữu chợt chép miệng :
– Đâu dễ như Bang chủ nghĩ! Ngoài võ học quá ư cao minh của Cung chủ Thần Bí cung mà ai ai cũng một đôi lần mục kích, chuyện sẽ như thế nào nếu đối phương bất ngờ dùng độc? Đó là chưa kể ở các phái quả nhiên đã có một vài phần tử bị Thần Bí cung mua chuộc dẫn dụ như lúc nãy tây Bang chủ đề cập!
Nhân vật ở thượng vị chợt hắng giọng :
– Sao Khả bang chủ quá nôn nóng? Chẳng phải lúc gặp Bang chủ, mỗ đã giải thích cả rồi sao? Bang chủ sao không Ẩn Nhẫn như đã tán đồng lúc chấp thuận liên minh?
Khả Thế Phương bồn chồn đi qua đi lại :
– Gia Cát lão huynh chớ vội trách mỗ! Tuy mỗ có tán đồng nhưng càng nghĩ mỗ càng cảm thấy bất ổn!
Nhân vật ở thượng vị chợt bật cười. Đoạn, vừa tự lột bỏ túi vải trùm đầu, để lộ diện mạo của Bang chủ Cái bang Gia Cát Vân, vừa bảo :
– Bất ổn như thế nào?
Lập tức có tiếng người phản đối :
– Sao Gia Cát bang chủ cũng lộ diện? Điều này sai với chủ trương

của chúng ta lúc lập Ẩn Nhẫn môn.
Khả Thế Phương dùng nắm tay này đấm vào lòng bàn tay kia :
– Đó chính là chỗ bất ổn của Ẩn Nhẫn môn. Thần bí phải cho ra thần bí, phải như Thần Bí cung vậy! Đâu như chúng ta, ngoài mặt thì làm ra vẻ thần bí nhưng kỳ thực chúng ta vẫn ngấm ngầm nhận ra nhau! Chi bằng cứ lộ diện cho rồi! Ai là nội gián của Thần Bí cung, ai tư thông với Thần Bí cung, chỉ cần nhìn qua sắc diện, cử chỉ là đủ hiểu! Chứ cứ như thế này, mỗ nói thật, Ẩn Nhẫn môn cho đến giờ vẫn còn tồn tại quả là điều khó hiểu!
Nhân vật vừa lên tiếng phản đối lại nói tiếp :
– Không có gì khó hiểu! Ẩn Nhẫn môn vẫn tồn tại, cho dù thời gian qua luôn bị Thần Bí cung không cách này cũng cách khác làm cho suy yếu, đó là nhờ vào việc mà Khả bang chủ cho rằng là thần bí mà không ra thần bí! Càng hư hư thực thực càng khiến cho Thần Bí cung khó có thể lần ra!
Khả Thế Phương cười lạt :
– Có khó chăng là khó về phần chúng ta. Ai là nội gián, chính là thái độ hư hư thực thực này đã gây khó khăn cho chúng ta trong việc phát hiện. Tương tự, địa điểm mà chư vị chọn hôm nay, ai dám bảo sẽ giấu được Thần Bí cung? Chỉ cần trong chúng ta thực sự có kẻ tư thông với Thần Bí cung, vì chúng ta hư hư thực thực tuy thần bí nhưng không hoàn toàn thần bí, đã quá đủ cho Thần Bí cung được thông tin đầy đủ về địa điểm này!
Nhân vật nọ càng thêm phản bác :
– Trước giờ chưa từng xảy ra chuyện này, giả như lần này bị xảy ra do Khả bang chủ hôm nay là lần đầu tiên tham dự, có thể hiểu thông tin bị tiết lộ là ở ai?
Khả Thế Phương phừng phừng lửa giận :
– Nếu chưa gì Khả mỗ đã bị nghi ngờ, Gia Cát lão huynh, Khả mỗ tuy được Gia Cát Lão huynh dùng lời lẽ hùng hồn thuyết phục nhưng xem ra sự hiện diện của mỗ không đem lại kết quả tốt như Gia Cát lão huynh mong muốn. Vậy thì...
Bang chủ Cái bang chợt đưa tay ngăn lại :
– Khả bang chủ xin chớ nóng vội, chuyện vẫn chưa xảy ra kia mà. Vả lại, cho dù có, đâu phải ai ai cũng nghi ngờ Khả bang chủ? Huống chi, có thể nói, mỗ hoàn toàn tán đồng những luận cứ của Bang chủ! Mỗ cũng cảm thấy bất ổn khi gần đây người của Ẩn Nhẫn môn dù di đâu ở đâu, lần nào cũng như lần nào, đều bị Thần Bí cung phát hiện! Đã đến lúc Ẩn Nhẫn môn thay đổi cung cách hành sự!
Nhân vật nọ chợt gay gắt :

– Không được! Nếu thay đổi cung cách, Thất phái sẽ trở về là Thất phái, ba chữ Ẩn Nhẫn môn tự dưng sẽ biến thành vô nghĩa!
Bang chủ Cái bang trầm giọng :
– Mỗ muốn nói, đã đến lúc chúng ta công khai tuyên chiến với Thần Bí cung! Chúng ta ẩn nhẫn đủ rồi. Còn ẩn nhẫn nữa chỉ có lợi cho Thần Bí cung nên Thần Bí cung cứ lần lượt ra tay sát hại từng tốp nhỏ Ẩn Nhẫn môn mỗi khi có việc phải xuất hiện! Chưa hết, khi đã công khai lộ diện, công khai tuyên chiến, các phái vậy là có cơ hội biểu lộ quyết tâm? Và phái nào vì lý do gì đó không tận lực giao chiến, tự phái đó đã để lộ thái độ thiếu thành ý! Nếu chư vị cho lời của mỗ là đúng...
Bang chủ Cái bang đưa mắt nhìn quanh :
– ... Rằng chúng ta không cần ẩn nhẫn nữa, xin hãy như mỗ, như Khả bang chủ, cùng xuất đầu lộ diện!
Bảy đôi mắt còn lại đều nhìn vào nhau, dò xét lẫn nhau.
Sau đó, chính nhân vật từng phản bác lại là người lột bỏ túi vải trùm đầu trước :
– Nga My phái luôn có thành ý! Bần ni không muốn bị ai khác nghi ngờ!
Chưởng môn Nga Mi phái nếu đã như thế, sáu nhân vật còn lại đành phải làm theo :
– Hoa Sơn phái cũng luôn có thành ý, muốn Thần Bí cung phải bị diệt!
– Tuyết Sơn phái cũng vậy!
– Võ Đang phái tán thành!
Nhân vật còn lại chợt lộ vẻ ngập ngừng :
– Bần tăng... bần tăng...
Chưởng môn Hoa Sơn phái bỗng tỏ ra nóng nảy :
– Mọi người đều đã lộ diện, Đại sư là Chí Nhân, ai cũng biết rồi, còn ngập ngừng gì nữa?
Chí Nhân đại sư sau cùng phải lộ diện :
– Tệ sư huynh Chí Thiện nếu biết chuyện này...
Chưởng môn Hoa Sơn phái xua tay, trấn an :
– Phương trượng Thiếu Lâm phái dù có biết cũng không hề gì. Vì không lẽ một người như Chí Thiện lại đang tâm đứng về phe Thần Bí cung, đẩy Thiếu Lâm phái vào chỗ diệt vong?
Bang chủ Cái bang vụt hỏi :
– Sao chưa gì Chưởng môn đã đề quyết Chí Thiện đứng về phe Thần Bí cung?
Chưởng môn Hoa Sơn phái cau mặt :

– Mỗ đâu đã đề quyết. Nhưng dẫu sao mỗ cũng có quyền nghi ngờ! Vì ở các phá, hầu hết đều do Chưởng môn nhân chủ xướng việc thành lập Ẩn Nhẫn môn, sao Thiếu Lâm phái lại không do Chí Thiện?
Bang chủ Cái bang lại hỏi :
– Dưới Chí Thiện, ở Thiếu Lâm phái có ít nhất là sáu sư đệ đứng hàng chữ Chí! Chưởng môn có thể đoán ra đó là Chí Nhân, phải chăng Chưởng môn có tài tiên đoán?
Chưởng môn Hoa Sơn phái vặc lại :
– Dường như Bang chủ tỏ ý nghi ngờ nữa?
Bang chủ Cái bang đáp nhẹ :
– Đối với mỗ thì không, nhưng đối với một nhân vật khác thì rất có thể!
Chưởng môn Hoa Sơn phái thản nhiên :
– Là ai? Khả bang chủ chăng?
Khả Thế Phương lắc đầu :
– Mỗ ư? Người lần đầu tham dự như mỗ nào có tư cách nghi ngờ?
Chưởng môn Hoa Sơn Phái nhìn Bang chủ Cái bang :
– Vậy thì ai?
– Cầm Phong! Di tử của Cầm minh chủ!
Chưởng môn Hoa Sơn phái phì cười :
– Tiểu tử đó ư? Chẳng phải y đã chết rồi sao?
Bang chủ Cái bang vờ kinh ngạc :
– Y chết rồi ư? Lúc nào? Sao Chưởng môn biết? Vậy thì tiếc quá! Vì khi có chủ trương lộ diện! Đương nhiên mỗ có nghĩ đến y! Nếu có y hỗ trợ, chí ít cũng làm cho Cung chủ Thần Bí cung phần nào nao núng!
Hầu hết các vị Chưởng môn đều kêu :
– Y đâu thể hỗ trợ chúng ta?
– Phải! Cái chết của phụ thân y, Cầm Hải, ít nhiều cũng liên quan đến các phái! Y không hận chúng ta, không tìm chúng ta để báo thù là may mắn lắm rồi, đâu có chuyện y chấp nhận hỗ trợ chúng ta?
Chưởng môn Nga My phái chợt thở dài :
– Dù y có muốn hỗ trợ cũng đã muộn. Nếu y thật sự đã chết như lời Trầm chưởng môn vừa cho hay!
Chưởng môn Hoa Sơn phái họ Trầm chợt bối rối :
– Mỗ biết tiểu tử chết chẳng qua là nhờ nghe lời đồn đại! Còn sự thật như thế nào...
Bang chủ Cái bang ngắt lời :
– Chưởng môn nghe ai đồn đại?Nếu là tin đồn thất thiệt do Thần Bí cung cố tình tung ra thì sao?

Trầm chưởng môn nhún vai :
– Mỗ đâu thể biết đó là tin đồn thất thiệt hay không. Nhưng cứ như mọi người vừa nói, tiểu tử đâu dễ đứng chung hàng ngũ với chúng ta?
Bang chủ Cái bang lại trầm giọng :
– Có đấy! Mỗ đã tiếp xúc với y và được nghe y nói, đối với y chuyện ân oán cần phải phân minh! Vì y từng nghĩ...
Diệt Tình sư thái tái mặt :
– Bang chủ đã tiếp xúc với y? Y nghĩ như thế nào?
Bang chủ Cái bang thở dài :
– Y bảo, cho dù hầu hết chúng ta ai ai cũng có điều gì đó dẫn đến phải đối với thân phụ y, nhưng không phải tất cả đều vì thế mà về hùa với nhau, lập mưu làm hại thân phụ y!
Diệt Tình sư thái thảng thốt :
– Y nghĩ như thế thật sao? Nếu vậy, y thật đúng như phụ thân y độ nào, luôn độ lượng, luôn khoan dung. Thật tiếc cho y lại yểu mạng
Trầm chưởng môn lại nhún vai :
– Nếu y không chết, sự thể sẽ như thế nào vị tất đúng như lời Bang chủ Cái bang vừa nói! Đã nặng mang huyết hải thâm thù có mấy ai đủ sáng suốt để nhận định thân thù, phân biệt hắc bạch? Cứ như lần y quyết lấy mạng Gia Cát bang chủ thì rõ, y đâu nghĩ, đâu biết độ đó Gia Cát bang chủ không có mặt lúc phụ thân y đột tử?
Bang chủ Cái bang mỉm cười :
– Lúc mỗ tiếp xúc y, có hỏi ỷ chuyện này thì nghe y giải thích! Y chỉ làm như thế thôi, chứ thật tâm nào muốn gây phương hại cho mỗ! Kỳ thực đó chỉ là lời nhắn gởi của y.
Diệt Tình sư thái lo lắng :
– Y nhắn như thế nào, nhắn cho ai?
Bang chủ Cái bang nghiêm giọng :
– Y nhắn cho những ai cần bị nhắn, rằng đó sẽ là kết quả tất yếu đối với những ai từng dự mưu hãm hại phụ thân y!
Trầm Chưởng môn bật cười :
– Một lời nhắn vô phương thực hiện! Có chăng, y phải đợi đến kiếp sau đi? Ha... Ha...
Bang chủ Cái bang cau mặt :
– Trầm chưởng môn muốn ám chỉ điều gì? Dường như Trầm chưởng môn rất hài lòng khi hay tin y đã chết?
– Nào phải chỉ có Chưởng môn Hoá Sơn phái hài lòng? Ta cũng vậy, bổn Cung chủ cũng hài lòng vậy! Ha... Ha....
Khả Thế Phương giật mình kêu lên :

– Cung chủ Thần Bí cung?
Trầm Chưởng môn hô hoán :
– Lời Chưởng môn Nga My phái nói thật chẳng sai! Tư thông với địch là Bang chủ Cái bang, đưa Thần Bí cung đến đây là Khả Thế phương, Bang chủ Tỏa Long bang!
Bang chủ Cái bang, Bang chủ Tỏa Long bang chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì trước lời đề quyết hàm ý kết tội của Chưởng môn Hoa Sơn phái thì thanh âm của Cung chủ Thần Bí cung vang lên hầu như ngay bên cạnh :
– Đủ rồi, Trầm Kim Hoán! Khuất tất Trầm huynh bấy lâu nay, bổn Cung chủ cảm thấy đủ rồi! Ngày hôm nay bao tâm huyết chúng ta đã bỏ ra cũng đến lúc thu lại thành quả! Chỉ còn một việc nữa thôi? Ha... Ha...
Vút!
Cùng lúc với sự xuất hiện quá ngang nhiên của Cung chủ Thần Bí cung, Khả Thế Phương chợt quắc mắt nhìn Chưởng môn Hoa Sơn phái :
– Trầm Kim Hoán! Hóa ra kẻ tư thông với địch, tên nội gián của Ẩn Nhẫn môn là ngươi?
Trầm Kim Hoán vội chuyển người, tiến nhanh về phía Cung chủ Thần Bí cung vừa xuất hiện! Y trách :
– Sao Cung chủ lại...
Vẫn che kín diện mạo và vận y phục tuyền đen, Cung chủ Thần Bí cung chợt đưa một tay đang giấu phía sau lưng về phía trước mắt nhìn Trầm Kim Hoán, sau đó nhìn Bang chủ Cái bang :
– Trầm huynh đừng vội trách. Còn các hạ, dám hỏi các hạ có nhận ra vật này?
Câu hỏi là câu hỏi dành cho Bang chủ Cái bang nhưng ai ai cũng nhìn thấy vật do Cung chủ Thần Bí cung vừa đưa ra nên hầu như ai ai cũng lên tiếng kêu lên, chỉ bản thân Bang chủ Cái bang thì không thể thốt lên bất kỳ lời nào!
Họ kêu, họ hoảng sợ, họ thất kinh và họ nghi hoặc khôn xiết :
– Là thủ cấp của Bang chủ Cái bang?
– Sao Gia Cát bang chủ lại...
– Không đúng! Bang chủ Cái bang đang đứng ở đây, vẫn còn sống sờ sờ đây....
– Nguy rồi! Một trong hai Bang chủ phải có một là giả!
– Không lẽ...
– A Di Đà Phật! Nếu thủ cấp kia là thật là của Bang chủ Cái bang thật.

– Vô lượng thọ Phật! Thần Bí cung quỷ kế đa đoan, chư vị chớ vội để vị lung lạc.
Riêng Khả Thế Phương thì gầm lên, quyết hỏi cho ra lẽ, nhất là thấy Bang chủ Cái bang - người còn sống - vẫn chưa mảy may lên tiếng :
– Thế là thế nào, Gia Cát bang chủ. Thủ cấp kia là thật hay là giả? Nếu là giả, tại sao...
Bang chủ Cái bang chợt đanh giọng, phẫn nộ ngắt lời Khả Thế Phương, mắt tóe hung quang nhìn Cung chủ Cung Thần Bí :
– Đó là thật, đủ chưa? Còn tôn giá, giỏi lắm, để đuổi kịp và lấy được mạng Đệ nhất thần hành, ắt không chỉ một mình tôn giá thực hiện nổi việc này?
Nghe thế, những nhân vật từng là Ẩn Nhẫn môn lập tức kinh hãi đứng lùi xa nhân vật giả dạng Bang chủ Cái bang! Họ đứng thành thế chân vạc, hoang mang hoảng sợ nhìn hai đỉnh còn lại của chân vạc là hai nhân vật đều thần bí như nhau đang tranh nhau từng mẩu đối thoại một, hơn thua từng câu chất vấn.
Cung chủ Thần Bí cung hỏi thay vì đáp lại :
– Các hạ thật sự là ai? Là Lệnh chủ lệnh Nhiếp Hồn?
Giả Bang chủ Cái bang hỏi ngược lại :
– Vẫn quen thói đưa người tâm phúc tiềm phục vào các phái, tôn giá nhờ đó đưa được Gia Cát bang chủ vào tử địa?
– Nhiếp Hồn lệnh không chỉ nhắm riêng vào bổn cung, các hạ là người hà phương hà xứ, phải chăng muốn cùng bổn cung. chủ tranh nhau mưu đồ độc bá võ lâm?
Giả Bang chủ Cái bang chợt chớp mắt :
– Có lẽ mỗ và tôn giá phải dùng võ học để phân thắng bại. Hãy khoan nói đến chuyện độc bá võ lâm.
Cung chủ Thần Bí cung cười cao ngạo :
– Bổn Cung chủ chỉ sợ các hạ không dám thôi! Vả lại bổn Cung chủ vẫn muốn đòi lại công bằng cho Tứ Sát và Trung Nguyên Nhất Kiếm! Động thủ đi! Ha.... ha.....
Thật nhanh, giả Bang chủ Cái bang bật lao vào Cung chủ Thần Bí cung :
– Tiếp chiêu!
Vút!
Vù...
Cung chủ Thần Bí cung cũng lập tức rùn người thủ bộ :
– Hay lắm? Vậy thì...
Chỉ mới nói đến đây, Cung chủ Thần Bí cung vụt đổi giọng, quát một tiếng thật to để đề tỉnh Trầm Kim hoán :

– Cẩn trọng kìa, Trầm huynh.
Cũng lúc đó Trầm Kim Hoán kịp nhìn thấy từ tả thủ của giả Bang chủ Cái bang đang bật lóe lên một tia kim quang!
Trầm Kim Hoán vội lùi và gào :
– Lão thất phu ngươi...
Phập!
Xuất kỳ bất ý, giả Bang chủ CáI Bang bằng một động tác nhanh đến không tưởng, vung tả kiếm cắm phập vào tâm thất Trầm Kim Hoán.
Cung chủ Thần Bí cung cuồn cuộn xông đến :
– Ngươi thật vô sỉ! Nạp mạng!
Vù...
Giả Bang chủ Cái bang đạo người và lẹ làng thu tả kiếm về.
Vút!
Ngỡ sắp bị ngọn tả kiếm đó tấn công, Cung chủ Thần Bí cung lập tức có một sát na khựng lại.
Vậy là đủ cho tả kiếm kia thực hiện nốt phần việc cuối cùng.
Véo... Phập!
Và mọi người đều nhìn thấy hữu thủ của giả Bang chủ Cái bang đang nâng cao thủ cấp của Trầm Kim Hoán.
Kẻ giả giạng cười sằng sặc :
– Ta đâu chỉ nợ hai mạng Tứ Sát và Trung Nguyên Nhất Kiếm! Thêm một mạng nữa đây. Và mạng này là dành cho Bang chủ Cái bang Gia Cát Vân đã vì ta mà uổng tử? Ha... Ha...
Và kẻ giả dạng cuồng nổ ném thủ cấp của họ Trầm vào Cung chủ Thần Bí cung.
Vụt!
Mắt toé hàn quang lạnh lẽo, Cung chủ Thần Bí cung sau một thoáng sơ sảy, tạo thành tai họa thảm khốc, giờ ăn miếng trả miếng bằng cách tung mạnh thủ cấp Gia Cát bang chủ lên cao hướng vào vách đá cách đó không xa.
Cùng với động tác này lão quát :
– Hiện thân đi! Đã đến lúc bổn cung thu thập các phái. Ai thuận thì sống, ai chống lại giết.
Vụt!
Kẻ giả dạng phát hiện ý đồ định phá hoại chút di thể còn lại của Bang chủ Cái bang - thủ cấp nọ sẽ bị vỡ nát nếu bị va vào vách đá - đang do Cung chủ Thần Bí cung thực hiện, vội bật tung người, lao theo bằng khinh thân pháp tuyệt phàm.
Vút!
Với khinh thân pháp đó, trước khi thủ cấp của Gia Cát bang chủ va

vào vách đá, kẻ giả dạng đã nhẹ nhàng giữ lại!
Chính lúc này từ vách đá đó, trên có, dưới có, tả có, hữu có, đồng loạt có hơn mười bóng nhân ảnh xuất hiện! Đó là những Hắc y nhân có thân thủ vào hàng đại cao thủ!
Họ lao túa vào kẻ giả dạng và tha hồ quát tháo, tha hồ tung kình :
– Nhiếp Hồn lệnh gì ngươi? Ha... Ha...
– Ngươi bị sa bẫy rồi! Ha... ha...
– Nhất trụ sao thể kình thiên? Ha... Ha...
(Một cột không thể chống trời...)
– Vậy là không còn ai dám đối đầu với bổn cung! Ha... Ha...
Trong loạt hô hoán và cười vang dậy này có một người cố ý cười to hơn cả!
Đó là kẻ giả dạng Bang chủ Cái bang.
Dù bị lâm vào cảnh Thiên la địa võng nhưng kẻ giả dạng vẫn thản nhiên cười thật to :
– Sao lại đánh giá bổn Lệnh chủ thấp như vậy? Chưa đâu, bổn Lệnh chủ chưa phải sa bẫy sớm thế đâu! Ha... Ha...
Và bằng khinh thân pháp trên cả mức thượng thừa, kẻ giả dạng đột nhiên lăng không, tự làm cho thân hình bay bốc lên cao, cao hơn phương vị lúc nãy những hai trượng
Vút!
Vậy là toàn bộ những loạt kình do những Hắc y nhân kia định phủ trùm đều bị hụt vào khoảng không, một mưu kế, một trận tập kích hoàn toàn đại bại.
Cung chủ Thần Bí cung cũng phải khinh tâm khi kêu lên :
– Ngự Khí Phi Hành! Ngươi thật sự là ai? Bản lãnh này...? Ôi chao! Tam Sát, Lục Sát, Đại Hữu! Mau cẩn trọng!
Cung chủ Thần Bí cung vụt đổi giọng, khiến thanh âm trở nên cấp bách tột cùng.
Đó là lúc kẻ giả dạng từ bên trên vụt trầm người xuống.
Và với thanh kiếm vừa chuyển qua hữu thủ - Thủ cấp kia đang được tả thủ nâng cao - kẻ giả dạng chợt làm cho hữu kiếm chớp động, chiếu xạ vào lũ hắc y nhân.
Véo... Véo...
Nghe tiếng Cung thủ Thần Bí cung quá ư cấp bách, những Hắc y nhân biết nguy nên vội có những phản ứng.
Người thì cố trầm xuống thật nhanh, người khác thì cố dịch chuyển qua hai phía tả hữu! Có kẻ nhanh trí hơn thì quơ tay chạm vào đồng bọn để vừa đẩy đồng bọn qua một bên, nhân đó mượn lực tự làm cho bản thân bay về phía ngược lại!

Nhưng vẫn có những kẻ hoặc đo sự tự phụ thân thủ cao cường, hoặc quá khẩn trương nên chỉ biết phản ứng theo bản năng. Những kẻ này vì biết đang bị đối phương uy hiếp từ bên trên, vội ngước mắt nhìn lên và vung tay hất kình kháng cự!
Đó là những kẻ xấu số!
Hậu pháp chỉ có thể chế nhân nếu bản lãnh của kẻ phát chiêu sau cao minh hơn kẻ phát chiêu trước!
Kiếm phong và chưởng kình chạm nhau.
Ầm! Ầm!
Choang! Choang!
Dư kình xuất hiện, đang lúc này, trong số bơn Hắc y nhân vừa phát kình kháng cự vì đủ khôn ngoan ranh mãnh nên kịp nương theo chấn kình để bay tạt qua một bên!
Ba Hắc y nhân còn lại chỉ còn biết kêu rú khi phát hiện sau loạt chạm kình, kẻ giả. dạng vẫn ngang nhiên tiếp tục đẩy kiếm quang đè xuống.
– Ôi chao! Kiếm pháp tuyệt luân!
– Nguy tai! Mạng của ta hỏng mất!
– Nội lực của ngươi... nội lực của ngươi... oa!.
Kẻ giả dạng hạ thân xuống, hữu thu kiếm buông lỏng :
– Thêm ba mạng nữa cũng dành cho Bang chủ Cái bang! Nhưng dường như chưa đủ nếu...
Cung chủ Thần Bí cung bật lao đến :
– Súc sinh? C... h... ế...t!
Vù...
Ào...
Kẻ giả dạng nâng cao thanh kiếm :
– Nay phát lệnh Nhiếp Hồn! Thần Bí cung thọ tử! Ai là Thần Bí cung phải chết. Tiêu diệt Thần Bí cung! A... a...
Vừa bật thét như tiếng xé trời, kẻ giả dạng vừa phát lệnh, Nhiếp Hồn liền bật lao vào Cung chủ Thần Bí cung :
– A... a...
Véo! Véo!
Ầm! Ầm! Ầm!
Những tiếng chấn kình thiên động địa vang lên nhưng vẫn không át nổi tiếng kêu xé trời vẫn do Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh tiếp tục phát ra :
– A... a...
Véo! véo!
Cung chủ Thần Bí cung như không chịu kém, cũng gầm vang :

– C... h...ế...t! C...h...ế...t
Ào! Ào!
Ầm! Ầm! Ầm!
Dù muốn dù không, khí thế của Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh cũng lây lan sang những nhân vật từng là Ẩn Nhẫn môn.
Họ chủ động lao vào những Hắc y nhân đều là thuộc hạ, môn nhân hoặc tâm phúc của Thần Bí cung chủ :
– Tận diệt Thần Bí cung!
– Đã đến lúc Thần Bí cung thọ tử.
– Hử? Phách Không chưởng? Đại Hữu quả nhiên là người Thần Bí cung! Phải chết.
Những Hắc y nhân cũng không cần gì che đậy, bao nhiêu tuyệt kỹ thành danh đều được họ vận dụng bằng hết! Qua đó cho thấy họ nếu không là lão Đại Hữu trong Võ lâm Tứ hữu thì cũng là Giang hồ Thất sát bấy lâu nay đã bị Cung chủ Thần Bí cung thu phục. Hơn thế nữa, điều đáng ngạc nhiên hơn hết lại được Chí Nhân đại sư phát giác qua tiếng niệm Phật cơ hồ lạc giọng :
– Là Phương trượng đó ư? A Di Đà Phật!
Thanh âm của chí Chí Thiện vang lên rõ mồn một :
– Chí Nhân! Đệ định đối đầu với ta thật ư? Đệ đừng quên ta là Phương trượng! Đỡ!
Ầm! Ầm!
Mẩu đối thoại của huynh đệ Phương trượng Thiếu Lâm phái bỗng bị tràng cười đắc ý của Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh che át đi, cắt ngang đi :
– Tuyệt Mệnh sa? Ha... Ha...? Dùng Tuyệt Mệnh sa với ta là sai rồi! Hãy nạp mạng! A... a....
Cung chủ Thần Bí cung hoàn toàn bất ngờ :
– Ngươi không sợ độc! Kể cả Tuyệt Mệnh sa? Ta...! Đỡ!
Vù! Vù..!
Ầm! Ầm! Ầm!
Bỗng có tiếng Cung chủ Thần Bí cung gầm quát :
– Ngươi chạy đi đâu? Đỡ!
Ào! Ào!
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh gầm trả :
– Quỷ Ấn Tu La ư? Vậy thì xem đây!
Viu... Viu...
– Kiếm khí? Ngươi luyện được kiếm khí?
Ầm! Ầm!
Đang giao đấu một cách miễn cưỡng, Chí Nhân đại sư bỗng nghe

một thanh âm nho như tiếng muỗi kêu nói như rót vào tai :
“Đại sư định nhân nhượng đến lúc nào? Hay Đại sư không đủ lực?? Để đáp tạ âm truyền Dịch Cân kinh, tại hạ có khẩu quyết này dành cho Đại sư...”\.
Nếu không bị sư huynh Chí Thiện vây áp có lẽ Chí Nhân phải phát hoảng kêu lên. Vì Đại sư không thể không nhận ra chủ nhân của chuỗi thanh âm nhỏ xíu kia là ai? Vì nhận ra, vì biết nhân vật đó phải có nội lực đạt mức “Ngũ khí triều nguyên”, “Tam hoa tụ đỉnh” mới có thể vận dụng bí pháp truyền âm nhập mật nên Đại sư không thể không tin vào những lời do nhân vật đó đang nói vào tai!
Sau cùng, vì đã tin, đã thấu triệt, Chí Nhân đại sư vụt cất cao giọng phát thoại :
– Đa tạ đã chỉ điểm. Đa tạ đã thức ngộ! Bần tăng rõ rồi, hiểu rồi!
Chí Thiện kinh ngạc :
– Ta chỉ điểm gì ngươi, thức ngộ gì ngươi? Chí Nhân! Ngươi hóa cuồng rồi sao?
Chí Nhân đưa mắt thương hại nhìn Chí Thiện :
– Nếu Phương trượng vẫn mê muội, vẫn để hạng ác ma lung lạc đệ đành thay mặt Tổ sư thức tỉnh sư huynh! A Di Đà Phật!
Và Chí Nhân nhẹ nhàng phát một tia chỉ kình.
Viu...
Chí Thiện vụt quắc mắt :
– Giỏi! Chí Nhân ngươi sao dám lẻn ta, tự luyện Phật công Niêm Hoa chỉ?
Ngươi thật đáng trị tội! Đỡ!
Vù... Ầm!
Chí Nhân bình thủ, lại dùng ánh mắt thương hại nhìn sư huynh Chí Thiện :
– Đệ không lẻn luyện và đó cũng không là Phật công Niêm Hoa chỉ. Mà đó là di học Uy Phong chỉ công. Xem lại đây!
Viu...
Chí Thiện thất kinh :
– Quyển Phạn kinh của ta ra..., công phu Uy Phong của ngươi...
Đúng lúc này, Chí Thiện càng thêm thất kinh khi nghe tràng cười lồng lộng của Bang chủ Tỏa Long bang vang lên :
– Hóa ra là vậy! Ta đâu ngờ câu kinh văn đó lại phải hiểu như thế? Lão Đại Hữu à! Có lẽ lão phải nếm lại “Khốn Long Tuyệt Mệnh trảo” của ta lần nữa vậy! Ha... Ha...
Câu kinh văn nào Khả Thế Phương bỗng dưng nhắc đến? Là câu kinh văn ở Uy Phong cổ tự ư? Nhưng họ Khả nhắc để làm gì, đề cập

làm gì? Sao không để lúc khác mà phải đợi đến tận lúc này Bang chủ Tỏa Long bang mới nhắc, mới đề cập Chí Thiện càng nghĩ càng hoang mang. Vậy là sau Chí Nhân, vô hình chung có thêm một nhân vật nữa là Khả bang chủ ngay lúc này vô tình đề cập đến công phu Uy Phong...
Cung chủ Thần Bí cung bỗng gầm lên, làm đứt mạch suy nghĩ của Chí Thiện :
– Ngươi cứ chạy mãi thế sao? Thử xem lần này ngươi chạy đi đâu? Đỡ!
Vù...
Ào...
Chí Thiện vừa phát chiêu giao đấu với Chí Nhân vừa lén đưa mắt nhìn! Và Chí Thiện thấy kẻ giả dạng Bang chủ Cái bang thủy chung vẫn giao đấu với Cung chủ Thần Bí cung bằng một tay một kiếm do tay còn lại vẫn cầm, vẫn giữ thủ cấp của Bang chủ Cái bang thật.
Kẻ đang giả dạng cười mỉa mai :
– Ngoài Quỷ Ấn Tu La, ngoài Càn Khôn Chỉ Pháp, tôn giá đâu còn công phu gì đáng giá cho bổn Lệnh chủ giao đấu? Hay tôn giá đã chán sống, định nhờ bổn Lệnh chủ mau mau Nhiếp Hồn hộ? Vậy thì đỡ!
Viu...
Kiếm khí?? Chí Thiện dao động. Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh quả nhiên có thừa nội lực để phát xạ kiếm khí từ đầu nơi mũi kiếm làm cho khoảng cách giữa Cung chủ Thần Bí cung và Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh thủy chung vẫn không thay đổi.
Ầm! Ầm!
Và cứ thế, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh cứ lùi, cứ chạy quanh, mặc cho Cung chủ Thần Bí cung vì phẫn hận tha hồ bám đuổi.
– Chạy đi đâu? Đỡ!
Ầm! Ầm!
Công phu của Chí Nhân càng lúc càng tiến triển thấy rõ, khiến Chí Thiện phải toàn tâm toàn ý giao đấu, không còn thời gian để dõi nhìn hành vi kỳ quái của Lệnh chủ Lệnh Nhiếp Hồn!
Tuy vậy thi thoảng Chí Thiện lại một lần giật mình!
Đó là những lúc đột nhiên có tiếng người kêu lên. Và không nhiều thì ít, những tiếng kêu này tỏ ra mừng rỡ, vô tình hay hữu ý đề cặp đến hai chữ Uy Phong.
Như lúc này chẳng hạn, Chí Thiện phải giật mình khi nghe một nhân vật như Diệt Tình sư thái vì không kềm nén nổi đã phải buột miệng kêu :

– Nam mô A Di Đà Phật! Nam mô...! Bần ni thật đa tạ, muôn vàn đa tạ? Ấn Quang kiếm pháp của tệ phái vậy là tăng thêm một phần uy lực! Kinh văn Uy Phong quả lợi hại!
Tiếp đó, đối thủ của Diệt Tình sư thái vụt kêu hoảng :
– Mụ ni này hóa cuồng rồi ư? Tự dưng lẩm bẩm, tự dưng...! Ôi chao! Đây là kiếm pháp gì vậy? Úy! Lợi hại quá! Kiếm pháp của mụ sao bỗng dưng... ối...
Chí Thiện như mơ hồ nhận ra nguyên nhân khiến có những diễn biến kỳ lạ này!
Nhưng đang ngẫm nghĩ, quyết nghĩ cho thấu đáo, nghĩ thật cặn kẽ, Chí Thiện đột nhiên nghe Chí Nhân dùng công phu Sư Tử Hống dồn vào câu Phật hiệu :
– A...di... đà... Phật! Sư huynh vẫn chưa chịu thức tỉnh ư? Đệ đâu thể nhân nhượng mãi, chờ đợi mãi? Đắc tội!
Và Chí Nhân tăng cao áp lực.
Vù...
Mạch suy nghĩ của Chí Thiện đương nhiên bị gián đoạn! Và Chí Thiện gầm vang :
– Lt Hán tam thập lục thức, đây là tuyệt thức vô cùng! Chí Nhân ngươi thức ngộ tuyệt kỹ từ lúc nào? Hừ! Đỡ!
Ầm!
Chí Thiện loạng choạng.
Đúng lúc đó Cung chủ Thẫn Bí Cung cũng vừa loạng choạng vừa dùng tay hữu đè vào bờ vai tả đã nhuộm huyết :
– Uy Phong kiếm pháp thượng thừa? Ngươi chính là...
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh gầm vang :
– Chớ lắm lời! Nạp mạng!
Véo...! Véo...!
Kiếm phong tuy có rú rít nhưng không hiểu sau đó lại không có tiếng chạm kình!
Trái lại, giờ đến lượt Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh ngang nhiên quát hỏi :
– Chạy đi đâu cho thoát! Đỡ!
Chí Thiện kinh nghi, cố đưa mắt lướt nhìn! Và đúng vào lúc Chí Thiện nhìn thấy Cung chủ Thần Bí cung quả nhiên đang bị Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh truy đuổi thì cũng là lúc Chí Thiện nghe Chí Nhân cất tiếng nạt vang :
– Sư huynh còn chờ gì nữa chưa thúc thủ?
Thế là...
Bùng!
Chí Thiện ôm ngực lảo đảo :

– Hự!
Chí Nhân như mãnh hổ vồ mồi, lặng lẽ chộp vào người Chí Thiện :
– Hãy theo đệ về chịu tội trước di lệnh Tổ sư!
Chí Thiện hoàn toàn thúc thủ và mắt bỗng lóe lên tia tinh quang cuối cùng :
– Ngươi nhẫn tâm phế bỏ võ công ta như thế sao? Hự!
Không hẹn mà đồng, những Hắc y nhân kia lần lượt gặp tai họa, có bằng và có hơn tình cảnh của Chí Thiện Thiếu Lâm.
– A... a...
– Hự!
– Sao dám phế bỏ võ công ta? Hự!
– Oa!
Trận chiến tan dần, lắng dần, để sau đó có người lần đầu tiên sực tỉnh lên tiếng hỏi :
– Có người vừa chỉ điểm võ học cho Khả mỗ!? Ai vậy?
Một người hỏi thì nhiều người cũng hỏi :
– Ai vừa chỉ điểm võ học thượng thừa?!
Và dĩ nhiên không ai có thể đáp ngoại trừ những câu nghi vấn cứ tồn tại...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 33
Cái bang đại hội

Trông thấy Cung chủ Thần Bí cung lao khuất qua chỗ ngoặt, nhắm đến chân núi cạnh đó, kẻ giả dạng Bang chủ Cái bang - Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh - chợt hoang mang.
Đuổi theo? Rất có thể đây là thủ đoạn dẫn dụ thông thường, ở phía đó đã có bẫy giương sẵn chờ đợi!
Không đuổi theo? Hậu quả sẽ khó lường nếu để Cung chủ Thần Bí có cơ hội sắp đặt mưu kế với mức độ tàn độc vượt trội hơn?
Đang phân vân, Lệnh chủ Nhiếp chợt nghe từ phía sau, xa thật xa, có tiếng hô hoán mơ hồ vọng đến :
– Quanh đây ba mươi dặm chỉ có núi Võ Di trước mặt là nơi khả dĩ? Nhất định cả hai phải vượt đuổi theo phía đó!
Với khoảng cách xa như vậy, nếu thanh âm có thể mơ hồ vọng đến ắt người phát âm có giọng nói to lớn khác thường?

Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh thoáng thở dài khi nghe đến người phát âm chỉ có thể là Bang chủ Tỏa Long bang Khả Thế Phương!
Không chần chừ được nữa, ngộ nhận có thể xảy ra và lúc này chưa phải lúc giải thích hoặc biện bạch. Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh lập tức lao về phía Cung chủ Thần Bí cung vừa khuất dạng.
Vút!
Bên kia chỗ ngoặt là một cảnh quang mà Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh không hề chờ đợi.
Một lư bằng rộng, trước khi chạm đến chân núi Võ Di, và trên lư bằng đó, ngay lúc này, không hiểu sao lại có quá nhiều người hiện diện.
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh nghe lạnh khắp người!
Đệ tử Cái bang phải có đến gần cả ngàn đệ tử Cái bang đang trùng trùng diệp điệp chám chậm di chuyển!
Không còn lầm lẫn đâu nữa, những nhân vật này đều y phục rách rưới, đều có gậy Đả Cẩu bổng cầm tay và... tất cả đều cột một dải lụa trắng ngay trên đầu gậy Đả Cẩu.
Một dấu hiệu tang tóc?!
Và dường như - không, không còn là dường như nữa mà là chắc chắn - cả ngàn đệ tử Cái bang đang di chuyển dần về phía vừa xảy ra trận chiến giữa Ẩn Nhẫn môn và Thần Bí cung. Có nghĩa là dấu hiệu tang tóc kia là dành cho Bang chủ Cái bang, cũng là điềm báo trước một trận phục thù báo hận vô tiền khoáng hậu sẽ xảy ra giữa vô vàn đệ tử Cái bang và kẻ đã làm cho Bang chủ của họ phải chết!
Trên tay Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh vẫn đang khư khư cầm giữ thủ cấp của Bang chủ Cái bang. Lúc này có muốn giấu đi, có muốn an táng chôn cất thủ cấp là điều quá muộn!
Nhưng điều tệ hại hơn, từ diện mạo đến dáng dấp bên ngoài của Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh vào lúc này vẫn còn là diện mạo, dáng dấp của chính Bang chủ Cái bang?
Như vậy, một Bang chủ Cái bang y như thật dang cầm giữ một thủ cấp của chính Bang chủ Cái bang, tất cả đủ nói lên trận phục thù vô tiền khoáng hậu sắp xảy ra sẽ không nhắm vào ai khác ngoại trừ vị Bang chủ giả hiện nay đang khư khư cầm giữ thủ cấp của vị Bang chủ Cái bang thật.
Đã quá muộn cho bất kỳ hành vi nào nếu có và chưa kể nhưng hành vi đó luôn dẫn đến bất lợi cho kẻ giả dạng Bang chủ Cái bang càng khó giải thích nguyên ủy sự việc?
Y đứng bất động nhìn đoàn người trùng điệp cứ lừng lững tiến đến.
Y đành nín lặng chờ đợi sự việc, sắp xảy ra, chắc chắn phải xảy ra!

Ở phía sau, Tỏa Long bang chủ và nhiều nhân vật khác vẫn hối hả càng lúc càng gần.
Nguy hiểm và ngộ nhận, vì ngộ nhận nên sẽ có nguy hiểm, cả hai đang như một gọng kìm từ từ xiết chặt vào y, từ hai phía tiền hậu.
Y càng thêm bất động, càng bồn chồn đợi chờ điều gì đến sẽ phải đến!
Đoàn người Cái bang tuy đang do một nhân vật khất cái đứng tuổi dẫn đầu nhưng chính điểm giữa của đoàn người mới là nơi làm cho Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh quan tâm chú mục!
Y tái mặt dần!.
Điểm giữa của đoàn người là ba bóng hình mà thoạt nhìn y lập tức nhận ra.
Ba nhân vật đó như là điểm trung tâm của một đóa đại hoa, đóa hoa khổng lồ được hình thành từ trùng trùng điệp điệp những đệ tử Cái bang. Ba nữ nhân đang lạc loài giữa vô vàn những nhân vật vận y phục rách lưới!
Do họ lạc lõng nên càng dễ nhận ra.
Nhận ra họ, nhịp hô hấp của y, của một Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh vừa gây nên chuyện kinh thiên động địa cũng phải ngưng lại!
Nhịp hô hấp của y chùng lại thì thật lạ, đoàn người Cái bang cũng chùng lại!
Đoàn người tuy đông thật đông, nhưng không có lấy một thanh âm nào xuất hiện.
Họ đồng loạt dừng lại không bởi tiếng hô hoán nào cả, mà chỉ dựa vào thủ hiệu của nhân vật Cái bang đi đầu.
Nhân vật này đang giơ cao gậy đá cẩu có một dải lụa trắng lên khởi đầu.
Một thủ hiệu đơn giản nhưng đầy uy lực!
Chưa hết, chiếc gậy bỗng vẽ lên không trung một hình tròn!
Vậy là đủ cho đoàn người hiểu!
Không một ai lên tiếng, cũng không ai tỏ ra khẩn trương, đoàn người vụt tản ra, di chuyển về hai phía, dần khép lại theo hình cánh cung và cố tình đặt Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh, kẻ đang có diện mạo và dáng dấp như Bang chủ Cái bang, vào giữa vòng người.
Vẫn với thủ hiệu đơn giản, nhân vật Cái bang nọ nhanh chóng bố trí đội hình!
Để cho kẻ giả dạng bước đứng đối diện với ba nữ nhân nọ tới khoảng cách giữa họ là năm trượng hơn! Chưa hết, trước và sau ba nữ nhân nọ là những nhân vật Cái bang, có lẽ thứ bậc cao nhất và người nào người nấy đều có thần thái nghiêm trọng.

Tiếp theo đó, khi bao cặp mắt đều chú mục, đều đổ đón vào kẻ giả dạng Bang chủ, có một tốp đệ tử cái Bang như đã được chuẩn bị tước đang hối hả lập một bình đài!
Bình đài không cao do được lập bằng vài mươi cái gậy đả cẩu. Năm cây gậy phía dưới được cắm ngập một nửa vào lòng đất. Năm thanh khác gác lên trên. Sau cùng cũng chỉ với năm cây gậy, tốp đệ tử Cái bang đặt ở vị trí cao nhất của bình đài và cho đầu của năm thanh gậy chụm lại ở giữa.
Vậy là xong, bình đài đã lập xong, và lập để làm gì, có lẽ chỉ có những đệ tử Cái bang là hiểu!
Ba nữ nhân nọ, cũng như kẻ giả danh Bang chủ Cái bang hiện giờ, đều khẩn trương lo lắng và có những dịp hô hấp bất bình thường!
Đến lúc này, một nhân vật Cái bang khác, có niên kỷ ít hơn so với nhân vật đã dẫn đầu và từ nãy giờ đã từng thủ hiệu cho việc bố trí kỳ lạ, chính nhân vật thứ hai đó chợt lên tiếng :
– Tôn giá nghĩ sao nếu toàn thể đệ tử Cái bang khắp Tam sơn Ngũ nhạc đều chờ tôn giá đặt di thủ của cố Bang chủ lên vị trí trang trọng nhất?
Thoáng rùng mình, thoáng tỉnh lại, y, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh vụt đưa mắt nhìn quanh.
Đoàn người Cái bang tuy đông đảo, tuy đứng thành một hình hầu như khép kín nhưng với mục quang tinh tường, y vẫn nhận ra đoàn người này vẫn đứng thành năm cánh hữu biệt!
Y vỡ lẽ!
Y lẳng lặng bước đến bình đài!
Y dừng lại, cất thanh kiếm vào người và dùng cả hai tay nâng thủ cấp của Bang chủ Cái bang lên cao.
Tuần tự, y cho thủ cấp của cố Bang chủ quay mặt về năm hướng!
Đúng như nhận định, đúng như y vừa hiểu, mỗi lần y dừng lại, cố tình dừng thủ cấp ở phía mà y cho rằng đó là một cánh trong năm cánh của đoàn người, y nhận thấy những đệ tử ở cánh đó đều rập ràng cúi đầu ba lượt.
Vậy là y hiểu đúng, đoán đúng và làm đúng!
Cũng trong lúc y quay mặt như vậy năm lần, y không thể không nhìn thấy sắc mặt của những nhân vật từng là Ẩn Nhẫn môn. Họ đứng rải rác, cách xa đoàn người Cái bang! Cạnh họ, quanh họ là những môn nhân, những đệ tử của họ! Cũng như họ, những vị nhất môn chi chủ, đệ tử của họ cũng để lộ sắc mặt sợ hãi trước thế lực không thể ngờ là có của cả gần ngàn đệ tử Cái bang!
Có lẽ họ đang thắc thỏm chờ mục kích một trận phục thù vô tiền

khoáng hậu sắp xảy ra!
Chạm phải ánh mắt của những nhân vật này, chính y, phải, chính Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh dù có thân thủ thượng thừa cũng phải nao lòng!
Tuy vậy, dù có nao lòng đen mấy, y cũng biết, y cũng phải thực hiện nốt những gì y cho là cần phải thực hiện!
Đặt thủ cấp của cố Bang chủ lên nơi trang trọng nhất. Là chỗ nào của bình đài.
Năm cánh người, năm thanh gậy đả cẩu làm trụ, năm thanh gác ngang giao nhau và năm thanh từ năm góc chụm năm đầu còn lại vào giữa!
Y chậm rãi tiến sát bình dài!
Và không một dấu hiệu ngập ngừng, y đặt thủ cấp của cố Bang chủ lên trên năm thanh gậy giao nhau, dưới năm thanh chụm lại!
A...! A...! A....!
Ba tiếng hô rập ràng của đoàn người Cái bang bỗng vang lên, ba tiếng chấn động đủ làm khiếp lòng người và đủ làm kẻ giả dạng Bang chủ rúng động!
Y thực hiện đúng hay sai? Y đặt thủ cấp của cố Bang chủ ở vị trí đó là hợp hay không phù hợp?
Y giấu kín nét mặt hài lòng khi nhận thấy đoàn người Cái bang có hô to ba tiếng nhưng tất cả vẫn bất động, chưa có bất kỳ dấu hiệu bất lợi nào xuất hiện.
Và đột nhiên, y phục người trước bình đài.
Sau khi lễ ba lễ trước thủ cấp cố Bang chủ, kẻ giả dạng Bang chủ vụt ngẩng mặt kêu lên ba tiếng, khóc ba tiếng :
– Tạ Bang chủ. A...! Tiếc Bang chủ. A...! Tiễn Bang chủ! A...!
Nhân vật Cái bang nọ bỗng quỳ xuống cũng hướng mặt vào bình đài :
– A...! A...! A...!
Vậy là xong, nhân vật nọ đứng lên, y cũng đứng lên!
Cả hai đứng đối diện nhìn nhau chờ đợi!
Và, điều gì đến phải đến, nhân vật nọ lên tiếng hỏi thật to :
– Tôn giá hãy cho biết việc giả dạng này là thế nào? Có được cố Bang chủ bổn Bang chủ chấp thuận chưa?
Y hít vào một hơi thật dài, cũng đáp lớn :
– Tại hạ đã cùng Bang chủ suốt một đêm đàm đạo và đây cũng là chủ ý của Bang chủ!
– Nghĩa là chấp thuận?
– Chấp thuận!

Nhân vật nọ gật đầu :
– Được! Vậy cho ta hỏi, điều kiện là thế nào? Tôn giá đã thực hiện chưa?
Y lại hít vào một hơi thật dài :
– Tại hạ có hứa sẽ thay Bang chủ thực hiện ba điều! Thứ nhất, thuyết phục Bang chủ Tỏa Long bang cùng liên minh Ẩn Nhẫn môn.
– Kết quả?
– Đã thuyết phục xong, nhân danh Bang chủ quý Bang!
– Thứ hai?
– Thứ hai, không vội tầm thù ở Diệt Tình sư thái nếu chưa rõ hư thực!
– Kết quả?
– Đã minh bạch Diệt Tinh sư thái vô tội! Kẻ phải tìm là Chưởng môn Hoa Sơn phái!.
Từ phía ngoài vòng người cái Bang chợt có tiếng Diệt Tình sư thái vang lên :
– Y là ai? Sao y định tầm thù ở bần ni?
Có một người lên tiếng thì chuyện nhiều người khác nối tiếp nhau lên tiếng ắt là điều không tránh khỏi.
Đệ tử Hoa Sơn phái vụt kêu lên :
– Hắn là ai? Có thù gì với Chưởng môn chúng ta? Phải giết hắn để báo thù!
Bang chủ Tỏa Long bang vụt trầm giọng cố tình nói lớn vào :
– Ta nhận ra y là ai rồi! Chính là...
Nhân vật Cái bang nãy giờ đã phát thoại chợt hô to, cắt đứt câu nói của Bang chủ Tỏa Long bang :
– Bổn Bang đang có việc cần phải minh định hư thực! Chư vị đồng đạo võ lâm nếu muốn gì xin hãy nhẫn nại chờ cho! Đừng làm chậm trễ việc của Bổn Bang?
Uy thế của gần ngàn đệ tử đủ để ngăn chận bất kỳ thanh âm nào muốn nói xen vào.
Không gian trở lại lắng đọng, nhân vật nọ hỏi tiếp :
– Còn điều thứ ba?
Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh chợt xua tay :
– Chậm đã, hãy cho tại hạ nói vài lời với Hoa Sơn phái!
Nhân vật nọ thoáng cau mày và đưa mắt nhìn những nhân vật Cái bang đang đứng xung quanh ba nữ nhân kia!
Chỉ khi nhận được những cái gật đầu kín đáo của những nhân vật này, lời của Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh mới được nhân vật nọ chấp thuận :

– Được! Tôn giá nói đi!
Thái độ của Cái bang thật lạ, dường như không có chút địch ý gì như thoạt đầu lầm tưởng, Lệnh chủ Nhiếp Hồn lệnh nghe nhẹ cả người!
Y quay mặt ra ngoài vòng người hướng về phía Hoa Sơn Phái!
Y chợt đưa hai tay lên xoa mặt! Và thay cho diện mạo của Bang chủ Cái bang một gương mặt tuấn tú bỗng hiện ra!
– Là y?
– Cầm Phong?
– Cầm Hải tái sinh?
– Thảo nào!
Y dõng dạc :
– Đúng! Tại hạ là Cầm Phong! Tại hạ xin được nói ngắn gọn! Tại hạ không độ lượng như tiên phụ. Đối với tại hạ, ân đền ân, oán trả oán! Kẻ nào từng mưu hại tiên phụ, kẻ đó phải chết! Cung chủ Thần Bí cung cũng phải chết! Đó là điều chắc chắn! Trầm Kim Hoán, Chưởng môn Hoa Sơn phái đã vì lý do đó phải chuốc lấy án tử, Nếu chư vị Hoa Sơn phái bất phục, quyết báo thù cho họ Trầm, không xét đến thị phi, không lý gì đến mối gia thù của tại hạ được, Cầm Phong nguyện lĩnh giáo!
Ngừng lời một lúc, Cầm Phong tiếp :
– Còn nếu chư vị độ lượng, bỏ qua việc này, tại hạ sẽ không hồ đồ, gây vạ cho những ai vô tội! Trái lại, tại hạ nguyện giúp Hoa Sơn phái mau khôi phục nguyên khí, cũng bằng cách như tại hạ vừa ngấm ngầm giúp các phái vừa rồi.
Bang chủ Tỏa Long bang bỗng kêu :
– Phải chăng ngươi muốn nói....
Cầm Phong nghiêm giọng :
– Câu kinh văn đó có giúp gì cho tuyệt kỹ của Bang chủ chưa?
Khả Thế Phương giật mình bước lui :
– Là ngươi đã ngấm ngầm chỉ điểm võ học cho ta?
Cầm Phong không đáp, không thừa nhận cũng không phủ nhận!
Chàng quay sang nhìn Chí Nhân đại sư :
– Đại sư có nhận ra tại hạ, Hứa Phong, Hứa thiếu gia?
Chí Nhân gật đầu :
– A Di Đà Phật! Dù thiếu hiệp không hỏi, không để lộ chân diện, ngay lúc được chỉ điểm bần tăng đã biết thiếu hiệp là ai? Việc của sư huynh Chí Thiện.....
Cầm Phong xua tay :
– Ân oán đã phân minh! Ân trọng của Đại sư thuở nào, tại hạ chỉ biết đáp lại bằng cách giao Chí Thiện cho Tiếu Lâm phái xử trí.

Như không muốn nhắc đến chuyện này nữa, chàng đưa mắt nhìn Diệt Tình sư thái :
– Qua lời cung xưng của Trung Nguyên Nhất Kiếm trước khi chết, suýt nữa tại hạ ngờ oan cho sư thái! May nhờ Gia Cát bang chủ kịp thức tỉnh, tại hạ đã dằn lòng. Sau đó mới rõ nhân vật thứ hai trong Thất phái, ngoài Chí Thiện đã từng mưu hại tiên phụ chính là Trầm Kim Hoán, tại hạ đành chuộc lỗi bằng một câu kinh văn Uy Phong! Không rõ sư thái có chấp nhận tha thứ.
Diệt Tình sư thái chợt ngây người! Một lúc lâu sau đó, với diện mạo đỏ bừng, Diệt Tình sư thái bảo :
– Nam mô A Di Đà Phật! Kỳ thực, trong thâm tâm bần ni cũng như mọi người đều có chút nào đó đố ky với lệnh tiên tôn! Người phải xin được tha thứ chính là bần ni, không phải thí chủ! Thí chủ làm thế này, chỉ điểm võ học thế này, bần ni thật không dám nghĩ thí chủ là người không độ lượng? Đức độ của thí chủ so ra... Nam mô A Di Đà Phật, còn xứng dáng hơn lệnh tiên tôn ở cương vị Minh chủ?
Khả Thế Phương vụt cảm khái :
– Không sai! Hổ phụ sinh hổ tử, y đáng là Minh chủ võ lâm! Một Minh chủ đủ làm mọi người tâm phục khẩu phục!
Chí Nhân cất cao giọng :
– Thiếu Lâm phái tán thành suy cử Cầm Phong Cầm đại hiệp là Minh chủ võ lâm!
– Côn Luân....
– Không Động....
– Võ Đang...
– Điểm Thương...
Và thật bất ngờ :
– Hoa Sơn phái nguyện tâm phục khẩu phục tân Minh chủ Cầm Phong, Cầm đại hiệp!
Khả Thể Phương bật cười :
– Còn ai hơn được y! Không biết chủ ý của Cái bang là thế nào? Đoàn người Cái bang nãy giờ vẫn chưa rục rịch! Nghe Khả bang chủ nhắc đến, nhân vật Cái bang nọ bỗng đưa cao tay :
– Thiếu hiệp đã nói xong?
Cầm Phong lẳng lặng gật đầu.
Nhân vật nọ tiếp :
– Giờ thì hãy nói điều thứ ba?
Chàng dõng dạc :
– Điều thứ ba tại hạ hứa với Gia Cát bang chủ là tận diệt Thần Bí cung!

– Kết quả?
– Hiện chỉ còn một mình Cung chủ Thần Bí cung vừa tẩu thoát! Tại hạ.....
Nhân vật nọ đưa tay ngăn lại :
– Đủ rồi! Bây giờ là chủ ý của bổn bang!
Đưa mắt nhìn khắp lượt, nhân vật này cất cao giọng :
– Trước khi thọ tử, thật may, Bang chủ sư phụ có đem mọi điều đã bàn bạc với Cầm thiếu hiệp nói cho Trưởng Lão hội và Mỗ, La Nhất Phi, đệ tử duy nhất của người biết! Qua đó, phần việc của bổn bang là thay Cầm Thiếu hiệp gìn giữ và bảo vệ ba nhân vật này, một là Thánh Thủ Nữ Y, còn gọi là Lan Hoa Thánh Thủ. Thêm hai vị cô nương nữa là Đường Hải Yến cô nương và Tạ Phương Yến cô nương. Kỳ thực, lúc tệ Bang chủ bị Cung chủ Thần Bí cung phát hiện và đả tử, toàn thể bổn bang đều hay biết nhưng vì sợ đả thảo kinh xà, hỏng kế lớn của Cầm Thiếu hiệp, bổn Bang đành ngấm ngầm chịu tang và lập tức huy động toàn thể bang chúng tìm đến nơi này.
Ngừng lời một chút La Nhất Phi tiếp :
– Cầm thiếu hiệp đã tỏ ra thủ tín, không hề sai lời hứa với tệ Bang chủ, đã thuyết phục được Thất đại phái và Tỏa Long bang cùng chung lòng giúp sức tiêu diệt ác ma. Nay bổn Bang cũng giữ lời, giao hoàn nguyên vẹn nhị cô nương và Thánh Thủ Nữ Y cho Cầm thiếu hiệp!
Chợt đổi giọng, La Nhất Phi hô lớn :
– Cảm kích nghĩa cử của Cầm thiếu hiệp dành cho cố Bang chủ, đệ tử bổn Bang cảm kích.
Lập tức, không hẹn mà đồng, toàn thể những nhân vật Cái bang đều hô to :
– Cảm... Kích...!
La Nhất Phi lại hô :
– Cầm thiếu hiệp tỏ ra đức độ, giữ đủ lễ với người đã khuất!
Toàn thể bổn Bang cảm kích!.
– Cảm... Kích...!
– Uy đức của Cầm thiếu hiệp, toàn thể bổn Bang ngưỡng mộ!
– Ngưỡng... mộ...!
– Cầm thiếu hiệp đáng là Minh chủ võ lâm?
– Minh... chủ... Võ... lâm...! Minh... chủ... võ... lâm?
Cầm Phong bối rối thập phần, vừa xua tay vừa kêu :
– Đây không phải là chủ ý của tại hạ! Việc này... việc này...
La Nhất Phi lại hô :
– Nhưng đó là chủ ý của tệ Bang chủ, là di nguyện cũng là di mệnh

của tệ Bang chủ!
Toàn thể Cái bang lại đồng loạt hô :
– Chủ... ý... của... Bang... chủ...! Minh... chủ... võ... lâm... Minh... chủ.... võ... lâm...
Bất chợt, giữa tiếng reo hò đồng loạt này, Cầm Phong nghe thanh âm hoảng loạn của Tạ Phương Yến vang lên mơ hồ :
– Cầm huynh... nhìn kìa....
Cầm Phong đưa mắt nhìn theo hướng Tạ Phương Yến đang nhìn! Ở đó ở lưng chừng núi Võ Di, nổi bật giữa màu của nền đá xám xịt là những bộ tăng bào màu đỏ!
Những Xích Y tăng xuất hiện lố nhố! Và từ đó, có một thanh âm trầm hùng đưa xuống :
– Trong bọn ngươi, ai là kẻ kế thừa di học của Uy Phong thượng tăng?
Chỉ cần nghe câu hỏi đó, Cầm Phong dễ dàng nhận ra xuất xứ lai lịch của những Xích Y tăng!.
Họ là Xích Y tăng Lạt Ma từ Tây Vực sang! Và nếu hiểu không lầm, họ cũng là Hộ Giáo Pháp Sư của Bạch Liên giáo Tây Vực!
Vậy là điều Cầm Phong từng lo sợ rốt cuộc cũng xảy đến...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 34
Bạch Liên giáo

Thấy ngoài mấy người Xích Y tăng Lạt Ma đang từ lưng chừng núi tiến xuống, đi sau họ là gần cả trăm nhân vật vận y phục tuyền trắng, chính là người của Bạch Liên giáo. Toàn thể mọi người đương diện tại lư bằng đều nhất tề xôn xao :
– Họ là ai? Môn phái nào?
– Chỉ có tăng nhân ở Tây Vực mới có tăng bào màu đỏ?
– Phiên tăng Tây Vực ư?
– Nguy tai! Là Bạch Liên giáo rồi!
– Ma tăng Tây Vực. Họ là hậu nhân của Ma tăng Tây Vực độ nào.
– Hừ! Tây Vực thì Tây Vực! So với thế lực của chúng ta hiện giờ, chúng có đến cũng chỉ nạp mạng!
– Phải! Chúng đến chỉ nạp mạng thôi!
– Nhìn kìa. Nhân vật xuất hiện sau cùng, trên tay cầm một tiểu kiếm,

vóc dáng đó không phải của Cung chủ Thần Bí cung sao?
– Nếu là y, sao y có liên quan với Tây Vực?
– Quỷ Ấn Tu La công!?
– Không sai! Đó chính là công phu thành danh độ nào của Ma tăng Tây Vực!
– Vậy là rõ rồi...
– Tây Vực và Thần Bí cung là một Chúng đều đáng chết!
– Phải? Chúng đáng chết cả!
– Giết! Phải giết tất cả!
Kinh tâm, Cầm Phong chợt đưa cao tay :
– Mọi người chớ động vọng Xin mọi người hãy nghe tại hạ nói!
Có tiếng người xầm xì :
– Nghe kìa! Hãy nghe Minh chủ có chỉ dụ kìa!
Tiếng xôn xao dần lắng lại!
Miễn cưỡng trong cương vị Minh chủ, Cầm Phong cất cao giọng :
– Giữa Tây Vực và Trung Nguyên cần phải tránh những ngộ nhận, những lầm lẫn đáng tiếc về việc này, tại hạ và cố Bang chủ Cái bang cũng đã đề cập đến. Xin chư vị đừng quá khích động, kẻo lầm kế ác ma Lỗ Trung, Hứa Đạt hoặc Đường Thanh!
Lỗ Trung, nhân vật đã xuất hiện sau cùng giờ nghiễm nhiên để lộ lư sơn chân diện mục là Hứa Đạt mà Cầm Phong từng biết, từng được lão cưu mang gần hai mươi năm dài!
Lão đang đứng ngay trên một tảng đá khá cao, tay vung vẩy ngọn Tu La tiểu thần kiếm, tín vật cổ truyền của Bạch Liên giáo Tây Vực!.
Lão cất giọng oang oang :
– Đâu còn là chuyện ngộ nhận nữa, tiểu tử? Nếu không được chư vị Hộ Giáo Pháp Sư lặn lội xa xôi từ Tây Vực vào đây báo tin, bổn Giáo chủ nào biết Hộ Giáo Pháp Sư Ngõa Nặc Lạt Ma cho đến giờ vẫn chưa về đến bổn Giáo để hồi báo! Tiểu lử ngươi thật to gan, chỉ vì chút hiềm khích không đáng kể với bổn Giáo chủ đã lén lút sát hại Ngõa Nặc Lạt Ma! Hôm nay...
Cầm Phong quát lớn :
– Ai đã giết Ngõa Nặc Lạt Ma? Có Lan Hoa Thánh Thủ ở đây lão ma ngươi đừng hòng chối tội? Lão là phản đồ, chính lão đã sát hại Ngõa Nặc Lạt Ma!
Lão mỉm cười ung dung :
– Tu La thần kiếm bổn Giáo chủ có là do tự tay Ngõa Nặc Lạt Ma ủy thác trao cho. Ngươi bất tất phí lời. Mối hận ba trăm năm trước giữa Tổ sư bổn Giáo và Uy Phong lão trọc, cộng với mối thù sát hại Ngõa Nặc Lạt Ma mới đây, số phận của ngươi và của toàn thể võ lâm

Trung Nguyên kể như đã được an bài định đoạt.
Sợ quần hùng lại bị khích nộ, Cầm Phong vội quát :
– Nếu lão bảo Tu La thần kiếm là do Ngõa Nặc Lạt Ma tận tay giao cho, hãy nói đi, Vô Ngã Bát Mạch công, lão đã có chưa, đã tìm thấy chưa?
Lỗ Trung vẫn thản nhiên :
– Từ khi Tổ sư bổn giáo tạ thế cho đến tận bây giờ, nào có ai tìm thấy nơi ẩn giấu của Vô Ngã Công Phu? Hay ngươi bảo Ngõa Nặc Lạt Ma đã tìm thấy?
Cầm Phong đắc ý :
– Không sai! Và vì muốn ta báo thù hộ, vì muốn ta giúp Bạch Liên giáo thanh lý môn hộ, xử trị phản đồ, chính Ngõa Nặc Lạt Ma đã trao truyền toàn bộ kinh văn Vô Ngã cho ta?
Lỗ Trung thoáng giật mình :
– Ngươi định lừa ai vậy, tiểu tử? Ngõa Nặc Lạt Ma sao có thể tìm thấy kinh văn Vô Ngã?
– Có tìm thấy nhưng chưa kịp luyện. Vì lẽ đó, khi trao truyền cho ta, Ngõa Nặc Lạt Ma vì biết khó toàn mạng đã buộc ta phát thệ hai điều!
Lỗ Trưng bật cười :
– Lời của ngươi chỉ gạt được lũ trẻ lên ba, đừng mong lung lạc bao nhiêu chư vị Hộ Giáo Pháp Sư ở đây! Ha... Ha...
Phát hiện những Xích Y tăng Lạt Ma đều có vẻ chú tâm, như họ muốn nghe Cầm Phong nói tiếp, nghĩa là họ chưa thật sự tin ở phản đồ Lỗ Trung, cho dù Lỗ Trung là người dang cầm giữ tín vật Tổ truyền!
Không bỏ lỡ cơ hội, cũng không để Lỗ Trung có dịp thực hiện mưu đồ xúc xiểm cho hai phái Trung Nguyên và Tây Vực tàn sát lẫn nhau, Cầm Phong dù là bịa vẫn phải cất cao giọng nói tiếp :
– Ta đã lập thệ, thứ nhất, khi có dịp, phải giao hoàn ngay kinh văn Vô Ngã cho Bạch Liên giáo! Thứ hai...
– Câm! Ngươi làm gì có kinh văn Vô Ngã mà giao hoàn!
Và Lỗ Trung nâng cao tín vật :
– Toàn thể Giáo chúng bổn giáo nghe lệnh! Mau xuất thủ, tiêu diệt kẻ thù. Báo hận cho Tổ Sư, báo thù cho...
Cầm Phong bật gầm một tiếng, to như tiếng sấm động :
– Hãy xem công phu Vô Ngã đây!
Dứt lời, dù Cầm Phong không hề nhích thân cũng không đề khí nhưng toàn thân chàng bỗng cất cao lên không trung và dừng lại cách mặt đất độ nửa trượng.
Thấy vậy Lỗ Trung tuy khiếp hãi trước bản lĩnh thượng thừa của

chàng nhưng vẫn cố ý cười :
– Đó là khinh thân Đăng Bình Bát Bộ, một công phu tuy cao diệu chứng là sở học Trung Nguyên, đâu phải công phu Vô Ngã. Ha... Ha...
Không nói không rằng, toàn thân đang đứng yên giữa không trung, không hiểu Cầm Phong làm như thế nào mà toàn thân vụt bằng bặng lao đi!
Có tiếng mọi người hò reo :
– Ngự Khí Phi Hành! Đó là thuật Ngự Khí Phi Hành!
Lỗ Trung càng có dịp cười to hơn :
– Ngươi nghe rồi đó? Công phu của ngươi là công phu của võ lâm Trung Nguyên thôi! Ha... Ha...
Cầm Phong đang cho thân hình trôi đi, bỗng thu hai chân lên cao và tạo thành tư thế xếp bằng nhưng không để thân hình rơi xuống!
Lần này có tiếng hò reo từ phía Xích Y tăng Lạt Ma bằng tiếng Tây Vực.
– ...
Tuy không hiểu họ nói gì, reo hò điều gì, nhưng qua sắc mặt tỏ ra hãi sợ của Lỗ Trung, Cầm Phong cũng biết họ nhận ra công phu chàng đang thi triển chính là công phu Vô Ngã của Tây Vực Bạch Liên giáo!
Chắp hai tay trước ngực, Cầm Phong bỗng hô vang một câu Phật hiệu :
– A Di Đà Phật!
Lập tức, quanh thân chàng liền phát tán ra vài tia kình khí, thoạt đầu mờ nhạt, sau rõ dần.
Trong những Xích Tăng Lạt Ma cũng có người am hiểu tiếng Trung Nguyên, như Ngõa Nặc Lạt Ma độ nào! Vị này chợt kêu lên :
– Đúng là Vô Ngã Bát Mạch công! Có tất cả tám tia kình khí tượng trưng cho Bát Phương Phật! Tiểu đàn việt hãy nói ngay lời phát thệ thứ hai! Tiểu đàn việt hứa thế nào với Ngõa Nặc sư huynh?
Cầm Phong chợt nhìn thấy Lỗ Trung vụt xoay người bỏ chạy.
Chàng vừa vận lực xả công, vừa gầm :
– Đó là thu thập phản đồ. Báo thù cho Ngõa Nặc Lạt Ma. Phản đồ chớ chạy!
Chàng cuộn tung người đuổi theo!
Vút!
Ở phía sau, tiếng quần hùng nhốn nháo và tiếng những Xích Tăng Lạt Ma xí xa xí xô bằng tiếng Tây Vực được dịp vang rộ lên!
Tuy có nghe, tuy có sợ bọn họ vì thiếu kìm chế sẽ hỗn chiến, nhưng do mọi dầu dây mối nhợ đều xuất phát từ lão ác ma Lỗ Trung. Cầm

Phong thầm nghĩ, chỉ cần bắt được lão ma, buộc lão phải thú tội, là đủ giải tỏa cho mọi ngộ nhận, chàng đành tiếp tục truy đuổi lão ma!
Vút!
Lão ma đang cuống cuồng chạy bừa lên đỉnh núi.
Vút!
Cầm Phong vận lực phát xạ một tia kiếm khí.
Víu... Viu...
Có tiếng quần hùng Trung Nguyên hô lớn :
– Kiếm Khí kìa. Kiếm Khí thượng thừa kia!
Bộp.
Thân thủ lão ma quá nhanh, làm cho tia kiếm khí chỉ xoáy thủng một tảng đá!
Cầm Phong lại lao theo.
Vút!
Lão chợt nhảy phục lên đỉnh một tảng đá lớn, lộ thiên.
Có cơ hội thuận tiện, Cầm Phong tung cả song thủ về phía lão :
– Hãy xem Vô Ngã Bát Mạch công!
Vù... Vù...
Tám tia kình khí cùng xuất phát, từ tám phía vây áp lão ma.
Ào... Ào...
Lão ma như có sẵn mưu đồ, chợt nhảy bật lên cao và quật xuống một kình uy mãnh.
Vù...
Kình của lão va vào tám tia kình khí.
Ầm! Ầm! Ầm!
Ở phía dưới lại có tiếng mọi người hò reo :
– Ác ma như đang vận dụng Quỷ Ấn Tu La công?!
– Vẫn không hề gì vì Minh chủ đã có Vô Ngã thần thông đối chọi!
– A Di Dà Phật! Quả nhiên là Vô Ngã công phu của bổn giáo! Bổn giáo sắp có cơ phục hưng rồi. A Di Đà Phật.
Cầm Phong đương nhiên phải nghe. Và chàng không thể không nghĩ, việc bọn họ hỗn chiến vậy là ổn, sẽ không xảy ra, tạm thời vẫn chưa xảy ra Chàng tăng lực, đuổi theo lão ma.
Vút!
Lão ma càng lúc càng phóng lên cao, như lão quyết chạy lên đỉnh núi.
Vút!
Không cần phô diễn công phu nữa, vì đã khuất tầm nhìn của mọi người, việc phô diễn cô ý làm an lòng mọi người, cả Trung Nguyên lẫn Tây Vực, vậy là Cầm Phong có cơ hội dồn toàn lực vào việc truy

đuổi quyết diệt lão ma.
Vút!
Lão đến đỉnh núi.
Vút!
Chàng cũng lên đỉnh núi.
Vút!
Có ý chờ sẵn, ngay khi Cầm Phong xuất.hiện, lão chợt gầm vang :
– Phong nhi! Ngươi trả ân ta như thế sao?
Đã lâu lắm rồi Cầm Phong mới lại nghe tiếng quở trách này, lời quở trách của một quan gia thanh liêm minh bạch và là lời quở trách của một Hứa Đạt, phụ thân thuở nào của Hứa Phong...
Chàng rùng mình dừng lại :
– Lão... Lão...
Hứa Đạt. Lão trở về một Hứa Đạt thuở nào, nghiêm nghị :
– Hai mươi năm cưu mang nuôi dưỡng của ta đâu, Phong nhi! Đây là những gì ngươi định đáp đền ta đó sao?
Chàng sực tỉnh quắc mắt :
– Nhưng lão đã sát hại gia phụ!
Lão cười lạt :
– Ngươi có chứng cứ không?
Chàng thoáng ngơ ngác, rồi sực tỉnh một lần nữa :
– Tạ Phương Điền...
Lão tái mặt. Nhưng chỉ một thoáng ngay sau đó, lão đã trấn tĩnh :
– Ngươi tin được sao lời của kẻ định ly gián ta và ngươi?
Chàng cũng trấn tĩnh :
– Còn một người nữa cũng đã thú nhận?
Lão ung dung :
– Ai? Là Trung Nguyên Nhất Kiếm ư?
Chàng cười nhẹ :
– Hứa Thuận!
Lão giật mình :
– Hứa Thuận nào? Ta là Hứa Đạt, chỉ có một mình ngươi là được mang họ Hứa...
Chàng ngắt lời :
– Y là Thiếu cung chủ Thần Bí cung!
Lão thở ra :
– Ngươi muốn nói Lỗ Thuận?
Chàng nạt :
– Sai rồi! Y là Hứa Thuận, là hậu nhân thực thụ của một quan gia cũng thực thụ ở họ Hứa! Và là người mà lão cho rằng đã gây họa tru

di cửu tộc cho Lỗ gia của lão?
Lão chớp mắt :
– Lỗ gia nào bị tru di cửu tộc? Dường như ngươi cố tình lầm lẫn, xem ta là người có xuất thân từ dòng dõi quan gia thật. Vì chỉ có hạng quan gia mới bị triều đình xử như thế nếu bị khép tội phản quốc!
Chàng lắc đầu chán ngán :
– Đã qua rồi thời gian lão có thể dùng lời lẽ ma mỵ mê hoặc ta! Có lẽ lão chưa biết ta gặp lại ngoại tổ Mộ Dung Thần Quân.
Lão hết giả vờ :
– Mộ Dung...! Rồi sao? Mẫu thân ngươi ở họ Mộ Dung, đương nhiên lão Mộ Dung nào đó ngươi từng gặp có là ngoại tổ của ngươi cũng đúng thôi!
Chàng quắc mắt :
– Lão đừng giả vờ nữa! Vì ngờ oan cho Mộ Dung gia, có lỗi trong việc Lỗ gia bị tru di cửu tộc, lão đã giả làm Đường Thanh, thân cận với gia phụ! Chính lão đã lập mưu hại gia phụ bằng cách xui gia phụ truyền nội lực cho gia ngoại tổ. Gia phụ thoát lực, vậy là cơ hội triệt hạ vây cánh của Mộ Dung gia đã đến với lão! Cũng chính lão hạ độc gia ngoại tổ! Sau đó, khi gia mẫu vẫn nghĩ lão là bằng hữu, đã chạy đến với lão, lão vẫn nhẫn tâm sát hại!
Nhìn sắc mặt lão tái dần, chàng tiếp tục hỏi tội :
– Cả a di Mộ Dung Nhu Nhu sau này cũng bị lão bức tử. Lão đừng tưởng âm mưu sâu độc của lão sẽ được ẩn giấu mãi mãi! Chính Hứa Thuận đã phát hiện. Và cũng chính y nói tất cả cho...
Lão bật gầm :
– Súc sinh! Cả ngươi và Hứa Thuận đều là súc sinh, uổng công ta dưỡng nuôi giáo huấn!
Chàng cười lạt :
– Lão quên, không nhắc đến Đường Hải Yến! Thật sự, nàng đâu là cốt nhục của lão và a di Mộ Dung Nhu Nhu?
Lão lồng lên :
– Cả nha đầu đó cũng vậy. Được ta quan tâm bấy lâu, đáng lẽ một cô nhi như ả phải cảm kích ta mới đúng! Đằng này, cả một lũ đều là súc sinh! Nghiệt súc!
Chàng phẫn nộ :
– Lão thóa mạ đủ chưa? Giờ thì nạp mạng!
Lão bật lao đến, nhanh hơn Cầm Phong một sát na :
– Chính ngươi mới phải nạp mạng. Đỡ!
Nhìn chưởng kình của lão có man mác lớp vân vụ đen, chàng cười

ngạo nghễ :
– Lại là Tuyệt Mệnh sa? Vậy thì lão nên biết, trước khi Tạ Phương Điền vong mạng vì Tuyệt Mệnh sa y đã bỏ công dùng Luyện Hình công áp dụng vào ta. Tuyệt Mệnh sa tuy không có giải dược nhưng nó vẫn vô hại đối với ta! Đỡ! Ha... Ha...
Vù...
Ầm!
Chợt có hai bóng người từ phía dưới nhô đầu lên đỉnh núi?
Và thanh âm một nữ nhân vang lên :
– Ân công chớ lo gì giải dược. Tiểu nữ Âu Dương Thúy và chuyết Phủ Phùng Xuyên giờ đã tìm được các hóa giải Tuyệt Mệnh sa. Đó là...
Chợt lão ma lao về phía hai nhân vật vừa xuất hiện :
– Hóa ra là đôi cẩu nam cẩu nữ phản đồ Cổ Thạch quan. Hai ngươi phải chết!
Vút!
Vù...
Chàng thất sắc :
– Nhị vị lùi mau! Lão chỉ muốn dùng nhị vị để uy hiếp tại hạ! Lùi đi!
Đã muộn. Lão ma bật cười đắc ý :
– Ha... ha...! Tiểu tử ngươi manh động, hai mạng này chính là do ngươi...
Phùng Xuyên và Âu Dương Thúy hầu như không sợ hãi cho dù cả hai đang bị lão ma sanh cầm!
Phùng Xuyên vụt lùi lại, đứng thật sát vào lão ma, miệng vờ hỏi :
– Sao lão biết bọn ta là phản đồ Cổ Thạch quan?
Đứng cạnh đó Âu Dương Thúy cũng lả lơi ngả đầu vào ngực lão ma :
– Lão không nhớ lần ta được Quan chủ Cổ Thạch quan cho lệnh hầu hạ lão sao?
Tuy biết họ làm như thế là có mưu đồ nhưng là mưu đồ gì thì Cầm Phong không thể nào đoán ra.
Trái lại, dường như lão cũng biết họ có mưu đồ và hơn Cầm Phong, lão đoán ra!
Vì đoán ra nên lão phẫn nộ. Lão nghiến răng ken két và toàn thân lão bỗng run lên bần bật :
– Dùng độc ư? Hừ... ừ...! Dùng độc đối với ta ư...? Hừ... ừ...
Toàn thân lão run rẩy vì trúng độc. Cầm Phong chưa tin lắm về điều này!
Bởi, run thì lão vẫn run nhưng không hiểu sao diện mạo của Âu Dương Thúy và Phùng Xuyên chợt nhợt nhạt một cách kỳ lạ!

Có thể cả hai cũng run, như thể cái run của lão ma lan truyền sang họ.
Nhìn kìa, diện mạo của lão ma cũng nhợt nhạt và hình như còn nhợt nhạt hơn cả Phùng Xuyên và Âu Dương Thúy!
Lấy làm kỳ quái, Cầm Phong giương hết mục lực nhìn lão ma, nhìn Phùng Xuyên và Âu Dương Thúy!
Uyển mạch tay của cả hai đang bị lão ma giữ chặt đến nỗi mười đầu ngón tay của lão ma do xiết quá chặt nên cứ trắng bợt ra.
Bị xiết chặt, đương nhiên Phùng Xuyên và Âu Dương Thúy phải nhũn ra!
Họ còn đứng được là vì họ bị lão ma giữ lại, nâng lên và giữ lại.
Lão vẫn không ngớt run rẩy, diện mạo vẫn cứ nhợt nhạt càng lúc càng nhiều! Nhiều đến độ có thể nói bây giờ dù có lấy vật sắc nhọn cắt vào mặt lão lão cũng không có lấy một giọt máu nhỏ rơi ra! Tuy vậy, lão vẫn cứ xiết chặt và giữ uyển mạch của Phùng Xuyên và Âu Dương Thúy!
Có điều hơi khác lạ là cả hai giờ run rẩy ít dần, chậm dần!
Sắc diện của họ thôi không còn nhợt nhạt nữa, trái lại đang chuyển dần qua sắc đen.
Họ bị trúng độc của chính họ! Cầm Phong nghi ngại lùi về!
Chợt, chàng chạm phải mục quang kinh hãi của Phùng Xuyên!
Và trước khi đôi mục quang này chuyển qua thất thần hoàn toàn, không còn nghi ngờ gì nữa, chàng hồ như nghe tiếng kêu thét đang muốn phát ra của Phùng Xuyên nhưng chỉ có thể phát ra khào khào của người không còn sức lực đâu để kêu thét, để phát thành âm thanh :
– Giết lão đi...? Lão cuồng tâm rồi... lão tự hủy hoại chính lão bằng cách đưa Quỷ Ấn Tu La vào tận... ặc... ặc...
Những tiếng kêu khào khào nhỏ dần, vô nghĩa dần, đến nỗi chỉ biến thành những tiếng ặc ặc tận trong miệng Phùng Xuyên!
Vậy là hết, mục quang của Phùng Xuyên rồi cũng phải lạc thần như mục quang của Âu Dương Thúy! Hình hài của họ chợt khô héo dần, khô héo một cách kỳ lạ! Và trạng thái này cũng lan rộng sang bản thân lão ma! Mặt mũi lão khô tóp lại, héo úa và khô quắt như một tàu lá đã qua thời kỳ ngã vàng giờ phải khô cong lên dưới nóng nắng mặt trời!
Chưa hết, khô thì khô, tóp thì tóp nhưng sắc diện lão vẫn nhợt nhạt, trắng bệch! Cả đầu tóc của lão cũng từ từ hóa trắng!
Và khi lão ma từ từ thu hai tay về, để thân hình khô quắt của Phùng Xuyên và Âu Dương Thúy giờ đã nhẹ tênh rơi xuống, trước mặt Cầm

Phong lúc này gần như chỉ là một bộ cốt khô được bao phủ bằng lớp da trắng nhợt và bên ngoài khoác bộ y phục rộng thùng thình!
Đầu của lão ma đã khô tóp nên như biến thành một khô lâu, cũng bọc da trắng nhợt với cái đầu tóc bạc phau phau!
Giữa hai hốc mắt trũng sâu là đôi con ngươi trắng dã!
Giữa cái miệng dần há hốc của lão ma là hai hàm răng trắng nhởn nhe ra.
Và từ đó, phát ra chuỗi âm thanh khàn khàn :
– Quỷ Cốt Tu La... khặc... khặc... Hóa ra để biến thành Quỷ Cốt Tu La cũng không khó lắm! Khặc... Khặc...
Thất kinh, Cầm Phong lật đật bước lùi, thì ra đó là những gì Phùng Xuyên trước khi chết đã cố truyền đạt, cố đề tỉnh!
Lão ma thay vì vận dụng công phu Quỷ Ấn vào chưởng tay, vì chữ ấn còn có ý nghĩa là ức bàn tay, lòng bàn tay. Nhưng do bị Phùng Xuyên, Âu Dương Thúy âm mưu dùng độc, để không bị chất độc công tâm, lão cố tình vận dụng ngược lại, đưa công phu Quỷ Ấn Tu La ngược vào trong, cụ thể là vào ngay tâm thất lão.
Lão tự biến thành Quỷ Cốt Tu La!
Với lối vận dụng này, lão biến tâm can lão thành nơi phát tán nội kình, lão kể như cuồng tâm, hoặc gọi là kẻ vô tâm cũng đúng!
Nội kình phát tán vào nội thể, bộc phát ra ngoài, hủy hoại phần nào nhục thể lão, để làm lão phải mang hình hài như bộ cốt khô!
Không những thế, với đôi con ngươi trắng dã, như lão không còn nhìn thấy gì!
Tiếng động do Cầm Phong lật đật bước lùi làm lão ngay lập tức hướng mặt về phía Cầm Phong :
– Ai?
Không bỏ lỡ cơ hội, nhất là sợ một Quỷ Cốt Tu La như lão không biết sẽ lợi hại như thế nào, Cầm Phong vội bế khí, lẳng lặng lao vào lão.
Vù...
Với phản ứng thần tốc không thể ngờ, Cầm Phong nhìn thấy lão cong hai chân, nhảy vọt qua một bên để tránh kình của chàng.
Vút!
Do lão không nhìn thấy cũng không nhớ là đang đứng trên đỉnh núi với địa hình không mấy rộng, cái nhảy vọt kỳ lạ của lão lập tức đưa thân hình lão rơi ngay xuống dưới.
Vù....
Cả mừng, Cầm Phong nhẹ nhàng phóng theo.
Vút!
Và chàng thật sự ngạc nhiên, hoài nghi vào điều chàng đã nhìn thấy!

Lão có rơi xuống nhưng không phải để va vào vách đá và chết! Trái lại, mỗi khi chân lão chạm vào vách đá, chỉ cần hơi cong người một chút là lão lại bật lên, dịch chuyển qua một bên và tiếp tục rơi xuống phía dưới!
Cứ thế, Cầm Phong càng theo thì càng thấy đó là cách giúp lão leo xuống núi thật nhanh và thật an toàn!
Quỷ Cốt Tu La quả lợi hại!
Cảm nhận sẽ bất lợi nếu để tình thế này kéo đài, chàng bật lên tiếng gầm thật to...

Uy Phong Cổ Tự

Hồi 35
Vô Ngã hợp Uy Phong

– Lão Quỷ Cốt! Ta ở đây! Đỡ!
Cầm Phong gieo người xuống, nhắm vào lão ma mà phát kình.
Vù...
Đang nhảy bật từng đoạn dài, lão ma nhảy bật ngược lên trên :
– Ai?
Cùng với tiếng quát hỏi chứng tỏ lão đã hết nhận ra ai với ai, song thủ lão vẫy kình.
Ào...
Xèo... Xèo...
Chưởng của lão mang theo những tia bạch khí kỳ quái và chính tia bạch khí này đã phát ra những thanh âm không kém phần kỳ quái?
Ầm! Ầm!
Cầm Phong đang gieo xuống, chấn kình đã đẩy chàng bay ngược lên!
Tương tự, lão bị phản kình đẩy bay xuống dưới. Và như thế giúp lão lao xuống núi nhanh hơn.
Vút!
Lần thứ hai Cầm Phong lao cắm xuống :
– Lão Quỳ Cốt Đỡ!
Vù...
Vẫn như lúc nãy, lão chỉ cần cong khẽ hai chân là nhảy bật lên trên :

– Ai?
Xèo... Xèo...
Ầm! Ầm!
Cầm Phong biến sắc. Chàng dã vận dụng đủ thập thành hỏa hầu vào chưởng vừa rồi nhưng dường như kết quả không đổi! Công phu Quỷ Cốt của lão như giúp lão thành Kim Cương Bất Hoại Thân thì phải.
Càng thêm nghi ngờ, chàng lao cắm xuống lần thứ ba :
– Quỷ Cốt lão ma! Đỡ!
Vù...
Lão ma lại nhảy bật lên.
Vút!
Lúc này, do cả hai sau khi đuổi nhau chạy lên trên giờ chạy ngược trở xuống, đến khá gần chỗ quần hùng vẫn còn đang chờ đợi, tiếng quát của chàng đương nhiên họ nghe rõ!
Lập tức có những thanh âm nghi hoặc vang lên phản hồi :
– Sao lại là Quỷ Cốt?
– Nhìn kìa, sao Minh chủ như đang đánh đuổi một nhân vật tợ bộ cốt khô?
– Nguy tai! A Di Đà Phật! Sao tiểu đàn việt tạo cơ hội cho phản đồ hóa thành Quỷ Cốt?
Đó là thanh âm của một Xích Y tăng Lạt Ma! Cầm Phong nghe mà kinh nghi.
Trái lại, lão ma cũng nghe nhưng lại mừng rỡ.
Đang nhảy bật lên định đón đỡ chưởng kình của Cầm Phong, lão ma chuyển hướng gieo mình xuống dưới, miệng cười khăng khặc :
– Quỷ Cốt Tu La! Khặc... Khặc...! Quỷ Cốt Tu La! Khặc... Khặc...
Cầm Phong kinh nghi lao đuổi theo.
Vút!
Ở phía dưới, quần hùng các phải Trung Nguyên reo hò :
– Đó là Cung chủ Thần Bí cung! Mau vây bắt lão! Giết lão! Phải giết lão ác ma!
Lẫn trong đó là hàng loạt những tiếng xí xa xí xô của nhiều nhân vật Tây Vực! Và vô tình Cầm Phong nghe một Xích tăng Lạt Ma kêu bằng tiếng Trung Nguyên :
– Quỷ Cốt Bất Hoại! Không thể giết được Quỷ Cốt. Chạy thôi!
Cầm Phong đưa mắt nhìn xuống, hầu hết những ai là người Tây Vực đều bỏ chạy!
Không như họ, các phái võ Trung Nguyên lại đổ xô chạy đến đón đầu lão ma!
Lo cho họ, Cầm Phong ván lực gầm to :

– Lão ma đầu đưa công phu Quỷ Ấn Tu La ngược vào tâm! Lão đã biến thành Quỷ Cốt! Quỷ Cốt là Bất Hoại! Không thể giết được Quỷ Cốt! Mọi người mau tránh ra, hãy tránh ra! Mau!
Tiếng dộng do nhiều người chạy đến cùng phát ra như hấp thụ đưa lão ma bật về phía họ :
– Quỷ Cốt Tu La! Khặc... Khặc...
Và lão ma vẫy loạn song kình.
Vù! Vù!
Xèo... xèo...
Quần hùng đại đa số đều phát kình đối phó :
– Giết chết lão ma!
Ào... Ầm! Ầm!
Vù... Ầm! Ầm!
Chấn kình xuất hiện nếu làm cho một ít người ngã nhào hoặc lảo đảo thì lại làm cho lão ma thêm cơ hội lao bật về mọi hướng :
– Quỷ Cốt Tu La! Khặc... Khặc...
Xèo... Xèo...
Quần hùng bị khích động, lại phát kình.
Ào... Ầm! Ầm!
Vù... Ầm! Ầm!
Rối cuộc họ càng giúp lão ma có cơ hội tả xung hữu đột, bật lao về phía nào là phát kình tàn sát đồng đạo võ lâm ở phía đó!
Phát hiện tình thế sẽ thêm bất lợi nếu cứ kéo dài, Cầm Phong buộc phải gầm lên thật to :
– Đây là mệnh lệnh đầu tiên trong cương vị Minh chủ! Tất cả phải lùi lại, tránh thật xa lão Quỷ Cốt!
Thanh âm vang động lọt vào tai mọi người và cũng lọt vào tai lão ma. Mọi người chưa kịp tản khai để thực hiện theo mệnh lệnh của tân Minh chủ, lão ma đã lao bật về phía Cầm Phong, nơi vừa phát ra thanh âm to nhất, rõ nhất.
– Quỷ cốt Tu La! Khặc... Khặc...
Vù...
Hướng lão ma đang lao đến vẫn có không ít người vì chậm thực hiện mệnh lệnh nên vô tình đứng ngay ngọn kình phát xạ nhiều tia bạch khí của lão ma.
Họ vừa kinh tâm vừa cuồng độ, vội phát kình đối phó :
– Lão ma muốn chết!
– Giết lão ma.
Vù...
Ào...

Cầm Phong cũng kinh tâm, lao vọt đến. Và chàng tận lực phát kình, miệng lại quát lên mệnh lệnh :
– Tất cả lui mau! Lui càng xa càng tốt? Lão Quỷ Cốt! Đỡ!
Ầm! Ầm! Ầm!
Nhờ có lực xuất thủ quá kịp thời của chàng, lần này hầu như không có ai bị chưởng thương. Tương tự, khi lão ma bị chấn kình đẩy bật về phía sau, nhờ những người phía đó đã kịp lui xa nên lão ma vừa không còn chỗ phát kình vừa như bị mất phương hướng!
Thái độ này của lão ma khiến Bang chủ Tỏa Long bang động tâm kêu lên :
– Dường như y không còn nhìn thấy! Và y như đã phát cuồng?
Tiếng kêu của Khả Thế Phương lập tức biến thành đối tượng cho lão ma nhảy bật đến :
– Quỷ Cốt Tu La! Khặc... Khặc...
Khả Thế Phương phẫn nộ phát kình :
– Lỗ Trung ngươi muốn chết Mọi người còn chờ gì nữa chưa tiến lại trừ ma vệ đạo! Đỡ!
Vù...
Những nhân vật nhất môn chi chủ của các võ phái Trung Nguyên như chỉ chờ có thế liền đồng loạt xông ra, vây quanh lão ma! Họ thi nhau xuất thủ động chiêu :
– Giết lão ma!
– Trừ ma vệ đạo!
– Đỡ kiếm!
Vù...
Ào...
Cầm Phong đành lao đến góp lực và lên tiếng đề tỉnh họ :
– Lão ma tuy mất thị giác như bù lại công phu rất lợi hại! Chư vị nên cẩn trọng.
Ầm! Ầm! Ầm!
Bị hợp kình của những nhân vật nhất môn chi chủ từ tứ phía đổ vào, lão ma tuy không bị hề hấn gì nhưng xem ra cũng không thể bật lao về phía nào cả. Lão vẫn đứng bất động ở giữa, miệng cười khằng khặc :
– Quỷ Cốt Tu La! Khặc... Khặc...
Và lão lại vung loạn song kình.
Vù! Vù!
Xèo... Xèo...
Phát hiện tình thế có phần khả quan, Cầm Phong lẹ miệng hô hoán :
– Đồng loạt xuất thủ! Đồng loạt phát kình! Nào!

Vù...
Kể cả Cầm Phong, tất cả là tám ngọn kình từ các phía dồn vào giữa.
Ào... Ầm! Ầm!
Vù... Ầm! Ầm!
Lão ma vẫn không suy suyển, Quỷ Cốt quả nhiên Bất Hoại!
Cầm Phong nghiêm giọng :
– Đánh!
Vù...
Mọi người cứ thế phát chiêu theo nhịp hô hoán của Cầm Phong.
Ào... Ầm! Ầm!
Vù... Ầm! Ầm!
La Nhất Phi, đệ tử duy nhất của Gia Cát Vân Bang chủ Cái bang chợt từ ngoài lao xen vào.
– Minh chủ mau vận dụng kiếm khí, tìm cách đánh vào các tử huyệt của lão! Để mỗ thay thế phương vị của Minh chủ!
Cầm Phong sực tỉnh, bật tung người lao lên :
– Hay lắm! Chư vị phát kình đi!
Có La Nhất Phi thay thế, vậy là vẫn có tám ngọn kình quật vào lão ma.
Vù... Ầm! Ầm!
Ào... Ầm! Ầm!
Trong khi đó, nhờ thuật Ngự Khí Phi Hành, Cầm Phong cứ lơ lửng trên cao chờ sẵn! Ngay khi họ phát kình xong, chưa đến lượt xuất lực kế tiếp, chàng lập tức trầm người xuống và phát xạ một tia kiêm khí vào tử huyệt cũng là đại huyệt Bách Hội của lão ma!
Viu...
Ầm!
Mọi người thất sắc khi thấy lão ma vẫn ung dung cười :
– Quỷ Cốt Tu La! Khặc... Khặc...
Vù... Vù...
Xèo... Xèo...
Khả Thế Phương thay Cầm Phong hô nhịp :
– Đánh!
Vù... Ầm! Ầm!...
Ào... Ầm! Ầm!...
Sau đó đến lượt Cầm Phong phát xạ kiếm khí, lần này là công ngay tâm thất lão ma.
Viu... Ầm!
Vẫn vậy, Quỷ Cốt thật sự bất hoại :
– Phải có lợi khí! Phải vận dụng kiếm pháp Uy Phong!

Và Tạ Phương Yến reo lên :
– Kiếm đây, Cầm huynh! Hãy bắt lấy!
Nàng ném kiếm vào giữa cho Cầm Phong!
Vụt!
Cầm Phong vội đảo người thu kiếm và thần tốc tạt ngang cổ lão.
Véo! Choang! Cạch!
Kiếm gãy. Quỷ Cốt đúng là bất hoại!
Tình thế cứ tiếp tục chi trì với nhiều đề xuất phương cách đều được Cầm Phong lần lượt thực hiện, nhưng kết quả vẫn không thay đổi!
Thánh Thủ Nữ Y vụt chép miệng :
– Phải cho có ai đó biết vận dụng hỏa công thì may ra!
Ở phía Hoa Sơn phái liền có người hô hoán :
– Lửa Tam muội! Minh chủ có nội lực thâm hậu, có thể dùng lửa tam muội để thiêu hủy ác ma!
Cầm Phong định làm theo dù chưa biết kết quả như thế nào!
Chợt giữa nhóm Xích tăng Lạt Ma không hiểu đã quay lại từ lúc nào có câu nói bằng tiếng trước xí xa xí xô kêu lên!
Cầm Phong động tâm, hướng mặt về phía họ, đánh bạo hỏi :
– Quỷ Cốt là công phu của quý giáo! Nếu có cách giải phá và nếu chư vị có thật tâm, xin cho tại hạ được biết.
Vị Xích tăng Lạt Ma biết tiếng Trung Nguyên chợt hỏi :
– A Di Đà Phật! Việc tiểu đàn có được kinh văn Vô Ngã là thế nào?
Chàng đành phải nói sai sự thật đôi chút, nhưng lương tâm không hề hổ thẹn :
– Như tại hạ từng nói, chính Ngõa Nặc Lạt Ma trước khi viên tịch đã trao truyền cho tại hạ và nhờ tại hạ giao hoàn nguyên vẹn cho quý giáo!.
Vị Xích tăng đó gật đầu :
– Vậy ai là hung thủ sát hại Ngõa Nặc Lạt Ma sư huynh!
– Tại hạ sẽ đưa chư vị đến chỗ Ngọa Nặc Lạt Ma bị hại. Chư vi sẽ nhận ra công phu Quỷ Ấn đã sát hại Lạt Ma!
Vì Xích tăng lại hỏi :
– Tiểu đàn việt định lúc nào giao hoàn tuyệt học Vô Ngã?
Chàng quả quyết :
– Ngay bây giờ! Sau khi báo thù cho Ngõa Nặc Lạt Ma như đã hứa!
– Vậy thì...
Đang định chỉ điểm cách giải phá công phu Quỷ Cốt, không hiểu sao vị Xích tăng đó lại ngập ngừng, làm cho Cầm Phong lo ngại :
– Còn gì nữa, đại sư.
– Tạ Phương Điền đâu?

Chợt hiểu họ muốn chuyển sang đề tài gì, chàng vội liếc nhìn Tạ Phương Yến!
Nàng cũng hiểu ẩn ý của vị Xích tăng đó nên len lén xua tay, ra hiệu cho Cầm Phong.
Chàng và nàng trao đổi như vậy nhưng vẫn không sợ Xích tăng đó phát hiện. Bởi tuy phải đối đáp với vị Xích tăng nhưng chàng vẫn phải tiếp tục hợp lực với mọi người, cùng chi trì cục diện dằng dai với lão ma Quỷ Cốt!
Và chàng cao giọng đáp :
– Tạ Phương Điền đã bị chính lão ma dùng Tuyệt Mệnh sa hãm hại!
Quả nhiên vị Xích tăng đó hỏi :
– Tạ Phương Điền là người của bổn giáo, tiểu đàn việt có biết không?
Chàng thản nhiên thừa nhận :
– Tại hạ có nghe Lỗ Trung một lần nhắc đến!
– Tạ Phương Điền còn có một tiểu muội muội, tên là Tạ Phương Yến...
– Tại hạ có biết Tạ Phương Yến, nhưng việc họ có là huynh muội hay không có lẽ cần phải hỏi Tạ Phương Yến!
Và chàng cố tình hỏi Tạ Phương Yến :
– Cô nương giải thích thế nào?
Nàng như đoán ra ý của chàng nên đáp ngay :
– Chính vày, Tạ Phương Điền chính là gia huynh! Nhưng đã lâu lắm rồi huynh muội đã thất lạc!
Vị Xích tăng lo lắng nhìn Tạ Phương Yến :
– Vậy trước khí thất lạc cô nương có bao giờ nghe lệnh huynh đề cập đến bổn giáo?
Nàng lắc đầu :
– Không hề! Chỉ đến lúc gần đây, khi được Cầm huynh cho biết hung tin của gia huynh, tiểu nữ mới biết gia huynh là môn hạ Bạch Liên giáo?
Vị Xích tăng tỏ ra thất vọng :
– Có nghĩa là cô nương không hề biết chút gì về bổn giáo và về thân phận của cô nương đối với bổn giáo?
Nàng lắc đầu quầy quậy :
– Gia huynh không nói, sao tiểu nữ biết? Là thân phận gì?
Vị Xích tăng cười gượng :
– Không có gì! Cô nương đã không biết thì cũng không cần phải biết!
Rồi vị Xích tăng quay qua Cầm Phong :
– Tiểu đàn việt đã tiếp nhận hết chân truyền của Uy Phong thượng

tăng?
Chàng lo ngại nhưng vẫn đáp đúng sự thật :
– Không sai!
– Vậy việc định đối phó với bổn giáo...
Chàng bật cười :
– Tại sao lại đối phó một khi trong người tại hạ hiện giờ có võ công của Uy Phong thượng tăng và cũng có công phu thượng thừa của quý giáo! Không hề có chuyện đó như Lỗ Trung cố tình xúc xiểm!
Vị Xích tăng nghiêm giọng :
– Tiểu đàn việt nói thật?
– Thật! Tại hạ có thể lập thệ!
– Được! Bổn giáo đương nhiên tin ở tiểu đàn việt hơn tin ở phản đồ! Giờ thì tiểu đàn việt vận dụng công phu Vô Ngã, phát xạ bát kình, làm như thế sẽ khiến Quỷ Cốt phải chú tâm, tự tìm đến tiểu đàn việt!
Chàng kinh ngạc :
– Sau đó thì sao?
Vị Xích tăng bảo :
– Công phu Uy Phong có điểm lợi hại là lửa tam muội nóng như Hỏa Diệm sơn! Đã có công phu Vô Ngã giữ Quỷ Cốt lại, chính công phu Uy Phong sẽ hủy diệt! Quỷ Cốt!
Hoàn toàn tin tưởng vào lời chỉ điểm này, Cầm Phong hô hoán :
– Chư vị lập tức lùi lại. Hãy giao Quỷ Cốt cho tại hạ!
Và chàng lập tức ngồi theo thế tọa thiền, vận dụng ngay công phu Vô Ngã.
Mọi người vừa lùi lại, lão Quỷ cốt chưa kịp bật lao theo mọi người thì công phu Vô Ngã của Cầm Phong phát xạ.
Viu... Viu...
Tám tia kình gọi là Bát Phương Phật liền xuất hiện!
Quỷ Cốt lập tức bị công phu Vô Ngã thu hút sự chú ý! Lão tiến lại dần, gần dần!
Chờ đến lúc Quỷ Cốt còn cách xa nửa trượng, hai tay đang chắp lại của Cầm Phong vụt mở rộng ra, cho hai tia kình Uy Phong xuất hiện, bao quanh dần Quỷ Cốt.
Vẫn bị Công phu Vô Ngã thu hút, Quỷ Cốt liền phát lên tia lửa sắc xanh, màu sắc có độ nhiệt cao nhất.
Quỷ Cốt bốc cháy...
Quần hùng reo hò...
Những nhân vật Tây Vực sau đó cũng mãn nguyện khi được Cầm Phong thủ tín giao hoàn trọn vẹn kinh văn Vô Ngã...

Hồi 36
Nhất quân tử ngộ nhị yến

Cầm Phong mỉm cười nhìn Tạ Phương Yến :
– Sao muội không muốn làm Thánh nữ?
Tạ Phương Yến hất mặt, nhìn Đường Hải Yến đứng phía bên kia Cầm Phong :
– Làm Thánh nữ đâu thích bằng làm một nương tử như Hải Yến tỷ tỷ?
Đường Hải Yến cười trêu :
– Ta lại thích Phương Yến muội về Tây Vực làm Thánh nữ hơn! Khỏi phải sợ ai tranh giành phu quân với ta!
Tạ Phương Yến vờ giận dữ :
– Tỷ tỷ dám!
Sau đó cả hai cùng cười! Đứng giữa Cầm Phong là người cười to nhất, sung sướng nhất...

Hết

Nguồn: Nhan Mon Quan
Người đăng: ms
Thời gian: 05/02/2006 10:08:36 CH